ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Milenka_spravedlnosti.pdb

PDB Name: Deaver J-Milenka spravedlnosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeffery Deaver
Milenka spravedlnosti
Copyright 1992, 2002 by Jeffery Deaver
Translation 2003 by Jiří Kobělka
Cover design 2003 by Domino
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.
Z anglického originálu Mistress Of Justice
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2002
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor Vratislav Konečný
Technický redaktor Martin Pech
Sazba Dušan Žárský
Obálka Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1 v roce 2003
ISBN 80-7303-112-4

DÍL 7
STRHY ZÁJMŮ
„Nechť se porota poradí o rozsudku," řekl Král ten den snad už podvacáté.
„Kdepak! Kdepak!" řekla Královna. „Nejprve ortel - potom, rozsudek."
Lewis Carroll, Alenka v říši divů (překlad Aloys a Hana Skoumalovi)

Aranžér byl varován, že i když sem přijde hluboko po půlnoci a navíc během víkendu o svátcích Díkůvzdání, je dost pravděpodobné, že ve firmě budou ještě stále pracovat advokáti i asistenti.
A tak měl po ruce zbraň obrácenou ostřím dolů.
Byla to podivná věcička - ani ne tak nůž, jako spíše sekáček na led, ovšem delší a vyrobený z černé tvrzené oceli.
Aranžér ho nesl s jistotou člověka, který s podobným předmětem umí velmi dobře zacházet. A který ho již dříve použil.
Hřmotný plavovlasý muž s baseballovou kšiltovkou na hlavě a v šedé kombinéze s emblémem smyšlené firmy zabývající se aranžováním a čištěním záclon a závěsů se nyní zarazil, a když zaslechl kroky, vklouzl do prázdné kanceláře. Nastalo ticho. Po chvíli muž pokračoval v cestě přes stíny, přičemž se vždy jednou za čas nadlouho zastavil a ztuhl jako liška před hnízdem bezstarostných ptáků.
Pohlédl na plánek firmy, odbočil do jedné chodby a pokračoval v chůzi, přičemž stále svíral rukojeť zbraně v ruce, jež byla stejně svalnatá jako zbytek jeho těla.
Když se přiblížil k hledané kanceláři, zastavil se a přetáhl si přes ústa papírovou masku. Ne proto, že by se obával prozrazení, nýbrž proto, že nechtěl na místě zanechat kapičku slin, která by se dala separovat a použít při testu DNA.
Kancelář patřící Mitchellu Reeceovi se nacházela na konci chodby nedaleko od hlavního vchodu do firmy. Stejně jako ve všech ostatních kancelářích byla i zde rozsvícena světla, takže si aranžér nemohl být jist, zda je místnost skutečně opuštěná. Když však rychle nakoukl dovnitř, spatřil prázdnou místnost, a tak vstoupil dál.
Kancelář byla plná knih, pořadačů, diagramů a tisícovek nejrůznějších papírů. Přesto našel aranžér skříň se spisy snadno -byla to jediná skříň se dvěma zámky v místnosti. Přikrčil se, nasadil si gumové rukavice a vytáhl z kapes kombinézy potřebné nástroje.
Odložil zbraň stranou a pustil se do zámků.
Šála, pomyslel si Mitchell Reece, když si osušoval ruce na toaletě vyvedené v mramoru a dubovém dřevě. Zapomněl jsem si vlněnou šálu.
Vlastně byl překvapen, že si vůbec vzpomněl na kabát a kufřík. Vychrtlý třiatřicetiletý Reece dorazil do firmy po čtyřech hodinách spánku včera kolem osmé hodiny ráno a pracoval nepřetržitě až do chvíle, kdy usnul za stolem.
Před pár okamžiky ho však z tohoto neklidného spánku cosi vyrušilo. Reece se probral a rozhodl se, že se pojede domů

na pár hodin vyspat na staromódní způsob - horizontálně. Sebral kabát a kufřík, ale ještě před odchodem si udělal krátkou „zastávku v depu".
Bez šály však vyjít ven nehodlal - v rádiu před chvílí hlásili, že je venku minus pět stupňů a očekává se další pokles.
Mitchell Reece vstoupil do tiché chodby.
Přemýšlel o advokátní kanceláři uprostřed noci.
Zdejší prostory byly stinné, ale ne tmavé, ztichlé, ale přesto naplněné jakýmsi bílýmhlukem vzpomínek a moci.
Advokátní kancelář byla jiná než banky, firemní sídla, muzea nebo koncertní sály, jako by zůstávala ve střehu i ve chvíli, kdy zaměstnanci její prostory opustili.
V této široké chodbě pokryté tapetami visel portrét muže s přísnými kotletami, muže, který se vzdal podílu ve firmě, aby se stal guvernérem státu New York.
V malém předsálí ozdobeném živými květinami visela nádherná Fragonardova olejomalba, kterou nechránilo žádné bezpečnostní zařízení. V sále za ním se pak vyjímali dva Haringsové a jeden Chagall.
V zasedací místnosti ležely stohy dokumentů obsahující kouzelná slůvka, jimiž se podle zákona formulovala žaloba za poruše
ní smlouvy v hodnotě tří set milionů dolarů, a v podobné místnosti o něco dále zase ležela přibližně stejně velká hromada dokumentů uložených v okázalých modrých složkách, které zakládaly dobročinný fond pro financování soukromého výzkumu choroby AIDS.
Uzamčený sejf v téže místnosti obsahoval poslední vůli a závěť třetího nejbohatšího člověka na světě - jehož jméno většina lidí nikdy neslyšela.
Mitchell Reece přikládal tyto své filozofické úvahy spánkové-mu deficitu. V duchu si podobné myšlenky zakázal a vyrazil na chodbu vedoucí do jeho kanceláře.
Blížily se kroky.
Aranžér s instinkty vojáka vmžiku vyskočil, uchopil sekáček na led do jedné ruky a sadu nástrojů do druhé. Postavil se za dveře Reeceovy kanceláře a co nejvíce ztišil dech.
V této branži se pohyboval již celá léta. V řadě soubojů utrpěl zranění, ale celkově svým protivníkům způsobil obrovskou bolest. Zabil sedm mužů a dvě ženy, avšak ani tato minulost neotu-pila jeho city. Srdce mu nyní zběsile tlouklo, dlaně se mu potily a upřímně doufal, že dnes večer nebude muset nikomu ublížit. I lidé jako on se zabíjení raději vyhýbali.
Což ovšem neznamenalo, že by jen na okamžik zaváhal, pokud by ho zde někdo odhalil.
Kroky se přiblížily.
Mitchell Reece se vrávoravým krokem vyčerpaně šoural po chodbě. Jeho boty pleskaly na mramorové podlaze, ale jejich zvuk na mnoha místech tlumily turecké koberce pečlivě rozmístěné po celé kanceláři (a stejně pečlivě připevněné k protiskluzovým páskám: advokátní kanceláře si dávají mimořádný pozor na žaloby za zavinění pádu).
Hlavou se mu honil sáhodlouhý seznam úkolů, které je třeba splnit před započetím procesu plánovaného na pozítří. Reece absolvoval právnickou fakultu Harvardovy univerzity jako čtvrtý ve třídě do značné míry díky podobným seznamům - dokázal se na zkoušky nabiflovat celé objemné svazky s precedentními případy, zákony a nařízeními. Dnes byl ze stejného důvodu nejúspěšnějším zaměstnancem kanceláře specializovaným na soudní pře. Všechny aspekty daného sporu - v tomto případě soudní pře mezi firmami New Amsterdam Bank & Trust, Ltd. a Hanover & Stiver, Inc. - včetně zdánlivě nejbezvýznamnějších detailů byly obsaženy v komplikované řadě seznamů, které Reece v duchu neustále revidoval a upravoval.
Předpokládal, že právě kvůli podobné revizi seznamů si před chvílí zapomněl vzít z kanceláře šálu.
Došel ke dveřím a vstoupil dovnitř.
Ano, tady je, béžová kašmírová šála, kterou mu věnovala bývalá přítelkyně. Ležela přesně na místě, kde ji zanechal, totiž vedle ledničky v kuchyňce sousedící s kanceláří. Když sem Reece ráno dorazil - přesněji řečeno včera ráno -, nejprve se zastavil v kuchyňce, aby si uvařil kávu, a přitom nechal šálu ležet na stole.
Nyní si ji uvázal kolem krku a vyšel na chodbu. Zamířil k hlavnímu východu z firmy, stiskl tlačítko elektrického zámku, a když uslyšel uspokojivé cvaknutí, které díky tisícovkám večerů strávených v kanceláři tak důvěrně znal, vyšel na chodbu a přivolal výtah.
Během čekání se mu zdálo, že někde ve firmě zaslechl hluk. Snad slabé vrznutí závěsu dveří. A po něm stejně slabé cinknutí dvou kovových předmětů o sebe.
Pak už ovšem přijel výtah. Reece do něj nastoupil a znovu si začal v duchu odříkávat seznamy povinností.
„Myslím, že je to nějaké nedorozumění," řekla Taylor Lock-woodová.
„To není," odpověděl jí ve sluchátku rovněž ženský, ale mnohem starší hlas.
Taylor se posadila na rozvrzanou židli a odsunula se ke stěně. To není? Co jen tohle znamená? „Jsem vedoucí asistentka na té uzávěrce SCB. Která je ve čtyři odpoledne."
Nyní bylo půl deváté ráno v úterý po svátcích Díkůvzdání a Taylor před chvílí dorazila do práce po několikahodinovém spánku. Většinu večera totiž strávila ve firmě upravováním, sestavováním a tříděním stovek dokumentů pro odpolední uzávěrku.
„Byla jste přeřazena na jinou práci," trvala na svém paní Stricklandová na druhém konci linky. „Jde o něco naléhavého."
Pokud bylo Taylor známo, nic podobného se ještě nikdy nestalo. Bylo všeobecným pravidlem - stejně platným jako Newtonovy zákony -, že podílník advokátní kanceláře není schopen zvládnout obchodní uzávěrku bez přítomnosti asistenta, který dohodu vypracoval. Právo stojí a padá s detaily a právní asistenti jsou dělníci drobností.
Jediným důvodem pro toto přeřazení na poslední chvíli mohl být nějaký velký průšvih.

Taylor Lockwoodová však nic neprošvihla a ani po zběžném přezkoumání své úmorné práce na případu v posledních několika týdnech na ní neodhalila žádné mouchy, jejichž náprava by nutně vyžadovala její okamžité odstavení od celé věci.
„Co teď můžu dělat?" zeptala se paní Stricklandové, která působila jako vedoucí právních asistentů.
„Upřímně řečeno," odpověděla Stricklandová a přehnaně protáhla poslední slabiky, „nemáte na vybranou."
Taylor se otočila na židli na jednu stranu a poté na druhou. Rána na prstu z předchozí noci, kdy se pořezala o hranu papíru jedné zástavní smlouvy, jí opět začala krvácet, a tak si omotala prst ubrouskem s potiskem krocana, který byl připomínkou firemního večírku z předchozího víkendu. „Proč...?"
„Mitchell Reece potřebuje vaši pomoc."
Reece? pomyslela si Taylor. Takže budu hrát s velkýma kluka-ma... Dobrá zpráva, ale přesto podivná. „Proč zrovna já?" zeptala se. „Nikdy jsem pro něj nepracovala."
„Vaše reputace vás zřejmě předešla." Paní Stricklandová mluvila ostražitě, jako by až dosud netušila, že Taylor nějakou reputaci má. „Chtěl vás a nikoho jiného."
„A je to dlouhodobá práce? Příští týden mám dovolenou. Mám v plánu jet na lyže."
„To si můžete dohodnout s panem Reeceem. Zmínila jsem se mu o vaší dovolené."
„A jak reagoval?"
„Nezdálo se, že by mu to dělalo starosti."
„A proč taky? On lyžovat nejede." Krev prosakovala přes ubrousek a barvila rozesmátou krocaní hlavu. Taylor ubrousek vyhodila.
„Za hodinu se hlaste v jeho kanceláři."
„A co je to za projekt?"
Nastala pauza, během níž paní Stricklandová zřejmě vybírala z přehršle citlivých slov. „Nic konkrétního neuvedl."
„A mám zavolat panu Bradshawovi?"
„O všechno už je postaráno."
„Co prosím?" zeptala se Taylor. „O co je postaráno?"
„O všechno. Byla jste přeřazena na jinou práci a s panem Brad-shawem již spolupracuje další asistent - vlastně rovnou dva." „Už?"
„Za hodinu se hlaste v kanceláři pana Reece," zopakovala paní Stricklandová.
„No dobře."
„Jo, a ještě něco."
„Copak?"
„Pan Reece říkal, že se o tom nemáte nikomu zmiňovat. Prý je to velmi důležité. Nikomu."
„No tak nebudu."
Obě ženy zavěsily.
Taylor prošla kolem koberci pokrytých kójí na oddělení asistentů k jedinému oknu v této části firmy. Za oknem se právě finanční čtvrť halila do tlumeného ranního světla. Okolní scenérie však dnes Taylor nezajímala. Bylo v ní až příliš mnoho špinavých kamenných zdí, které připomínaly zvětralá a přízračná horstva. V jednom okně budovy na protější straně ulice se právě jakýsi údržbář usilovně snažil postavit vánoční stromek. Symbol Vánoc však v rozlehlém mramorovém vestibulu působil poněkud nepatřičně.
Taylor zaostřila pohled na okno před sebou a uvědomila si, že se dívá na svůj vlastní odraz.
Taylor Lockwoodová nebyla obézní, ale stejně tak nebyla ani módně vychrtlá nebo kostnatá. Sama sebe by nejspíš označila za zemitou. Když se jí někdo dotázal na výšku, odpověděla, že měří metr šedesát tři (ve skutečnosti to bylo metr šedesát jedna), ale
měla husté černé zapletené vlasy, které jí pět centimetrů přidávaly. Jeden její přítel kdysi prohlásil, že když si své kudrnaté vlasy rozpustí, vypadá jako postava z prerafaelitského obrazu.
Když měla dobrou náladu, věřila, že připomíná mladou Mary Pickfordovou. Ve špatných dnech se cítila jako třicetiletá dívka s nohama do x, která netrpělivě čeká na příchod vyzrálosti, rozhodnosti a autority. Byla přesvědčena, že ze všeho nejlépe vypadá ve zkresleném odrazu, například v načerno natřených výlohách.
Nebo v oknech wallstreetské advokátní kanceláře.
Odvrátila se od okna a zamířila zpět ke své kóji. Bylo již krátce před devátou a kancelář se probouzela k životu. Panoval zde stále větší ruch a jako by ji vtahoval do sebe. Bývalo tomu tak velmi často, neboť Taylor Lockwoodová obvykle dorazila do kanceláře jako jedna z prvních. Ostatní asistenti mířili ke svým kójím, pokřikovali po sobě pozdravy, varovali se před blížícími se krizemi a vyměňovali si válečné historky o zmatcích v metru a o dopravních zácpách.
Taylor seděla na židli a přemýšlela, jak náhle se může člověku změnit celý život, nadto z rozmaru jedné jediné osoby.
„Pan Reece říkal, že se o tom nemáte nikomu zmiňovat. Prý je to velmi důležité. Nikomu."
„No tak nebudu."
Taylor si prohlédla pořezaný prst, vstala a vyrazila pro náplast.
Jednoho teplého rána v dubnu 1887 vstoupil plešatějící dvaatřicetiletý právník Frederick Phyle Hubbard do malé kanceláře v dolní části Broadwaye, pověsil na věšák hedvábný klobouk a dvouřadový kabát a suše oslovil svého společníka: „Dobré ráno, pane White. Už jste zajistil nějaké klienty?"
Život advokátní kanceláře začal.
Hubbard i George °C. T. White promovali na právnické fakultě Kolumbijské univerzity a záhy padli do mimořádně bedlivého oka ctihodnému Walteru Carterovi, zakládajícímu společníkovi firmy Carter, Hughes & Cravath. Carter oba muže na jeden rok najal bez nároku na honorář, aby je na konci zkušebního období proměnil v profesionály tím, že jim

začal vyplácet odměnu ve výši dvaceti dolarů měsíčně.
O šest let později si oba muži - kteří byli přesně tak ctižádostiví, jak je Carter odhadl - půjčili od Whiteova otce tři tisíce dolarů, najali si písaře a tajemníka a založili si vlastní firmu.
A přestože snili o kanceláři v supermoderní Equitable Buil-ding na adrese Broadway 120, nakonec se spokojili s kompromisem. Nájemné ve staré budově nedaleko Trinity Church, pro kterou se rozhodli, činilo šedesát čtyři dolary měsíčně a opravňovalo je k užívání dvou tmavých místností. Jejich sídlo mělo nicméně ústřední vytápění (i když většinu ledna a února si oba společníci nepřetržitě přitápěli ve dvou krbech) a výtah, který se ovládal taháním za tlusté lano vedoucí prostředkem kabiny opatřené kusy čalounů, které nastříhala a sešila Hubbardova manželka, plstěné podušky dodané správou domu byly podle Hubbardova názoru neelegantní a mohly by „nepříznivě působit na klienty".
Při obědech v Delmonicos na Páté Avenue, kde Hubbard s Whitem utopili většinu prvních zisků hoštěním již existujících
i potenciálních klientů, se oba společníci většinou chvástali novým knihtiskem, na němž se kopie firemní korespondence vyráběly pomocí vlhké látky. Firma vlastnila také psací stroj, přestože většinu korespondence psali oba právníci ocelovými pery namáčenými v inkoustu. Hubbard i White přitom trvali na tom, aby jejich tajemník plnil kalamáře černým inkoustem značky Lake Champlain. Oba muži se rovněž poohlíželi po telefonu, ale nakonec ho odmítli - stál by je deset dolarů měsíčně a navíc s výjimkou soudních úředníků a několika vládních představitelů stejně nebylo komu volat.
Na škole oba muži snili o tom, že se stanou oslnivými advokáty, a během učňovských dob v Carter, Hughes & Cravath strávili mnoho hodin v soudních síních sledováním slavných advokátů, kterak lichotí, okouzlují a terorizují porotce i svědky. Ve vlastní advokátní praxi však nemohli opomíjet ekonomiku, a tak se těžištěm činnosti jejich novopečené kanceláře postupně stala lukrativní oblast podnikového práva. Účtovali si padesát dva centy za hodinu, avšak u určitých zakázek si k této částce přiráželi ještě štědré bonusy, jejichž výši stanovovali podle vlastního uvážení.
Toto vše se odehrávalo v dobách před zavedením daně z příjmu, před zřízením antimonopolního odboru na ministerstvu spravedlnosti či před založením Komise pro cenné papíry a burzy, firmy se v krajině amerického svobodného podnikání pohybovaly jako Asyřané a pánové Hubbard a White se zanedlouho stali jejich magnáty. S rostoucím bohatstvím jejich klientů bohatli i oni. V roce 1920 do firmy vstoupil třetí podílník, plukovník Benjamin Willis. Ten o několik let později zemřel na následky zápalu plic souvisejícího s útoky yperitem za první světové války a namísto dědictví zanechal firmě významné klienty v podobě jedné železnice, dvou bank a několika společností poskytujících veřejné služby. Spolu s nimi zdědili Hubbard s Whitem také otázku, jak naložit s plukovníkovým jménem - rozšíření názvu firmy si Willis stanovil jako cenu za přivedení svých vypasených klientů. Žádná část dohody nebyla uzavřena písemně, ale zbylí dva partneři dodrželi po plukovníkově smrti slovo a firma vešla navždy ve známost jako triumvirát.
Na konci dvacátých let již firma Hubbard, White & Willis čítala osmatřicet advokátů a přestěhovala se do vytoužené Equitable Building. Hlavní předmět činnosti tvořilo bankovnictví, podnikové právo, cenné papíry a soudní pře. Firma přitom fungovala naprosto stejně jako v devatenáctém století - tvořili ji výhradně gentlemani, a navíc pouze určitý typ gentlemanů. Uchazeči o zaměstnání, kteří skutečně byli nebo vzhledem připomínali Židy, Italy či Iry, byli se zájmem a srdečností vyslechnuti, ale firma jim nikdy místo nenabídla.
Ženy byly v kanceláři vždy vítány - dobré stenografky se hledaly jen těžko.
Firma se i nadále rozrůstala a čas od času z ní vyrašila dceřiná firma nebo nějaká ta politická kariéra (vesměs v republikánských barvách). Advokátní kancelář Hubbard, White & Willis vygenerovala ze svých řad několik ministrů spravedlnosti, jednoho člena Komise pro cenné papíry a burzy, senátora, dva guvernéry a jednoho viceprezidenta Spojených států amerických. A přesto tato společnost - na rozdíl od mnoha wallstreetských firem podobné velikosti a prestiže - nesloužila jako líheň špičkových politiků. Podílníci Hubbard, White & Willis zastávali názor, že politika je moc bez peněz, a neviděli důvod, proč by se měli zříkat peněz na úkor moci, když mohli mít obojí.
V současné době firma Hubbard, White & Willis zaměstnávala více než dvě stě padesát advokátů a čtyři sta dalších zaměstnanců, což ji řadilo do střední kategorie manhattanských firem. Mezi čty-řiaosmdesáti nynějšími podílníky figurovalo jedenáct žen, sedm Židů (včetně čtyř žen), dva Asiaté a tři černoši (z nichž jeden, k velké radosti výkonného výboru, jenž dbal na zákon o rovných příležitostech při zaměstnávání, byl zároveň Hispáncem).
Firma Hubbard, White & Willis dnes dělala velký byznys. Režijní náklady dosahovaly tří milionů měsíčně a podílníci si účtovali podstatně více než drobné, které po svých klientech požadoval Frederick Hubbard. Hodina času podílníka se mohla snadno vyšplhat na 650 dolarů a u velkých transakcí byl celkový účet klienta zatížen ještě prémií (nazývanou mezi zaměstnanci „bonusem za nezvorání") ve výši kolem půl milionu dolarů.
Pětadvacetiletí zaměstnanci, kteří sotva absolvovali právnickou fakultu, si ve firmě přišli asi na sto tisíc dolarů ročně.
Firma vyměnila umouněný pískovec za sklo a kov a v současné době obývala čtyři patra mrakodrapu nedaleko Světového obchodního centra. Architekt interiérů obdržel milion dolarů za to, že v sídle firmy vytvoří prostředí, které ohromí klienty předstíranou zdrženlivostí. Hlavní motivy interiéru tvořily levandulová, vínově červená a mořsky modrá barva spolu s ušlechtilými nerosty, kouřovými skly, lesklým kovem a tmavým dubem. Jednotlivá patra byla propojena mramorovým spirálovitým schodištěm a jako knihovna sloužilo třípodlažní atrium s patnáctimetrovými okny, z nichž se nabízel úžasný výhled na newyorský přístav. Cena umělecké sbírky ve firmě se odhadovala na téměř padesát milionů dolarů.
Uvnitř této kombinace muzea moderního umění a toho nejlepšího z časopisu Interior Design byla jedině zasedací místnost 16-2 dostatečně rozlehlá, aby pojala všechny podílníky firmy. Toto úterní odpoledne však na konci zasedacího stolu ve tvaru U s tmavě červeným mramorovým povrchem a okraji z růžového dřeva seděli pouze dva

muži.
Ve vůni vytápěné podlahy a vařící se kávy oba pročítali jediný list papíru a civěli na něj způsobem, jakým pozůstalí identifikují mrtvého příbuzného.
„Panebože, to je k nevíře," řekl Donald Burdick a položil list na stůl. Burdick byl již osm let předsedou výkonného výboru firmy. I v sedmašedesáti letech si zachovával štíhlou postavu a měl ulízané šedé vlasy. O ty mu pečoval italský holič, který jednou za čtrnáct dní docházel do Burdickovy kanceláře - lépe řečeno jej do firmy přivážel Burdickův rolls royce (sám Burdick tomu říkal „donáška").
Lidé Burdicka často pokládali za uhlazeného, ale něco podobného mohli vyslovit jen ti, kdo ho pořádně neznali. Slovo „uhlazený" totiž naznačovalo určitou slabost a nedostatek kuráže, zatímco Donald Burdick byl ve skutečnosti nesmírně mocný muž -mnohem mocnější, než napovídala jeho podoba s Laurencem Olivierem či jeho sametové způsoby.
Jeho moc se nedala plně kvantifikovat - byla to směsice staro-světských peněz, starých přátel na strategických místech a starých závazků a protislužeb. Jeden aspekt jeho moci však přímo vybízel
ke spekulacím: jeho záhadně vypočítÁvAný majetkový podíl ve firmě Hubbard, White & Willis. Ten však ve skutečnosti zase tak velkou záhadou nebyl, pokud měl člověk na paměti, že počet hlasů a vydělané peníze závisejí na počtu klientů, které člověk přivedl do firmy, a na výši jejich poplatků.
Příjem Donalda Burdicka se tak blížil pěti milionům dolarů ročně. (Navíc býval rozhojněn - často přímo zdvojnásoben - díky spletité síti dalších „investic", jak Burdick s oblibou říkával.)
„Panebože," zamumlal Burdick znovu a přistrčil dokument Williamu Winstonovi Stanleymu. Pětašedesátiletý Stanley byl statný, růžolící a nelítostný muž. Člověk si ho snadno vybavil v oděvu amerického Poutníka, kterak v Nové Anglii předčítá s nafouknutými tvářemi rozsudek nad čarodějnicí.
Zatímco Burdick měl kořeny v Dartmouthu a na právnické fakultě Harvardovy univerzity, Stanley vystudoval právo večerně ve Fordhamu, přičemž přes den pracoval u Hubbard, White & Willis v podatelně. Díky nevídané směsici osobního šarmu, ne-omalenosti a přirozeného talentu pro byznys se postupně ve firmě vypracoval až do nejužší špičky - mezi lidi, jejichž adresy (Locust Valley či Westport) mu zněly stejně cize jako jim ta jeho (Canarsie v Brooklynu). Spásou mezi podílníky dbajícími na společenský život se mu nakonec stala jeho příslušnost k episkopální církvi.
„Jak je to asi přesné?" zeptal se Burdick.
Stanley se zahleděl do seznamu a pokrčil rameny.
„Jak to jenom ten Clayton dokázal?" zamumlal Burdick. „Jak mohl přetáhnout na svou stranu tolik lidí, aniž bychom se to doslechli?"
Stanley se chraplavě zasmál. „Právě jsme se to doslechli."
Jmenný seznam sestavil jeden z Burdickových špionů - mladý podílník, který nebyl nikterak talentovaný jako právník, ale uměl geniálně vytahovat z lidí ve firmě tajné informace. Seznam obsahoval jména podílníků, kteří hodlali hlasovat ve prospěch navrhované fúze společnosti Hubbard, White & Willis s jistou advokátní kanceláří z Midtownu. Ve prospěch fúze, která by ukončila život Hubbard, White & Willis v její současné podobě a spolu s ním také Burdickovu kontrolu nad firmou - a velmi pravděpodobně i jeho advokátní praxi na Wall Streetu vůbec.
Až dosud byli Burdick se Stanleym přesvědčeni, že frakce stoupenců fúze, vedená podílníkem Wendallem Claytonem, nezíská dostatek hlasů, aby tuto operaci prosadila. Pokud však byl nynější výčet přesný, bylo jasné, že vzbouřenci pravděpodobně dosáhnou svého.
Zpráva navíc obsahovala další informaci, jež byla neméně znepokojivá. Na schůzi podílníků plánované na dnešní dopoledne se hodlali stoupenci fúze pokusit urychlit konečné hlasování a posunout ho již na příští úterý. Původně se přitom mělo hlasovat až v lednu následujícího roku. Burdick se Stanleym spoléhali na to, že se jim během prosince podaří získat - případně dokopat -zbloudilé podílníky zpět do svého tábora. Urychlené hlasování mohlo mít katastrofální důsledky.
Burdick náhle pocítil potřebu něco rozbít. Uchopil papír do úzké suché ruky. Chvíli se zdálo, že ho zmačká do malinké kuličky, ale Burdick ho nakonec pomalu složil a zastrčil do vnitřní kapsy svého dokonale padnoucího obleku.
„Ne, tohle on neudělá," prohlásil.
„A jak mu v tom zabráníme?" vyštěkl Stanley.
Burdick začal hovořit, ale pak zavrtěl hlavou, postavil se a s neodmyslitelnou důstojností si zapnul sako. Kývl směrem ke komplikovanému telefonu, který stál na konferenčním stole a na rozdíl od aparátů v jeho kanceláři nebyl pravidelně kontrolován na přítomnost odposlechu. „Tady ne. Pojďme se projít do Battery Parku. Myslím, že taková zima zase venku není."
Ze všeho nejdříve si všimla jeho očí.
Byly znepokojivě zarudlé, což svědčilo o nedostatku spánku, ale vyzařovala z nich také jistá ztrápenost.
„Jen vstupte do lvího doupěte." Mitchell Reece uvítal Taylor Lóckwoodovou kývnutím a zavřel za ní dveře. Pomalu se posadil do černého koženého křesla. Mechanismus jemně zacinkal.
Lví doupě...
„Měla jsem vám to říct hned," začala Taylor. „Nikdy jsem nedělala na soudních sporech. A..."
Reece ji pohybem ruky umlčel. „Vaše zkušenosti tady opravdu nehrají roli. Alespoň ne pro to, k čemu vás potřebuji. Důležitá bude vaše diskrétnost."
„Už jsem dělala na řadě citlivých smluv. Respektuji anonymitu klienta."
„To je správné. Ovšem tato situace vyžaduje více než pouhé zachování anonymity. Kdybychom byli ve vládě, myslím, že bychom tomu říkali nejvyšší stupeň utajení."
Když byla Taylor malá dívka, její oblíbené knihy pojednávaly o průzkumných výpravách a dobrodružstvích. Na špičce tohoto seznamu figurovaly dvě knihy o Alence - Alenka v říši divů a Alenka v kraji za zrcadlem. Taylor je měla ráda,

protože popisovaná dobrodružství nikdy nezavedla hlavní hrdinku do cizích krajin nebo do hluboké minulosti, spíše se jednalo o obrazné výlety do bizarních hlubin života kolem nás.
A tak byla nyní Taylor uchvácena. Lví doupě. Nejvyšší stupeň utajení.
„Poslouchám vás," řekla.
„Dáte si kávu?"
„Ráda. Pouze s mlékem, bez cukru."
Reece se škrobeně postavil, jako by celé hodiny seděl ve stejné poloze. V jeho kanceláři panoval neskutečný nepořádek. Na podlaze, skříních i na pracovním stole se válely stovky spisů, přetékajících konopných obálek a šanonů napěchovaných dokumenty. Mezery mezi jednotlivými hromádkami pak zaplňovaly stohy právních časopisů, které čekaly na přečtení. Taylor ucítila jídlo a po chvíli si všimla zbytků čínského oběda v umaštěném pytlíku vedle dveří. Reece odešel do kuchyňky na protější straně chodby. Taylor vykoukla ven a dívala se, jak její kolega nalévá kávu do dvou kelímků.
Taylor si ho bedlivě prohlédla: drahé, ale zmačkané kalhoty a košile (na skříni za Reeceovým stolem ležela hromádka nových košil od Brooks Brothers, možná si je Reece oblékal k soudu, když neměl čas vyzvednout si z prádelny čisté prádlo). Rozcuchané tmavé vlasy. Křehká postava. Taylor věděla, že tomuto právníkovi s rovnou tmavou kšticí, která byla příliš dlouhá, než aby to mohlo uniknout pozornosti konzervativněji založených podílníků, je nyní kolem pětatřiceti let. Soustředil se na soudní spory a vybudoval si vlastní reputaci. Klienti advokátní kanceláře ho milovali, protože jim vyhrával případy, a kancelář ho milovala, protože přitom kasíroval obrovské sumy. (Taylor slyšela, že si jednou naúčtoval šestadvacet hodin za jediný den, pracoval totiž během letu do Los Angeles a využil časového posunu.)
Pro mladé zaměstnance byl Reece idolem, přestože mnozí z nich při práci pro něj shořeli jako papír. Podílníkům pak činilo potíže na něj dohlížet, souhrny a návrhy, které jejich jménem psal, často silně přesahovaly schopnosti starších právníků.
Reece byl rovněž hnacím motorem dobročinného programu kanceláře, neboť velkou část svého času věnoval dobrovolnému zastupování nemajetných klientů v trestněprávních sporech.
Pokud jde o osobní stránku, byl Reece podle mnoha právních asistentek trofejí celé kanceláře. Byl nezadaný a pravděpodobně heterosexuální (důkaz - totiž rozvod - byl sice neprůkazný, ale zaměstnankyně kanceláře ho ochotně přijaly jako naprosto věrohodnou indicii). Podle kolujících drbů si prožil románek nejméně se dvěma ženami z kanceláře. Na druhé straně to byl klasický workoholik typu A, který v partnerských vztazích představoval nášlapnou minu. Což však ženám v kanceláři nijak nebránilo ve snění a některým z nich ani ve flirtování.
Reece se vrátil do kanceláře, zavřel nohou dveře, podal Taylor kávu a posadil se.
„Jde o to, že jeden náš klient byl okraden," začal.
„V jakém smyslu?" zeptala se Taylor. „Jako když vás přepadnou v metru, nebo jako když vás oholí finanční úřad?"
„Loupež."
„Skutečně?" Taylor znovu spolkla zívnutí, které se jí dralo do úst, a protřela si pálící oči.
„Kolik toho víte o zákonu o bankovnictví?" zeptal se Reece.
„Poplatek za vrácení nekrytého šeku činí patnáct dolarů."
„To je všechno?"
„Bohužel ano. Ale rychle se učím."
„To doufám," řekl Reece vážně. „Vyložím vám první lekci. Jedním z našich klientů je společnost New Amsterdam Bank & Trust. Pracovala jste někdy pro ni?"
„Ne." Taylor nicméně tuto firmu znala, byl to největší bankovní klient Hubbard, White & Willis, o něhož navíc kancelář pečovala již bezmála sto let. Taylor vytáhla z kabelky blok a sundala z pera víčko.
„Nepište."
„Chci mít všechna fakta ujasněná," namítla.
„Ne, nepište," řekl Reece stroze.
„No dobře." Blok opět zmizel.
Reece pokračoval: „Loni tato banka půjčila dvě stě padesát milionů dolarů jedné firmě z Midtownu. Akciové společnosti Hanover & Stiver."
„Čím se zabývají?"
„Vyrábějí nějaké věci. Já nevím. Cetky, tretky, cingrlátka, udělátka, blyštivé korálky." Reece pokrčil rameny a pokračoval: „První splátka tohoto úvěru měla být uhrazena před šesti měsíci, ale společnost ji nezaplatila. Banka se s nimi ještě přetahuje, ale pomalu začíná být více než jasné, že Hanover & Stiver už ty peníze nikdy nezaplatí. Takže podle úvěrové smlouvy je nyní splatná celá výše úvěru - čtvrt miliardy dolarů."
„Co s těmi penězi provedli?"
„Dobrá otázka. Já osobně mám dojem, že budou někde ležet -zatraceně, vždyť na prošustrování tolika peněz ani nemohli mít dost času. Horší však je, co se stalo s naším ctěným klientem, bankou New Amsterdam. Tamní ekonomická situace se povážlivě zhoršila a bankovní rezervy se rychle scvrkávají. Podle zákona vláda přikazuje všem bankám, jaké množství dolarů musí mít neustále k dispozici. Ovšem New Amsterdam takové množství dolarů k dispozici nemá. Potřebují zvýšit rezervy, jinak budou mít na krku federály. A jediný způsob, jak získat obrovskou infuzi hotovosti, je vymoci zpátky úvěr od Hanover & Stiver. Pokud se jim to nepodaří, může jít celá banka břichem nahoru. Což by mělo za následek pár dalších problémů. Za prvé je banka New Amsterdam výstavním klientem Donalda Burdicka. Jestli zkrachuje, nebude z toho mít radost ani on, ani naše firma, protože banka nám na poplatcích platí skoro šest milionů ročně. Druhým problémem je skutečnost, že New Amsterdam je shodou okolností finančním ústavem s lidskou tváří. Má nejvelkorysejší program úvěrů pro firmy založené etnickými menšinami v celé Americe. Já rozhodně nejsem

zapálený liberál, ale možná jste slyšela, že jedním z mých nejmilejších projektů zde ve firmě je..."
„Dobročinný program zastupování v trestních věcech."
„Přesně tak. A přesvědčil jsem se na vlastní oči, že jedna z věcí, které těm posraným chudinským čtvrtím mohou nejvíce pomoci, je zachování firem a podniků na jejich území. Takže výsledek této... situace mě zajímá také z filozofického hlediska."
„A o jakou situaci přesně jde, Mitchelli?"
„Počátkem podzimu jsme firmu Hanover & Stiver žalovali o dvě stě padesát milionů plus úroky. Pokud rychle získáme soudní rozhodnutí, budeme moci exekuovat majetek společnosti dříve, než ostatní věřitelé pochopí, kolik uhodilo. Pokud se však soudní rozhodnutí pozdrží, společnost mezitím zbankrotuje, majetek se rozplyne kdovíkam a banku pak může čekat nucená správa."
Taylor si poklepala perem o koleno. Nechtěla dávat najevo netrpělivost, ale uvědomovala si, že se jí to dost možná nedaří. „A jak s tím souvisí ta loupež?"
„Hned se k tomu dostanu," odpověděl Reece. „Ještě před zapůjčením peněz si banka nechala od firmy Hanover & Stiver podepsat dlužní úpis - obchodovatelný instrument, v němž se Hanover & Stiver zavazuje ty peníze splatit. Je to něco jako váš spořící dluhopis."
Jako můj ne, pomyslela si Taylor, když si vzpomněla, jakou hodnotu mají její dluhopisy.
„Soudní proces se měl původně konat včera. Byl jsem na ten případ dokonale připraven. Nemohl jsem ho prohrát." Reece si povzdechl. „Až na to... Když chcete soudně vymáhat zaplacení peněz na základě dlužního úpisu, musíte ten úpis předložit u soudu. V sobotu mi banka ten úpis poslala kurýrní službou. Uložil jsem ho támhle do skříně." Reece ukázal na velkou skříň přišroubovanou k podlaze. Dveře byly opatřeny dvěma těžkými zámky.
„Takže tohle bylo ukradeno?" řekla Taylor šokovaně. „Ten úpis?"
„Někdo mi ho vyfoukl přímo z mého pitomého sejfu," odpověděl Reece hlubokým hlasem. „Prostě sem přišel a odnesl si ho."
„A vy potřebujete originál? To nemůžete předložit kopii?"
„Mohli bychom ten případ vyhrát i tak, ale bez úpisu by se proces protáhl na několik měsíců. Podařilo se mi dojednat odklad na příští týden, ale další průtahy už soudce nepřipustí."
Taylor ukázala na skříň. „Ale kdy... a jak byl ten úpis odcizen?"
„Byl jsem tady až do neděle zhruba do tří ráno. Pak jsem se jel domů trochu vyspat a vrátil se o půl desáté dopoledne. Dokonce jsem přemýšlel, že přespím tady." Reece ukázal na spací pytel v rohu. „Asi jsem měl."
„A co na to policie?"
Reece se zasmál. „Ne, ne. Policie ne. To by se o té ztrátě dozvěděl Burdick a taky klient. Kdyby se to dostalo do novin..." Upřel na Taylor zrak. „Takže už asi víte, proč jsem si vás sem pozval."
„Vy chcete, abych zjistila, kdo ten úpis ukradl?"
„Přesněji řečeno po vás chci, abyste ten úpis našla. Kdo ho ukradl, mě až tolik nezajímá."
Taylor se rozesmála. Celá tahle představa jí připadala směšná. „Ale proč já?"
„Já to sám nedokážu." Reece se opřel v křesle, znovu se ozvalo zpěvavé cinknutí kovu. Mitchell Reece vypadal klidně, jako by již Taylor jeho nabídku přijala - tato nadutost ji trochu rozčilovala. „Člověk, který ten úpis ukradl, dobře ví, že nemůžu jít na policii, a dokáže předvídat moje příští kroky. Takže potřebuji, aby mi s tím pomohl někdo jiný. Potřebuji vás."
„Ale já jsem zrovna..."
„Vím, že chcete jet na lyže. Je mi líto. Musela byste to odložit."
Takže tolik o dohadování, paní Stricklandová...
„Když já nevím, Mitchelli. Těší mě, že jste se obrátil zrovna na mě, ale nemám nejmenší tušení, co bych v té věci měla dělat."
„Poslyšte, něco vám řeknu. Hodně spolupracujeme se..., však víte, se soukromými očky..."
„Jistě, se Samem Spadem."
„Ne, Sama Spadea jsem teď vůbec neměl na mysli. Chci vám říct asi toto: nejlepšími detektivy jsou ženy. Umějí naslouchat pozorněji než muži. Umějí se vcítit do kůže jiných. Mají lepší postřeh. Vy jste bystrá, ve firmě oblíbená a kromě toho se o vás šušká - promiňte mi ten nepadnoucí příměr -, že máte koule."
„Opravdu?" zeptala se Taylor a zamračila se, přestože se cítila nesmírně potěšena.
„A řeknu vám ještě jeden důvod: důvěřuji vám."
Důvěřuje? opakovala Taylor v duchu. Vždyť mě vůbec nezná. Asi... Ale pak to pochopila a usmála se. „Protože víte, že jsem ten úpis neukradla já. Mám alibi."
Reece bez rozpaků přikývl. „Jo, byla jste mimo město."
Taylor odjela oslavit Den díkůvzdání do Marylandu k rodičům.
„Mohla jsem si na to někoho najmout," podotkla.
„Myslím, že člověk, který za tou krádeží stál, si na ni skutečně někoho najal." Reece kývl k trezorové skříni. „Bylo to profesionální vloupání. Pachatel vypáčil zámek, což - i když to ve filmech vypadá jinak - není snadný úkol. Hlavní ovšem je, že vy jste neměla k takovému činu motiv, a existence motivu je hlavním důvodem, proč někoho podezírat ze zločinu. Proč byste ten úpis kradla vy? Se všemi lidmi ve firmě máte dobré vztahy. Nepotřebujete peníze. Podala jste si přihlášku na právnickou fakultu - na tři
nejlepší univerzity v zemi. A kromě toho si prostě nedokážu představit, že by dcera Samuela Lockwooda kradla dlužní úpis."
Taylor pocítila nával znepokojení, že Reece pronikl tak hluboko do jejího života. „No, předpokládám, že Ted Bundy měl

taky spořádané rodiče. Problém je, že já se na takový úkol necítím, Mitchelli. Vy potřebujete profesionála - někoho z těch soukromých detektivů, které jste si najímal už dříve."
„To by nešlo," odpověděl Reece příkře, jako by to bylo očividné. „Já potřebuju někoho, kdo tady má co dělat a jehož přítomnost ve firmě nevzbudí tázavé pohledy. Budete se muset šťourat na mnoha různých místech ve firmě." Jako Alenka v kraji za zrcadlem.
Reece stále viděl v jejím obličeji váhavost, a tak dodal: „Mohlo by to přinést užitek i vám." Začal si pohrávat se šálkem kávy v ruce. Taylor tázavě zvedla obočí a Reece pokračoval: „Víte, já jsem procesní advokát a o veškerou uhlazenost jsem přišel v okamžiku, kdy jsem poprvé předstoupil před soud. Faktem je, že pokud se ten úpis neobjeví a já ten případ prohraju, tak se letos nestanu podílníkem firmy, což je prostě nepřijatelné. Dokonce by mě mohli i vyhodit. Ale jestli ho najdeme a nikdo se o té krádeži nedozví, tak je silně pravděpodobné, že se stanu podílníkem buďto zde, anebo - pokud ve Hubbard, White & Willis nebudu chtít zůstat - v nějaké jiné firmě."
„A dál?" zeptala se Taylor, neboť si stále nebyla jistá, kam Reeceova slova míří.
„Pak budu v postavení, v němž budu moci zařídit, abyste se dostala na kteroukoliv právnickou fakultu, kterou si vyberete, a po jejím absolvování vám budu moci obstarat práci. Mám kontakty všude - v podnicích, ve vládě, ve veřejně prospěšných společnostech, ve firmách zabývajících se ekologickým poradenstvím."
Jako právní asistentka Taylor Lockwoodová již dávno zjistila, že má-li se jakýkoliv právní motor udržet v hladkém chodu, je třeba ho neustále promazávat křehkou směsicí kontaktů, sítí a nevyřčených závazků, o nichž se nyní Reece tak nekulantně zmiňoval.
Zároveň ovšem věděla, že si člověk vždy může vybrat těžší cestu a při troše štěstí, potu a bystrosti se v tomto světě neztratí.
„Toho si velmi vážím, Mitchelli," řekla škrobeně, „ale veškeré doporučující dopisy, které potřebuji, mi napíšou profesoři z bakalářského studia."
Reece zamrkal a zvedl ruku. „Heleďte, omlouvám se. Neměl jsem to říkat. Jsem navyklý jednat s klienty, kteří jsou buďto ničemové, anebo chamtiví bastardi." Kysele se zasmál. „Někdy nevidím moc velký rozdíl mezi svými kriminálními klienty z dobročinného programu a bílými límečky, které zveme na večeři a sklenku vína v atletickém klubu."
Taylor přikývla. Přijala Reeceovu omluvu, ale byla ráda, že si vyjasnili určitá základní pravidla.
Reece se na ni chvíli díval a jako by ji náhle viděl v jiném světle. Na tváři mu rozkvetl chabý úsměv. „Docela se mi líbíte."
„Jak to myslíte?" zeptala se Taylor.
„Mám dojem, že nikdy nikoho nežádáte o pomoc."
Taylor pokrčila rameny.
„Já taky ne. Nikdy. Ale teď pomoc potřebuji a dělá mi problémy vás o ni požádat. Vždyť ani nevím, jak mám... Takže to zkusím znovu." Chlapecky se zasmál. „Pomůžete mi?" zeptal se hlasem prodchnutým zdánlivě zcela nepřípadným citem.
Taylor pohlédla z okna. Zubaté slunce se ukrylo za hustými mračny a obloha potemněla stejně jako její odraz v rozvlněném moři. „Miluji vyhlídky," řekla. „Z mého bytu je výhled na Empire State Building. Tedy pokud se vykloníte z okna v koupelně."
Nastalo ticho. Reece si uhladil vlasy na stranu a protřel si oči. Mosazné hodiny na jeho stole tiše tikaly.
Taylor se v duchu zeptala na názor Alenky, mladé dívky na anglickém venkově, která se rozhodla zahnat letní nudu a vydat se za mluvícím bílým králíkem do jeho nory, za níž se ukrýval svět naprosto odlišný od toho jejího. „No dobrá," řekla nakonec Reeceovi. „Upřímně řečeno nemám vůbec tušení, co bych měla dělat, ale pomůžu vám."
Reece se usmál, předklonil se, ale pak se rychle zarazil. Uvnitř advokátních kanceláří se klade důraz na cudnost. V hotelových pokojích a postelích advokátů nechť se provozují jakékoliv styky, ale v labyrintu chodeb advokátní kanceláře se polibky na tvář nepěstují a ret se zde nikdy nesetká se rtem. Dokonce i objímání bylo pokládáno za podezřelé. Reece tedy omezil svůj projev vděčnosti na uchopení Taylořiny ruky do obou dlaní. Když se opět odtáhl, ucítila Taylor směsici drahé vody po holení a potu.
„Takže ze všeho nejdříve mi povězte, jak vypadá," řekla. „Myslím ten úpis."
„Nic zvláštního na něm není. Kus papíru standardních rozměrů." Reece jí ukázal složku s kopií úpisu.
Taylor si prohlédla nenápadný dokument a řekla: „A teď mi povězte, co a kdy se stalo."
„Banka mi ten úpis poslala kurýrní službou v sobotu v pět hodin odpoledne - v neděli mají zavřeno, a jelikož měl ten proces začít v pondělí v devět hodin ráno, potřeboval jsem úpis co nejdříve, abych si mohl zhotovit kopie. Když mi ho doručili, okamžitě jsem ho uložil do trezoru. Asi v deset nebo v jedenáct hodin večer jsem si pořídil kopie, vrátil jsem úpis do trezoru a uzamkl ho. V neděli ve tři ráno jsem z firmy odešel. Trochu jsem se vyspal a vrátil se sem kolem půl desáté dopoledne. Všiml jsem si nějakých škrábanců na zámku, a tak jsem trezor otevřel. Úpis byl pryč. Zbytek neděle jsem ho hledal. Včera jsem odjel k soudu, zařídil odročení do příštího úterka a vrátil jsem se sem, abych našel někoho, kdo mi s tím pomůže."
„Viděl jste v tu noc ve firmě někoho?"
„Od pěti nebo šesti večer už tady nebyla ani noha. Ale faktem je, že jsem prakticky celou dobu seděl tady za stolem."
„Jistě." Taylor se opřela o židli a zamyslela se. „Zmínil jste se o motivu. Takže kdo může mít motiv ten dlužní úpis krást? Říkal jste, že je to obchodovatelný instrument. Mohl by ho někdo proměnit v hotovost?"
„Ne, takový dokument by nikdo na světě neodkoupil. Zní na příliš vysokou částku a je příliš snadno vystopovatelný. Jsem si jist, že pachateli jde pouze o odložení případu - aby měl Lloyd Hanover příležitost uklidit svůj majetek."
„Kdo všechno věděl, že ten úpis máte?"
„Poslíček netušil, co v zásilce veze, ale jednalo se o ozbrojenou kurýrní službu, takže musel vědět, že je to něco cenného. A pokud je mi známo, jedinou osobou v bance, která věděla, že jsem tu zásilku převzal, byl viceprezident,

který vypracoval smlouvu."
„A nemohl ho Hanover podplatit?"
„Možné je všechno," připustil Reece, „ale on je kariérní úředník. Pracuje v bance už dvacet let. Znám ho osobně. Žije s manželkou v Locust Valley a mají spoustu peněz. Kromě toho za ten obchod ručí hlavou. Pokud banka za ten úpis nezíská peníze, dostane padáka."
„A kdo od nás věděl, že na tom případu pracujete?"
Reece se zasmál a přisunul Taylor po stole memorandum.
Od: M. A. Reece
Komu: Advokáti Hubbard, White & Willis
Re: Střety zájmů
Zastupuji našeho klienta New Amsterdam Bank & Trust ve sporu proti společností Hanover & Stiver, Inc. Prosím, dejte na vědomí, zda jste někdy zastupovali společnost Hanover & Stiver nebo zda máte nějaké další střety zájmů související s oběma společnostmi, o nichž by naše firma měla vědět.
„Toto je standardní memorandum o střetu zájmů. Aby všichni věděli, koho žalujeme. Pokud někteří naši advokáti někdy zastupovali firmu Hanover & Stiver, musíme se toho případu vzdát nebo kolem něj vystavět čínskou zeď, abychom měli jistotu, že nevznikne dojem, že svým zastupováním některou z obou společností kompromitujeme... Takže abych odpověděl na vaši otázku, všichni tady věděli, že na tom pracuji. A prostým ověřením kopií mé korespondence v archivu mohli snadno zjistit, kdy ten dlužní úpis obdržím."
Taylor dloubla do memoranda prsty.
„Co víte o vedoucích pracovnících ve firmě Hanover & Stiver?"
„Už jsem v dobročinném programu zastupoval i vrahy, kteří byli férovější než jejich generální ředitel - Lloyd Hanover. Je to nefalšovaný grázl. Pokládá se za člověka, který dokáže všechno zařídit. Znáte tyhle typy - pětapadesátník, krátký sestřih, opálená pleť. Vydržuje si tři milenky a nosí tolik zlatých šperků, že by nikdy neprošel detektorem kovů."
„To ještě není zločin," namítla Taylor.
„To není, ale tři porušení zákona o cenných papírech, dvě odsouzení za účast na organizovaném zločinu a jedno za daňový únik už ano."
„Ach tak."
Taylor znovu pohlédla z okna: na protější straně ulice se tyčila zeď se stovkami oken kanceláří. Za první budovou pak stála další s dalšími kancelářskými okny a za ní další a další. Taylor Lock-woodovou na okamžik vyděsila bezvýchodnost úkolu, který mají před sebou. Jehla a kupka sena... „A jste si jistý, že hledáme něco, co vůbec ještě existuje?"
„Jak to myslíte?"
„Jestli ten úpis nebude nikdo inkasovat, tak proč ho jednoduše nezničí?"
„Dobrá otázka. Už jsem o tom přemýšlel. Když jsem působil jako asistent státního zástupce - a když dnes provádím trestněprávní obhajoby -, vždycky se snažím vcítit do myšlenek pachatele. Pokud by v tomto případě ten úpis navěky zmizel ze světa, naznačovalo by to zločin. Pokud by se jen zašantročil do doby, než pan Hanover uklidí veškeré svoje jmění, a pak by opět vyplaval na povrch, jednalo by se o pouhou nedbalost ze strany naší firmy. Nikdo by pak nehledal padoucha jinde než v nás. Proto si myslím, že ten úpis pořád ještě je někde ve firmě. Třeba je v archivu, třeba vězí zasunutý v časopise některého podílníka, možná je ukrytý za kopírkou - prostě tam, kde ho ten zloděj uschoval."
Zloděj... Lockwoodová poprvé pocítila hryzavý neklid - nikoliv nad neřešitelností úkolu, nýbrž nad riziky s ním spojenými.
V Říši divů bylo oblíbeným heslem Srdcové Královny zvolání: „Hlavu jí srazit!"
Taylor se opět opřela. „Když já nevím, Mitchelli. Připadá mi to beznadějné. Ten úpis může být na milionu různých míst."
„Ještě neznáme všechna fakta. Ve firmě přece existuje spousta informací o tom, kde lidé v různé době byli a co dělali. Faktury, výplatní listiny a podobné věci. Já osobně bych asi ze všeho nejdříve ověřil záznamy z elektronického zámku u dveří a časové výkazy, abych zjistil, kdo všechno ve firmě v sobotu byl."
Taylor kývla na zámek trezorové skříně. „Ale říkali jsme, že to byl profesionál, ne? Nebyl to advokát ani zaměstnanec."
„Ovšem někdo z nich ho sem musel pustit. Případně mu půjčit elektronickou vstupní kartu. Buďto svou, anebo odcizenou." Ree-ce vytáhl náprsní tašku a podal Taylor deset stodolarových bankovek.
Taylor se na peníze dívala s úsměvem plným rozpačitosti a zvědavosti.
„Na výlohy."
„Výlohy." Myslel tím úplatky? Taylor se raději neptala. Chvíli bankovky nemotorně držela v ruce a pak si je zastrčila do kabelky. Všimla si archu papíru na Reeceově stole. Papír standardních rozměrů měl bledě zelenou barvu starých nemocničních chodeb a vládních budov. Taylor v něm rozpoznala jednací program soudu, který vedoucí advokát Hubbard, White & Willis denně rozesílal po firmě. Program obsahoval pořad jednání soudu na třicet dní dopředu počínaje daným dnem. V jednotlivých kolonkách figurovaly údaje o časech a místech všech soudních jednání, jichž se účastnili advokáti firmy. Taylor se předklonila. V kolonce vyhrazené pro příští úterý stála slova:
New Amsterdam Bank & Trust versus Hanover & Stiver. Líčení před porotou. 10.00. Bez možnosti odročení.
Reece se podíval na hodinky. „Promluvíme si zase zítra. Přímo ve firmě bychom si ale od sebe měli zachovávat odstup. Kdyby se někdo ptal, řekněte mu, že mi pomáháte s nějakým problémem ohledně roční závěrky."
„Ale kdo by se ptal? Kdo by se to vůbec mohl dozvědět?"
Reece se zasmál a zdálo se, že Taylořinu otázku pokládá za naivní. „Co takhle o půl desáté v hotelu Vista?"
„Jistě."

„Když vám zavolám domů, můžu vám nechat vzkaz, viďte?"
„Mám doma záznamník."
„Ne, tak jsem to nemyslel. Ptám se, jestli tam nebude někdo jiný, kdo by si ten vzkaz mohl přehrát. Slyšel jsem, že bydlíte sama."
Taylor na chvíli zaváhala a pak pouze řekla: „Můžete mi tam nechat vzkaz."
„Za půl hodiny mám pracovní snídani a pak celé odpoledne schůzi podílníků," řekl Wendall Clayton do telefonu. „Sežeň mi ty detaily co nejdříve."
„Vynasnažím se, Wendalle," odpověděl neklidně Sean Lillick, mladý právní asistent, který pravidelně pro Claytona pracoval. „Ale je to, jako, strašně důvěrné."
„Co to znamená jako důvěrné? Tak je to důvěrné, nebo ne?"
Na druhém konci linky se ozvalo povzdechnutí. „Vy víte, jak to myslím."
Clayton zamumlal: „Myslíš to tak, že to je důvěrné. Tak zjisti, kdo těmi informacemi disponuje, a aristokratizuj ho. Chci znát všechny podrobnosti. Které jsi mimochodem mohl zjistit už dávno předtím, než jsi mi vůbec zavolal. Věděl jsi, že je po tobě budu chtít."
„Jistě, Wendalle," odvětil Lillick.
Clayton zavěsil.
Wendall Clayton byl pohledný muž. Nebyl vysoký - měřil necelý metr osmdesát -, ale postavu měl vypracovanou běháním (on neprovozoval jogging, on běhal), tenisem a brázděním New-portu s třináctimetrovou Ginny May každý druhý víkend od dubna do září. Na hlavě měl hustou kštici profesorských vlasů a zásadně nosil evropské obleky bez rozparku vzadu, na rozdíl od pytlovitých tmavých obleků s jemným proužkem, jimž dávala přednost většina tělnatých mužů v kanceláři. Ženy ve firmě tomu říkaly „zabijácký vzhled". Kdyby byl o deset centimetrů vyšší, uživil by se jako model. Kromě toho Clayton na svém vzezření tvrdě pracoval - byť způsobem, jakým tvrdě pracuje šlechta. Vévoda musel být pohledný. Vévoda si s oblibou oprašoval obleky kartáči z prasečích štětin a cídil své vínově červené polobotky Ballis do zářivého lesku.
Vévoda nacházel obrovskou rozkoš v jemných projevech zhýčkanosti.
Aristokratizuj ho...
Někdy Clayton připsal toto slovo na okraj memoranda vypracovaného jedním z jeho asistentů a poté přihlížel, jak se ho onen chlapec či dívka nervózně snaží vyslovit. Ar-is-tok-ratizuj... Tento termín vymyslel on sám. Měl úzkou spojitost s přístupem. Část úspěchu pochopitelně závisela na znalostech práva a část na vnějších okolnostech, ale většina úspěchu se skrývala v přístupu.
Sám Clayton tuto metodu často praktikoval a byl v ní velice dobrý.
Doufal, že se i Seanu Lillickovi podaří aristokratizovat některého poskoka ve stenografickém oddělení a získat od něj požadované informace.
Díky prohledání korespondenčního archivu, časových rozpisů, knihy jízd firemní limuzíny a telefonních záznamů se již mladý asistent dozvěděl, že se Donald Burdick v poslední době zúčastnil několika přísně utajených schůzek a absolvoval v pracovní době řadu telefonátů, které nebyly naúčtovány žádnému klientovi. Pro Claytona to bylo znamení, že Burdick plánuje něco, co by mohlo ohrozit jím prosazovanou fúzi. I když to všechno samozřejmě mohlo být také úplně jinak: schůzky i telefonáty se mohly týkat nějaké soukromé záležitosti, v níž se angažoval buďto sám Burdick, nebo jeho Lucrezia Borgia převtělená do manželky Věry. Clayton se však do svého současného postavení vypracoval také proto, že utajené manévry svých profesních soupeřů nikdy nepokládal za zcela neškodné.
A tak vyslal Lillicka na novou misi, v jejímž rámci měl mladý asistent odhalit co nejvíce podrobností.
Do Claytonovy rohové kanceláře situované na sedmnáctém podlaží mezi kancelářemi vedení pronikalo dopolední světlo. Místnost měla rozměry šest krát šest metrů - na podobně velkou kancelář měli přitom nárok podílníci, kteří byli služebně mnohem starší než on. Když se však místnost uvolnila, připadla právě Claytonovi. Dokonce ani Donald Burdick nikdy nezjistil proč.
Clayton pohlédl na námořní hodiny od Tiffanyho, které stály na jeho pracovním stole. Už je skoro čas. Zhoupl se na židli - ma
sivním trůnu z dubového dřeva a červené kůže, který zakoupil v Anglii za dva tisíce liber.
Aristokratizovat.
Poručil sekretářce, aby mu objednala auto, vstal, oblékl si sako a odešel z kanceláře. Pracovní snídaně, která ho za okamžik čekala, byla jednou z nejdůležitějších schůzek za celý poslední rok. Clayton však nezamířil rovnou k čekajícímu automobilu. Dospěl totiž k závěru, že byl na mladého Lillicka příliš hrubý, a tak ho nejprve navštívil v jeho kóji na oddělení asistentů, aby mu osobně poděkoval a oznámil mu, že na něj čeká štědrá odměna.
„Už jste tu někdy byl, Wendalle?" zeptal se muž na protější straně stolu z leštěné mědi.
Když však Clayton odpověděl, odpověděl vrchnímu číšníkovi hotelu Carleton na Devětapadesáté ulici nedaleko Páté Avenue. „Máte novu, Fredericku?"
„Ne, pane Claytone." Číšník zavrtěl hlavou. „Dneska ne."
„Díky. V tom případě si dám obvyklé menu."
„Dobře, pane Claytone."
„Nu, i to je odpověď na mou otázku," řekl John Perelli a hlasitě se rozesmál. „Jaký je dneska jogurt, Freddie?"
„Já..."
„To byl vtip," vyštěkl Perelli. „Přineste mi pšeničné toasty a ovocný pohár."
„Jak si přejete, pane Perelli."
Perelli byl podsaditý osmahlý muž s protáhlým obličejem. Na sobě měl jemně proužkovaný oblek v barvě námořnické

modři.
Clayton si vyhrnul manžety, čímž odhalil osmnáctikarátové knoflíčky značky Wedgwood, a řekl: „Abych odpověděl na vaši otázku, cítím se tady jako doma."
Nebyla to však tak úplně pravda. V poslední době sice Wen-dall Clayton docházel do této restaurace, v níž snídali a obědvali mnozí Perelliho partneři, velice často, ale činil tak pouze proto, aby si podmanil Midtown. Jeho přirozeným bojištěm však vždy byly a i nadále zůstávaly Wall Street, horní část Páté Avenue, víkendový dům v Reddingu ve státě Connecticut a také newportská chata s deseti místnostmi.
Claytonovo akciové portfolio mělo hodnotu kolem třiadvaceti milionů dolarů (podle toho, jak se momentálně cítili bohové Dow--Jonesova indexu) a v jeho domě na Upper East Side viseli na dubovém obložení tři Kleeové, jeden Picasso, jeden Mondrian a jeden Magritte. V garáži mu parkoval jaguár a stejšn značky Mercedes. Jeho bohatství však bylo viktoriánsky neokázalé: třetinu zdědil, třetinu si vydělal advokátní praxí (a uvážlivým investováním výdělků) a zbytek pocházel od jeho manželky.
Zde v Midtownu ho však obklopovaly úplně jiné peníze. Křiklavé peníze nabyté z nově objevených zdrojů. Pocházely z médií, reklamy, public relations, rizikových obligací, nepřátelských převzetí, dravcích opčních obchodů a dividend. Provize za zprostředkování. Tržby z prodeje. Výnosy z nemovitostí. Italské peníze. Židovské peníze. Japonské peníze. Claytonovo jmění tvořily peníze zachycené v mnoho let spřádaných pavučinách a právě tím bylo paradoxně podezřelé - tedy přinejmenším zde. V otázce majetku totiž v této části města platilo nepsané pravidlo: čím ctihodnější, tím méně přijatelný.
Clayton se to pokusil ignorovat. Přesto se zde cítil trochu jako přistěhovalec bez pasu, což byla kdysi charakteristická vlastnost Perelliho italských prapředků. Zkrátka a dobře, v Midtownu byl Wendall Clayton pouhým imigrantem ukrytým v mezipalubí.
„Takže proč jste mi volal, Wendalle?" dotázal se Perelli.
„Potřebujeme věci trochu urychlit," odpověděl Clayton. „Snažím se uspíšit to hlasování o fúzi."
„Uspíšit? A proč?"
„Staromilci začínají být neklidní."
„Jak tomu mám rozumět?" vyštěkl Perelli. „Nechápu, co to znamená. Že chcete mít tu fúzi co nejrychleji za sebou, nebo že se ji Burdick a jeho nohsledi pokoušejí sabotovat?"
„Tak trochu obojí."
„A co Donald dělá? Zřizuje si pobočky ve Washingtonu a v Londýně, aby vám zvedl provozní náklady?"
„Nějak tak. Zrovna to zjišťuju," připustil Clayton a přikývl.
Číšník položil talíře na stůl. Clayton se naklonil nad měkké kopečky vajíček, nakrájel jídlo na malé kousky a začal hladově jíst.
Perelli vyčkal, až číšník odejde, změřil si Claytona obezřetným pohledem a řekl: „Přejeme si, aby to vyšlo. Máme klienty z oblasti pracovního práva, které můžeme připojit k vaší klientské základně. Máme žaloby na výrobky, které se mohou proměnit ve zlatý důl. Vy zase máte specialisty na podnikové právo a na soudní pře, kteří by se s námi výborně doplňovali. A samozřejmě by se nám hodilo i vaše bankovní oddělení a správa nemovitostí. Bylo by to ideální spojení, Wendalle. Tak co má Burdick za problém?"
„Je ze staré školy. Já nevím."
„Vadí mu, že máme židovské podílníky? Nebo italské podílníky?"
„Nejspíš."
„Ale je v tom i něco dalšího, že jo?" zeptal se dychtivě Perelli. „Kápněte božskou, Wendalle. Plánujete při té fúzi něco, co Bur-dicka a jeho squadru k smrti děsí, viďte? Ale co to je?"
No jo, pomyslel si Clayton. Už je to tady... Sáhl si do kapsy saka a podal Perellimu list papíru.
Perelli si ho přečetl a tázavě zvedl hlavu. „Seznam lidí na odstřel?"
Clayton významně poklepal na papír. „Jo. Tyhle lidi do roka od fúze nechci ve firmě mít."
„Kolik jich - cože? Pětadvacet jmen?" Perelli začal číst. „Burdick, Bili Stanley, Woody Crenshaw, Lamar Fredericks, Ralph Dudley... Wendalle, tihle muži jsou Hubbard, White & Willis. Působí ve firmě už celá desetiletí."
„Jsou to uschlé větve, lidé bez budoucnosti. Tohle je poslední podmínka dohody, Johne. Aby ta fúze klapla, budou muset odejít."
Perelli chvíli žvýkal toast a pak ho zapil trochou kávy. „Říkal jste, že chcete tu fúzi uspíšit." Mávl rukou na seznam. „Ale jestli nás žádáte, abychom přistoupili na tohle, tak celý proces pouze zpomalujete. Budu muset ta jména předložit výkonnému výboru. Budeme muset přezkoumat všechny jejich podílnické smlouvy. Kristepane, vždyť je jim všem přes pětačtyřicet. Víte, jaké problémy nám to může udělat u soudu?"
Clayton se zasmál na projev nepředstíraného pobavení. „Johne, myslíte si, že při mých konexích bude zákon o rovných příležitostech při zaměstnávání nějaký problém?"
„No dobrá, možná ne. Ale přesto jsou ti lidé nebezpeční."
„A zároveň jsou to oni, kdo nechává firmu vykrvácet. Musí odejít. Jestli chceme, aby se firmě dařilo, musí zkrátka jít."
Clayton odstrčil prázdný talíř. „Máte týden, Johne. Chci, abyste ty dokumenty o fúzi podepsali do týdne."
„To je nemožné."
„A vzhledem k tomu, že možná budete muset jednat o něco rychleji," dodal Clayton, „jsme ochotni upravit hodnotu vstupního podílu."
„To snad..."
„Pokud tu smlouvu podepíšeme příští týden, je firma Hubbard, White & Willis ochotna snížit cenu podílu pro první rok o osm procent."

„Zbláznil jste se? Vždyť se tu bavíme o milionech dolarů, Wendalle."
„O třinácti milionech dolarů."
V podstatě to znamenalo, že podílníci Hubbard, White & Willis vyplatí nově příchozím partnerům obrovskou prémii pouze za to, že celou transakci uspíší - a že přitom vypudí Burdicka a jeho kumpány.
Clayton pokračoval: „Budeme tvrdit, že je to z daňových důvodů potřeba učinit do konce roku. Bude to naše záminka."
„Ale prozraďte mi: kdybych teď trval na tom, aby Burdick ve firmě zůstal řekněme dalších pět let, byl byste ochoten tu transakci uskutečnit?"
Clayton se podepsal na šek. Kreditní kartu číšníkovi nenabídl.
„Něco vám povím, Johne. Před dvaceti lety požádal prezident Donalda Burdicka, aby vedl zvláštní vyšetřovací výbor, který se zabýval machinacemi v ocelářském průmyslu."
„Bylo v tom zapleteno ministerstvo spravedlnosti. Slyšel jsem o tom."
„Burdick byl vybrán, protože ho znali v Albany i ve Washingtonu. Výkonný výbor Hubbard, White & Willis - tehdy se tomu říkalo řídící výbor - byl přímo nadšen. Publicita pro firmu a příležitost pro Burdicka, aby vyhloubil brázdu na Capitol Hill. A pak triumfální návrat. Donald Burdick tehdy výboru oznámil, že své jmenování přijme pod jednou podmínkou: že až se do firmy vrátí,
bude do řídícího výboru zvolen on a jeden člověk podle jeho uvážení a že naopak tři konkrétní podílníci budou požádáni, aby firmu opustili. A to, prosím, v době, kdy advokátní kanceláře své podílníky nevyhazovaly. Prostě se to nedělalo."
„A dál?"
„O tři měsíce později začalo ve firmě kolovat memorandum, v němž se blahopřálo třem podílníkům, kteří nečekaně opouštějí firmu Hubbard, White & Willis a zakládají si novou společnost." Clayton se odsunul od stolu. „Takže moje odpověď na vaši otázku zní takto: ta operace se uskuteční pouze bez Burdicka... a všech ostatních jmen na tom seznamu. Je to něco za něco. Co na to říkáte?"
„Vy to asi doopravdy chcete, že jo?"
„Takže platí?" zeptal se Clayton a natáhl ruku.
Než Perelli potřásl Claytonovi rukou a řekl: „Platí," na chvíli zaváhal. Bylo to však jen proto, že nejprve musel spolknout kus slaniny, kterou ukradl z Claytonova talíře, a pak si otřít prsty.
Kdo jsou všichni tito muži a ženy?
Co o nich vím kromě nejsušších informací o jejich majetku, genialitě a aspiracích?
V zadní části rozlehlé zasedací místnosti na šestnáctém podlaží zaslechl Donald Burdick, jak staré stojací hodiny odbíjejí jedenáct a malá ručička zahajuje stoupání ke dvanácté hodině. Do zasedací místnosti přicházeli další a další podílníci. Většina si jich nesla zápisníky, hromádky lejster a všudypřítomné kožené plánovací kalendáře.
Během let, pomyslel si Burdick, jsem u těchto a jim podobných mužů - a nyní i žen - zažil projevy tvrdohlavosti, brutality, oslnivosti i krutosti.
A také velkorysosti a sebeobětování.
To všechno jsou však pouhé projevy jejich duší, co se opravdu skrývá v jejich srdcích?
Podílníci usedli ke stolu v tmavé zasedací místnosti. Někteří z nich, mladší a méně sebejistí, si prohlíželi zářezy v růžovém dřevě, přejížděli prstem po mramorovém povrchu a činili přehnaně hlasité poznámky o fotbalových zápasech a o tom, jak strávili
svátky Díkůvzdání. Na sobě měli i saka. Naopak ostřílení veteráni přišli pouze v košili a dávali okázale najevo, že nemají čas na klábosení ani na nejrůznější administriviality. Tvářili se, že jsou jim podobné schůzky na obtíž - a proč by také ne? Copak smyslem právní kanceláře není provozování práva?
Jsou to mí společníci..., uvažoval Burdick, ale kolik z nich je zároveň mým přítelem či přítelkyní?
Donald Burdick usazený v samotném čele stolu však dobře věděl, že je to nesmyslná otázka. Skutečná otázka by totiž měla znít: kolik mých přátel mi vrazí kudlu do zad? Pokud byl seznam, který mu před chvílí ukázal Bili Stanley, přesný, pak odpověď na tuto otázku zněla: neskutečně mnoho.
Burdick se naklonil k Stanleymu a zašeptal: „Nejméně patnáct lidí se nedostaví. To by mohlo vychýlit rovnováhu tam nebo onam."
„Jsou mrtví," zabručel Stanley. „A jejich těla se nikdy nenajdou."
Do místnosti vešel Wendall Clayton a posadil se doprostřed jedné větve písmene U. Nebyl od Burdicka ani příliš daleko, ani příliš blízko. Do zahájení schůzky se zabavil čmáráním a usměvavou konverzací s podílníkem po svém boku.
Ve čtvrt na dvanáct kývl Burdick na jednoho podílníka, aby zavřel dveře. Mechanismus zámku hlasitě cvakl. Burdick měl dojem, jako by se v místnosti náhle změnil tlak a všichni podílníci zde byli hermeticky uzavřeni jako v nějaké komnatě Cheopsovy pyramidy.
Donald Burdick požádal o klid. Bylo přečteno a ignorováno několik memorand a stručná zpráva výkonného výboru o přesčasech zaměstnanců prošla prakticky bez povšimnutí. Materiály jednotlivých výborů byly odrecitovány bleskovou rychlostí s minimem přerušení a s nezvykle krátkou debatou.
„Chcete, abych vám nastínil časový plán přijímacího výboru?" zeptal se jeden horlivý mladý podílník, který přípravou plánu nejspíš strávil polovinu noci.
„Myslím, že tento bod odložíme," odpověděl klidně Burdick, a když postřehl úsměv na tvářích několika podílníků, uvědomil si, že mu z úst právě bezděky vyklouzl pluralis maiestaticus.
V sále nastalo ticho přerušované pouze pukáním víček od limonád a urovnáváním papíru. Desítky per čmáraly do bloků graffiti. Burdick na okamžik nahlédl do pořadu jednání, čímž poskytl čas Wendallu Claytonovi. Ten si svlékl sako, otevřel složku a řekl: „Mohu si vzít slovo?"

Burdick kývl jeho směrem a Wendall Clayton nacvičeným ba-rytonem pokračoval: „Rád bych vznesl návrh v souvislosti se zamýšlenou fúzí naší kanceláře s firmou Sullivan & Perelli."
Burdick pokrčil rameny. „Máte slovo."
Šumění ustalo. Čmárání ustalo. Někteří podílníci - například stárnoucí a zapomnětlivý Ralph Dudley - se tvářili zmateně, protože konečné hlasování o fúzi bylo původně naplánováno až na leden. Byli zděšeni z představy, že budou muset o něčem rozhodovat, aniž jim někdo předem sdělil jak.
„Navrhuji, abychom datum ratifikačního hlasování o fúzi přesunuli na osmadvacátý listopad, což je ode dneška za týden."
Claytonův elegantní mladý chráněnec Randy Simms III., jehož Burdick upřímně nesnášel, rychle utrousil: „Jsem pro."
Nastalo absolutní ticho. Burdick byl mírně překvapen, že Claytonův návrh zastihl některé podílníky nepřipravené. Na druhou stranu se šuškalo, že Burdick a jeho manželka disponují nejlepšími zpravodajskými zdroji na celém Wall Streetu a často jsou o krok před všemi ostatními.
„Nemůžeme to nejdříve prodiskutovat?" ozval se v plénu hlas.
„Jednací pořádek diskusi umožňuje," připomněl Clayton.
A tak se rozproudila debata. Clayton byl na ni očividně připraven. Uměl odpovědět na všechny námitky a pro uspíšené hlasování měl pádné důvody - například plánování daňových odvodů. Naznačoval totiž, že na fúzi vydělají všichni podílníci značnou částku, a proto potřebují vědět před 31. prosincem, jak vysoká tato suma bude.
Postupně se k němu přidávaly další a další hlasy a zasedací sál začala zaplavovat vlna postřehů a uvolňujícího smíchu. Claytonovi se během diskuse podařilo zmínit, že ve firmě Perelli & Sullivan je stanoven finanční strop pro členy výkonného výboru. Burdickovi neušlo, že tato poznámka nijak nesouvisí s uvažovaným uspíšením hlasování, ale u mladších a méně majetných podílníků přesto nezůstane bez povšimnutí. Podstatou Clay-tonovy zmínky bylo sdělení, že po chystané fúzi si starší podílníci nebudou moci vydělat více než dva miliony dolarů ročně, takže na ostatní podílníky zbude větší díl z celkového koláče. Ve firmě Hubbard, White & Willis v současné době žádné podobné omezení neplatilo, což v praxi znamenalo, že pět členů výkonného výboru - včetně Burdicka se Stanleym - si domů odnášelo 18 procent celkových příjmů kanceláře, zatímco služebně mladší podílníci mnohdy vydělávali méně než nejlépe placení zaměstnanci.
„Kolik že dělá to maximum?" zeptal se jeden očividně ohromený podílník.
Zatracený socialismus, pomyslel si Burdick a neomaleně mladíka přerušil: „Nejsme zde proto, abychom diskutovali o věcné stránce fúze. Jde pouze o procedurální otázku, kdy by se mělo hlasování uskutečnit. A podle mého názoru je nemožné ten materiál za jeden týden posoudit. Potřebujeme čas až do ledna."
„Ale Donalde," namítl Clayton, „vždyť máte všechno už dva týdny k dispozici. A řekl bych, že jste si ty materiály - stejně jako my všichni ostatní - přečetl ihned poté, co nám byly doručeny z firmy Perelli & Sullivan."
Ano, Burdick je skutečně četl - a četl je i tým právníků, které si s Věrou najali.
Jeden nový podílník na konci stolu si vzal slovo. „Myslím, že bysme o tomdle neměli moc debatovat. Není nepatřičné se teďka bavit o podstatě té fúze, aspoň teda myslím." Podle přízvuku bydlel do pěti minut cesty od řeky Charles.
„Ale ano, je to nepatřičné," řekl krátce Burdick a podílníka umlčel. Obrátil se ke Claytonovi a dodal: „Tak prosím, nechte hlasovat. Podle mě to nemá logiku, ale pokud se dvě třetiny podílníků vysloví pro..."
Clayton se velice nepatrně zamračil. „Prostá většina, Donalde."
Burdick zavrtěl hlavou. Také na jeho obličeji se nyní objevila stopa zmatku. „Prostá většina? Ne, Wendalle, myslím, že ne. Projednáváme fúzi společnosti, což vyžaduje souhlas dvou třetin podílníků."
„Ne ne," namítl Clayton, „my budeme hlasovat pouze o agendě a časovém plánu. Podle pravidel podílnictví, Donalde, k tomu stačí prostá většina."
Burdick zachoval trpělivost. „Jistě, ale ta agenda a časový plán se týkají fúze."
Oba podílníci vytáhli pravidla podílnictví, jako když dva soupeřící rytíři tasí meče.
„Oddíl čtrnáct, paragraf čtyři, písmeno dé." Clayton se snažil vyvolat zdání, že předčítá z objemného svazku, přestože všichni věděli, že se příslušnou citaci dávno naučil nazpaměť.
Burdick chvíli pročítal obsah paragrafu. „Je to nejednoznačné," řekl nakonec. „Ale nehodlám se o tom přít. S takovou bychom tu byli celý den. A nevím jak vy, ale já musím odvést práci pro klienty."
Burdick pochopitelně věděl, že Clayton má v otázce potřebné většiny pro hlasování absolutní pravdu. Bylo však navýsost důležité, aby dal všem podílníkům v sále jasně najevo, na které straně on sám v otázce fúze stojí - tedy jak silně je proti ní.
„Pokračuj," řekl Stanleymu.
A zatímco jeho kolega bručivě vyvolával jména, Burdick jen nehybně seděl a předstíral, že upravuje dopis. Přitom si však v duchu vedl dokonale přesný výčet, kdo všechno je pro a kdo proti.
S rozrušením v obličeji a s bolestí v srdci postupně sečítal jednotlivé hlasy. Jeho nálada se přitom měnila z obezřetnosti přes znepokojení až v čiré zoufalství. Clayton zvítězil - a zvítězil téměř dvoutřetinovou většinou hlasů, tedy oním magickým procentem, které mu zajišťovalo vítězství v celé válce.
Seznam, který dnes Stanley Burdickovi ukazoval, nebyl přesný. Clayton byl silnější, než se domnívali.
Wendall Clayton pohlédl na Burdicka a za maskou nevzruše-nosti se na něj zkoumavě zadíval. Jeho zlaté pero tancovalo po bloku. „Kdybyste kdokoliv potřeboval od Perelliho nějaké informace - abyste mohli příští týden učinit odpovědnější rozhodnutí -, dejte mi vědět."
„Děkuji vám, Wendalle," řekl Burdick. „Oceňuji, že jste se té záležitosti tak poctivě věnoval." S co nejneutrálnějším výrazem se rozhlédl po sále - na své stoupence i na své Jidáše - a dodal: „A nyní přejděme k dalším otázkám."
„Dimitri." Hlas Taylor Lockwoodové se změnil v pouhý šepot. „Neříkej dnes večer saténový dotek. Prosím."

„Ale no tak," odpověděl muž se silným řeckým přízvukem. „Lidé v publiku to mají rádi."
„Je to trapné."
„Je to sexy," trval na svém Dimitri.
„Ne, není. A navíc pak na mě ti zhýralci vrhají roztoužené pohledy."
„Prostě rádi fantazírují. Stejně jako já. Máš světla?"
Taylor si povzdechla a řekla: „Jo, mám světla."
Barem se rozlehl Dimitriho zesílený hlas: „Dámy a pánové, restaurace Miracles vám nyní s potěšením představuje úúúžasně jemný saténový dotek Taylor Lockwoodové na klávesách. Prosím o vřelý potlesk. A nezapomeňte požádat servírku o nápojový lístek plný exotických koktejlů."
Úúúžasně jemný saténový dotek?
Taylor stiskla přepínač, jímž se zhasínala světla v restauraci, a rozsvítila dva bodové reflektory namířené přímo na ni. Reflektory osobně vyrobil Dimitri - z plechovek od ananasového džusu natřených načerno.
Taylor se usmála na všechny hosty včetně roztoužených zhý-ralců a začala hrát Gershwina na otlučené piano značky Baldwin.
Nebyla to špatná štace. Temperamentní majitel tohoto klubu na West Village - sám zhýralec - si spočítal, že atraktivní jazzová klavíristka mu pomůže prodávat špatné jídlo, a tak si Taylor najímal na úterní večery, které pouze sporadicky přerušoval balalajkový orchestr jeho zetě.
Práce v advokátní kanceláři přes den a klavírní vystoupení po večerech vytvářelo v Taylořině životě jakousi zvláštní harmonii.
Zatímco hudba u ní představovala ryze smyslnou lásku, práce právní asistentky uspokojovala její intelekt, organizační schopnosti a smysl pro povinnost. Taylor si někdy připadala jako muž se dvěma manželkami, které o sobě nevědí. Tušila, že na to někdy doplatí, ale prozatím se jí dařilo udržovat toto své životní tajemství v bezpečí.
Když se o půl hodiny později dostala oslím můstkem ke skladbě „Anything Goes", otevřely se dveře a vydaly charakteristické zavrzání v podobě noty D přecházející v B. Do baru vešla přibližně pětadvacetiletá žena s kulatým a milým obličejem starší sestry a vlasy staženými do copu. Na sobě měla svetr se sobími motivy, černé šponovky a kotníkové boty na nohou, které měla lehce do „6". Nervózně se usmívala a chvíli zeširoka mávala na Taylor, než se náhle zarazila v obavě, že naruší představení.
Taylor odpověděla kývnutím a dohrála melodii. Oznámila přestávku a sešla z pódia.
„Ahoj, Carrie. Díky, že jsi přišla."
Mladé dívce zajiskřily oči. „Ty si fakt dobrá. Nevěděla jsem, že jsi muzikantka. Kde jsi studovala? V Juilliard?"
Taylor usrkla whisky se sodou. „V Juilliard? Spíš u paní Cuj-kovové. To je jedna slavná hudební škola. Chodil tam Freddy Bigelow. A Bunny Grundel."
„O těch jsem nikdy neslyšela."
„Protože o nich neslyšel nikdo. Chodili jsme do stejné přípravky. Každé úterky a čtvrtky jsme docházeli k Frau Cujkovové do Glen Cove a nechali se týrat kvůli arpeggiu a prstokladu."
Někteří muži v obecenstvu se začínali chovat neposedně a zjevně se chystali činit Taylor návrhy, a tak Taylor provedla klasický „antiprasácký" manévr: jednoduše si otočila židličku zády k nim a upřela pozornost výhradně ke Carrie.
Celý dnešní den strávila Taylor pročítáním dokumentů o sporu New Amsterdam Bank versus Hanover & Stiver a sepisováním jmenného seznamu lidí, kteří na tomto případu pracovali: podílníků, zaměstnanců, právních asistentů, stenografů, kurýrů a veškerého pomocného personálu. Spor se však táhl již mnoho měsíců a herecké obsazení tohoto kusu čítalo téměř třicet lidí z firmy Hubbard, White & Willis. Taylor tedy potřebovala zúžit okruh možných podezřelých a získat přístup k záznamům z elektronického zámku dveří a časovým výkazům, jak jí navrhoval Reece. K tomu ovšem - jak zjistila - potřebovala být registrovaným uživatelem a znát přístupový kód. Na počítačový program pro fakturaci a časové výkazy naštěstí dohlížela Carrie Masonová, další právní asistentka a Taylořina přítelkyně, a tak ji Taylor požádala, aby za ní po práci přišla sem do restaurace.
Taylor se nyní dívala na dívčinu aktovku. „Přineslas, oč jsem tě žádala?"
„Připadám si jako nějaký špion," zažertovala Carrie, ale tvářila se neklidně. Otevřela aktovku a vytáhla hromady počítačových sjetin.
„Nežádala bych tě o to, kdyby to nebylo důležité. To jsou ty záznamy ze zámku?"
„Jo."
Taylor si poposedla a zadívala se do papírů. Nahoře byla kopie knihy záznamů z elektronických zámků předního a zadního vchodu firmy. Podobně jako mnoho dalších firem na Wall Streetu si také Hubbard, White & Willis nechala instalovat bezpečnostní počítačové zámky, které se aktivovaly pomocí identifikačních karet. Chtěl-li člověk vstoupit do firmy, musel nejprve projet kartu čtečkou, která odeslala informace do centrálního počítače. Při odchodu nebo otevření dveří pro návštěvu zvenčí stačilo stisknout tlačítko uvnitř firmy.
Taylor si pročetla veškeré informace a všimla si, kdo všechno se pomocí identifikační karty dostal v sobotu a v neděli do firmy. V sobotu se v kanceláři pohybovalo patnáct lidí, v neděli dva.
„Kde jsou časové výkazy?"
Na stole se objevily další dokumenty. Právě do těchto časových výkazů zaznamenávali právníci téměř do nechutných podrobností, jak přesně strávili každou minutu v kanceláři: pro které klienty pracovali, jaké úkony prováděli, kdy si během pracovní doby udělali přestávku, kdy odváděli práci pro kancelář, která nesouvisela s konkrétními klienty.
Taylor prolistovala papíry a porovnala každý časový výkaz s příslušným majitelem identifikační karty. Přitom zjistila, že čtrnáct z patnácti pracovníků, kteří v sobotu dopoledne přišli do kanceláře, nevykázalo více než šest hodin práce, což znamenalo, že z firmy odešli kolem čtvrté či páté hodiny. Pro lidi

pracující o víkendu to byl vcelku obvyklý časový rámec - rychle dokončíte práci a máte volný sobotní večer.
Jediným právníkem, který v kanceláři zůstal, byl Mitchell Reece.
Taylor obrátila stránky na nedělní záznamy a viděla, že se Reece v neděli do firmy vrátil přesně tak, jak jí říkal: v 9.23 dopoledne. Do kanceláře však někdo v neděli přišel ještě před ním -přesněji řečeno velmi dlouho před ním. Kdosi prošel vstupními dveřmi o půl druhé ráno. Jediným právníkem, jehož jméno figurovalo v nedělních časových výkazech, však byl Reece.
Proč by někdo chodil do kanceláře tak pozdě a nevykázal přitom žádnou práci?
Třeba proto, aby otevřel dveře zloději a umožnil mu ukrást úpis nesčíslné hodnoty.
Taylor si pročetla jmenný seznam zaměstnanců s kódy identifikačních karet a zjistila, že osobou, která o půl druhé v noci pronikla do kanceláře, byl Thomas Sebastian.
„Sebastian." Taylor se snažila vybavit si nějakou konkrétní tvář, ale žádný obličej se jí před očima nezhmotňoval - spousta mladých zaměstnanců vypadala podobně. „Co o něm víš?"
Carrie obrátila oči v sloup. „No to mě podrž. To je totální barový floutek. Yaiáý večer vyráží někam pařit, každý týden chodí s nějakou jinou holkou a někdy i se dvěma - teda jestli chceš tomuhle říkat chození. Jednou jsem s ním šla na skleničku a nedokázal uhlídat ty svoje pracky."
„A je teď ve firmě?"
„Když jsem odcházela, což může být tak půl hodiny, tak tam ještě byl. Ale nejspíš zase večer někam vyrazí. Kolem desáté nebo jedenácté. Myslím, že chodí hlavně do klubů."
„A víš, do kterých?"
„Existuje takový klub jménem The Space..."
„Jasně, tam už jsem byla," řekla Taylor a dodala: „Přinesla jsi
1 kopie časových výkazů z toho případu?"
Carrie jí přistrčila tlustou hromádku xeroxových kopií a Taylor ji prolistovala. Předpokládala, že u lidí obeznámenějších s případem existuje vyšší pravděpodobnost, že je někdo z firmy Ha-nover & Stiver oslovil a požádal o odcizení úpisu. Pouze několik z třiceti zaangažovaných pracovníků však případu New Amsterdam versus Hanover & Stiver věnovalo podstatnější čas: především Burdick a Reece.
„Člověče," zašeptala Taylor, „koukej, kolik hodin Mitchell pracuje. Jeden den vykázal patnáct hodin, druhý den šestnáct, pak čtrnáct - což byla neděle. Dokonce i na Den díkůvzdání si vykázal deset hodin."
„Proto radši dělám podnikové právo," řekla Carrie, jako by to myslela naprosto upřímně. „Když začneš dělat soudní spory, můžeš se s osobním volnem rozloučit."
„A podívej na tohle." Taylor se zamračila a poklepala na kolonku „právní asistenti" ve výkazu. „Linda Davidoffová."
Carrie mlčky civěla na svůj zpěněný nápoj. „Nakonec jsem jí na pohřeb nešla," řekla po chvíli. „Ty jo?"
„Jo, já tam byla."
Pohřbu Lindy Davidoffové se zúčastnilo mnoho lidí z kanceláře. Sebevražda pohledné a plaché právní asistentky loni na podzim ohromila ve firmě všechny - přestože podobná úmrtí nebyla zcela nevídaným jevem. Ve wallstreetských právních kruzích se o tomto tématu příliš nemluvilo, ale právní asistenti pracující pro velké kanceláře byli pod obrovským tlakem, a to nejen v zaměstnání, ale i doma. Mnohé z nich jejich rodiče nebo partneři tlačili ke studiu na některé prestižní právnické fakultě, přičemž právní asistenti často nejevili o právo žádný zvláštní zájem nebo pro ně neměli nadání. Z toho pramenilo mnoho zhroucení a také několik pokusů o sebevraždu.
„Moc dobře jsem ji neznala," vysvětlila Carrie. „Byla pro mě trochu záhadou." Slabě se usmála. „Svým způsobem stejně jako ty. Netušila jsem, že jsi muzikantka. Linda byla zase básnířka. Vědělas to?"
„Myslím, že si na to vzpomínám ze smuteční řeči," odpověděla nepřítomně Taylor a sjížděla pohledem časové výkazy. „Podívej, v září Linda přestala na tom případu pracovat a místo ní v něm začal asistovat Sean Lillick."
„Sean? To je divný kluk. Myslím, že je to taky muzikant. Nebo jevištní komik, já nevím. Je strašně vychrtlý a nosí divné oblečení. Vlasy si upravuje do bodlin. Ale líbí se mi. Jednou jsem s ním flirtovala, ale nikdy mě nikam nepozval. Ovšem jestli chceš slyšet můj názor, tak Mitchell je hezčí." Carrie si pohrávala s perlovým náhrdelníkem na krku. „Slyšela jsem, žes byla celý den u něj," zašeptala spiklenecky.
Taylor nezvedla hlavu. „U koho?" zeptala se nenuceně, ale srdce jí přitom zběsile tlouklo.
„U Mitchella Reece."
Taylor se zasmála. „Jak ses o tom doslechla?"
Šuškalo se to na oddělení asistentů. Některé holky žárlily. Umírají touhou pro něj pracovat."
Kdo si nás, k čertu, mohl všimnout? přemýšlela Taylor. Když vcházela i odcházela z jeho kanceláře, nebyla na chodbě ani noha. „Jen jsem se s ním na pár minut sešla, nic víc."
„Mitchell je žhavej," zasnila se dívka.
„Vážně?" odvětila Taylor. „Já mu teplotu neměřila." Ukázala na hromádku papírů. „Můžu si je nechat?"
„Jasně, jsou to jenom kopie."
„A můžu si příště tyhle informace opatřit sama?"
„Pokud už jsou v počítači, tak ne. Musela bys mít povolení k online přístupu, znát přístupové heslo a tak. Ale syrové výkazy - než je někdo uloží do počítače - si může prohlížet každý. Jsou v archivu a za jejich organizaci zodpovídá advokát, který daný případ nebo zakázku vede. Pokud jde o to ostatní..., stačí, když řekneš některé z holek, co chceš, a ony ti to opatří. Ehm, Taylor, můžeš mi říct, o co vlastně běží?"
Taylor ztišila hlas a vážně se zadívala mladé dívce do očí. „Došlo ke strašlivé záměně u jedné faktury pro banku New Amsterdam. Nevím, co se přesně stalo, ale klient je šíleně naštvaný. Byla to dost trapná situace - zvlášť když se teď jedná o té fúzi a tak. Mitchell chtěl, abych tomu přišla na kloub. Diskrétně."

„Nikomu to neřeknu."
Taylor si uložila zbytek dokumentů do kufříku.
„Paní Saténový dotek," zavolal Dimitri od baru zpěvavým hlasem.
„Ach Bože," zašklebila se Taylor. „Musím jít splácet nájem," dodala a vyšplhala se zpátky pod Dimitriho podomácku vyrobené reflektory.
Když začala hrát, projela jejím tělem vlna strachu.
Kdo další ji dnes viděl s Mitchellem?
Náhle se Taylor krátce zasmála, neboť si uvědomila, jak se jmenuje skladba, kterou teď v návalu jakési podvědomé škytavky vylovila z paměti a začala hrát.
Skladba nesla název „Někdo, kdo by mě hlídal".
„Ahoj!" křikl mladík do hluku hudby, která se kaskádovitě valila z miliondecibelové aparatury v klubu. „Promiň, že jsem se zpozdil. Bavíš se ještě se mnou?"
Světlovlasá žena pohlédla na buclatého mladíka. „Cože?" zeptala se.
„Strašně si vyčítám, že jsem tě nechal čekat."
Žena se zadívala na jeho hladkou pokožku dítěte, na dokonalý účes televizního moderátora, na šedý oblek, kovbojské boty a hodinky od Cartiera. Mladík vzápětí prohlídku opětoval: strohé červené šaty, černé kašmírové punčochy, černý klobouček a šátek. Malá prsa, neuniklo mladíkovi, ale spousta odhalené kůže.
„Cože?" křikla žena ještě jednou. Přestože mladíkova slova velmi dobře slyšela a on to věděl.
„Trochu jsem se zdržel," vysvětlil jí a sepjal ruce jako v modlitbě. „Nerad bych zacházel do podrobností. Je to nechutná historka."
Fráze tohoto kalibru používal v podobných klubech často. Byly chytré a zároveň hloupé. A sotva si ženy uvědomily, že se s tímto mladíkem nikdy v životě neviděly a že po nich mladík ve skutečnosti neskrývaně jede, obvykle obrátily oči v sloup a řekly: „Odprejskni."
Ale někdy, pouze někdy, to neudělaly. Například tahle prozatím neřekla nic. Dávala si načas. Sledovala, jak mladík vysílá morseovkou signály poklepáváním prstů o desku baru a koketně se na ni usmívá.
Klep, klep, klep.
„Byl jsem si stoprocentně jistý, že už tu nebudeš. Vlastně by mi to patřilo. Nechat tak nádhernou ženu čekat," řekl onen mladý muž s lehkým náznakem druhé brady a bříškem, které dávalo notně zabrat stopěticentimetrovému opasku z aligátoří kůže.
Klíčem k úspěchu v podobných situacích bylo pochopitelně správné vyjednávání. Člověk musel sehrát svůj part, improvizovat, být někým jiným.
Klep, klep, klep.
Klub sídlil v prostorách starého skladiště na bývalé obchodní třídě uprostřed Manhattanu. Ulice byla zcela opuštěná s výjimkou hloučku prosebníků mačkajících se kolem dveřníka s vlasy staženými do copu a pytlovitým sakem, který povýšeným pohybem prstu ukazoval na vyvolené, jimž bude milostivě umožněn vstup.
Thomu Sebastianovi nebyl nikdy vstup odepřen.
Klep, klep, klep.
Jistě, většina žen obrátila oči v sloup a řekla mu, ať odprejskne. Někdy však dívka učinila totéž, co právě činila žena před ním: sklopila oči k telegrafnímu klíči v podobě velké ampulky s koksem a prohlásila: „Ahoj, já jsem Veronika."
Mladík reagoval na tento dar z nebes jako žralok, který ucítil ve vodě krev. Rychle se k ženě přisunul, posadil se vedle ní a dlouze jí potřásl rukou.
„Thom."
Sto osmdesát centimetrů vysoké reproduktory s modře oděným transvestitem křepčícím před nimi vysílaly do hlav a hrudníků hostů rozmáchlé basové vlny. Ve vzduchu se vznášel zápach cigaret smíšený se suchou ozónovou vůní umělého kouře.
Klep, klep, klep.
Thom se chlapecky uculoval, zatímco dívka blábolila cosi o kariéře - prodávala někde něco v nějakém obchodě, ale chtěla dělat něco jiného. Sebastian přikyvoval, tu a tam zamumlal nějaké jednoslovné povzbuzení a v duchu přitom klopýtavě pádil vpřed, zahlcen jemnou lavinou očekávání. Před očima se mu míhaly představy rozvíjejícího se večera: odejdou na záchod, najdou si kabinku a rychle si šňupnou čáru nebo dvě koksu. Prozatím se to obejde bez sexu, nebo na něj Thom alespoň nebude naléhat. Následně se přesunou do Megs, kde byl Thom pravidelným zákazníkem, odtamtud se odjedou najíst do italské restaurace a nakonec - to už se bude blížit třetí hodina ranní - se Thom Veroniky s předstíranou rozechvělostí zeptá, zda už někdy byla severně od Čtrnácté ulice.
Odvoz lincolnem do jeho bytu.
Tvůj kondom, nebo můj...?
A později, až si zobnou valium nebo metakvalon, konečně usnou. O půl deváté ráno se společně vysprchují, podělí se o fén a on ji políbí. Veronika pak odjede taxíkem domů, zatímco on si dá speed a vyrazí do Hubbard, White & Willis na další den právničiny.
Klep, klep, klep...
„Hele," řekl Thom a přerušil Veroniku, jako by něco říkala, „co takhle..."
Slibně se vyvíjející situaci však v tom okamžiku narušilo další Veroničino vtělení: kráčela k nim neznámá mladá žena. Měla jiné šaty, ale tytéž vysoké lícní kosti, bledou pokožku, krajky, hedvábí, bižuterii z blešího trhu a parfém s květinovou vůní. Obě ženy byly dokonale zaměnitelné. Jako dva klony. Natáhly se a políbily na tvář. Za Veronikou II. stáli dva tiší a zahloubaní mladí Japonci v černých šatech. Vlasy měli napomádované a vyčesané do špic

připomínajících dikobrazí ostny. Jeden z nich měl na krku medaili osazenou barevnými kamínky.
Sebastianovi se Japonci okamžitě zprotivili - ne kvůli blížícímu se únosu jeho nové lásky, ale z důvodu, na který on sám nedokázal přijít. Chtěl se předklonit a zeptat se mladého Japonce, jestli tu medaili získal na Iwo Jimě. Veronika kývla na své druhé já, lítostivě zvedla na Sebastiana obočí, vykouzlila úsměv, který s touto lítostí kontrastoval, a zmizela do mlhy.
Klep, klep, klep.
„Quo vadis, Veroniko?" zašeptal Sebastian a písmeno „vé" přitom vyslovil jako „u", jak ho to učíval jeho profesor latiny. Otočil se zpátky k baru a všiml si, že na Veroničině místě již někdo sedí. Někdo, kdo je pravým opakem Veroniky: přívětivý, pohledný, oblečený konzervativně, ale ve stylově černé barvě. Sebastianovi tato žena někoho matně připomínala, určitě už ji někde viděl. Objednala si rum a kolu a usmála se sama pro sebe.
A přestože nebyla jeho typ, nedokázal si Sebastian pomoci a musel při jejím zasmání tázavě zvednout obočí. Žena si toho všimla a řekla: „Vidíte támhletu ženskou? Rozhodla se, že po mně pojede. Nevím, co po mně chce, ale určitě to není nic zdravého."
Sebastian instinktivně pohlédl směrem, kterým žena kývala, a prohlédl si osobu ve zlatých šupinkových šatech a botách na jehlových podpatcích. „No," řekl, „dobrá zpráva je, že to není žena."
„Cože?"
„Vážně. Ovšem špatná zpráva je, že bych se vsadil, že i tak myslí na něco ohromně perverzního."
„Možná se odsud radši zdejchnu," odpověděla žena.
„Né, zůstaňte. Ochráním vás. A vy mi za to můžete zvednout náladu. Právě mě opustila moje věrná láska."
„Ta věrná láska, se kterou jste se seznámil před čtyřmi minutami?" zeptala se žena. „Tahle věrná láska?"
„A, vy jste to viděla, jo?"
„Ten můj mě zase pustil k vodě," podotkla žena. „O věrné lásce bych v tomhle případě nemluvila. Spíš to byla schůzka naslepo."
Sebastianovi se hlavou zběsile honily myšlenky. Ano, byla mu povědomá... A teď na něj přimhouřila oči, jako by poznávala i ona jeho. Odkud ji jen zná? Odsud? Z Harvard Clubu? Z Piping Rock?
Přemýšlel, jestli s touto ženou spal, a pokud ano, jestli se jí to líbilo. Zatraceně, zavolal jí vůbec druhý den?"
„Stejně to nechápu," pokračovala žena. „Ten vyhazovač mě vůbec nechtěl pustit dovnitř. Musela jsem nasadit všechny politické páky."
„Politické?"
„Portrét Alexandera Hamiltona," prohodila žena a Sebastianovi se chvíli zdálo, že v jejím hlase slyší cosi jako výsměch, jako by nepochopil její narážku dostatečně rychle.
„Jasně," řekl a cítil se v defenzivě.
„Tohle pití je hrozné. Ta kola chutná po plísni."
Sebastian se cítil uražen, protože si její slova vyložil jako kritiku klubu, který byl jedním z jeho domovů. Usrkl pití a přepadl
ho nezvyklý pocit, že nemá věci pod kontrolou. To Veronika se dala zvládnout lépe. Thom usilovně přemýšlel, jak se vrátit zpátky za volant.
„Heleďte, já vím, že vás znám. Vy jste..."
„Taylor Lockwoodová." Podali si ruce.
„Thom Sebastian."
„Jasně," řekla žena a dívala se, zda Thomovi svitne.
Jeho mysl se konečně sepnula. „Hubbard, White & Willis?"
„Asistentka přes podnikové právo. Copak vy se s náma nekamarádíte?"
„To uvidíš za chvíli. Pojď, tady se nic neděje."
Vysoký zlatě oblečený transvestit před nimi zahájil striptýz, jemuž tři metry od něj přihlíželi Tina Turner a Calvin Klein.
„Vážně ne?" zeptala se Taylor.
Sebastian se usmál, vzal ji za ruku a provedl davem.
Aranžér měl dnes v noci napilno.
Tlačil před sebou plátěný vozík naplněný rekvizitami - závěsy, které je zapotřebí vyprat, ale nikdy vyprány nebudou. Byly naskládány jeden na druhém a horní závěs byl pečlivě složen tak, aby ukrýval aranžérův sekáček na led umístěný těsně vedle jeho ruky.
Aranžér se již pohyboval v mnoha různých kancelářích během všech možných denních i nočních dob. V pojišťovnách s řadami přísterných šedých stolů zalitých zeleným fluorescenčním světlem. V kancelářích generálních ředitelů, které připomínaly spíše nejhonosnější apartmá v lasvegaských kasinech. V hotelích a uměleckých galeriích. Dokonce i v několika vládních budovách. Firma Hubbard, White & Willis však byla čímsi výjimečná.
Zprvu ho upoutala elegance tohoto místa. Když však nyní tlačil vozík ztichlými chodbami, připadal si podceňovaný. Cítil pohrdání lidmi, jako je on, cítil ho přímo ve zdech těchto kanceláří. Zde nebyl ničím. Když procházel kolem tmavého portrétu nějakého starce z devatenáctého století, jako by ho bodalo v krku. Měl chuť vytáhnout sekáček na led a rozřezat jím plátno.
Jeho obličej byl protkán sítí vlásečnic prasklých při pěstních soubojích na ulicích a v nejrůznějších vězeních, v nichž musel během života pobývat, a jeho svaly byly pevné jako býčí šíje. Samozřejmě to byl profesionál, ale ve skrytu duše doufal, že některý z těch vrásčitých nepříjemných právníků, kteří se krčili nad hromadami knih v kancelářích (nedívali se na něj, nepřikyvovali, neusmívali se - běžte do prdele i se svou matkou)..., doufal, že jeden z nich k němu přistoupí a požádá ho o propustku nebo povolení, takže aranžér bude mít skvělou příležitost propíchnout mu plíci.

Jenže všichni právníci k němu zůstávali absolutně neteční. Obyčejný poskok.
Který nestojí ani za povšimnutí.
Aranžér se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že se nikdo neblíží, vklouzl do kuchyňky na hlavním podlaží a sebral ze zadní části regálu zaprášenou krabici s práškovým mlékem do kávy. Během příštích třiceti vteřin z ní vytáhl kazetový magnetofon, vyměnil kazetu za novou a vložil magnetofon zpátky do nádobky. Věděl, že magnetofon je v této krabici naprosto v bezpečí, protože si všiml, že zdejší zhýčkaní právníci pijí pouze opravdovou smetanu - půl napůl nebo dvouprocentní - a nikdy by je nenapadlo pít nebo podávat svým klientům cokoliv umělého. Krabice s práškovým mlékem tak zde stála nedotčená už několik měsíců.
Aranžér se opět ujistil, že je chodba prázdná, a zamířil do kanceláře Mitchella Reece. Tam chvíli naslouchal, zda neuslyší kroky, a pak zkontroloval sluchátko Reeceova telefonu.
Oné sobotní noci, kdy sem přišel ukrást dlužní úpis, instaloval zároveň do Reeceova telefonního přístroje všesměrový mikrofon a vysílač firmy Ashika Electronics. Zařízení, které mimo jiné potlačovalo přirozený pozadový šum, bylo velké přibližně jako stříbrný dolar se Susan B. Anthonyovou. Bylo však podstatně populárnější a používaly ho všechny bezpečnostní služby, soukromá očka nebo organizace zaměřené na průmyslovou špionáž, které si mohly dovolit zaplacení osmi tisíc dolarů. Štěnice vysílala křišťálově čistý záznam všech Reeceových telefonních hovorů i konverzací s návštěvami v kanceláři do rádiového přijímače a kazetového magnetofonu umístěného v krabici se smetanou na protější straně chodby. Vysílač obsahoval funkci frekvenčního rušení, díky čemuž byl pro většinu komerčně prodávaných antiodposle-chových zařízení prakticky neviditelný. Aranžér zkontroloval baterii a zjistil, že je v pořádku. Jakmile byl hotov, další tři nebo čtyři minuty upravoval záclony, aby vypadaly hezky. Koneckonců sem oficiálně přišel právě proto.
Nakonec si sundal rukavice a vyšel zpátky na chodbu, která ho znovu přivítala tichem a opovržením, ať už skutečným, nebo pouze zdánlivým.
„Jsem obětí kouzla nádherných žen."
Limuzína Lincoln Town Car projížděla čtvrtí plnou konzervárenských závodů v západní části Greenwich Village nedaleko od řeky. Taylor se nakláněla k Thomovi Sebastianovi ze strany, aby ho slyšela přes praskavě znějící talkshow, která se linula z řidičova středovlnného autorádia.
„To je totiž tak," pokračoval Sebastian. „Když je nějaká žena atraktivní, nemůže se mýlit. Člověk si říká: když si tahle žena zapaluje cigaretu takhle, je to tak správně, když vybere nějakou restauraci, musí to být správná restaurace, a když - s prominutím - předstírá orgasmus, je to z její strany v pořádku a něco špatně dělám já. Například teď jedeme do Megs. Do klubu. Znáš ho?"
„Absolutně ne."
„Vidíš, a to je přesně ono. Já si teďka říkám: kristepane, já něco dělám špatně. Taylor je super žena, a přitom nezná tenhle klub. Zvoral jsem to já. Dělám něco špatně."
Taylor se ušklíbla. „A zabírá to?"
Sebastian se odmlčel, zabořil se ještě hlouběji do sedadla a zapálil si cigaretu. „Co?"
„Tyhle fráze. Ty, které teď na mě zkoušíš."
Sebastian několik vteřin mlčel a pak zřejmě dospěl k závěru, že tento směr už neodvrátí. „Byla bys překvapena, jaké fráze už mi u ženských prošly." Zasmál se. „Jde o to, že ženy jsou obětí kouzla mužů, kteří vědí, co dělají. Jenže my to samozřejmě nikdy nevíme." Věnoval Taylor pohled, který by se při troše fantazie dal vyložit jako upřímný, a řekl: „Líbíš se mi."
Auto zastavilo před ničím. Stála zde jen řada skladišť a malých továren, ovšem nikde v okolí nesvítilo žádné pouliční světlo. Pouze kdesi daleko za řekou Hudson se rýsovala polární záře průmyslového Jersey.
„Vítej v mém hlavním stanu."
„Tady?"
„Jo. Trávím tu šest až sedm večerů týdně."
Sebastian provedl Taylor nehlídanými a neoznačenými dveřmi do podniku, který připomínal viktoriánský nevěstinec. Mezi
stěnami pokrytými tmavými tapetami stály stolky z mramoru a mosazi. Dubové sloupy a příborníky byly pokryty květinovými potahy. Všude stály tiffanyovské lampy. Uniformou pro muže byl smoking nebo italský oblek, pro ženy pak tmavé přiléhavé šaty s výstřihem, který jen silou vůle zakrýval prsní bradavky. Na zdech sálů se mačkaly portréty celebrit a politiků, kteří pravidelně zaplňují stránky časopisu New York a sloupky Liz Smithové.
„Tři čuníci," zašeptal Sebastian a ukázal na trio ležérních mladých romanopisců, které před nedávnem kritik Timesů zaživa rozpitval v článku nazvaném „Identifikace jako umění: jak si hýčkat a živit svou samolibost". Kolem této trojky poletovalo několik vy-záblých žen. Sebastian si je chvíli zděšeně prohlížel a pak řekl: „Proč s těmi nulami ztrácejí čas? Copak ten článek nečetly?"
„Ty předpokládáš, že umějí číst," řekla Taylor suše. A. vrazila do Richarda Gerea. Zdvořile na ni pohlédl, omluvil se a pokračoval dál.
„Proboha," hlesla Taylor a vytřeštila oči na Gereova široká
záda. „On je tady."
„Ano," řekl Sebastian znuděně. „A taky jsme tu my."
Hudba nehrála tak hlasitě jako v předchozím klubu a tempo bylo poněkud méně zběsilé. Sebastian mávl na několik lidí.
„Co piješ?" zeptal se.
„Zůstanu u whisky se sodou."
Pár minut popíjeli drink. Sebastian se pak znovu naklonil k Taylor a zeptal se: „Jaká je tvoje největší vášeň? Tedy kromě

pohledných mužů, jako jsem já."
„Asi lyžování." Taylor se jen neochotně zmiňovala lidem o své druhé kariéře - hudbě - a ještě méně chtěla prozrazovat informace o své osobě člověku podezřelému z vloupání.
„Lyžování? To je to, jak jezdíš z hory, promokneš, promrzneš a zlomíš si kosti?"
„Lámání kostí je nepovinné."
„Já jednou taky cvičil," řekl Sebastian a zavrtěl hlavou. „Ale dostal jsem se z toho. Teď už jsem v pořádku."
Taylor se zasmála a prohlédla si ho v zrcadle. Mladý právník nevypadal dobře. Oči měl zarudlé a nateklé. Často smrkal a měl příšerné držení těla. Koks a všechny ostatní drogy, které nejspíš
bral, si na něm vybíraly krutou daň. Hrbil se nad pitím jako splasklý míč a usrkával koktejl přes tenkou hnědou slámku.
Náhle se napřímil, vzal Taylor kolem ramen a políbil ji na vlasy. „A neztratí se tam někdy někdo?"
Taylor si zachovala úsměv na tváři, ale nepřivinula se k němu. „Je fakt, že mi dneska večer někdo nepřišel na schůzku," řekla klidně. „Ale i tak radši dělám věci staromódně. Hezky pomalu." Odtáhla se a pohlédla na Thoma. „Jenom chci, abychom si vymezili mantinely."
Sebastian nechal ruku na jejím rameně nezávazných deset vteřin a poté ji svěsil. „No dobrá," řekl tónem, který naznačoval: všechna práva vyhrazena.
„Chodíš často do společnosti?" zeptala se Taylor.
„Pracuju naplno a žiju taky naplno. Než v pětačtyřiceti úplně vyhasnu..." Sebastian ztišil hlas a tázavě se na Taylor zadíval.
Klep, klep, klep.
Taylor viděla, jak se jeho ruka houpe podél baru. Držel v ní hnědou ampulku.
„Nechceš se se mnou uchýlit na záchod? Načerpat dvanáctiná-sobnou sílu?"
„To ne. Musím být ve formě na lámání kostí."
Sebastian překvapeně zamžoural. „Jo? Víš to jistě?"
„Těchhle věcí se nikdy ani nedotknu."
Sebastian se zasmál a odložil ampulku.
V tu chvíli se z davu vynořil další muž a zamířil k Sebastianovi, přestože jeho pozornost se očividně upírala na Taylor. Do značné míry se Sebastianovi podobal, ale byl štíhlejší, menší a o několik let mladší. Měl na sobě konzervativní šedý oblek, ale na očích měl zářivě červené brýle na zelené šňůrce.
Taylor si všimla, jak Sebastiana mužův příchod překvapil.
„Hele, Taylor," řekl, „seznam se s mým představeným Boskem. Ahoj, Bosku, tohle je Taylor." Taylor s Boskem si podali ruce.
„Vezmete si mS?" zeptal se jí Bosk splývavým hlasem. Měl už notně upito a Taylor věděla, že jeho oči budou pod přihlouplými slunečními brýlemi á la Elton John rozostřené.
„Propána," odpověděla pohotově, „dneska večer nemůžu."
„A takhle je to pořád." Bosk se otočil k Sebastianovi. „Hej, ty ses mi neozval, kurva. Musíme si promluvit. On volal a chce vědět, kde..."
Bosk náhle zmlkl, a když se Taylor natahovala pro skleničku, všimla si v zrcadle za barem, že Sebastian učinil dvě velmi jemná gesta: kývl jejím směrem a zároveň zakroutil ukazováčkem. To nemohlo znamenat nic jiného než varování, že Boskem nadnesené téma by se nemělo probírat před Taylor.
Bosk ze situace vycouval, i když ne moc dobře. „Jde o to," řekl, „že mám ještě volný místo v tom newjerseyském projektu, jestli máš zájem."
„Jak vysoká je páka?"
„Bude třeba začít na nějakých šest pěti," řekl Bosk. „To ani náhodou." Sebastian se zasmál. „Basťáku, no tak..."
„Řekli jsme, že tři osm je strop, ňoumo. Já přes tři osm nejdu." Tato čísla mohla znamenat procenta, akciové podíly nebo i finanční částky - vzhledem k tomu, že se pravděpodobně jednalo o podnik nebo nemovitost v oblasti New Yorku, se přitom oba muži mohli bavit o statisících nebo i milionech dolarů.
A Alenka si myslela, že v Říši divů je všechno vzhůru nohama...
„Nebuď takovej připosránek," zamumlal Bosk opileckým hlasem a prohlížel si přitom Taylor.
Sebastian se zašklebil, popadl Boska, nasadil mu jemnou kravatu a poklepal mu na hlavu.
Bosk se od něj odtrhl, zasmál se a křikl: „Abys věděl, seš po-sranej dobytek." Znovu si nasadil fanfaronské brýle.
„Hele, nechceš k nám v pátek přijet na Long Island na večeři? Matka tam bude se svým kuchařem. Sjede se docela dobrá parta. Brittany říkala, že ti prej odpouští, žes jí nezavolal."
V Sebastianově boubelaté ruce se objevil kapesní elektronický diář. Thom ho chvíli zkoumal. „To by šlo, kámo," řekl nakonec. Plácli si a Bosk zmizel.
„Prima kluk," pronesl Sebastian. „On je právník?"
„Mimo jiné. Známe se už strašně dlouho. A teď spolu děláme nějaké projekty."
Projekty... Neexistuje mlhavější eufemismus.
„Něco do nemovitostí?" zeptala se Taylor.
„Jo," odpověděl Sebastian, ale Taylor slyšela v jeho hlase lež.
Otočila se zpátky ke skleničce. „Taky bych ráda někam investovala. Ale narážím na jeden problém. Nemám peníze."
„A proč je to problém?" odpověděl Sebastian a zamračil se. Byl upřímně zmaten. „Nikdy přece nepracuješ s vlastními penězi. Pracuješ s penězi ostatních. To je jediný způsob, jak investovat."
„A ve firmě tě nechají pracovat na vlastní triko? Copak to nemusíš s nikým konzultovat?"
Sebastian se zasmál a povzdechl si s hořkostí, která Taylor překvapila. „Pánové Hubbard, White a Willis a já nemáme v

poslední době moc dobré vztahy." Zdálo se, že s definitivní platností rezignoval na svůj imidž mladíka žijícího na plné pecky. Svěsil ramena, znovu si povzdechl a zamumlal: „Neschválili mě jako podílníka." Rty se mu sevřely do bezútěšného úsměvu, a Taylor Lockwoodové se tak zřejmě nabídl vůbec první pohled na skutečného Thoma Sebastiana.
„To mě mrzí." Taylor věděla, že něco takového pro něj mohla být zničující rána. Podílnictví ve firmě bylo vysněnou metou, po níž prahli všichni mladí zaměstnanci. Celá léta pracovali šedesát až sedmdesát hodin týdně, aby byli jednoho dne vyzváni ke vstupu do firmy v roli podílníků - neboli spolumajitelů.
Taylor, která s tímto mladíkem trávila čas výhradně kvůli pátrání po pachateli krádeže, vycítila, že Sebastian jí možná právě teď odhaluje motiv k odcizení dlužního úpisu - motiv pomsty. Chtěla proto, aby Sebastian hovořil dál. „To muselo být těžké," řekla.
„Když mi to oznámili, snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že jsem ve skutečnosti vůbec o to podílnictví nestál. Kristepane, vždyť člověk si přece může vydělat mnohem víc obchodem s nemovitostmi nebo investičním bankovnictvím. A tak jsem si řekl: Seru na to. Přece je vůbec nepotřebuju. Je to jenom tlupa stařiků... Takhle jsem si to říkal. Jenže ve skutečnosti jsem to zatraceně chtěl. Celý profesní život jsem zasvětil tomu, abych měl svoje jméno na hlavičce Hubbard, White & Willis. A oni mi udělají tohle."
„Řekli ti důvod?"
Sebastianova bledá čelist zalitá tukem se rozechvěla. „Houby. Teda, zdůvodnili to financema. Zefektivnění ekonomiky, jestli můžu citovat. Ale ve skutečnosti to žádný důvod nebyl." Otočil se k Taylor a dodal: „Víš, prostě se Hubbardům nehodím do krámu."
„Do jakého krámu?"
„Ha, to je právě ono. Něco takového ti nikdo neřekne, oni prostě jen vědí, jestli mezi ně zapadáš, nebo ne. A ten hajzl Clay-ton si zkrátka myslel, že mezi ně nepatřím."
„Wendall Clayton? Co ten s tím měl společného?"
„Nejsem jeden z jeho vyvolených. Většinu podílnických pozic letos obsadili jeho kluci a holky. Koukni se třeba na toho pitomce Simmse."
Taylor se matně vybavil mladý světlovlasý podílník s hranatou čelistí.
„Randy Simms třetí," vyštěkl Sebastian. „Prej třetí," ulevil si hořce. „Jenže tahle rodová linie jeho osobou skončí. Vsadil bych se, že ten člověk nemá ptáka."
„Vždyť Clayton ani nesedí ve výkonném výboru," namítla Taylor.
Sebastian se zasmál. „A co na tom záleží? Je desetkrát mocnější, než si Burdick se Stanleym myslí. Tu fúzi v pohodě prosadí."
„Fúzi?" řekla Taylor. „To je jenom drb. Šušká se o ní už spoustu měsíců."
Sebastian na ni pohlédl, ale nevysledoval žádnou ironii. Od-frkl si. „Jenom drb? Jestli si to myslíš, tak neznáš Wendalla Clay tona. Ode dneška za dva měsíce už naši firmu nepoznáš..." Hlas se mu zadrhl. „Chtěl jsem říct vaši firmu. Moje firma už to není."
„Co s tím hodláš udělat?"
Sebastian chtěl něco říct, ale pak zpozorněl. Taylor vycítila, že mladý právník pečlivě volí slova. „No, najdu si novou práci. Nejspíš se postavím na vlastní nohy a začnu kompletně obhospodařovat nějakého klienta. Takhle to dělá většina významných zaměstnanců, když jim firma uřízne koule."
Teď, řekla si v duchu Taylor. Jdi na to.
„Tak proč pracuješ tak tvrdě?" zeptala se. „Kdyby neschválili mě, určitě bych nepracovala o svátcích a o víkendu."
Sebastian na chvíli zaváhal. „O víkendu?" zeptal se.
„Jo. Byl jsi přece ve firmě v neděli ráno, nebo ne?"
Sebastian dlouze potáhl ze slámky a řekl: „Já? Ne. Celou noc jsem byl tady. Odešel jsem asi ve tři, když už se chystali zavírat."
Taylor se zamračila. „No to je divné. Dělala jsem nějakou fakturaci pro..., kdo to byl? Už si nevzpomínám. Ale viděla jsem tam tvoje číslo elektronické karty. Přišel jsi v neděli docela brzo."
Sebastian se na ni dlouze zadíval. Obličej měl naprosto bezvý-razný, ale Taylor cítila, že ve skutečnosti rychle a usilovně přemýšlí. Nakonec chápavě přikývl. „Ralph Dudley," řekl vztekle.
„Dudley? Ten starý podílník?"
„Jo, náš děda. Včera mi hodil moji kartu na stůl. Říkal, že jsem ji zapomněl v knihovně a on mi ji v pátek omylem přibral. Takže ji určitě v neděli použil."
Taylor nevěděla, zda mu má věřit, nebo ne.
Sebastiana tato zpráva očividně rozrušila. Zalovil v kapse, vytáhl malou ampulku a přidržel ji před Taylor. „Seš si jistá?"
Taylor zavrtěla hlavou a Sebastian se zadíval směrem k pánským toaletám. „Excusez-moi."
Když zmizel, Taylor kývla na barmana a řekla: „Byl jste ve službě v sobotu v noci?"
Barman obvykle podobné dotazy nedostával. Chvíli leštil skleničky a teprve pak řekl: „Jo."
„A byl tady Thom v neděli ráno zhruba mezi jednou a třetí hodinou?"
„Na to si nevzpomínám."
Taylor mu kradmo přistrčila dvě dvacetidolarové bankovky. Barman zamrkal. Něco takového se stávalo pouze ve filmech a on si teď zřejmě představoval, jak by se v podobné situaci zachoval jeho oblíbený herec. Nakonec bankovky zmizely v jeho upnutých černých džínsách. „Ne. Odešel kolem jedné - bez holky. Což se nikdy nestává. Pokud je sám, obvykle to tu zavírá. Dokonce tady už párkrát i přespal."
Když se Sebastian vrátil, sebral Taylořinu kabelku, strčil jí ji pod paži a řemínek jí přehodil přes druhé rameno, jako to

dělají
paranoidní turisti. „Pojď. Jsem v sedmém nebi a lítám jako pták. Musím tančit..."
„Ale..."
Sebastian ji vytáhl na malý parket. Po patnácti minutách toho měla Taylor dost - rozcuchané vlasy jí splývaly na ramena v hustých zpocených pramíncích, prsty na nohou měla v jednom ohni a pálila ji lýtka. Naopak Sebastian sebou neustále cloumal v rytmu reggae a se zavřenýma očima se utápěl v katarzi pohybu, hudby a koksu. Taylor se mu zhroutila na ramena. „Dost."
„Já myslel, že jsi lyžařka."
„Jsem utahaná," zalapala po dechu Taylor.
Sebastian zvedl obočí a v očích se mu zalesklo nefalšované překvapení. „Ale vždyť jsme ještě nejedli."
„Je jedna ráno," řekla Taylor. „Už jsem na nohou skoro čtyřiadvacet hodin."
„Čas na italskej žvanec!"
„Ale..."
„No tak. Jeden talíř roztomilých kroucených těstovin v omáčce s koriandrem a bazalkou, jeden mrňavý čekankový salát, jedna lahvinka Mersaultu."
Taylor ochabovala.
„Belgická čekanka...!" A pak Sebastian sklopil hlavu. „No dobře," řekl a nasadil tón vyjednavače: „A co říkáš na tohle: dáme si večeři, ty mi budeš vyprávět o Pine Breath Inn ve Vermontu, nebo kde to vlastně lyžuješ, a pak to pro dnešek odpískáme. Nebo tě teďka odvezu domů a pak budeš muset odrazit můj frontální útok na tvoje dveře. Takovému nátlaku dokáže odolat jen velmi málo žen.
„Thome..."
„Zajatce neberu."
Taylor mu položila hlavu na rameno, pak se znovu napřímila a usmála se. „A dělají tam taky špagety s masovými kuličkami a hustou červenou omáčkou ala ragii?"
„Už se tam nikdy nebudu moct ukázat. Ale jestli chceš, donutím šéfkuchaře, aby ti je udělal."
Taylor si povzdechla, vzala Sebastiana kolem ramen a společně zamířili ke dveřím.
Budík kvílel jako detektor kouře.
Taylor Lockwoodová otevřela jedno oko a přemýšlela, zda právě zažívá nejhorší bolest hlavy v životě.
Pět minut ležela bez hnutí a sečítala hlasy. Ano, ne?
Když se posadila, bylo rozhodnuto - tahle kocovina byla s přehledem nejpříšernější v celém jejím životě. Bouchla dlaní do budíku a energicky se přesunula k okraji postele. Stále měla na sobě kalhotky a podprsenku, jejíž pružné pásky jí vytlačily do kůže hluboké fialové linie, až se Taylor obávala, že toto zbarvení už může být trvalé.
Prokrista, já se cítím mizerně...
Taylořin dvoupokojový byt byl malý a tmavý. Nacházel se v hotelu Fifth Avenue, což byla tmavá budova s gotickými prvky, která se nevyznačovala ničím jiným než prestižní polohou a také legendou, podle níž měl newyorský soudce Crater před sedmdesáti lety namířeno právě sem, když záhadně zmizel - jeho případ newyorská policie dodnes neuzavřela.
Rodiče se Taylor nabídli, že jí sem pošlou veškerý nábytek, o který projeví zájem - buďto z jejich devítipokojového domu v Chevy Chase nebo z některého z jejich letních sídel. Taylor však chtěla, aby byl tento byt výlučně její. Nakonec si ho zařídila v „postkolejním" stylu - Conrans, Crate & Barrel, Pottery Barn. Spousta falešného kamene, umakartu a černého i bílého plastu. Obrovská pohovka s polštáři. Plátěná křesílka, která jako by se při pohledu zepředu šklebila. A řada zajímavých kousků z blešího trhu na Šesté Avenue.
Ložnice byla z celého bytu nejútulnější. Zdobily ji tylové krajky, lampy ve stylu art deco, starý nábytek - otlučený, ale nabitý osobitostí -, asi stovka knih a suvenýry z výletů do Evropy, které Taylor zamlada absolvovala s rodiči.
Na stěně pak visel velký plakát - jedna ze sépiových ilustrací Alenky v říši divů od Arthura Rackhama.
Plakát ničím nepřipomínal disneyovské komiksy ani původní ilustrace sira Johna Tenniela, ale přesto byl mistrovským dílem geniálního umělce. Zachycoval polekanou Alenku, jak zvedá ruce, aby se chránila, zatímco vojáci na kartách Srdcové Královny vylétávají do vzduchu.
Na plakátu stál titulek:
Tu se všechny karty vznesly do vzduchu a potom se zase na ni snášely.
Zarámovaný plakát darovali Taylor k promoci její spolubydlící v Dartmouthu. Taylor Carrollovy knihy milovala a jakékoliv předměty s motivem Alenky byly při narozeninách a Vánocích sázkou na jistotu. V jejím bytě se ostatně nacházelo i mnoho dalších artefaktů souvisejících s Alenkou v říši divů a za zrcadlem.
Taylor vyslala jazyk na obchůzku po vyprahlých ústech., vůbec se mu ten výlet nelíbil. Vstala a odpotácela se do koupelny, kde vypila dvě sklenice vody a dvakrát si vyčistila zuby. Zamžourala na hodiny. Sebastian ji tady vyložil kolem čtvrté ráno- Rychle to spočítat... Jasně, takže se dá mluvit zhruba o tříapůlhodinovém spánku.
Horší ovšem bylo, že Taylor se do značné míry namáhala zbytečně. Thom Sebastian popřel svou sobotní a nedělní přítomnost ve firmě a nerozváděl ani své transakce s Boskem, přestože neustále s hořkostí mluvil o rozhodnutí Hubbard, White & Willis nepřijmout jej jako podílníka. Na Taylořinu ledabylou zmínku o firmě Hanover & Stiver vůbec nereagoval.
Taylor si promnula břicho, které jí lehce přetékalo přes horní okraj kalhotek a připomínalo jí, že každý koktejl měl sto padesát kalorií... Přitiskla si ruce na spánky. Zrak jí plaval.
Červené světélko na protějším konci pokoje blikalo do rytmu bušení v její hlavě. Byl to telefonní záznamník, který jí oznamoval, že má pro ni z předchozího večera vzkaz. Taylor stiskla tlačítko přehrávání v domnění, že by to mohl být

Mitchell Reece — vzpomněla si, jak se jí ptal, jestli jí může volat domů.
Píp.
„Ahoj, advokátko."
A, takže otec, uvědomila si Taylor se zakručením v rozbouřeném žaludku.
„Jen jsem ti chtěl říct, že mi dlužíš oběd. Earl Warren byl hlavním soudcem v době, kdy se ten případ rozlouskl. Zavolej mi, až budeš moct. Líbám tě."
Cvak.
Sakra, pomyslela si Taylor. Neměla jsem se s ním sázet.
Samozřejmě ji však tato prohra nijak zvlášť netrápila: Samuelu Lockwoodovi koneckonců dříve či později ve své kariéře podlehla dobrá polovina washingtonských advokátů. Washington Post dokonce jednou Lockwooda označil za „nepokořitelného právního orla" (zarámovaný článek se vyjímal na čestném místě v obývacím pokoji rodičů). Taylor tudíž dobře věděla, že ji otec jenom tak zkouší, ale přesto se nechala přesvědčit a přistoupila na tuto nesmyslnou sázku. Samuelu Lockwoodovi se jen velmi, velmi těžko říkalo ne.
Volal jí dvakrát až třikrát týdně, ale pokud neměl na srdci něco konkrétního, obvykle si vybral nějakou „bezpečnou" dobu: během dne jí volal domů a večer do firmy, kde jí zanechával vzkazy. Tím plnil rodičovskou povinnost a dával jí pocítit svou královskou přítomnost na jejím výsostném území, ale zároveň nemámil čas přímým rozhovorem s ní.
(Taylor si cynicky pomyslela, že když jí včera večer volal, očekával, že bude doma - výjimečně s ní chtěl mluvit, protože se hodlal naparovat v souvislosti s vyhranou sázkou.)
Taylor však jen stěží mohla otci něco vyčítat. Sama se totiž chovala stejně. Když věděla, že je otec v práci, volala domů, aby si mohla pohovořit s matkou, aniž do sluchátka pronikala rušivá otcova přítomnost - přítomnost, kterou Taylor dokázala vycítit i na vzdálenost pěti set kilometrů.
Zašklebila se, když ji opět přemohla úporná bolest hlavy, jako by jen tak pro zábavu. Pohlédla na hodiny.
No, Alenko, máš dvacet minut, aby ses trochu sebrala a vyrazila. Takže sebou mrskni.
Před Mitchellem Reecem ležel v přesvícené jídelně hotelu Vista talíř s míchanými vajíčky, sekaná, slanina a kulatý rohlík. Taylor do sebe nalévala grapefruitový džus a minerálku.
Z talíře k ní prosebně vzhlížel oschlý toast.
„Je vám dobře?" řekl Reece.
„Včera jsem do čtyř hodin tančila."
„Chléb a hry..."
Taylor si odfrkla. „Ale zřejmě jsem našla podezřelého." Džus oživoval stopy zbytkového rumu v jejím krevním řečišti. Resuscitace nebyla příjemná. „Thom Sebastian."
Vysvětlila Reeceovi, jak porovnala záznamy z elektronického zámku s časovými výkazy.
„Geniální," řekl uznale Reece a zvedl obočí.
Taylor nezúčastněně přikývla a spolkla další dva prášky.
„Sebastian?" dumal Reece. „To je ten z podnikového práva, že jo? V minulosti už pro New Amsterdam pracoval. Dokonce se možná i podílel na původní půjčce Hanover & Stiver.. Jenže jaký by měl motiv? Peníze?"
„Pomstu. Neschválili mu podílnictví."
„Ach ouvej." Do Reeceova obličeje se vplížila účast, která ještě více zvýraznila jeho únavou zemdlelou pleť a zarudlé vlhké oči, které si nijak nezadaly s Tayloriným. Reeceův oblek z antracitové vlny však byl dokonale vyžehlený a jeho košile stejně hladká a bílá jako naškrobený ubrousek, který mu nyní spočíval na klíně. Tmavé vlasy měl Reece vyčesány dozadu a uhlazeny buďto nedávnou sprchou, nebo nějakým přípravkem. Seděl za stolem v pohodlně vzpřímené poloze a hladově jedl.
Taylor se odhodlaně zadívala na toast a podařilo se jí malý kousek pozřít. „A zdálo se mi, že se v určitých věcech chová dost divně. Má rozjetý - cituji - projekt s člověkem, kterému přezdíval Bosk. Nějaký mladý právník z New Yorku. Ale nechtěl o tom mluvit. Kromě toho tvrdil, že byl v sobotu v klubu, ale barman mi prozradil, že to není pravda. Prý kolem jedné odešel. Když jsem se na to Sebastiana zeptala, vysvětlil mi, že mu Ralph Dudley ukradl kartu."
„Starý Dudley? Že by ten v sobotu o půl druhé ráno pracoval? Ani náhodou. V tuhle dobu už musí být v posteli."
Reece se však znovu zamyslel. „I když... Je to zvláštní, ale slyšel jsem, že má Dudley finanční problémy. Prý si vzal obrovskou půjčku a zastavil ji svým majetkovým podílem ve firmě."
„Jak jste to zjistil?" zeptala se Taylor. Finanční situace jednotlivých podílníků patřila k přísně střeženým tajemstvím.
Reece odpověděl, jako by citoval nějaký nezvratný fyzikální zákon: „Vždycky rozeznám úspěšné podílníky od břídilů."
„Dneska Dudleyho proklepnu."
„Neumím si představit, že by byl ve firmě v souvislosti s něčím legitimním. Dudley za celý život nepracoval o víkendu. Ale zároveň si ho neumím představit jako zloděje. Vždyť je to packal. A taky má tu vnučku, o kterou se stará. Nějak se mi nezdá, že by riskoval vězení. Ona by pak totiž zůstala sama - žádnou jinou rodinu nemá."
„Myslíte tu roztomilou dívku, kterou loni přivedl na firemní výlet? Kolik jí mohlo být? Šestnáct?"
„Slyšel jsem, že ji Dudleyho syn opustil nebo tak něco podobného. Každopádně teď bydlí někde na internátu ve městě a on se o ni stará." Reece se zasmál. „Děti. Vůbec si neumím představit, že bych nějaké měl."
„Vy žádné nemáte?" zeptala se Taylor.
Reece se na několik vteřin zahloubal. „Ne. Ale jednou jsem si myslel, že bych je mohl mít." Do jeho tváře se vzápětí vrátil stoický advokátský výraz. „Ale moje žena tomu nebyla nakloněna. A na tyhle věci jsou vždycky zapotřebí dva, že jo?"
„Až mi bude osmatřicet, najdu si geneticky přijatelného muže, otěhotním s ním a pošlu ho k vodě."
„Pochopitelně můžete taky vyzkoušet manželství," prohodil Reece.

„Jo, slyšela jsem."
Reece se na ni na chvíli zadíval a pak se začal smát.
„Co je?" zeptala se.
„Napadlo mě, že bychom mohli založit klub."
„Jaký?"
„Klub angoráků."
„Já musím mít svých sedm hodin spánku. Jinak vypadám takhle."
„Já se spokojím s pěti," řekl Reece, dojedl slaninu a zvedl jejím směrem vidličku s naloženými vajíčky. Taylor se usmála, potlačila nevolnost a zavrtěla hlavou. Všimla si, že za barem stojí řada lahví vína, a cítila, jak se jí bouří žaludek. Reece ujedl další díl snídaně a zeptal se: „Odkud jste?"
„Z předměstí Washingtonu. Chevy Chase ve státě Maryland. Totiž, narodila jsem se na Long Islandu, ale když jsem chodila na střední školu, přestěhovali se rodiče do Marylandu. Otec získal ve Washingtonu práci."
„Jo, minulý měsíc jsem o něm četl článek v Postu. O jeho řeči před Nejvyšším soudem."
„To mi povídejte," zamumlala Taylor. „Já už ji slyšela nejmíň šestkrát, do nejmenších podrobností. Dokonce mi poslal kopii -snad abych měla ve volném čase co číst."
„A jak jste se dostala na Wall Street?" zajímal se Reece. „To je moc dlouhá historie," odpověděla Taylor tónem, který Reeceovi prozrazoval, že teď není vhodná doba ani místo tuto historii rozebírat.
„A kam jste chodila do školy?"
„Do Dartmouthu... Dělala jsem hudbu a polytechniku." „Hudbu?"
„Hraju na klavír. Hlavně jazz."
Mitchella Reece to zřejmě upoutalo. „A koho posloucháte?" zeptal se.
„Nejradši mám asi Billyho Taylora. Ale na padesátých a šedesátých letech taky něco je. Cal Tjader, Desmond, Brubeck."
Reece zavrtěl hlavou. „Mně se líbí hlavně žestě. Dexter Gor-don, Javon Jackson."
„Neříkejte," hlesla překvapeně Taylor. Tyto hráče obvykle znali pouze jazzofilové. „Já zbožňuju Jabbo Smitha."
Reece pokýval hlavou. „Jasně, jasně. A taky jsem velkým příznivcem Burrella."
Tentokrát přikývla Taylor. „A co kytara? Musím přiznat, že se mi pořád líbí Wes Montgomery. Ale nějakou dobu jsem měla i etapu Howarda Robertse."
„To už je na mě příliš velká avantgarda," řekl Reece.
„No jo, jako bych vás slyšela," přitakala Taylor. „Každá skladba musí mít melodii - popěvek, který si lidé mohou broukat. Film musí mít zápletku a hudba musí mít melodii. To je moje životní filozofie."
„Hrajete někde?"
„Někdy. Ale teď se hlavně snažím získat smlouvu na desku. Zrovna jsem rozeslala balík demonahrávek s některými svými skladbami. Pronajala jsem si studio, zaplatila ochranu odborů a tak dál. Obeslala jsem asi stovku nahrávacích společností."
„Vážně?" Reece se tvářil uchváceně. „Přineste mi jeden výtisek, jestli si vzpomenete. Zbyl vám vůbec nějaký?"
Taylor se zasmála. „Desítky. I když je letos rozdám jako vánoční dárky."
„A jaká byla reakce?"
„Přejděme k další otázce," řekla Taylor a povzdechla si. „Rozeslala jsem šestadevadesát výtisků - agentům, nahrávacím společnostem, producentům. Zatím jsem dostala osmdesát čtyři odmítnutí. Ale taky jedno možná. Od velké značky. Předloží nahrávku posudkové komisi."
„Budu vám držet palce."
„Díky."
„No jo," řekl Reece, „ale jak se dá hudba skloubit s právnickou školou?"
„Ále, já zvládnu obojí," odvětila Taylor, aniž by o odpovědi nějak zvlášť přemýšlela. Napadlo ji, jestli její věta nevyzněla na-foukaně.
Reece se podíval na hodinky a Taylor cítila, že tímto gestem rázně odsunul stranou osobní stránku jejich rozhovoru.
„Ale chtěla jsem se vás na něco zeptat," řekla. „Na případu Hanover & Sti-ver pracovala i Linda Davidoffová, viďte?"
„Linda? Ta právní asistentka? Jo, několik měsíců, když jsme ten případ přebrali."
„Připadlo mi docela zvláštní, že na té věci zničehonic přestala pracovat a brzy poté spáchala sebevraždu."
Reece přikývl. „Ano, je to zvláštní. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Moc dobře jsem ji neznal. Byla to dobrá asistentka, ale tro
chu zamlklá. Nepřipadá mi pravděpodobné, že by v tom měla prsty," dodal Reece, „ale kdybyste se mě zeptala, jestli mi připadá pravděpodobné, že někdo odcizí z advokátní kanceláře dlužní úpis, tak bych vám taky odpověděl záporně."
Servírka se jich dotázala, zda si ještě něco dají, a Reece s Taylor zavrtěli hlavami. „To jste celé vy, ženy. Pořád držíte dietu," prohodil Reece a kývl na Taylořin nedojezený toast.
Taylor se usmála a pomyslela si: my ženy se pouze snažíme nezvracet před šéfem.
„Takže co teď?" zeptal se Reece.
„Teď si zahrajeme na špiony."
Taylor seděla ve své kóji v kanceláři a vytáčela číslo.
Chvíli nechala telefon vyzvánět, a když ji systém přesměroval na hlasovou schránku, zavěsila, vstala od stolu a vyšla na chodbu. Vystoupala o patro výše a zamířila do jedné chodby vedoucí kolem kuchyňky a spisovny, kde byly uloženy kopie vzorových smluv, žádostí a obhajovacích řečí. Na konci této chodby, která byla z hlediska polohy ve firmě Sibiří, se nacházela osamělá kancelář. Na dveřích visela jmenovka: R. Dudley. Většina jmenovek ve firmě byla z

plastu, avšak tato byla vyrobena z leštěné mosazi, přestože označovala nejmenší ze všech kanceláří podílníků.
Uvnitř kanceláře stál natěsnán pracovní stůl ve stylu italské renesance, vysoká knihovna, dvě otrhaná kožená křesla, desítky reprodukcí plachetnic z devatenáctého století a loveckých výjevů ze století osmnáctého. Skrz malé okénko se nabízel výhled na cihlovou zeď s nevelkým průhledem na newyorský přístav. Na pracovním stole ležel velký mosazný popelník, fotografie vážně se tvářící pohledné dospívající dívky, asi dvanáct divadelních programů Metropolitní opery, diář a jedna právnická kniha - konkrétně Reportér vydávaný Nejvyšším soudem.
Taylor Lockwoodová otevřela Reportér a sklonila se nad ním. Její oči maskované za splývajícími hlasy však nepročítaly dvou-sloupce s právnickou hatmatilkou, nýbrž ošoupaný diář Ralpha Dudleyho, otevřený na stránce se současným týdnem.
Taylor si všimla, že v kolonce pro sobotní večer až nedělní ráno stojí iniciály W. S. Pokud měl Sebastian pravdu, pak tato ko
lonka odpovídala době, kdy se Dudley pomocí jeho elektronického klíče dostal do firmy.
Taylor rovněž neuniklo, že stejné iniciály W. S. jsou vepsány také v kolonce pro zítřejší desátou hodinu večer. O koho jde? přemýšlela. O kontakt ve firmě Hanover & Stiver? O profesionálního zloděje? Taylor otevřela diář na stránce s adresářem. Nikdo s iniciálami W. S. v nich nefiguroval. Je to snad...
„Přejete si?" vyštěkl za ní mužský hlas.
Taylor se přinutila nevyskočit. Přidržela prst na Reportéru, aby si označila místo, a pomalu zvedla hlavu.
Ve dveřích stál mladý muž, jehož neznala. Světlovlasý, vymydlený, buclatý. A nevrlý.
„Ralph si vypůjčil tohohle Reportéra z knihovny," řekla a kývla na knihu. „Potřebovala jsem si najít jeden případ."
Přešla do ofenzívy a neomaleně se zeptala: „Kdo jste?"
„Já? Já jsem Todd Stanton. Pracuji pro pana Dudleyho." Přimhouřil oči. „A kdo jste vy?"
„Taylor Lockwoodová. Právní asistentka." Snažila se dostat do hlasu rozhořčení.
„Právní asistentka." Stantonův tón jako by říkal: to je mi úplně fuk. „Ví pan Dudley, že jste tady?"
„Ne?"
„Když budete něco potřebovat, můžete o to požádat mě. Pan Dudley nestrpí přítomnost...," Stanton chvíli hledal nejméně neuctivý výraz, „...kohokoliv v jeho kanceláři, když tady není."
„Jasně," řekla Taylor, otočila se zpátky ke knize a pomalu dočetla dlouhý odstavec.
Stanton se k ní přisunul a rozhořčeně řekl: „Nezlobte se, ale..."
Taylor tiše zavřela knihu. „Hele," odpověděla a nasadila znepokojený výraz. „Tak už se netrap. Já se nezlobím." A prošla kolem něj na opuštěnou chodbu.
„Daktyloskopie," řekl muž. „Opakujte po mně: daktyloskopie."
Taylor to zopakovala.
Víceméně.
„Dobře," pravil muž. „Takže už víte první věc o snímání otisků prstů. Říká se tomu daktyloskopie. Druhý poznatek zní, že je to nebetyčná otrava."
Seděli v kanceláři Johna Silberta Hemminga. Jeho vizitka vysvětlovala, že pracuje jako viceprezident oddělení podnikové bezpečnosti firmy Manhattan Allied Security, Inc.
Zhruba pětatřicetiletého Hemminga doporučil Taylor jeden přítel z hudební branže, který ve firmě Manhattan Allied Security pracoval jako stenograf, aby finančně vyvážil svou závislost na saxofonu.
Taylor strávila většinu dne ve firmě pročítáním záznamů o sporu New Amsterdam Bank versus Hanover & Stiver, přičemž se snažila odhalit jakoukoliv zmínku o někom, kdo projevoval neobvyklý zájem o dlužní úpis nebo si vyžádal materiály k tomuto případu, přestože k tomu neměl pádný důvod.
Ani po osmi hodinách studování ubíjejícího právnického new-speaku však Taylor nenašla ani stín důkazu, který by naznačoval, že se krádeže dopustil Ralph Dudley nebo Thom Sebastian -anebo kdokoliv jiný.
Rozhodla se tedy, že rezignuje na rafinovaný přístup a zvolí tradičnější kurz: metodu ala Kojak nebo Rockfardova akta.
Což vysvětlovalo její nynější přítomnost naproti vysokému soukromému očku.
Když se jí Hemming v přijímacím vestibulu představil, vytřeštila na něj oči a změřila si ho od hlavy k patě. Měřil dvě stě pět
centimetrů. Jak jí cestou do své kanceláře vysvětlil, kvůli své výšce se musel stát takzvaným podpůrným bezpečnostním agentem - expertem na techniku a soudně laboratorní metody.
„Při práci soukromého detektiva se musíte chovat nenápadně. Velká část naší činnosti totiž spočívá v monitorování."
„Myslíte v čmuchání."
„Co prosím?"
„Copak tomu neříkáte čmuchání? Jako když kolem něčeho čmucháte?"
„Hmmm, ne, my tomu říkáme monitorování."
„Aha."
„A když vyčníváte z davu jako já, není to pro tuhle práci dobré. Když někoho přijímáme, máme dokonce v našem přijímacím dotazníku vyhrazenou kolonku: Je uchazeč nenápadný? Jinak řečeno nudný?"
Hemming měl rozcuchané žlutohnědé vlasy a Taylor připadal jako velké malé dítě. Jeho oči působily neustále pobaveně, což kontrastovalo s neskutečně protáhlým obličejem (a jaký jiný vlastně mohl být, když vězel na tak vysokém těle?). I přes toto prapodivné vzezření však bylo na Hemmingovi cosi docela přitažlivého.
John Silbert Hemming nyní na Taylor namířil znepokojivě dlouhý prst a řekl: „Doufám, že jste to myslela vážně, když jste říkala, že o tom chcete vědět všechno. Protože toho je opravdu hodně. Například: co jsou to otisky prstů?"
„Eh..."

„Já vím. Vy jste si zaplatila, já musím odpovídat. Ale osobně jsem raději, když se lidi do podobných přednášek sami zapojují. Mám rád interakci. Takže? Za chvíli vám vyprší čas. Nic vás nenapadá? V tom případě byste se měla vyhýbat soutěžním pořadům. Takže otisky prstů jsou otisky, které zanechávají papilární linie jednotlivých prstů, převážně při pocení. Samotné konečky prstů sice neobsahují žádné tukové žlázy, ale lidé někdy zanechávají otisky prstů z lidského maziva, které posbírají na jiných místech těla. A abych předem odpověděl na nejčastěji pokládanou otázku: ano, opravdu je každý otisk jiný. Dokonce se od sebe liší více než sněhové vločky. Můžu to bez obav tvrdit, protože lidé snímají
a porovnávají otisky prstů z celého světa už stovky let, zatímco se sněhovými vločkami nikdo nic podobného nedělá - tedy alespoň nikdo z mých blízkých přátel. Tak prosím, položte mi druhou nejčastěji pokládanou otázku."
„Eh, mají otisky prstů i zvířata?"
„Primáti ano, ale co na tom záleží? Lidoopy nepodrobujeme vládním bezpečnostním prověrkám, ani je nezapisujeme na seznam deseti nejhledanějších osob. Tohle není druhá nejčastější otázka. Zeptejte se mě na dvojčata." „Na dvojčata?"
„Ano, a odpověď zní, že dvojčata, čtyřčata i dvanácterčata mají všechna odlišné otisky prstů. A kdopak že otisky prstů objevil?"
„Mám dojem, že mi to nakonec stejně řeknete." „Tak zkuste hádat." „Scotland Yard?" nadhodila Taylor.
„O existenci otisků prstů věděly už pravěké kmeny ve Francii a používaly je k výzdobě jeskyní. V sedmnáctém a osmnáctém století se používaly jako grafické vzory a obchodní značky. Jejich seriózním studiem se však jako první zabýval až v roce 1823 doktor J. E. Purkyne, který také zformuloval první hrubý klasifikační systém. Do módy ovšem otisky prstů přišly teprve koncem devatenáctého století. Sir Francis Galton, který byl význačným učencem v oboru..." Hemming tázavě zvedl na Taylor obočí. „Nu, v jakém oboru? Prémiová otázka?" „Daktyloskopie?"
„Díky za snahu, ale ne. V oboru dědičnosti. Galton prohlásil, že každý otisk prstu je jedinečný a že se během lidského života nemění. Britská vláda pak jmenovala jistého Edwarda Richarda Henryho do komise, která měla zvážit možnost využití otisků prstů k identifikaci zločinců. Zhruba na přelomu století vytvořil Henry základní klasifikační systém, který se používá ve většině zemí. Mimochodem se mu říká Henryho systém. New York se stal prvním státem, který začal snímat otisky prstů všem vězňům. To bylo kolem roku 1902."
Taylor to sice připadalo fascinující, ale naléhavost případu Ha-nover & Stiver ji tlačila stále dopředu. A tak když se Hemming
nadechoval, zeptala se: „A kdyby chtěl někdo sejmout otisky prstů, jak by to provedl?"
„„Někdo?" zeptal se Hemming plaše. „To jako vy?"
„Ne, prostě... někdo."
„No, to záleží na povrchu. Musíte - promiňte, někdo musí - mít na sobě látkové rukavice, ne gumové. Pokud má povrch světlou barvu, použije ten člověk tmavý prášek na bázi uhlíku. Pro světlé povrchy se používá světle šedá směs hliníku a křídy. Povrch se popráškuje pomocí velmi jemného štětečku s dlouhými štětinami. A pak se odstraní nadbytečný.
„Jak?"
„Zkuste hádat," řekl detektiv.
„Normálně ho sfouknu."
„To si myslí spousta začátečníků. Jenže člověk pak má tendenci plivat a porušit celý otisk. Kdepak, musíte zase použít štěteček. Prášek ovšem funguje pouze u hladkých povrchů. Chcete-li sejmout otisk z papíru, musíte použít jinou metodu. Pokud je otisk mastný, možná se zvýrazní v jódových výparech. Problém je, že ho v tom případě musíte neprodyšně uzavřít a velmi rychle vyfotografovat, protože se výpary okamžitě rozptýlí. Někdy se otisky objeví také při aplikaci roztoku jistého dusičnanu, ninhydrinu nebo vteřinového lepidla. Ale to už jsme v první lize, která pravděpodobně přesahuje úroveň vašich - něčích - schopností.
Když je otisk zvýrazněn, je třeba, aby ho dotyčný...," Hemming kývl na Taylor, „nebo dotyčná zachytila. Sejmete ho z povrchu pomocí speciální pásky nebo pořídíte jeho fotografii. Nezapomeňte: otisky prstů jsou důkaz. Musí se dostat až do soudní síně a před odborného svědka."
„Takže čistě hypoteticky," řekla Taylor, „je možné, aby otisky prstů snímal někdo, jako jsem já?"
„Pokud máte trochu cviku, tak jistě. Ale jste pak schopna dosvědčit, že otisky A a B jsou totožné? V žádném případě. Dokážete vůbec poznat, zda jsou stejné, nebo se liší? To není tak snadné, mami, vůbec to není snadné. Otisky se totiž rozmazávají, pohybují, vrství. Vypadají jinak, i když jsou totožné, nebo vypadají stejně až na nějaký drobný, ale podstatný rozdíl, který vám snadno unikne... Kdepak, taková hračka to není. Otisky jsou umění."
„A co nějaký přístroj nebo tak něco? Nebo počítač?"
„Jistě, policie je používá. FBI. Ale ne běžní občané. Poslyšte, paní Lockwoodová..."
„Taylor," nabídla mu.
„Kdybyste mi řekla, v čem konkrétně spočívá váš problém, možná bych vám mohl nabídnout konkrétní řešení."
„Je to poněkud citlivá záležitost."
„To je vždycky. Proto existují firmy, jako je ta naše."
„Lepší bude, když o tom prozatím pomlčím."
„Rozumím. Dejte mi vědět, až budete potřebovat další lekci. Přestože vám doporučuji, abyste nezapomněla na možnost svěřit některé věci odborníkům." Hemming zvážněl a jeho okouzlující průpovídky se náhle vytratily. „Pokud by se ta záležitost stala řekněme více než citlivou, spousta našich lidí má povolení nosit."
„„Povolení nosit?"
„Nosit zbraň."
„Ach tak," řekla Taylor tiše.
„Já jen, abyste to věděla."

„Díky, Johne." Taylor se odmlčela a dodala: „Ale měla bych ještě jednu otázku."
Ruka, v níž by se tak dobře vyjímal basketbalový míč, se napřímila a zároveň z ní vystřelil ukazováček. „Nechte mě dedukovat. Ta otázka zní, kde by se dala sehnat elegantní sada pro snímání otisků." A než Taylor stačila odpovědět ano, psal už Hemming na zadní stranu své vizitky adresu. „Tohle je sklad policejních pomůcek. Seženete tam všechno kromě zbraní a štítků."
„Štítků?"
„Myslím policejních odznaků. Ty můžete koupit - ty může někdo koupit - zhruba za deset babek v pasážích na Times Square. Ale neměla byste to dělat. Neberte to jako neomalenost, ale pro všechny případy jsem připsal na zadní stranu té navštívenky svoje domácí číslo. Pro případ, že by vás nějaké další dotazy napadly třeba po pracovní době."
Taylor dospěla k závěru, že se jí tenhle člověk líbí. „Byl jste fantastický, Johne. Děkuji vám." Vstala a nechala se doprovodit k výtahu. Hemming ukázal na skleněnou vitrínu se sbírkou obušků a pendreků.
„Eh, paní Lockwoodová? Taylor?"
„Ano?"
„Ještě než odejdete, chtěl jsem se jen zeptat: nemáte zájem taky o přednášku o zákonech na ochranu domovní svobody a práva na soukromí, kterou dávám všem novým zaměstnancům?"
„Ne," odpověděla Taylor, „myslím, že nemám."
Dneska bude mrzutá.
Ralph Dudley seděl na rozvrzané kancelářské židli, tiskl šíji do vysokého koženého opěradla a díval se na úzký proužek oblohy vedle cihlové zdi za oknem. Šedá obloha, šedá voda. Listopad.
Ano, Junie dnes bude mít zase špatnou náladu.
Dudleyova intuice byla příslovečná. Zatímco z Donalda Bur-dicka, se kterým se Dudley ustavičně - a až posedle - srovnával, vyzařovala genialita, Ralph Dudley se opíral o intuici. Okouzloval klienty, vyprávěl jim vtipy odpovídající jejich věku, pohlaví a zázemí, účastně naslouchal jejich žalostným historkám o nevěrách, úmrtích a radostech z narození vnuků. Vyprávěl jim válečné historky o slavných vítězstvích v soudních síních a prošpikovával je dramatickými zápletkami, které jsou přípustné pouze jako literární fikce - ostatně jeho příběhy bez výjimky fikcí byly. Svým nenapodobitelným náznakovým úklonem si dokázal podmaňovat manželky klientů i potenciálních klientů.
Kde Burdick užíval rozum a logiku, vystačil si Dudley s citem a smysly.
A samozřejmě měl pravdu i nyní. Po chvíli se do jeho kanceláře nevrle přihrnula patnáctiletá Junie s kyselým výrazem v obličeji a naprosto ignorovala stenografku, která Dudleymu právě cosi přepisovala.
Dívka se zastavila ve dveřích, vystrčila kyčel a bez úsměvu vyčkávala.
„Jen pojď dál, zlatíčko," řekl Dudley. „Už jsem skoro hotov."
Junie měla na sobě bílou halenku, svetřík a bílé punčocháče. Ve vlasech měla velkou modrou mašli. Upjatě Dudleyho políbila na tvář, klesla do jednoho z křesel pro návštěvníky a přehodila si nohy přes boční opěradlo.
„Seď jako dáma, prosím."
Junie vyčkala vzdorovitých třicet vteřin, nasadila si sluchátka od walkmana, pomalu se v křesle otočila a položila si chodidla na citrónově zelený koberec.
Dudley se zasmál. Zvedl diktafon a řekl: „Hele, já mám taky jeden - magneťák."
Junie se tvářila zmateně a Dudley si uvědomil, že dívka neslyší, co jí říká (a i kdyby ano, pravděpodobně by jeho vtip pokládala za idiotský). Dudley se ovšem naučil, že by ho dívčino chování nemělo urážet, a tak se bez emocí vrátil k diktování memoranda obsahujícího podstatu několika právních pravidel, která jsou - jak věřil - obsažena v nějakém zákoně. Na konec kazety připojil instrukce pro svého asistenta Todda Stantona, který měl memorandum přepsat a pokusit se daný zákon vyhledat.
Ralph Dudley dobře věděl, že se mu mladí zaměstnanci někdy posmívají. Nikdy na ně nezvyšoval hlas, nikdy je nekritizoval a zaujímal vůči nim starostlivý postoj. Předpokládal, že tito mladíci (s představou, že by právo mohly provozovat také ženy, se Dudley nikdy pořádně nevyrovnal) jím opovrhují také pro jeho podlézavost. Několik loajálních chlapců sice ve firmě působilo -například Todd -, ale celkově starému Dudleyovi nikdo nevěnoval větší pozornost.
„Děda," tak mu zaměstnanci přezdívali. A k tomuto posměchu se mnohdy přidávali také podílníci, přestože to činili rafinovanějším způsobem. Tento přístup sice poněkud kalil Dudleyovo působení ve firmě - a dokonale vymazal veškerou loajalitu, kterou kdy k Hubbard, White & Willis cítil -, avšak Ralph Dudley si kvůli němu nijak zvlášť nelámal hlavu. Jeho vztah ke kanceláři se vyvinul stejným způsobem jako jeho manželství s Emmou: přerostl v uctivý respekt. Ve většině případů byl Dudley schopen udržet svou hořkost pod kontrolou.
Junie měla zavřené oči a její boty z lakované kůže se pohupovaly v rytmu hudby. Panebože, ta roste jako z vody. Patnáct let. Dudley pocítil bodavý smutek. Někdy - třeba když zaujala nějakou pózu nebo když jí na obličej zvláštně dopadalo světlo — zažíval záblesky fantazie, během nichž v ní viděl pětadvacetiletou ženu. Věděl, že tato dívka, kterou při dospívání všichni opustili, v sobě nosí mnohem klíčivější semena dospělosti než ostatní děti.
A často míval dojem, že Junie na něj roste příliš rychle.
Podal diktafon stenografce, která odešla.
„Tak co?" řekl Dudley dívce. „Půjdeme někam nakupovat?"
„Asi jo."
Tuhle otázku slyšela perfektně, všiml si Dudley. „No tak pojďme."
Junie pokrčila rameny, vyskočila z křesla, podrážděně se zatahala za šaty, čímž naznačovala, že by teď mnohem raději měla na sobě džínsy a tričko - ošacení, které ona milovala, zatímco on ho nenáviděl.
Byli právě u výtahu, když ho oslovil ženský hlas: „Promiňte, Ralphe, neměl byste minutku?"

Dudley poznal mladou ženu z firmy, ale nedokázal si vybavit její jméno. Trochu ho dopalovalo, že má tato žena drzost oslovovat ho křestním jménem, ale jelikož byl gentleman, pouze se usmál a přikývl. „Ano, vy jste..."
„Taylor Lockwoodová."
„Jistě, samozřejmě. Tohle je má vnučka Junie. Junie, seznam se se slečnou Lockwoodovou. Pracuje tady jako právník."
„Přesněji řečeno jako právní asistentka." Taylor se usmála a řekla dívce příjemně: „Vypadáš jako Alenka."
„Ha?"
„Jako Alenka v říši divů. To je jedna z mých oblíbených knížek."
Dívka pokrčila rameny a navrátila se do sladkého zapomnění hudby.
Dudley přemýšlel, co po něm ta žena chce. Že by jí zadal nějakou práci? Nějaký úkol?
„Ráda bych se vás na něco zeptala."
„Na copak?"
„Vy jste chodil na práva v Yale, viďte?"
„Ano, to chodil."
„Uvažuju, že si tam podám přihlášku."
Dudley pocítil nával paniky. V rozporu se svým tvrzením v kanceláři nakonec na univerzitě nesložil závěrečné zkoušky, takže Taylor Lockwoodové nemohl dost dobře napsat doporučující dopis.
Taylor však dodala: „Už jsem tam zaslala přihlášku i veškeré náležitosti. Ale chtěla bych se o té škole něco dozvědět. Rozhoduji se totiž mezi Yale, Harvardem a Newyorskou univerzitou."
„No, ale já tam chodil v době, kdy vy jste ještě nebyla na světě," odpověděl Dudley ulehčeně. „Myslím, že nic z toho, co bych vám sdělil, by vám moc k užitku nebylo."
„No, někdo mi říkal, že jste mu taky pomáhal rozhodnout, na kterou školu jít, a že jste byl velmi ochotný. Doufala jsem, že byste mi mohl věnovat zhruba půlhodinku času."
Dudley pocítil radost, která se bez výjimky dostavovala i při sebemenší lichotce. „Takže dnes večer?"
„Mně by se hodil spíš zítřek večer," řekla Taylor. „Co třeba po práci? Mohla bych vás vzít na večeři."
Žena bere muže na večeři? Dudley se cítil téměř uražen.
„Tedy pokud nemáte nějaké jiné plány," dodala Taylor.
Dudley pochopitelně měl jiné plány - plány, které si rozhodně nehodlal nechat ujít. To však bylo až v deset hodin večer. „Později večer ještě něco mám," řekl. „Ale hodila by se vám třeba sedmá?" Kouzelně se usmál. „Vezmu vás k nám do klubu."
Selektivně doslýchavá Junie mu skočila do řeči: „Dědo, jako, říkals přece, že tam ženy nepouštějí."
„Ale jen jako členy, miláčku," odpověděl Dudley a otočil se k Taylor. „Stavte se u mě zítra v šest, zajedeme taxíkem do města..." Pak ovšem spočítal výši jízdného a dodal: „No, metrem to vlastně asi bude lepší. V tuhle dobu je ve městě příšerný provoz."
„A teď obchází klienty."
Donald Burdick si dlouhými prsty pečlivě uvázal hedvábnou kravatu. Měl rád dotek kvalitní látky, která se snadno poddávala, ale přesto byla pevná. Dnes večer ho však hladká textura kravaty jen pramálo uspokojovala.
„Nejdřív mu projde to zrychlené hlasování a teď prý přesvědčuje naše klienty."
„Klienty," zopakovala Věra Burdicková poslední slovo a přikývla. „Měli jsme na to myslet." Seděla u toaletního stolku v ložnici jejich bytu na Park Avenue a mazala si krk předepsaným krémem. Měla na sobě červenočerné hedvábné šaty, jejichž výstřih ve
tvaru V na zádech odhaloval její bledou pihovatou pokožku. Zaujatě se předkláněla a dívala se, jak se krém vpíjí do jejího krku.
Rezolutní čerstvá šedesátnice Věra sváděla bitvu s věkem pomocí taktických ústupků. Před patnácti lety se přestala opalovat a začala obezřetně přibírat na váze - na rozdíl od mnoha svých přítelkyň posedlých dietami, které dnes ze všeho nejvíce připomínaly vyzáblé hastroše. Klidně si nechala zbělat vlasy, ale udržovala si je v lesku pomocí italského kondicionéru a nosila je stažené dozadu stejně jako její vnučka. Odhodlala se k jedné plastické operaci a za tímto účelem odletěla do Los Angeles, kde jí zákrok provedl jistý význačný chirurg z Beverly Hills.
A tak i dnes vypadala stejně jako kdykoliv předtím: přitažlivě, rezervovaně, tvrdohlavě, zamlkle. Přičemž byla prakticky stejně mocná jako dva muži, kteří ovlivnili její život: její otec a Donald Burdick, za nějž byla již dvaatřicet let provdána. V jistém ohledu se dalo říci, že je dokonce mocnější než oba tito muži, protože zatímco před wallstreetskými mágy jako Donald Burdick byl každý člověk raději ve střehu, v přítomnosti žen si často přestal dávat pozor, rozhovořil se a přitom prozradil svá tajemství a odhalil své slabiny.
Burdick seděl na posteli. Jeho žena se k němu otočila zády a on jí pečlivě zapnul šaty a zaháknul horní očko. „Clayton na to jde oklikou," pokračoval. „Musím přiznat, že je to moc chytrá taktika. Zatímco Bili Stanley, Lamar a já děláme všechno možné, abychom tu fúzi očernili, Wendall tráví čas s klienty a snaží se přesvědčit je, aby naléhali na podílníky, že mají tu fúzi podpořit."
Také Věra cítila obdiv k Wendallovu jednání. Přestože klienti nemohli oficiálně hlasovat o záležitostech firmy Hubbard, Whi-te & Willis, byli to v konečném důsledku oni, kdo platil účty, takže fakticky měli nad hlasováním jednotlivých podílníků téměř ohromující vliv. Věra často tvrdila, že kdyby se klienti spojili proti advokátním kancelářím, byl by čas, aby si její manžel začal hledat novou práci.
„Jak to jenom dělá?" zeptala se Věra. Claytonova metoda ji upřímně zajímala.
„Pravděpodobně jim slibuje velké slevy na poplatcích za úkony, pokud tu fúzi podpoří. A pokud jde o ty, kteří s ním přesto
I

nepůjdou - tím myslím svoje nebo Billovy klienty, kteří tu fúzi v žádném případě nepodpoří -, obáváme se, že je hodlá sabotovat."
„Sabotovat. Propána. A jak to vypadá s hlasováním?" „Zdá se to těsnější, než je zdrávo."
„Máte přece ten dlouhodobý pronájem u Rothsteina, ne?" zeptala se Věra. „Ten by ho mohl trochu zpomalit. Kdy ho máte podepsat?"
„V pátek nebo o víkendu," odvětil Burdick otráveně. „Až?" Věra se zatvářila kysele.
„Já vím," řekl Burdick. „Nedokážou dát rychleji dohromady podklady. Ale to bude v pohodě - Clayton o té smlouvě nic netuší. A taky vedu jednání se Stevem Nordstromem."
„Z McIlillan Holdings," vzpomněla si Věra. „Tvůj největší klient. Steve tam dělá finančního ředitele, viď?"
Burdick přikývl. „Mám k němu blíže než k Edu Gliddickovi, přestože je to generální ředitel. Pokusím se je přimět, aby zlobbo-vali pár našich podílníků proti té fúzi." „A Steve na to přistoupí?"
„Určitě. O všem sice rozhoduje Gliddick, ale ten jde Steveovi na ruku. O tomhle Wendall taky nic neví. Byl jsem až nechutně diskrétní. Chci..."
Burdick si uvědomil, že z něj vyzařuje zoufalství a tón jeho hlasu se mu ani trochu nelíbí. Pohlédl na manželku, která se na něj dívala s bystrým úsměvem na tváři. „My to zvládneme," řekla. „Clayton se nám nemůže rovnat, miláčku."
„To ta kobra loni o dovolené taky ne. Což ovšem neznamená, že nebyla nebezpečná."
„Ale vzpomeň si, jak nakonec dopadla." Při loňské dovolené v Africe šlápl Burdick na kobru ukrytou v lesním porostu. Had roztáhl krk a připravil se k útoku. Naštěstí mu Věra včas usekla hlavu ostrou mačetou.
Burdick se přistihl, že má zaťaté zuby. „Wendall prostě nechápe, co taková advokátní kancelář na Wall Streetu obnáší. Je hrubý, terorizuje okolí. Má spoustu afér."
„To je nerelevantní." Věra na sebe začala vrstvit make-up.
„Ne, já myslím, že je to relevantní. V sázce je přežití firmy. Wendall nemá vizi. Nechápe, čím vším Hubbard, White & Willis je a čím by měla být."
„A jak bys to svoje měla být definoval ty?"
Zásah, pomyslel si Burdick. Bezděčně se zasklebil. „No dobrá, měla by být taková, jakou jsem ji stvořil já. Bili, Lamar a já. Wendall chce firmu přeměnit v masomlejn. V obyčejnou velkou fabriku na fúze a akvizice."
„Každá generace má svou specialitu. A tohle je velmi lukrativní obor." Nanesla si na obličej růž. „Já ho neobhajuju, miláčku. Jenom tvrdím, že bychom měli zůstat ve střehu. Nemůžeme vznášet logické argumenty proti charakteru právní činnosti, kterou má ta nová firma do vaší kanceláře přinést. Musíme mít na paměti, že hlavní riziko představuje hrozba, že Wendall v rámci fúze spálí vaši kancelář na troud a popel posype solí. Proto ho musíme zastavit."
Jako obvykle měla Věra pravdu. Burdick se natáhl pro její ruku, ale vtom zazvonil na nočním stolku telefon a on ho odešel zvednout.
Přiložil si sluchátko k uchu a zděšeně poslouchal, jak mu Bili Stanley příkrým hlasem sděluje novou informaci. Po chvíli zavěsil a pohlédl na svou ženu, která vytřeštila oči v panice z manželova napjatého výrazu.
„Už to zase udělal."
„Clayton?"
Burdick si povzdechl a přitakal. Přešel k oknu a zadíval se na úhledný dvorek, na němž se prohánělvítr. „Máme nějaký problém se St. Agnes."
Nejstarším a druhým nejlukrativnějším klientem Donalda Bur-dicka byla manhattanská nemocnice St. Agnes. Nedávno na ni kdosi podal žalobu za zanedbání péče a soudní proces, který probíhal teprve čtvrtým dnem, vedl za firmu Hubbard, White & Willis podílník Fred LaDue. Případ byl naprosto rutinní a bylo pravděpodobné, že ho nemocnice vyhraje. Stanley však nyní Bur-dickovi sdělil, že advokáti žalobce - jistá midtownská kancelář specializující se na vymáhání odškodného - vyčmuchali nového svědka: lékaře, jehož svědectví by mohlo být pro St. Agnes zniču jící. A přestože se jednalo o velmi překvapivého svědka, soudce mu zítra hodlal umožnit výpověď.
V sázce mohly být desítky milionů dolarů a takto velká porážka mohla znamenat, že nemocnice St. Agnes - která disponovala pouze samopojištěním - vypoví firmě Hubbard, White & Willis smlouvu. A i kdyby to nemocnice neučinila, porážka by vážně poškodila důvěryhodnost Donalda Burdicka i jeho oddělení soudních sporů a nemocnice by se pak mohla postavit za fúzi, firma Johna Perelliho byla totiž proslulá brutálními postupy proti poškozeným při sporech o odškodnění.
„Sakra," mumlal Burdick. „Sakra."
Věra přimhouřila oči. „Nemyslíš si, že Wendall podstrčil podklady tvého klienta protistraně, že ne?"
„Po pravdě řečeno mě to napadlo."
Věra usrkla skotskou a postavila sklenici na stolek. Burdick hleděl do prázdna a snažil se novou informaci nějak zpracovat. Pohled jeho ženy byl naopak velmi ostrý. „Na to ti řeknu jedinou věc, miláčku."
Vítr zařinčel okny z katedrálního skla. Burdick se zadíval za zvukem.
„U lidí jako Wendall," řekla Věra, „musíš udeřit tvrdě hned napoprvé. Protože druhou šanci už nedostaneš."
Burdickovy oči sklouzly k pákistánskému koberci na podlaze ložnice. Zvedl telefon a vytočil číslo noční spojovatelky v kanceláři. „Tady Donald Burdick," řekl zdvořile. „Vyhledejte, prosím, Mitchella Reece a řekněte mu, aby mi zavolal domů. A vyřiďte, že je to naléhavé."
Taylor Lockwoodová kráčela větrnými večerními ulicemi East Village s obrubníky zasypanými odpadky a přemýšlela o pohřbu, jehož se zúčastnila před několika měsíci.
Seděla tehdy v první řadě kostela ve Scarsdale severně od New Yorku. Jak kdosi za ní zašeptal, tato budova ze dřeva a kamene byla vystavěna z příspěvků od magnátů jako J. P. Morgan a Vanderbilt. A přestože měla Taylor na sobě černé šaty, zdálo se jí, že tato barva již není u pohřbů vyžadována - akceptovány byly i střízlivé odstíny fialové, zelené či

hnědé. Taylor seděla na tvrdé lavici a sledovala pozůstalé utápějící se ve svých osobních rituálech zármutku. Slzy kanuly v zadržených potocích, ruce tiskly ruce, prsty se posedle třely o prsty. Pastor o Lindě Davidoffové hovořil s upřímným žalem a očividnou obeznámeností. Bylo zjevné, že zná rodiče lépe než dceru, ale přesto ji dokázal umně vynášet do nebes.
Většina účastníků působila zarmouceně nebo šokovaně, ale ne všichni plakali: truchlení nad sebevraždou v sobě obsahuje jistý rozpor.
Pastor zakončil bohoslužbu přečtením jedné z Lindiných básní, která vyšla v literárním časopise její univerzity. Zatímco četl, Taylor Lockwoodová si znovu vybavila Lindu v nejrůznějších situacích a do koutků očí se jí rychle nahrnuly slzy, které se tolik snažila potlačit. Pálily ji a v klikatých potůčcích jí stékaly po tvářích, přestože Taylor mladou právní asistentku zase tak dobře neznala.
Poté zahrály varhany slavnostní motiv a smuteční hosté pomalu začali vycházet ven a odjíždět.
Jak řekla Taylor Reeceovi, nepodařilo se jí objevit žádný náznak, že by se Linda Davidoffová jakkoliv angažovala v otázce
úvěru pro firmu Hanover & Stiver. Přesto Taylor připadalo podezřelé, že dívka na tomto případu pracovala dlouhé hodiny, pak náhle přestala - a následně spáchala sebevraždu.
Taylor cítila potřebu tuto záhadu dále prověřit. Alenka koneckonců také prošmejdila celou Říši divů - až na to, že tam bezpochyby nikdy nemohla narazit na odporný pětipatrový činžovní dům, před kterým nyní stála Taylor. Ze špinavé vstupní chodby někdo vytrhl domácí telefon a hlavní dveře byly otevřené - houpaly se ve větru jako lítací dveře saloonu ve vyvražděném městě na Divokém západě. Taylor vyrazila po slizkých schodech nahoru.
„Možná to vypadá působivě, ale většina těch věcí patří bance," prohlásil Sean Lillick.
Mladý právní asistent seděl bosý na podlaze v průvanu a strkal pod postel batůžek.
Taylor Lockwoodová lapala po dechu z absolvovaného výšlapu a prohlížela si předměty, o kterých Lillick mluvil: sestavu z klávesnic, kabelů, beden, počítačové obrazovky, reproduktorů, kytary a zesilovačů. Hudební aparatura v ceně dobrých padesáti tisíc dolarů.
Štíhlý, tmavovlasý a asi čtyřiadvacetiletý Lillick si přičichl k ponožkám a odhodil je. Měl na sobě černé džínsy a tílko. Před ním stály na podlaze boty. Jediným důkazem, že tento člověk skutečně pracuje ve firmě Hubbard, White & Willis, byly dva obleky a tři bílé košile v různých fázích recyklace, které visely na hřebících zatlučených křivě do zdi. Lillick si Taylor chvíli zkoumavě prohlížel. „Buďto se tváříš uchváceně, anebo zmateně. Já to nepoznám."
„Tvůj byt je ještě alternativnější, než jsem čekala." Byt Seana Lillicka byl ve skutečnosti jedna velká příštipka. Štěrbiny a díry ve stěnách někdo zakryl kusy překližky, plastu nebo plechu, spáry k sobě nedoléhaly, sádra se drolila, parkety byly rozpraskané nebo chyběly úplně. V obývacím pokoji visela jedna holá žárovka, která osvětlovala stojací lampu, pohovku a pracovní stůl.
A tunu bankou vlastněných hudebních nástrojů a cingrlátek. „Posaď se."
Taylor se kolem sebe bezmocně rozhlédla.
„Jo tak. Zkus třeba na pohovku... Hele, Taylor, poslechni si tohle. Zrovna jsem to vymyslel, zkusím to použít v některé své skladbě. Víš, kdo je to absolvent?"
„Vzdávám se."
„Člověk, ze kterého se za chvíli stane solvent."
Taylor se zdvořile usmála. Lillick se však její vlažnou reakcí nedal odradit a zapsal si slovní hříčku do zápisníku.
„Takže co to vlastně děláš?" zeptala se Taylor. „Jevištního komika?"
„Performera. Strašně rád rearanžuju vjemy."
„Aha," zavtipkovala Taylor, „takže z hlediska solmizační stupnice jsi vlastně re-aranžér."
Lillickovi se její poznámka zjevně zalíbila a uložil si ji někam do paměti.
Taylor přešla ke klávesnici.
„Já vím, myslíš si, že jsou to obyčejné varhany," řekl Lillick. „Ale..."
„Myslím si, že je to syntezátor Yamaha DX-7 s digitálním sam-plerem, MIDI a Linn sekvencérem, který dokáže uložit do RAM paměti asi stovku sekvencí. Stačí?"
Lillick se zasmál a mávl rukou. Taylor se posadila na rozbitou stoličku, zapnula přístroj a začala hrát „Ain't Misbehavin'".
„Myslím, že takovou hudbu tahle mašina neskousne," prohlásil Lillick. „Asi se rozpadne."
„Co hraješ ty?" zeptala se Taylor.
„Postmodernu, postnovou postvlnu. V podstatě integruju hudbu do své show. Sám sebe označuju za zvukového malíře. Zní to nabubřele?"
Taylor si myslela, že ano, ale místo odpovědi se pouze usmála a pročetla si některé Lillickovy partitury. Kromě standardního notového zápisu obsahovaly také kresby pánví, kladívek, žárovek, zvonů a jedné pistole.
„Když jsem začal komponovat, byl jsem serialista, ale pak jsem se přiklonil k minimalismu. Momentálně se zabývám integrací ne-hudebních prvků, jako jsou choreografie nebo performanční umění. A taky zvukové skulptury. Zbožňuju, co dělá Philip Glass,
jenže jsem méně tematický. Spíš Laurie Andersonová a podobné věci. Zastávám názor, že umění by mělo obsahovat velkou dávku nahodilosti. Ty si to nemyslíš?"
Taylor zavrtěla hlavou a vzpomněla si, co dnes dopoledne řekla Reeceovi: že hudba by se podle ní neměla příliš vzdalovat od melodií, které lidem rezonují v srdcích. „Se mnou si o tom moc nepopovídáš, Seane," řekla. „Já jsem ryzí střední proud." Vypnula varhany a zeptala se: „Nemáš pivo?"
„Jo. Jasně. Poslouž si. A když už tam budeš, dal bych si taky jedno."

Taylor otevřela dvě piva a jedno podala Lillickovi. „Ty někde performuješ?" zeptal se.
„Jo, ale to bys mi neschvaloval. Hraju na piano v barech."
„No co, ty taky plní důležitou funkci."
Taylor pocítila lehkou podrážděnost z jeho až příliš uvolněného a až příliš moralistního přístupu. „Nechováš se trochu blahosklonně?" zeptala se.
„Ne. Vážně. Já mám taky rád klasiku." Lillick se vztyčil a od-belhal se v jedné botě k řadám vinylových desek, cédéček a magnetofonových kazet. „Charlie Parker. Taky tu mám všechny desky s Birdem. Hele, poslouchej." Položil na talíř gramofonu elpíčko, které znělo praskavě a autenticky. „Člověče, to byl život," zasnil se Lillick. „Vstaneš, kdy chceš, trochu cvičíš, pak se někde flákáš, pak hraješ do tří ráno na saxík a nakonec koukáš s kámošema na východ slunce."
„Ten člověk zemřel moc mladý," utrousila Taylor, ponořená do jednoho z četných Birdových sól.
„V pětatřiceti," doplnil ji Lillick.
„Svět přišel o spoustu krásné hudby."
„Možná, že kdyby žil dýl, nebyla by ta hudba tak hluboká a procítěná."
„A možná právě naopak," řekla Taylor. „Když seš na heroinu, musí tě to nějak ovlivnit."
Lillick ukázal na svou sbírku desek, která skutečně obsahovala spoustu středněproudého jazzu. „Vidíš, já nejsem snob. Takové lidi taky potřebujeme. Kdyby neexistovaly pravidla a tradice, nebylo by co bořit."
Proč bořit něco, co funguje, pomyslela si Taylor. Ale nepřišla sem s Lillickem rozebírat filozofii hudby.
Lillick si ubalil tlustého jointa, zapálil ho a podal Taylor. Ta zavrtěla hlavou, ještě jednou si prohlédla arzenál hudebního vybavení a řekla: „A co teda děláš v advokátní kanceláři, když jsi tak avantgardní?"
„Stálý příjem, co jiného? Koukám na to tak, že firma Hubbard, White & Willis skrze mě podporuje umění." Lillick nyní působil neklidně, jako by se konverzace vydala směrem, kterým ji nechtěl následovat.
Náhle odkudsi vytáhl hromádku notových papírů a tužku. „Mluv dál. Nejlíp se mi pracuje, když používám jen polovinu mozku."
„Přišla jsem se tě na něco zeptat," řekla Taylor. „Tys přebíral případ Hanover & Stiver za Lindu Davidoffovou, že jo?"
„Jo."
„A co o ní víš?"
Lillick se na chvíli zadíval na rozpraskané zdi svého bytu a zapsal jeden hudební takt. Taylor měla pocit, že pro ni hraje divadlo - že sehrává roli rozervaného umělce.
„Linda Davidoffová?" zopakoval.
Po chvíli zvedl hlavu. „Promiň... Linda? Jo, párkrát jsme spolu někde byli. Připadala mi zajímavější než většina těch načančaných princezniček, které nám chodí po firmě. Chtěla se stát spisovatelkou. Ale moc dlouho jsme to spolu nevydrželi."
„Proč přestala pracovat na případu Hanover & Stiver?"
Lillick chvíli mlčel a přemýšlel. „Nejsem si jistý. Myslím, že byla nemocná."
„Nemocná? A co jí bylo?"
„To nevím. Ale vzpomínám si, že nevypadala dobře. Byla..."
„...bledá," vzpomněla si Taylor.
„Jo, přesně tak. Párkrát jsem viděl, jak vyplňuje nějaké formuláře pro pojišťovnu. Ptal jsem se jí na to, ale ona mi nic neřekla."
„Víš, proč spáchala tu sebevraždu?" zeptala se Taylor.
„Ne, ale řeknu ti, že mě to zase tolik nezaskočilo. Byla příliš citlivá, chápeš? Všechno si strašně brala. Nechápu, jak mohla pracovat v advokátní kanceláři."
Lillick vygumoval jeden motiv, přepsal ho a začal si ho broukat. „Dej mi bé sedm."
Taylor spustila yamahu a zahrála akord.
„Dík." Lillick si zapsal několik dalších not.
„Kde bydlela?"
„To nevím - myslím, že někde ve Village. Co se děje? Proč se o Lindu tak zajímáš?"
„Někdo před časem zvrzal jednu fakturu pro New Amsterdam. Byla strašně podhodnocená a já mám zjistit, co se vlastně stalo. Když jsi za ni tu práci přebíral, říkala ti o tom případu něco?"
Lillick zavrtěl hlavou.
„Ty si pořád vykazuješ za ten případ čas, viď?"
„Něco jo. Ale většinu práce dělá Mitchell." Zdálo se, že Lillick na její otázky nijak zvlášť nereaguje.
„Stýkala se s někým blíže?"
„Se svým spolubydlícím Dannym Stuartem. Pracuje jako redaktor nebo něco takového. Bydlí ve West Village. Myslím, že někde na Greenwich Street." Lillick se prohrábl hromadou papírů. „Někde tu mám jeho číslo." Podal jí telefonní číslo a dodal: „Hele, za chvilku jsem zpátky."
S těmito slovy zamířil na toaletu.
Taylor se tak naskytla příležitost, na kterou čekala. Klekla si a vytáhla batůžek, který Lillick při jejím příchodu nacpal pod postel. Zdálo se jí, že ho schovával nepřirozeně rychle.
Rychle odepnula zip a spatřila peníze. Spoustu peněz. Na rychlý odhad měla pouhých deset vteřin, ale odhadovala, že v batůžku leží třicet až čtyřicet tisíc dolarů. Což byl ekvivalent Lillic-kova ročního příjmu v Hubbard, White & Willis - který mu navíc pochopitelně nebyl vyplácen v hotovosti.
Jako aktivní účastnice newyorského hudebního života přitom Taylor věděla, že - aby citovala svého otce - ani na satanově dvoře neexistuje podnik, ve kterém by si člověk mohl vydělat pořádné peníze hraním na piano.

Což znamenalo, že většina Lillickovy hudební aparatury rozhodně nepatří bance.
Původně sem přišla pouze pro informace, ale nyní měla dalšího podezřelého.
Pár vteřin před Lillickovým návratem strčila batůžek zpátky pod postel. „Radši už půjdu," řekla. „Díky za pivo."
„Máš ráda kozí maso?"
„Cože?"
„Napadlo mě, že bysme mohli zajet do jednoho podniku na Čtrnácté. Dělají tam nejlepší kozí maso ve městě. Je to totálně akční místo."
Myšlenka na další prohýřenou noc byla pro Taylor příliš. Kromě toho měla ještě své úkoly ve firmě.
„Dneska ne."
„Hele, ten podnik je fakt švihárna. Chodí tam i Bowie. Je tam takový náprask, že se tam sotva dostaneš. Z jedné sady reproduktorů hrajou industrial a z druhé pouštějí Sex Pistols. Myslím ve stejném sále! Dělá to dobrou tisícovku decibelů."
„Strašně mě to mrzí, Seane, ale dnes opravdu ne."
Wendall Clayton měl rád kancelář v noci.
Líbilo se mu ticho, líbil se mu pohled na třpytivé tečky světel na lodích v přístavišti, líbilo se mu, že si může naplnit plíce cigaretovým kouřem a pak si ho převalovat na patře, aniž by ho stihly kritické pohledy sekretářky a některých bezohledných mladých právníků, kteří jako by schválně mířili jeho směrem, kdykoliv si ve firmě dovolí zapálit.
Tato uvolněná atmosféra vracela Claytona do doby těsně po absolvování právnické fakulty, kdy trávil mnoho večerů pročítáním stovek dokumentů vytvářejících typický obchodní případ: dohody o poskytnutí půjčky, záruky, zástavní smlouvy, dokumenty o kolateralizaci, certifikáty o vládním plnění, podnikové materiály či rozhodnutí správních rad.
Pročítáním... a bedlivým sledováním partnerů, pro které pracoval.
Jistě, ve škole se učil právo, protože aby se z něj stal dobrý právník, musel toto právo bezchybně ovládat. Ovšem aby se z něj stal skvělý právník, musel toho znát daleko více. Musel si osvojit umění uhlazených mravů, taktiky, vedení, vydírání, vzteku a dokonce i flirtu.
A taky sabotáže.
Nyní pročítal výpověď jistého svědka v případu, v němž firma Hubbard, White & Willis vystupovala jako právní zástupce jednoho z drahocenných klientů Donalda Burdicka, totiž manhattanské nemocnice St. Agnes. Sean Lillick a Randy Simms, dva hlavní Claytonovi nohsledi, totiž vyšťárali existenci jakéhosi doktůrka, který měl přímé znalosti o zanedbávání lékařské péče, kterého se nemocnice měla podle obžaloby dopustit.
Clayton poté vyzradil totožnost tohoto lékaře žalující straně, čímž v podstatě otočil vývoj sporu v neprospěch klienta vlastní firmy.
Samozřejmě ho to trochu tížilo, ale když pročítal svědectví onoho klíčového svědka, pochopil, že lékaři v nemocnici St. Agnes opravdu křiklavě zanedbávali své povinnosti. Dospěl tedy k závěru, že jeho sabotáž je ve skutečnosti pouhým projevem oddanosti mnohem vyšší autoritě, než jakou představuje klient nebo firma: oddanosti samotné abstraktní spravedlnosti.
Několik minut se těmito myšlenkami zaobíral, až nakonec jeho spletitá mysl dospěla k jednoznačnému závěru: že Wendall Clayton přežije mimořádně nákladnou prohru nemocnice St. Agnes v probíhajícím soudním procesu.
Uschoval dokumenty a otevřel další zapečetěnou obálku, kterou mu těsně před odchodem nechal na stole Sean Lillick. Vytáhl list papíru a přečetl si, co mu mladý právní asistent napsal.
Zdálo se, že Claytonovy peníze zamířily správným směrem. Lillick očividně aristokratizoval správné lidi. Možná jim spíše lezl do zadku nebo je terorizoval, ale na tom teď nezáleželo. Jeho informace byly každopádně stejně cenné jako alarmující. Burdick se podle nich rozhodl pro krajní řešení.
Příští rok měla vypršet nájemní smlouva na stávající kancelářské prostory na Wall Streetu. Vypršení smlouvy hrálo do karet Claytonovi a jeho zamýšlené fúzi, protože firma Hubbard, White & Willis se tak mohla bez potíží a nákladného penále za odstoupení od smlouvy přestěhovat do mnohem levnějších Perelliho kanceláří v Midtownu.
Lillick se ovšem dozvěděl, že Burdick a Stanley vedli tajné jednání s Harrym Rothsteinem, šéfem veřejné obchodní společnosti,
která wallstreetskou budovu vlastnila. Cílem jejich schůzky bylo sjednání nové a mimořádně nákladné dlouhodobé nájemní smlouvy na stávající prostory.
Uzavřením takové smlouvy by na sebe firma vzala obrovský závazek, z něhož by mohla vycouvat pouze za cenu milionových ztrát. Advokátní kancelář Hubbard, White & Willis by se tak stala mnohem méně atraktivním cílem pro jakoukoliv případnou fúzi. Nájemní smlouvu přitom nemusela schvalovat většina podílníků, ale pouze výkonný výbor, který kontrolovali Burdickovi lidé.
Lillick přitom vyčmuchal, že nájemní smlouva se má podepisovat již o tomto víkendu.
Ten hajzl, běsnil Clayton na Burdicka. No nic, bude třeba ten obchod nějak překazit.
Odložil Lillickovu zprávu a začal přemýšlet o možných protitazích. Kdyby se Burdick dozvěděl, co má Clayton za lubem -především v otázce nemocnice St. Agnes a smlouvy o pronájmu -, určitě by mu s tou svou protivnou manželkou zasadili tvrdý úder. Clayton se začal obávat, zda někde na něco nezapomněl.
Zvedl telefon a zavolal Lillickovi.
Chlapcův veselý hlas se zlomil, když si uvědomil, kdo mu volá.
„Ty informace byly... užitečné."
Byla to jedna z nejvyšších forem Claytonova projevu uznání. Užitečné.
„Teda..., no, to jsem rád."
„Ale dělám si trochu starosti, Seane. Určitě sis dával pozor?"

Chlapec zaváhal a Clayton přemýšlel, zda se za jeho neklidem neskrývá něco jiného než přítomnost šéfa na druhém konci linky.
„Samozřejmě."
„Znám ve firmě lidi, kteří se každého pořád na všechno vyptávají, Seane. Vyptával se tě někdo na něco?"
„Eh, ne."
„Ujistil ses, žes za sebou zametl všechny stopy? Že ses choval jako správný skaut, zálesák nebo kdovíjak se tomu říká?"
„Jo, nejsem blbej, Wendalle."
„Ne, to samozřejmě nejsi. Jen chci mít jistotu, že je všechno pečlivě zameteno a že nikdo nemůže zpětně vysledovat naše kroky.
Víš přece, jak neskutečně vysoké jsou poplatky za soudní obhajobu. Sežerou ti úspory, než bys řekl švec."
Chlapcovo mlčení Claytonovi prozradilo, že výhrůžku pocho-pil.
Clayton se zadíval do dveří, kde v pozoru stála mladá žena. „Už musím končit, Seane. Zítra tady buď brzy. A neponechej nic náhodě, dobře?"
„Jasně."
Clayton zavěsil a upřel oči na ženu. Byla to jedna z nočních stenografek. Jmenovala se Carmen, byla štíhlá a její kůže neustále vypadala jako při týden starém opálení. Nosila upnuté halenky a tmavé sukně, které by byly pro denní provoz přespříliš krátké, ale na odpoledních a večerních službách platila pro oblékání uvolněnější pravidla.
„Dostala jsem váš vzkaz, pane Claytone. Potřeboval jste zapi-sovatelku?"
Clayton si prohlédl její nohy a pak její prsa. „Ano, potřeboval."
Carmen měla pětiletého syna s mužem, který právě seděl ve vězení. Bydlela u matky v Bronxu. V dolní části břicha měla jizvičky po plastické operaci a na levé hýždi vytetovanou růži.
„Co kdybyste zavřela dveře?" zeptal se jí Clayton. „Aby nás nerušily uklízečky."
Carmen počkala, až Clayton vytáhne z vnitřní kapsy saka náprsní tašku a otevře ji, a teprve poté zavřela dveře a zamkla je za sebou.
Bylo už téměř osm hodin večer, ale jednání o uzavření podnikové fúze, které započalo ve dvě hodiny odpoledne, se z nějakého důvodu dostalo do potíží a stále nekončilo - prý kvůli zpoždění při zajišťování souhlasu japonských regulačních orgánů.
Advokáti a právní asistenti firmy Hubbard, White & Willis, kteří se v tomto případu angažovali, pobíhali s hromadami dokumentů mezi několika zasedacími místnostmi jako mravenci kradoucí drobky chleba z pikniku. Přitom se však tvářili o poznání spokojeněji než jejich hmyzí protějšky - snad proto, že mravenci si přenášením kdusků zmáčeného jídla nevydělají čtyři tisíce dolarů za každou započatou hodinu. Naopak klienti - plátci těchto právnických honorářů - se tvářili přinejlepším znechuceně.
Taylor Lockwoodová, která se již vrátila z návštěvy u Seana Lillicka, se o chystané fúzi dozvěděla mnoho důvěrných podrobností, neboť se pohybovala tak, aby advokáti ani klienti o její přítomnosti nevěděli. A stejně jako se klienti tvářili znechuceně z neustálého protahování transakce, měla i Taylor vlastní důvod k rozčarování.
John Silbert Hemming jí totiž zapomněl říct, že daktylosko-picky prášek nejde tak snadno dolů.
Taylor před chvílí nanesla prášek na povrch Reeceova vyloupeného trezoru, sňala lepicí páskou asi pětadvacet otisků a přenesla je na otiskové karty. Zapátrala v paměti, co jí Hemming říkal. Ano, zmiňoval se o různých druzích prášků. Zmiňoval se, jak je ho třeba nanést a že se nemá z povrchu sfoukávat, nýbrž setřít štětečkem.
Neřekl jí však, že prášek je jako zaschlý inkoust.
Když ho jednou nanesla když ho někdo nanesl - na zkoumaný povrch, nešel z něj ten zatracený prášek setřít. Pouze se rozmazával na stále větší plochu.
Taylor si nedělala starosti s trezorem, jenž kdysi obsahoval dlužní úpis. Dělala si starosti s Reeceovým hrnkem na kávu ozdobeným nápisem „Nejlepší právník na světě". Taylor Lockwoodová popráškovala i tento předmět, aby získala vzor Reeceových otisků a mohla eliminovat exempláře sejmuté z povrchu trezoru.
Daktyloskopický prášek oblepil hrnek jako epoxidové lepidlo. Taylor hrnek s vypětím všech sil očistila, ale pak si všimla, že má prášek na halence. Chytila látku do obou rukou a začala ji třít o sebe v naději, že prášek odloupne. Bezvýsledně. Pokusila se ho sfouknout a - přesně jak jí poradilo soukromé očko Hemming -naplivat na něj, jenže prášek se okamžitě vsákl do látky. Taylor měla podezření, že natrvalo.
Povzdechla si a nasadila si sako kostýmu, aby skvrnu zakryla.
Spěchala do kanceláře Ralpha Dudleyho, aby sňala vzorky jeho otisků, a v kanceláři Thoma Sebastiana učinila totéž. V oddělení právních asistentů poté sebrala vzorky otisků Seana Lillicka z několika předmětů v jeho kóji. Vrátila se do své kóje, uložila karty s otisky do obálky a ukryla ji pod hromadu papírů ve spodní zásuvce svého pracovního stolu.
Vyhledala telefonní číslo Dannyho Stuarta, spolubydlícího Lindy Davidoffové, a zavolala mu. Stuart nebyl přítomen, a tak mu Taylor nechala vzkaz, v němž ho žádala o schůzku, neboť se jej chce zeptat na něco v souvislosti s Lindou.
Když zavěsila, její pohled náhodou spočinul na pracovní ploše stolu. Taylor cítila, jak se jí sevřel žaludek: na stole leželo memorandum vedoucího advokátu. V kolonce na příští úterý stála slova:
New Amsterdam Bank & Trust versus Hanover & Stiver. Líčení před porotou. 10.00. Bez možnosti odročení.
Zatímco civěla na oznámení, ozval se za ní mohutný výbuch.
Taylor se otočila a spolkla výkřik.
Její oči se střetly s očima mladíka v bílé košili. Mladík stál na chodbě a díval se na ni. V ruce držel láhev šampaňského, kterou právě otevřel. „Omlouvám se," řekl a usmál se. „Právě jsme to uzavřeli. Japonská centrální banka vyjádřila souhlas."

„Tak to mám radost," řekla Taylor, popadla kabát a vyrazila do chodby, zatímco mladík upřel svou vyčerpanou pozornost na otevírání dalších lahví a jejich pokládání na stříbrný tác.
Aranžér sledoval, jak si žena nasazuje svrchník, vychází na chodbu a zavírá za sebou dveře.
Trpělivě počkal půl hodiny pro případ, že by si zde něco zapomněla, a když se ani poté nevrátila, pomalu zamířil chodbou do její kóje. Přitom před sebou tlačil vozík a ruku neustále držel poblíž ukrytého sekáčku na led.
O patro výše bylo rušno jako uprostřed dopoledne - uzavíral se tam nějaký přiblblý obchod a desítky advokátů a asistentů o něj nejevily sebemenší zájem -, ale tady vládla temnota a prázdno. Aranžér se zastavil v kóji Taylor Lockwoodové, znovu zkontroloval chodby, vrátil se ke kóji a poklekl. Během dvou minut nainstaloval do telefonu na stole stejný mikrofon s vysílačem, jaký již fungoval v aparátu Mitchella Reece.
Dokončil práci, otestoval funkčnost zařízení, ověřil, že ho nelze detekovat, a zamířil k východu z oddělení právních asistentů.
Nedaleko byla zasedací místnost, v níž aranžér zahlédl šest otevřených lahví šampaňského na stříbrném tácu. Dotkl se jedné lahve hřbetem ruky a zjistil, že je stále vychlazená. Rozhlédl se kolem sebe, nasadil si rukavice a zvedl si první láhev ke rtům. Usrkl a přejel jazykem po hrdle lahve. Totéž provedl i s ostatními lahvemi.
S lehce opojným pocitem ze suchého vína -as obrovským uspokojením - se nakonec vrátil na chodbu a nasměroval vozík k zadním dveřím.
„Nikdy neber práci," prohlásil Sean Lillick zamyšleně v otevřených dveřích, „u které musíš držet věci v zubech."
Carrie Masonova, jež stála přede dveřmi jeho ošuntělého bytu v domě bez výtahu, zamžourala. „Co nikdy?" zeptala se a vešla dál.
„To je verš z jednoho tracku, na kterém zrovna dělám. Jsem performanční umělec. Tahle skladba je o kariéře. Nazývám ji ‚W2 Blues. Podle daňového formuláře W2. Říká se to tam do zvuku hudby."
„Nikdy neber práci, u které...," zopakovala Carrie zmučeně. „Myslím, že to nechápu."
„Na tom není nic k chápání," vysvětlil jí lehce podrážděně Lillick. „Je to spíš takový sociální postřeh než vtip. Je to o tom, jak jsme definovaní tím, čím se živíme. Chápeš, jako když se tě advokát po úvodním seznámení okamžitě zeptá, čím se živíš. Ale přece jde spíš o to, abysme byli především lidmi a teprve potom dělali kariéru."
Carrie přikývla. „Takže když jsi mi před chvílí na úvod řekl, že jsi performanční umělec, tak jsi to myslel ironicky?"
Tentokrát zamžoural Lillick. A pak ještě podrážděněji přikývl. „Jo, přesně tak. Ironicky."
Změřil si dívku koutkem oka. Rozhodně nebyla jeho typ. I když obecně vzato měl raději ženy než muže (přestože si po příjezdu z Des Moines do New Yorku před pěti lety dosyta užil obojího), dívky, které chtěl píchat, byly zpravidla vyzáblé, tiché, pohledné a chladně si měřily každého, na koho se obtěžovaly pohlédnout.
Carrie Masonová se těmto specifikacím ani zdaleka neblížila. Tak například byla tlustá. No, možná ne přímo tlustá, ale zaoblená způsobem, který vyžadoval použití plišovaných sukní a nadýchaných halenek, pokud chtěla vypadat dobře. Za druhé byla zdvořilá a hodně se smála, což Lillick chápal jako důkaz, že by si jen stěží někoho měřila chladným pohledem.
Lillick ji rovněž podezíral, že se často červená, a neuměl si představit, že by se někdy zapletl s člověkem, který každou chvíli zbrunátní.
„Víš," řekla Carrie po chvíli, „třeba krejčí drží v zubech špendlíky a další věci. A taky módní návrháři. A tesaři drží v zubech hřebíky, když stavějí domy."
Byla to pravda. Na to Lillick nepomyslel. Carriina poznámka ho však ještě více rozvzteklila. „Já jsem spíš myslel, když třeba člověk drží kousky lepicí pásky nebo nářadí nebo něčeho takového," řekl a rychle dodal: „Hlavní je přinutit lidi, aby o věcech přemýšleli."
„Tak tohle tě teda fakt nutí přemýšlet," připustila Carrie.
Lillick jí odebral kabát. „Dáš si pivo?"
Carrie si prohlížela varhany a počítače. „Jasně."
„Posaď se."
Carrie přejela rukou přes batikované povlečení a podívala se na své prsty, aby se přesvědčila, že látka nepouští barvu.
Omlouvám se, Vaše královská výsosti...
Carrie se posadila. Lillick otevřel pivo a podal jí ho, přičemž ho až následně napadlo, že jí ho měl zřejmě nalít do sklenice. Brát jí nyní plechovku zpátky a hledat čistou sklenici mu však připadalo hloupé.
„Byla jsem překvapená, když jsi mi zavolal, Seane."
„Vážně?" Lillick pustil kazetu s Meredith Monkovou. „Zkrátka jsem chtěl. Znáš to: dlouho s někým pracuješ, říkáš si, že mu musíš zavolat a tak dále a tak dále, ale pak ti do toho vždycky něco vleze."
„To je určitě pravda."
„Tak jsem si myslel, že bychom spolu šli někam na kozí maso..." Lillick se rychle zarazil, protože si pomyslel, co by mu kamarádi z East Village řekli, kdyby ho viděli v Carlos s otylou absolventskou princezničkou.
Jeho obavy však nebyly na místě, neboť Carrie okamžitě svraštila nos. „Na kozí maso?"
„No, možná zajdem někam jinam," odpověděl Lillick. „Co tak máš ráda?"
„Hamburgery, hranolky a saláty. Obyčejné věci. Obvykle chodím do barů na Třetí Avenue. Je tam zábava. Můžeš si tam třeba i zazpívat."
„‚When Irish Eyes Are Smiling...," pronesl Lillick. Panebože, zachraň mě.
„Chceš, abych...," začala Carrie.
„He?"
„Totiž, chtěla jsem říct, že jestli chceš, abych ti vyžehlila košili, tak jsem na tyhle věci dobrá."
Lillick měl na sobě žlutohnědou košili s drobnými hnědými potisky znázorňujícími nejznámější evropské památky. Byla

to jedna z jeho nejoblíbenějších košil, ovšem neskutečně zmuchlaná.
Zasmál se. „Kdybys tuhle košili zkusila vyžehlit, schoulila by se a umřela."
„Já žehlím ráda," řekla Carrie. „Má to terapeutický účinek. Stejně jako mytí nádobí."
Sean Lillick za pět let na Manhattanu nevyžehlil jediný kus oblečení. Nádobí ovšem myl. Příležitostně.
Venku prořízl noc mužský výkřik. Po něm další a pak dlouhé zasténání. Carrie vyplašeně zvedla hlavu.
Lillick se zasmál. „To je jenom jeden buzík. Nechá se klátit ve větrací šachtě. Má ve zvyku takhle výt." Otočil se k řadě klávesnic a ukázal na jeden přístroj. „Tohle je digitální sampler. Je to v podstatě počítač, který nahraje zvuk a pak ti ho umožní přehrávat na syntezátoru na libovolný tón."
Carrie pohlédla na přístroj.
„Jednou večer jsem si nahrál tenhle řev," pokračoval Lillick. „Bylo to naprosto supr!" Zasmál se. „Performoval jsem jednu skladbu z Bachova Dobře temperovaného klavíru, akorát místo cem-balla se tam ozývá křik toho prostituta: Hlouběji, hlouběji!"
Carrie se silně rozchechtala. A pak vykoukla z okna směrem k ochabujícímu sténání. „Já se do města nedostanu tak často, jak bych ráda."
„A kde bydlíš?"
„Na východní Čtyřiaosmdesáté."
„Aha."
„Já vím," řekla Carrie a začervenala se přesně tak, jak Lillick předpokládal. „Není to nic moc. Ale nějak mě tam zavál osud a mám tam tříletý pronájem."
„A jak ti chutná mexická kuchyně?" zeptal se Lillick. Zadíval se na svou košili. Zas tak moc zmuchlaná přece není. „Za rohem je jedna hospoda. Říkám jí Hacienda del Paizlos. Je to trochu díra, ale vaří se tam dobře."
„Jasně, to je jedno," odpověděla Carrie, ale vzápětí přišla s vlastním návrhem. „Anebo můžeme prostě zůstat tady. Objednat si třeba pizzu a dívat se na telku." Ukázala na zaprášený televizor. „Mám ráda Na zdraví!," řekla. „A taky M.A.S.H."
Lillick se na televizi díval jen proto, aby sledoval nejnovější vývojové trendy popkultury a mohl je následně ztrhat ve svém
performančním díle. Musel si však přiznat, že M.A.S.H. se mu docela líbí. No, a taky reprízy Lucie. A Gilliganův ostrov (i když o tomhle netušil jediný člověk v celém vesmíru).
„Mám ji nějakou rozbitou," řekl. „Příjem je docela na hovno."
Přešel ke své yamaze a zapnul ji. V zesilovači to zahučelo očekáváním. „Ukážu ti, jak takový sampler funguje. Něco ti za-hraju."
„Prima, to si ráda poslechnu. Hele, nemáš ještě pivo?"
Lillick zamířil k ledničce. „Ne, tyhle dvě byly poslední. Co třeba víno?"
„Jasně."
Lillick nalil víno do dvou sklenic bez stopky a podal jednu Carrii. Přiťukli si, dívka vytáhla ze své skleničky kousek korku, smítko nebo něco podobného a oba se napili.
Carrie si vyndala z vlasů bílou plastovou čelenku a položila se na pohovku. Přejela rukou po prostřední matraci. „Co to je?"
„Co?"
„Tahle boule?"
„Já nevím. Asi povlečení na polštář."
Carrie se však zamračila. „Ne, tohle je takové... divné. Radši se mrkni."
Lillick vstal, posadil se na pohovku vedle Carrie, zajel rukou pod prostěradlo a nahmatal bouli. Ukázalo se, že to vůbec není povlečení na polštář, ale červený dámský střevíc na vysokém podpatku.
„Jak se to sem dostalo?" zeptala se Carrie a škádlivě se zasmála.
„Používal jsem ho v jednom svém tracku."
„E-he," utrousila dívka nevěřícně.
Je to pravda, doprdele, pomyslel si Lillick vztekle. Já nejsem žádný pitomý transvestit...
Carrie mu pohlédla do očí a on se bez přemýšlení natáhl a políbil ji. Ucítil rtěnku a vzápětí i ústní sprej, který si Carrie nastříkala do úst, když naléval víno.
Baculka sebrala červený střevíc, upustila ho na podlahu a namířila si jeho ruku na svá ňadra.
Tohle je divné...
Natáhla ruku a zhasla nakloněnou stojací lampu. Jediné osvětlení v pokoji nyní představovaly displeje syntezátoru.
Divné...
Lillick ji začal vášnivě a až zoufale líbat a ona jeho polibky opětovala.
Svlékla si džínsy a halenku a Lillick zíral na její obrovská prsa zvýrazněná síťovanou látkou podprsenky s tmavými kruhy bradavek pod ní.
Políbil ji na celou minutu.
Divné.
Lillick si uvědomil, že nechal na sampleru spuštěné nahrávání: po příštích dvacet minut bude přístroj zaznamenávat všechny zvuky v pokoji. Říkal si, že by měl sampler vypnout, ale ve skutečnosti se mu vůbec nechtělo vstávat. A kromě toho, ujišťoval se, člověk nikdy neví, kdy se mu budou hodit kvalitní zvukové efekty.
Taylor si nebyla jistá, kdy ji ta myšlenka napadla - nejspíš mezi čtvrtou a pátou ráno, když ležela v posteli a poslouchala zvuky velkoměsta. Nacházela se právě v polobdění a polosnění - jakoby v Říši divů nebo daleko v kraji za

zrcadlem.
Přemýšlela o důkazech, které se jí podařilo shromáždit. Rychlé porovnání otisků sejmutých z trezorové skříně s otisky tří podezřelých - Sebastiana, Lillicka a Dudleyho - nebylo průkazné, ale přesto se zdálo více než pravděpodobné, že Sebastian na trezoru několik otisků zanechal.
Dala se však Sebastianova přítomnost ve firmě v onu sobotní noc ověřit nějak jinak než pomocí časových výkazů a záznamů z elektronického zámku u dveří?
Jistěže ano, uvědomila si náhle Taylor. Zloděj si přece mohl tak pozdě večer vzít taxíka nebo firemní limuzínu. V takovém případě mohl na faktuře nebo stvrzence uvést své vlastní jméno.
A taky kopírky. Pokud byl člověk ve firmě z legitimního důvodu, dost možná musel použít kopírku - ty se aktivovaly pomocí zvláštního klíče s osobním číslem. Anebo, přemýšlela Taylor, vzrušená z těchto nových vodítek, se mohl zloděj zalogovat na některý z počítačů.
Případně používat telefon.
Každá služba nebo funkce ve firmě, která se dala naúčtovat určitému klientovi (spolu s nádhernou třistaprocentní přirážkou za režii), se zaznamenávala ve firemních počítačích.
Taylor pohlédla na hodinky: 7.40.
Kristepane.
Vyčerpaně se vyškrábala z postele. Oproti včerejšku alespoň neměla kocovinu - a kromě toho se jí včera podařilo převléci do šortek a trička, takže neměla na pokožce vytlačené spodní prádlo.
Tak pojď, Alenko... Tohle je čím dál podivnější. . Přesně v devět hodin stála Taylor Lockwoodová v účtárně firmy Hubbard, White & Willis.
„Připravuju fakturu Mitchellu Reeceovi," řekla operátorce u počítače. „Můžete mi ukázat kopírovací kartu, faktury za taxi a limuzíny, telefonní záznamy a seznam přihlášení na počítač za minulou sobotu a neděli?"
„Není konec měsíce." Operátorka bouchla bublinou ze žvýkačky.
„Mitchell chce poskytnout klientovi odhad."
Buch.
„Odhad výloh? Nemůže to dělat více než tisíc babek. Koho by to zajímalo?"
„Kdybych vás přesto mohla poprosit," řekla Taylor sladce. „Buďte tak hodná."
Buch. „No tak jo." Žena se sklonila nad klávesnici a vyťukala několik příkazů. Zamračila se a znovu cosi napsala.
Taylor se nahnula nad počítačovou obrazovku. Byla prázdná.
Buch, buch. „Nevím, co se děje. Žádné faktury za taxi tady nejsou. A v sobotu tady vždycky nějaké jsou." Taylor to sama dobře věděla. Ve firmě platilo pravidlo, že pokud člověk musí pracovat v sobotu, kancelář mu zaplatí taxi do práce a zpátky.
„A co kopírky?" zeptala se znepokojeně Taylor.
Operátorka rozkmitala prsty, přimhouřila oči, znovu cosi vyťukala a upřela oči na obrazovku. „No to je teda divné."
„Nikdo si nepořizoval žádné kopie."
„Přesně tak."
Buch.
„A co telefony? Počítač?"
Cvakání kláves. „Nic."
„Myslíte, že se ty soubory vymazaly?" zeptala se Taylor.
„Počkejte chvilku." Operátorčiny prsty bouchaly do kláves stejně hlasitě jako její žvýkačka.
Buch, buch...
Nakonec mladá žena vzhlédla. „Přesně tak. Vymazala. Nejspíš nějaká softwarová škytavka nebo něco. Soubory s přehledem vý
loh a vedlejších výdajů za minulý týden jsou smazané. Taxíky, pohoštění, kopírky, a dokonce i telefony. Všecko je pryč."
„Už se to někdy stalo?"
„Ne. Nikdy."
Buch.
Sean Lillick se zastavil u kóje Carrie Masonové, aby jí popřál dobré ráno.
Okamžitě poznal, jak je ráda, že Sean respektuje proslulé „pravidlo rána poté".
Hovořili spolu několik minut. Pak se Lillick zmínil, že by si dal kávu, a Carrie - přesně jak předpokládal - bleskurychle vyskočila a zeptala se ho: „Jakou ji chceš?"
„Černou," odpověděl, protože i když ve skutečnosti pil kávu se spoustou cukru, bylo šviháčtější říct: „Černou."
„Jasně. Hned jsem zpátky."
„Ale to nemusíš...," začal Lillick.
„To není problém."
Carrie odklusala do chodby.
Čímž poskytla Lillickovi příležitost vrátit jí do kabelky přístupovou kartu do počítačového sálu.
Právě tohle bylo včera v noci tak divné.
Skutečnost, že k pohlavnímu styku došlo z jejího popudu.
Protože jediným smyslem jeho pozvání k sobě domů bylo Carrii Masonovou opít, svést ji a pak jí odcizit přístupovou kartu, která mu následně umožní vymazat z počítače vševypovídající soubory o výlohách - například o taxíku, kterým jel z kanceláře k advokátovi žalující strany v případu nemocnice St. Agnes, nebo o telefonátech ohledně nové nájemní

smlouvy s Rothsteinem. Když totiž Lillick včera hovořil s Wendallem Claytonem, uvědomil si, že byl skutečně velmi neopatrný a že je potřeba - jak to Clayton formuloval - „neponechat nic náhodě".
Proto to velkolepé svádění včera v noci.
Divné...
Carrie se vrátila s kávou, a když mu ji podávala, dotkla se ho rukou a oba si na okamžik pohlédli do očí. Trvalo asi dvě vteřiny, než výčitky svědomí přinutily Lillicka uhnout očima a rychle říct:
„Dělám teď na jednom velkém projektu. Musím už běžet. Zavolám ti."
Donald Burdick zastával názor, že nejvýznamnějším milníkem v kariéře wallstreetského advokáta je přivedení prvního klienta do vlastní firmy.
Nikoliv dokončení právnické fakulty, nikoliv přijetí do advokátní komory, nikoliv vstup mezi podílníky - kterézto okamžiky byly v životě advokáta rovněž významné, ale měly spíše abstraktní charakter -, nýbrž zlanaření prvního platícího klienta odlišovalo podle Burdickova příměru vyšší šlechtu od nižší.
Před mnoha lety Burdick jakožto mladý novopečený podílník firmy Hubbard, White & Willis právě završil osmnáctou jamku v Meadowbrook Clubu na Long Islandu, když vtom se k němu otočil jeden ze tří protihráčů a řekl: „Poslyš, Donalde, slyšel jsem o tobě dobré věci. Myslím v souvislosti s právem. Neměl bys zájem dělat pro jednu nemocnici?"
To se stalo v neděli odpoledne a hned o dva dny později Burdick předložil výkonnému výboru advokátní kanceláře svou první podepsanou dohodu o převedení plné moci - s obrovskou manhattanskou nemocnicí St. Agnes.
Dnes o půl desáté ráno seděl Donald Burdick ve své kanceláři s generálním ředitelem téže nemocnice - s vysokým uhlazeným mužem středního věku, který byl očividně veteránem v oboru řízení zdravotnických zařízení. V kanceláři byli rovněž přítomni Fred LaDue, podílník pověřený vedením obhajoby v soudní při proti nemocnici, a také Mitchell Reece.
Tři z těchto čtyř lidí působili velmi ztrápeně, přestože každý z jiného důvodu. Burdick kvůli tomu, co se včera večer doslechl -totiž že vzhledem k vyšťárání nového svědka protistrana tento případ pravděpodobně vyhraje, což by mohlo vést až k tomu, že nemocnice St. Agnes podpoří Claytona a jím zamýšlenou fúzi. Generální ředitel nemocnice byl ztrápený pochopitelně proto, že jeho podniku hrozila ztráta několika milionů dolarů. A konečně LaDue proto, že Burdick v podstatě zařídil jeho odvolání z případu - křížového výslechu onoho nového svědka se měl ujmout mladý zaměstnanec Mitchell Reece.
Naopak Reece byl klidný jako kněz, přestože bylo zřejmé, že nespal déle než pouhých pár hodin. Od zhruba devíti hodin večer, kdy mu Burdick s LaDuem předali první instrukce, se prakticky nepřetržitě připravoval.
„Co je to za člověka?" zeptal se generální ředitel. „Myslím ten svědek."
„To je právě to. V době, kdy žalobce hospitalizovali, v nemocnici St. Agnes pracoval. Neléčil přímo pacienta, ale po celou dobu byl ve stejné místnosti."
„Takže je to náš zaměstnanec? A vypovídá proti nám?" Ředitel působil zmateně.
„Podle všeho tam byl jako hostující profesor z univerzity v San Diegu."
„Nemůžeme to napadnout nějakou námitkou?"
„To jsem udělal," řekl LaDue naříkavě. „Ale soudce ji zamítl. Jediné, co nám povolí, je nechat ho před výpovědí složit přísahu."
„To udělám za půl hodiny," prohlásil Reece. „Před soudem má vystoupit v jedenáct."
„Jak zlé podle vás to jeho svědectví bude?" zeptal se ředitel nemocnice.
„Podle vyjádření advokáta protistrany," vysvětlil Reece bez servítků, „můžete ten případ prohrát."
Burdick, který se přistihl, že prudce zatíná zuby, se vložil do hovoru: „No, Mitchelli, snad to není tak beznadějné, jak nám to tady líčíte."
Reece pokrčil rameny. „Já si nemyslím, že je to beznadějné. Nikdy jsem neřekl, že je to beznadějné. Ale advokáti žalobce vyšroubovali návrh na mimosoudní vyrovnání na třicet milionů a nechtějí z nich slézt. Což znamená, že ten svědek je časovaná bomba."
LaDue se posadil a zatvářil se přidušeně. Jeho sádelnatý obličej byl bledý jako obvykle, ale mrtvolně bílá pleť se dala tentokrát přikládat i skutečnosti, že si až dosud počínal v případu velice neohrabaně.
Burdick si pohrával s pečlivě zastřiženým nehtem u palce. Cítil vztek, že Clayton pravděpodobně vynaložil tisíce dolarů, aby vystopoval tohoto svědka a anonymně předhodil jeho jméno advokátům obžaloby.
„Napadá vás něco, Mitchelli?" zeptal se LaDue. „Jak chcete tu rukavici zvednout?"
Reece zvedl hlavu a začal odpovídat, ale v tu chvíli se ve dveřích objevila Burdickova sekretářka. „Pane Reece, volala vaše sekretářka, že prý máte důležitý hovor. Můžete si ho vzít vedle v zasedačce."
„Děkuji vám," řekl Reece a podíval se na hodinky. „Po zbytek dopoledne budu zaneprázdněný, pánové. Takže se uvidíme u soudu."
n
Kdyby Taylor Lockwoodová nebyla zasvěcená, nikdy by nepoznala, že právě sleduje soudní přelíčení.
Viděla znuděného soudce houpajícího se na židli a roztěkané advokáty. Viděla soudní sluhy, kteří nenuceně chodili sem a tam a žádný z nich se nesoustředil na projednávané téma. Viděla zmámené porotce a několik přihlížejících - zhruba šestici důchodců připomínajících neoholené muže, kteří po ránu jezdí vlakem na závodní dráhy v Belmontu nebo Aqueductu, jen aby měli kde zabít vlekoucí se čas.
Taylor se před chvílí setkala s Reecem na chodbě ve firmě a chtěla mu poskytnout informace o nejnovějších zjištěních -o otiscích prstů a vymazaných souborech. Reece však právě běžel z knihovny do své kanceláře se dvěma právnickými knihami pod paží. Nakrátko se zastavil, aby jí sdělil, že ho naléhavě povolali k jednomu křížovému výslechu a že si mohou promluvit kolem poledne v budově soudu na Centre Street.
Taylor se tedy rozhodla, že se zúčastní i samotného přelíčení a pak na Reece počká na chodbě. Mohli by spolu jít třeba

na oběd.
Nyní se rozhlédla po soudní místnosti, v níž se právě projednával případ „Marlow versus Nemocniční a zdravotnické centrum St. Agnes" a upřela pohled na žalobce. Pobledlý pan Marlow seděl na invalidním vozíku a nehýbal se. Byl neoholený a vlasy měl rozcuchané. Jeho manželka seděla vedle něj a držela ruku na jeho rameni. Taylořin otec, který sám působil jako procesní právník, však vštípil dceři tolik cynismu, že se Taylor nyní nemohla zbavit pocitu frašky. Jistě, tento muž bezpochyby utrpěl vážnou újmu, ale invalidní vozík mohl být jen pouhou rekvizitou a nikde nebylo psáno, že Marlow musí vypadat tak zbědovaně, jak vypadal.
Otevřely se dveře a do sálu vstoupil muž, kterého Taylor znala z firmy. Chvíli jí trvalo, než si vzpomněla na jeho jméno. Randy Simms - buďto III., anebo IV. Taylor si vzpomněla, že je to chrá-nělec Wendalla Claytona. Posadil se do prázdné poslední řady a položil vedle sebe mobilní telefon. Složil si ruce do klína a zůstal sedět v dokonale nehybné a dokonale vzpřímené poloze.
Taylor sjela pohledem ostatní návštěvníky a ke svému překvapení spatřila na galerii také samotného Donalda Burdicka. I on se díval na Randyho Simmse a na jeho obličeji se zračilo jemné zamračení.
Soudce nakonec setřídil lejstra, sundal si brýle a mrzutým hlasem oznámil advokátovi žalující strany, že může předvolat svědka.
Advokát se vztyčil a předvolal k lavici svědků pohledného prošedivělého pětapadesátníka. Muž se příjemně zadíval na porotu a začal odpovídat na advokátovy otázky.
Taylor Lockwoodová ve firmě Hubbard, White & Willis pracovala převážně pro podnikové právníky, ale zběžně se vyznala i v zákonech týkajících se odškodnění a bolestného. A již po chvíli dokázala poznat, že svědectví tohoto muže je pro nemocnici St. Agnes evidentně zničující.
Hodnověrnost doktora Williama Morseho byla naprosto nenapadnutelná a na rozdíl od mnoha svědků z řad expertů, kteří svědčili jen na základě toho, co se dočetli ve zprávách dlouho po diskutovaném incidentu, byl tento muž v době údajného zanedbání péče v nemocnici fyzicky přítomen. Členové poroty hltali jeho výroky a dívali se na sebe se zdviženým obočím - mužovo chování i výpověď na ně očividně působily.
„Pojďme si tedy zopakovat, co se tam tehdy stalo," pravil advokát obžaloby. „V březnu loňského roku léčil jistý lékař z nemocnice St. Agnes pacienta - pana Marlowa zde na invalidním vozíku, žalobce v tomto případu -, který trpěl artritidou a adre-nální insuficiencí, sedmdesáti miligramy kortizonacetátu v kombinaci se sty miligramy indometacinu."
„Přesně tak," přitakal Marlow.
„Viděl jste ho přitom?"
„Viděl jsem injekci, a když jsem se pak podíval do pacientovy karty, ihned jsem tomu lékaři sdělil, že je to chyba."
„A proč to byla chyba?"
„Pan Marlow v minulosti trpěl žaludečními vředy. Každý ví, že takový pacient v žádném případě nesmí být léčen léky, které mu ten lékař podal."
„Námitka, pane," řekl zdvořile Reece. „Svědek nemůže hovořit za - cituji - každého."
Doktor Morse se opravil: „Lékařská literatura říká naprosto jasně, že takový pacient by neměl být léčen těmito konkrétními léky."
Advokát obžaloby pokračoval: „Jak ten lékař reagoval, když jste ho na to upozornil?"
„Řekl, že nejsem jejich zaměstnanec, ale pouze hostující lékař. V podstatě mi doporučil, abych si hleděl svého."
„Námitka," ozval se opět Reece. „Spekulace."
„Zeptám se tedy jinak," reagoval advokát obžaloby. „Když jste upozornil na pacientův stav, který jste pokládal za nebezpečný, učinil někdo nějaké kroky k jeho nápravě?"
„Ne."
„A co se stalo pak?"
„Řekl jsem jedné sestře, aby toho pacienta pozorně sledovala, protože by podle mého názoru mohl trpět závažnými nepříznivými reakcemi. A pak jsem šel za personálním ředitelem."
„Což byl Harold Simpson?"
„Ano, pane."
„A jak reagoval on?"
„Doktor Simpson nebyl přítomen. Řekli mi, že hraje golf."
„Námitka. Spekulace."
„Nebyl přítomen," opravil se svědek.
„A co se stalo pak?"
„Vrátil jsem se na pokoj pana Marlowa, abych viděl, jak se mu daří, ale on už byl v bezvědomí, v komatu. Sestra, které jsem přikázal, aby ho sledovala, byla pryč. Stabilizovali jsme tedy jeho stav, ale v komatu už zůstal."
„Když jste upozornil na nesprávnou aplikaci léků, bylo možné podat pacientovi protilátku, která..."
„Námitka," křikl Reece. „Naznačuje, že jsme žalobce otrávili."
„Vždyť je to pravda," nevydržel to doktor Morse.
„Ctihodnosti?" obrátil se Reece na svědka.
„Poněkud neutrálnější výraz, pane obhájce," řekl soudce advokátovi obhajoby.
„Ano, pane. Doktore Morsei, bylo možné podat pacientovi jiné látky, které by působily proti škodlivým účinkům látek podaných kmenovým lékařem nemocnice St. Agnes?"
„Bezpochyby. Ale muselo by se to udělat okamžitě."
„A co se stalo pak?"
„Tohle byl můj poslední den v nemocnici. Nazítří jsem se vrátil do Kalifornie, a sotva jsem přiletěl, volal jsem do

nemocnice, abych ověřil stav pacienta. Řekli mi, že se již probral z komatu, ale utrpěl trvalé poškození mozku. Nechal jsem tedy vzkazy personálnímu řediteli, předsedovi revizního výboru a primáři interního oddělení. Ani jeden se mi neozval zpátky."
„Nemám dalších otázek."
Na galerii se rozlehlo mumlání nad vražedným svědectvím. Taylor se s převládajícím názorem shodovala. No nic, pomyslela si, tenhle případ jsme prohráli.
Soudce se zhoupl na židli a řekl: „Pane Reece, křížový výslech?"
Mitchell Reece se postavil a uhlazenými pohyby si zapnul sako a upravil kašmírovou kravatu.
„Děkuji vám, Ctihodnosti. Tak především," otočil se k porotě, „bych se rád představil. Jmenuji se Mitch Reece. Pracuji pro kancelář Hubbard, White & Willis spolu s mým přítelem a kolegou Fredem LaDuem, jehož už asi znáte. Fred byl tak hodný a umožnil mi, abych vás tady na pár hodin navštívil." Usmál se a navázal tím přátelské pouto se šesti muži a ženami, které již několikadenní lékařské disputace k smrti nudily.
Taylor se krčila za dvěma osmdesátníky, kteří si očividně nenechali ujít žádný soudní proces, a sledovala, jak Mitchell Reece pomalu přechází tam a zpět.
Reece se obrátil ke svědkovi. „Vy jistě víte, pane, že jsem placen za to, abych vám kladl otázky."
Svědek zamžoural. „Já..."
Reece se zasmál. „To není dotaz. Já vám jen sděluji, že jsem dostal zaplaceno, abych zde byl, a předpokládám, že také vy jste dostal zaplaceno, abyste zde svědčil. Ovšem myslím, že by nebylo fér vyptávat se vás, kolik jste dostal vy, pokud sám nejsem připraven vám sdělit, kolik jsem dostal já. Což opravdu nejsem. Advokáti jsou totiž přepláceni." V místnosti se ozval smích. „Takže se spokojíme s konstatováním, že jsme oba profesionálové. Jsme v tom oba zajedno?"
„Ano, pane."
„Dobře."
Advokáti obžaloby při tomto úvodu zpozorněli. Jedním z hlavních způsobů, jak zpochybnit věrohodnost expertů, je vykreslit je před porotou jako žoldáky.
„Takže, doktore," pokračoval Reece, „rád bych se vás zeptal, jak často vypovídáte u soudních procesů v otázce zanedbání péče."
„Zřídkakdy."
„Jak zřídkakdy to přesně je?"
Svědek zvedl ruku. „Svědčil jsem asi třikrát nebo čtyřikrát v životě. Dělám to jen tehdy, když mám pocit, že se stala do nebe volající nespravedlnost a..."
Reece zvedl ruku a řekl, aniž se přestal usmívat: „Možná by stačilo, kdybyste pouze odpovídal na moje otázky, prosím."
„Porota nebude brát v úvahu svědkovu poslední větu," zamumlal soudce.
„Takže se dá zodpovědně prohlásit, že většinu času provozujete medicínu. A ne že vypovídáte proti ostatním lékařům."
„Přesně tak."
„To je velmi osvěžující poznatek, doktore. Myslím to vážně. Je zřejmé, že vám na pacientech záleží."
„Pomáhat pacientům je pro mě nejdůležitější věc na světě."
„Tomu mohu jen zatleskat, pane. A jsem rád, že jste se rozhodl zde vystoupit - i to myslím vážně. Protože celá ta záležitost obsahuje řadu velice spletitých technických aspektů, se kterými musím zápolit nejen já, ale i moji přátelé v porotě, a spolupracující svědek jako vy nám tyto otázky může pomoci vyjasnit."
Svědek se zasmál. „Nějaké zkušenosti bych měl."
„A o tom bych si chtěl právě promluvit, pane. Takže vaším oborem je interní medicína, je to tak?"
„Přesně tak."
„Jste v oboru interní medicíny atestován?"
„To jsem."
„A míváte příležitost podávat pacientům nejrůznější léky."
„To mívám, pane."
„Řekl byste, že máte v aplikaci léků značné zkušenosti?"
„Ano, přesně to bych řekl, jistě."
„Mezi způsoby jejich aplikace patří také aplikace sublingvální - tedy pod jazyk -, je to tak?" pokračoval Reece.
„Ano."
„A taky rektální nebo nitrožilní jako v případě našeho žalobce."
„To je pravda."
„Nechci, abyste si myslel, že na vás šiju nějakou boudu, pane. Vypověděl jste, že můj klient se dopustil omylu, když podal pacientovi určité látky, a já se chci jen ujistit, že vaše výpověď o počínání mého klienta je vzhledem k vaší odbornosti hodnověrná. Jsme v tom oba zajedno?"
„Zajedno, pane."
„Dobře."
Taylor viděla, jak porotci ožili. Něco se tady dělo. Reece byl na svědka hodný. Copak by na něj neměl křičet? Porota byla zmatená a díky tomu začala dávat pozor.
A kromě toho si Taylor všimla i něčeho dalšího: přestože sama tuto změnu nepostřehla, Reeceovo sako se v nějakém záhadném okamžiku rozepnulo, a když si Reece stejně nepostřehnutelně zajel rukou do vlasů, lehce si je rozcuchal. V důsledku toho nyní působil téměř chlapeckým dojmem. Taylor v něm zničehonic viděla jednoho mladého jižanského právníka - hrdinu z knihy Johna Grishama.
Také svědek se uvolnil. Byl méně upjatý a méně obezřetný.

Taylor se nicméně zdálo, že Reece zašel se svým dobráckým přístupem příliš daleko. Svědek vypadal v očích porotců dobře a věrohodnost jeho svědectví se tím jen zvýšila. Taylor si pomyslela, že její otec by již v této fázi cupoval svědka na kusy tak, až by se na svědecké lavici choulil strachy.
Reece naopak prohlásil: „Dovolte mi, abych nyní věrně ocitoval svědecký záznam." Přimhouřil oči a odříkal: „V březnu loňského roku léčil jistý lékař z nemocnice St. Agnes pacienta - pana Marlowa zde na invalidním vozíku, žalobce v tomto případu -, který trpěl artritidou a adrenální insuficiencí, sedmdesáti miligra-my kortizonacetátu v kombinaci se sty miligramy indometacinu."
„Přesně tak."
„A vy jste vypověděl, že byste si sám počínal jinak."
„Správně."
„Vzhledem k tomu, že pacient v minulosti trpěl žaludečními vředy."
„Ano."
„Ale já jsem se díval na jeho zdravotní kartu. O žádných vředech tam není ani zmínka."
„Já nevím, co se stalo se zdravotní kartou," odpověděl svědek. „Ale on sám lékařům řekl, že vředy měl. Byl jsem u toho. Slyšel jsem, jak jim to říká."
„To se stalo na pohotovosti," řekl Reece. „Což je obvykle velmi rušné místo, kde se spousta lékařů snaží řešit celou řadu problémů. Sám jsem loni na pohotovosti byl - škaredě jsem si pořezal palec..." Reece se zašklebil a usmál se na porotu. „Jsem strašný nešika," řekl o obrátil se zpátky ke svědkovi. „Souhlasíte tedy, že je možné, že osoba, které pan Marlow řekl o svých vředech, není osobou, která mu později aplikovala ty léky?"
„To s tím ne..."
Reece se usmál. „Prosím, pane."
„Je to možné. Ale..."
„Prosím. Odpovídejte pouze na otázky."
Taylor pochopila, že Reece brání svědkovi připomenout porotě, že je úplně jedno, kdo o pacientových vředech před injekcí věděl, protože Morse na tuto okolnost upozornil ihned po podání injekce, kdy byl ještě čas chybu napravit, ale nemocniční personál ho jednoduše ignoroval.
„Je to možné."
Reece nechal svědkova slova chvíli působit. „Doktore Morsei, během tohoto procesu se hodně diskutovalo o tom, co je, a co není přijatelná úroveň léčby, je to tak?"
Morse se před odpovědí zamyslel, jako by se snažil odhadnout, kam Reece míří tentokrát. Pohlédl na advokáta obžaloby a odpověděl: „Trochu asi ano."
„Napadá mě, že pokud byste vy sám, jak říkáte, neléčil pacienta těmito léky, pak máte zřejmě dojem, že léčba v nemocnici St. Agnes nesnese měřítka standardní lékařské péče."
„To zajisté ne."
Reece přešel k tabuli v rohu soudní místnosti nedaleko od porotců a nakreslil na ni vodorovnou čáru. „Řekněme, doktore, že tato čára představuje standardní úroveň péče, dobře?"
„Jistě."
Reece nakreslil pod první čarou druhou tečkovanou. „Řekl byste, že úroveň lékařské péče v nemocnici St. Agnes byla při aplikaci těch léků takto daleko pod standardní úrovní péče? Pouze malý kousek pod ní?"
Morse pohlédl na advokáta obžaloby, ale dostalo se mu pouze pokrčení ramenou.
„Ne. Nebyla jen takový kousek pod ní. Vždyť toho člověka málem zabili."
„No dobře." Reece namaloval třetí přímku ještě o něco níže. „Tak takhle daleko?"
„Já nevím."
Další čára. „Takhle daleko?"
Doktor Morse pronesl vážným hlasem: „Byla velice daleko pod ní."
Reece nakreslil ještě dvě čáry a pak přestal a zeptal se: „Jakmile se dostanete pod určitou úroveň lékařské péče..., jak tuto situaci začnete označovat?"
Morse znovu nejistě pohlédl na advokáta žalobce a odpověděl: „Řekl bych..., řekl bych, že ji označím za zanedbání lékařské péče."
„Takže byste léčbu pana Marlowa v nemocnici St. Agnes," pokračoval Reece příjemným hlasem, „označil za zanedbání lékařské péče."
„Ano, pane, to bych tedy označil."
Několik lidí v soudní síni začalo překvapeně šuškat. Nejenže Reece jednal se svědkem přátelsky, ale v důsledku vedení křížo
vého výslechu svědek stále znovu a znovu opakoval, že se nemocnice dopustila chyby. Reece dokonce přiměl svědka k tomu, aby sám označil chování nemocničního personálu za zanedbání péče -což byl právní závěr, který by žádný obhájce na světě nikdy od svědka obžaloby nepřipustil. Reece k němu naopak svědka sám vybídl.
Co se tady děje? Taylor pohlédla na Burdicka a všimla si, že sedí v předklonu a tváří se značně znepokojeně.
Asi o deset řad za ním si hověl Claytonův chráněnec Randy Simms. Ani nedutal, ale na tváři měl slabý úsměv.
Soudce se díval na Reece, advokát obžaloby se díval na Reece.
„Děkuji vám za otevřenost, doktore. Takže zanedbání péče, zanedbání péče." Reece se pomalu vrátil ke stolu a nechal svá slova působit v myslích porotců. Pak se zastavil a zvesela dodal: „Jo, doktore, pokud vám to nevadí, rád bych si ještě vyjasnil pár věcí."
„Nevadí."

„Ve kterých státech máte licenci pro provozování medicíny?" zeptal se Reece.
„Jak už jsem říkal. V Kalifornii, v New Jersey a v New Yorku."
„V žádném jiném státě?"
„Ne."
Reece se otočil a pohlédl Morseovi přímo do očí. „A co v jiné zemi?"
„Zemi?"
„Ano, pane," řekl Reece. „Prostě mě zajímá, jestli máte licenci k výkonu medicíny v nějaké jiné zemi."
Zaváhání. A pak úsměv. „Ne."
„A provozoval jste někdy medicínu v nějaké jiné zemi?"
„Právě jsem řekl, že na to nemám licenci."
„To jsem si všiml, pane. Ale já se ptám, zda jste medicínu provozoval, doktore, ne zda máte licenci. Takže provozoval jste někdy medicínu kdekoliv za hranicemi Spojených států?"
Muž polkl a v očích se mu objevilo zděšení. „Působil jsem jako dobrovolník..."
„Za hranicemi země."
„Ano, přesně tak."
„A byl byste tak laskav a sdělil nám, ve které to bylo zemi, pokud vás to příliš neobtěžuje, doktore?"
„V Mexiku."
„V Mexiku," zopakoval Reece. „A co jste dělal v Mexiku?"
„Rozváděl jsem se tam. Ta země se mi líbila, a tak jsem se rozhodl, že tam chvilku zůstanu..."
„Kdy to bylo?"
„Před osmi lety."
„A tehdy jste tam provozoval medicínu?"
Morse si prohlížel konečky prstů. „Ano, nějakou dobu. Než jsem se přesunul zpátky do Kalifornie. Založil jsem si praxi v Los Angeles. Zjistil jsem, že Los Angeles je..."
Reece mávl rukou. „Mě spíše zajímá to Mexiko než Los Angeles, doktore. Takže proč jste Mexiko opustil?"
Doktor Morse popadl třesoucíma se rukama sklenici a napil se vody. Advokáti obžaloby po sobě pokukovali. Dokonce i nebohý žalobce jako by na invalidním vozíku vyrostl a mračil se.
„Rozvod byl vyřízený... a já se chtěl vrátit do Států."
„To je jediný důvod?"
Svědek na chvíli ztratil soustředění a na obličeji mu rozkvetl vztek. Nakonec se ovládl. „Ano."
„Nesetkal jste se náhodou v Mexiku s nějakými potížemi?" zeptal se Reece.
„S potížemi? To jako s jídlem?" Morse se pokusil zasmát. Nezabralo to, a tak si znovu odkašlal a polkl.
„Doktore, co to je ketaject?"
Nastala chvíle ticha. Morse si protřel oči a cosi zamumlal.
„Hlasitěji, prosím," požádal ho Reece, který sám hovořil klidně a jako by bezvýhradně ovládal nejen sebe, ale i svědka a celý vesmír.
Doktor zopakoval odpověď: „Ketaject je obchodní značka léku, jehož generický název si nepamatuji."
„Mohla by to být značka pro ketaminhydrochlorid?"
„Ano," zašeptal svědek.
„A jak ta látka působí?"
Morse si několikrát zhluboka oddechl. „Je to všeobecné aneste-tikum." Pohlédl na Reece očima, v nichž se blýskala směsice strachu a nenávisti.
„Co to je všeobecné anestetikum, doktore?"
„Vždyť to víte. Každý to ví."
„Přesto nám to povězte, prosím."
„Je to roztok nebo plyn, který uvádí pacienta do narkózy."
„Doktore, léčil jste během svého působení v Mexiku slečnu Adeliru Corronesovou, sedmnáctiletou pacientku z Nogales?"
Morse sepjal ruce a mlčel. Toužil se napít, ale bál se natáhnout pro sklenici.
„Mám vám tu otázku zopakovat doktore?"
„Už si nevzpomínám."
„Jsem si jist, že si vzpomínáte. Co kdybyste se vrátil ve vzpomínkách na kliniku svaté Terezy do Nogales? Vraťte se o sedm let zpátky a vzpomeňte si, jestli jste léčil tuto pacientku. Léčil jste ji?"
„Celé to byla bouda! Navlíkli to na mě! Místní úřady včetně policie a soudce mě vydíraly! Byl jsem nevinný!"
„Doktore," nabádal svědka Reece, „odpovídejte, prosím, jen na mé otázky." Měl povolenou kravatu a obličej brunátný vzrušením, ale Taylor i ze zadní lavice viděla, jak se mu oči lesknou téměř loveckou touhou.
„Podal jste sedmnáctého září onoho roku po chirurgickém odstranění nevu - to je mateřské znaménko - z nohy slečny Corronesové pacientce ketaject a pak, když jste zjistil, že je v narkóze, jste ji částečně svlékl, ohmatával její prsa a genitálie a masturboval tak dlouho, až jste dospěl k vyvrcholení?"
„Námitka!" Hlavní Marlowův advokát se vymrštil.
„Zamítá se," rozhodl soudce.
„Ne! To je lež," zakňoural svědek.
Reece se vrátil ke své lavici a zvedl jakýsi dokument. „Ctihodnosti, rád bych předložil doličný předmět obhajoby s označením GG: jde o ověřenou kopii žaloby federální prokuratury v mexickém Nogales."

Podal dokument soudci a kopii advokátovi obžaloby. Ten si ji přečetl, zašklebil se a znechuceně řekl: „Připusťte ji."
„Připouští se," prohlásil monotónně soudce a pohlédl na svědka.
Doktor Morse měl hlavu v dlaních. „Celé to na mě narafičili. Vydírali mě. Zaplatil jsem pokutu a oni prohlásili, že ty záznamy zapečetí."
„V tom případě byly zřejmě rozpečetěny," odvětil Reece. „V té zprávě se konstatuje, že slečna Corronesová si byla vědoma, že ji zneužíváte, neboť jste jí nejen aplikoval nesprávnou dávku keta-jectu, ale také jste ji aplikoval nesprávným způsobem, takže většina látky vůbec nepronikla do jejího krevního oběhu. Stojí to tak ve zprávě prokurátora?"
„Já..."
„Tak je to pravda, nebo ne? Odpovězte na otázku."
„Oni to na mě..."
„Stojí to tak ve zprávě?"
Muž se rozvzlykal a řekl: „Ano, ale..."
„Neřekl byste, pane, že jen těžko můžete obviňovat mého klienta ze zanedbání péče, když sám neumíte podat pacientce látku natolik odborně, aby upadla do mdlob a vy ji mohl znásilnit?"
„Námitka."
„Stahuji otázku."
„Narafičili to na mě," zopakoval svědek. „Aby mě mohli vydírat. Jsou to..."
Reece se k němu obrátil. „Když je to tak, doktore, obrátil jste se v některém okamžiku na vyšetřovací orgány v Mexico City nebo ve Spojených státech a ohlásil, že jste se stal obětí vydírání?"
„Ne," vypěnil Morse. „Zaplatil jsem jim, co chtěli, a oni mi řekli, že můžu odjet ze země a moje záznamy budou zapečetěny."
„Jinými slovy," prohlásil Reece, „jste byl potrestán zaplacením pokuty. Jako kterýkoliv jiný zločinec. Nemám dalších otázek."
Taylor se přistihla, že sedí na samém okraji lavice. Teprve nyní prohlédla Reeceovu geniální taktiku. Nejprve si získal pozornost porotců. Ti očekávali malicherné hašteření, a místo toho viděli, jak se Reece chová ke svědkovi přátelsky. To je překvapilo natolik, že zpozorněli a pečlivě poslouchali. Reece poté přiměl svědka, aby vyslovil ono magické slovní spojení, které by Burdick, LaDue nebo kdokoliv jiný v právním týmu nemocnice St. Agnes nikdy nepřipustili, natož aby k němu svědka sami dovedli: „zanedbání péče".
A pak Reece jediným mistrovským tahem spojil tento magický výraz se svědkovým příšerným počínáním v Mexiku, a úplně tak rozbořil jeho důvěryhodnost.
Taylor viděla, jak Reeceův obličej září, jak má líce nalité krví a pěsti zaťaté vzrušením.
Mitchell Reece se otočil a všiml si Donalda Burdicka v zadní části soudní síně. Oba muži na sebe pohlédli. Žádný z nich se ne-usmál, ale Burdick se dotkl rukou čela a zasalutoval na projev uznání.
Také Taylor se otočila a zadívala se na Burdicka za sebou. Ran-dy Simms dal mezitím najevo první emoce. Měl zaťaté rty a pro-bodával očima temeno Donalda Burdicka. Nakonec vstal a odešel ze soudní síně, která byla dokonale ztichlá. Tedy až na svědkovo vzlykání.
Taylor ho zastavila na chodbě před soudem.
Když ji Reece uviděl, usmál se.
„Jak jsem si vedl?"
„Jak si myslíte? Řekla bych, že jste s ním dokonale vytřel podlahu."
„Uvidíme," řekl Reece a dodal: „Většina advokátů si neuvědomuje, že podstata křížových výslechů nespočívá v řečnických cvičeních. Jde o to mít informace. Zavolal jsem jednomu soukromému detektivovi v San Diegu a ten na toho chlápka vyhrabal špínu. Stálo mě to - tedy spíš nemocnici St. Agnes - padesát tisíc. Ale ušetřili jsme jim daleko více."
„Vy jste se u toho dobře bavil, viďte?"
„U toho výslechu? Jo." Reece se na chvíli odmlčel, a když znovu promluvil, Taylor nepoznala, jestli původně náhodou nezamýšlel říct něco jiného. „Někdy s lidmi, jako byl tenhle svědek, trochu soucítím, když trhám jejich výpověď na kusy. Ovšem v jeho případě to bylo snadné. Je to násilník."
„Vy věříte, že to v tom Mexiku opravdu provedl?"
Reece chvíli přemýšlel. „Rozhodl jsem se věřit, že se něčeho dopustil. Je to otázka myšlení. Těžko se to vysvětluje, ale v podstatě ano, věřím tomu."
Jenže stejně tak, napadlo Taylor, by člověk mohl argumentovat, že se něčeho dopustil i jejich klient, nemocnice St. Agnes — zničila přece život žalobci. Taylor si nebyla jistá, zda svědkovo ná-silnické jednání, pokud k němu skutečně došlo, může podkopat legitimitu jeho názoru na pochybení nemocnice St. Agnes.
Neřekla však nic a ve skrytu duše Reeceovi záviděla jeho zanícené chápání dobra a zla. Pro ni osobně nebyla spravedlnost rozhodně tak černobílá. Připomínala spíše pohyblivý terč podobný
ptákům, které její otec každý podzim lovil. Některé trefil a jiné minul, aniž by se v tom dala hledat nějaká zákonitost.
„Poslyšte," oslovila Reece. „Mám pro vás nějaké nové stopy. Měl byste čas na oběd?"
„Nemůžu. Mám schůzku s jedním z viceprezidentů banky New Amsterdam. Před patnácti minutami jsem měl být v Atletickém klubu ve městě."
Rozhlédl se kolem sebe. „Promluvíme si později. Víte co? Přijďte dnes na večeři ke mně."
„Dneska večer si budu hrát na Matu Hari. A co zítra? Hodil by se vám pátek?"
„Spíš sobota. Zítra mám celodenní jednání s lidmi z banky a nepochybuji, že se to protáhne až do večeře." Reece zmlkl, neboť kolem nich prošel světlovlasý muž v kombinéze, který se na ně krátce zadíval a pokračoval v chůzi. Reece muže

sledoval nejistým pohledem.
„Začínám podléhat stihomamu," zamumlal s úsměvem, rychle Taylor podal ruku a opustil soudní budovu.
Cestou zpátky do firmy ovládla Taylor touha po hamburgeru, a tak se rozhodla, že se někde nají.
Jen díky tomu zjistila, že jí Mitchell Reece lhal.
Taylor totiž nezamířila zpět do kanceláře, nýbrž na sever k restauraci Burger King, a když zahnula za roh, spatřila před sebou Reece. Advokát však kráčel směrem od Atletického klubu, kde ho údajně čekal pracovní oběd. Taylor zpomalila. Nejprve cítila úžas, ale pak si pomyslela, že Reece měl zřejmě na mysli jiný atletický klub: Newyorský atletický klub na Central Park South v Mid-townu.
Jenže proč v tom případě zamířil na Lexington Avenue do metra? Vlak jel sice odtud do Midtownu, ale žádná zastávka se nenacházela blízko Newyorského atletického klubu. A hlavně a především: proč vůbec jel metrem? Na Wall Streetu platilo pravidlo, že pokud člověk někam jede služebně, vždycky si vezme firemní automobil nebo taxíka.
Taylor měla za sebou čtyři nebo pět vážných známostí a jedna z věcí, které ji na mužích rozčilovaly, byla skutečnost, že před pravdou mnohdy dávají přednost celé řadě jiných ohledů. Taylor
naopak ztotožňovala lásku s poctivostí a neměla pocit, že by žádala příliš mnoho.
Reece samozřejmě nebyl její milenec, nýbrž pouhý zaměstnavatel, ale jeho lež přesto Taylor bolela - překvapovalo ji, jak hluboce.
Nu, možná pouze změnil plány - přehrál si vzkazy, zjistil, že schůzka byla zrušena, a odjel si koupit do Triplers pár nových košil.
Taylor nicméně vytáhla z náhlého popudu z kabelky známku na metro a zamířila ke schodům.
Ale proč? přemýšlela.
Protože jsem Alenka. Jiná odpověď neexistovala. Taylor Lock-woodová se v životě již mnohokrát přesvědčila, že jakmile člověk jednou vklouzne do králičí nory, jde tam, kam ho osud zavede.
V tomto případě do konečné stanice Grand Central.
Taylor sledovala Reece, jak vychází po schodech z metra a vyhýbá se malé kolonii bezdomovců. Sledovala, jak si kupuje lístek na vlak a míří k bráně. V tu chvíli se zastavila.
Když přimhouřila oči, aby pronikla pohledem skrz mlhavé odpolední světlo, které se rozlévalo v obrovské hale staničního terminálu, všimla si, že Reece stojí před prodejním stánkem u jedné z bran. Kolem něj procházely davy pasažérů a zakrývaly Taylor výhled.
Taylor se přesunula na stranu, aby lépe viděla. A pak se musela rozesmát, když konečně pochopila, co si Reece právě koupil.
Jedna záhada Mitchella Reece byla vyřešena.
Advokát zamířil k přistavenému vlaku a v ruce nesl velkou kytici.
Takže má přece jen přítelkyni.
Taylor vylovila z kabelky další známku, znovu se vnořila do štiplavě vonícího metra a vrátila se do firmy.
Někdy si připadal jako žonglér.
Thom Sebastian přemýšlel o jednom kouzelnickém představení, které před několika lety zhlédl.
Ze všeho nejzřetelněji si vzpomínal na žongléra. Ten totiž ne-žongloval s míči nebo kuželi, nýbrž se sekerou, rozžehnutou letovací lampou, křišťálovou vázou, plnou lahví vína a sklenicí na
v¨íno.
Čas od času si Sebastian na toto představení vzpomněl -vzpomněl si na napětí, které člověku natahovalo vnitřnosti, kdykoliv žonglér přidal do této prapodivné sestavy nový předmět a s úsměvem na tváři a očima v sloup ho vyslal vysokým obloukem do vzduchu. Všichni čekali, že sekera tne, letovací lampa popálí, sklenice se rozbije. Ale kdepak, žonglérův ledabylý úsměv jako by publiku mlčky sděloval: zatím to jde.
Sebastian, který dnes odpoledne seděl ve své kanceláři a cítil se vyprázdněný, vykoksovaný a vyamfetaminovaný, si v duchu říkal totéž.
Zatím to jde.
Když se před časem dozvěděl o rozhodnutí kanceláře Hubbard, White & Willis nepřijmout ho za svého podílníka, uspořádal Thom Sebastian konferenci sám se sebou a po uvážlivém projednání této otázky dospěl k závěru, že zvolní tempo a bude více odpočívat.
Jenže to nešlo. Klienti stále volali. Často byli chamtiví, příležitostně se chovali jako bastardi, ale mnohdy byli úplně normální. A i kdyby ne, na jejich vlastnostech nezáleželo. Stále to byli klienti - zděšení či znepokojení klienti, kteří potřebovali pomoc, jakou jim mohl poskytnout pouze bystrý a pracovitý právník.
Sebastian ke svému překvapení zjistil, že je fyzicky neschopen zpomalit. Stále pokračoval ve zběsilém tempu a veškerý jeho čas zhltlo dvojí přefinancování, jeden nucený odkup a jedna dohoda o revolvingovém úvěru.
A také jeho vlastní transakce s nemovitostmi, speciální projekt s Boskem, přítelkyně, sjednávání nákupů drog s dealerem, Maga-ly, rodina, klienti z dobročinného programu - to vše jako by ko-lotalo v prudkém víru, který Sebastian ovládal jen s vypětím všech sil.
Zatím...
Zoufale toužil po spánku a tato touha v něm vyvolala další představu: představu hnědé skleněné ampulky ukryté v jeho kufříku. Byla to však jen letmá myšlenka a Sebastiana ani nenapadlo vytratit se na pánskou toaletu a pozřít jednu či více tabletek. Za
zdmi kanceláře Hubbard, White & Willis nikdy drogy neužíval. Byl by to hřích.
...to jde.
Zavřel dveře své kanceláře a vytáhl z pracovního stolu hnědou obálku. Vyklepal z ní počítačové dokumenty a začal číst

- souhrnné informace o slečně Taylor Lockwoodové.
Sebastianovi připadaly fascinující. Naškrábal si pár poznámek, uschoval je pod podložku stolu a strčil dokumenty i obálku do skartovače.
Prudce zvedl sluchátko z vidlice telefonu a zpaměti vytočil číslo.
„Haló?"
„Ahoj, Taylor..."
Slyšel ve vlastním hlase napětí a úzkost. To bylo špatné. Ujmi se velení.
„To je Thom?"
„Jo. Jak se máš?"
„Dobře, ale mám výčitky svědomí. Právě dojídám dvojitý hamburger."
U kterékoliv jiné ženy by se Sebastian této repliky oběma rukama chytil a začal nelítostně flirtovat. Nyní však odolal touze a ne-nuceně řekl: „Hele, přežila jsi večer se mnou. Což o sobě moc holek tvrdit nemůže. Totiž žen. Chtěl jsem říct žen. Už jsem tě urazil?"
„Ještě tě ani nemám na radaru."
„No tak zkusím přidat." Ve skutečnosti Sebastian neměl náladu na vtipy, ale přinutil se udržovat alespoň základní úroveň tlachání, na které měl patent. „Uvědomuješ si, že za půl hodiny odjíždíme na letiště?"
„A tím myslíš koho?"
„Tebe a mě."
„Ach ták. Společný útěk. Promiň, ale tvůj přítel Bosk mě požádal dřív. Můžeš nám dělat advokáta."
Sakra, ta byla rychlá. Sebastianovi úplně došly vtipy. „Poslyš, když už mluvíme o tvých milencích, zítra s ním a pár dalšími lidmi jedu na večeři do Hamptonsu."
„Jo, vzpomínám, že ses o tom zmiňoval."
Vážně si na to vzpomíná? To bylo zajímavé. Proč věnovala pozornost mimoděk vyřčeným poznámkám? „Hele, vím, že ti to říkám úplně na poslední chvíli, ale nechtěla bys tam jet čirou náhodou se mnou? Aspoň bych měl příležitost Boska zavraždit a postoupit na tvém žebříčku na první místo."
„Jak rytířské."
„Ale musím tě varovat...," dodal Sebastian vážně.
„Ano?"
„Nepojedeme luxusní limuzínou."
„To zase tak nevadí. U jaké příležitosti se ta pijatyka koná?"
„Ta akce se jmenuje Pozvěte někoho na večeři. V Hamptonsu se koná pravidelně. Tohle ale víš, nebo ne?"
„Viděla jsem pohlednice v Hallmarku. Už jsem si myslela, že tenhle svátek budu muset oslavit sama s popcornem a televizí."
„Vyrazili bychom brzo, někdy po páté. A do půlnoci, do jedné bychom byli zpátky."
„No dobře. Co oblečení?"
„Normální."
„Prima," řekla Taylor. „Zastavím se u tebe v kanceláři."
Sebastian odložil sluchátko, zavřel oči, zhluboka se nadechl a uvolnil se.
Pohyb jeho imaginárního žongléra se zpomalil a postradatelné myšlenky zapadly. Neexistující projekty se okamžitě rozplynuly a obraz dívky čínského původu, kterou včera v noci sbalil a dnes s ní měl schůzku ve Space, náhle vymizel. Před očima mu vyvstaly a opět se rozpustily některé technické a finanční aspekty jeho projektu s Boskem, stejně jako ošklivý tmavý portrét Wendalla Claytona. Nakonec v jeho hlavě zůstaly pouhé dvě myšlenky, s nimiž nyní Sebastian pomalu žongloval. Jednou byla úvěrová smlouva, na níž právě pracoval a která ležela rozprostřená na stole před ním. Druhou myšlenkou byla Taylor Lockwoodová.
Sebastian přisunul smlouvu k sobě a s úporným soustředěním se zadíval na jednotlivá slova. Než je však konečně začal číst, uplynulo plných deset minut.
Žádné náměstí v New Yorku nebylo pro Donalda Burdicka krásnější než Lincoln Center.
Vznosná fontána, velkolepá bělostná architektura, energický Chagall..., to vše spoluvytvářelo jakýsi testament kulturní moci, který dnes Burdicka dojímal stejně jako kdykoliv předtím. Obzvláště působivé bylo toto místo za podzimních večerů, jako byl tento, kdy koncertní sály vyzařovaly svou přebohatou záři do mlhavého příšeří města.
Burdick se s rukama v kapsách kašmírového kabátu pomalu procházel před fontánou. Byla zima, ale čekání uvnitř Metropolitní opery, kde dnes měli s manželkou lístky na Stravinského, by bezpochyby obnášelo nutnost hovořit s řadou dalších držitelů lóží, kteří byli stejně jako on velkými sponzory umění a přijížděli sem o něco dříve, aby povečeřeli v soukromé jídelně.
Burdick si však momentálně nepřál být rušen.
Zvedl hlavu a všiml si, že u obrubníku zastavil Silver Cloud. Z místa řidiče vyskočil Sergej, obešel auto a otevřel dveře Věře. Burdickova manželka v sobolím plášti vystoupila na chodník. Donald Burdick si vzpomněl, jak k ní před pár lety, když čekala na křižovatce na zelenou, přiskočila bojovnice za práva zvířat a postříkala jí norkový kožich oranžovou barvou. Jeho manželka tehdy popadla mladou aktivistku za ruku, srazila ji k zemi a držela ji tam tak dlouho, až se na místo dostavila policie.
Nyní se oba manželé objali, Věra se zavěsila do Burdicka a společně zamířili k soukromému vchodu, který vedl do klubu vyhrazeného pro nejštědřejší sponzory. Burdick kdysi spočítal, že i po odečtení odpisů z daňového základu ho jedna sklenice šampaňského v klubu stojí přibližně dvě stě dolarů.
Pustili před sebe další manželský pár, aby mohli jet výtahem

sami.
„Co St. Agnes?" zeptala se Věra rázně.
„Mitchell vyhrál. Přesněji řečeno, obžaloba snížila cenu za mimosoudní vyrovnání na pět milionů. Zaplatíme jim jeden. To nic není. Všichni v nemocnici skáčou radostí."
„Prima," řekla Věra. „A ten pronájem? Už jste ho podepsali?"
„Ještě ne. Odsunulo se to na pondělí. Rothstein... Jak já ty schůzky s ním nenávidím. A navíc musíme všechno držet pod pokličkou, aby to nezjistil Wendall."
„Na pondělí," zopakovala znepokojeně Věra a pohlédla na vlastní odraz v kovovém panelu výtahu. Otočila se ke svému muži. „Dneska jsem obvolala pár lidí. Mluvila jsem s manželkou Billa OBriena."
OBrien byl vedoucí pracovník firmy McIlillan Holdings, největšího klienta Hubbard, White & Willis. Společnost byla pokládána za výhradního Burdickova klienta a on sám si ze spolupráce s ní odnášel domů asi tři miliony dolarů ročně.
„Nějaké potíže?" zeptal se Burdick rychle.
„Podle všeho ne. Wendall je zatím v souvislosti s tou fúzí neoslovil."
„Dobře," řekl Burdick. „Nejspíš ani neví, že se tento týden koná na Floridě schůze jejich správní rady, a pokud to ví, tak ho ani nenapadlo, aby tam jezdil."
Donald Burdick předpokládal, že Clayton nechce marnit čas snahou přetáhnout firmu McIlillan Holdings na svou stranu, neboť ji pokládá za nezviklatelného příslušníka Burdickova tábora.
„Ovšem správní rada se otázkou té fúze zaobírá z vlastního popudu. Prostě se snaží zjistit, jestli by pro firmu byla výhodná."
„Billova žena o tom ví?"
Věra věcně přikývla. „Spí totiž s jedním členem správní rady -s Frankem Augustinem."
Burdick přitakal. „Přemýšlel jsem, s kým asi chodí."
„Myslím, že budeš muset jet na Floridu a promluvit s nimi," dodala Věra. „A to co nejrychleji. Potřást jim rukama a přesvědčit je o nevýhodnosti té fúze. A taky je varovat před Claytonem."
„Zajedu tam tento víkend. Bude to dobrá záminka, proč nepři-jít na ten Claytonův nedělní večírek. Trávit čas v domě toho nabubřelého osla je to poslední, co si teď přeju."
Věra se usmála. „To já tam pojedu," řekla vesele. „Myslím, že jeden z nás by tam měl být. Už proto, abychom ho trochu znervóznili."
A ty, pomyslel si Burdick, když se otevřely dveře výtahu, jsi pro to ta nejvhodnější žena.
Vážená paní Lockwoodová,
velice vám děkujeme za příležitost vyslechnout si vaši demokazetu.
Taylor spěchala z chodby v přízemí do svého bytu a v ruce svírala tři obálky od tří různých nahrávacích společností. Před chvílí volala Dudleymu a řekla mu, že se chce nejprve převléknout, než s ním půjde na večeři, a že se s ním proto setká až v klubu v Midtownu.
Když kráčela chodbou, v duchu snila o obsahu obálek.
Našeho posuzovatele nahrávka natolik zaujala, že ji odeslal na plánovací oddělení, kde byla v rekordně krátkém čase zařazena do edičního plánu. Vaše mistrovské reinterpretace starých skladeb v kombinaci s vašimi vlastními díly (jež jsou samy o sobě mistrovskými kusy) činí demokazetu vhodnou k okamžitému vydání, ale raději bychom vám navrhli smlouvu na tři alba sestavená převážně z původního materiálu.
V příloze Vám zasíláme standardní návrh nahrávací smlouvy, kterou již schválil viceprezident společnosti, a jako zálohu šek na částku padesáti tisíc dolarů. Dopravu do naší firmy bude zajišťovat služební limuzína...
Taylor nevydržela čekat až do bytu a zuby roztrhla všechny tři obálky najednou. Odtrhnuté cípy dopadly na sešlapaný koberec a ležely na něm zkroucené jako placatí žlutí červi. Taylor nakoukla do obálek a přečetla si standardní odmítavé formulky, které se ani vzdáleně nepodobaly dopisu, jejž si právě vysnila.
Odpověď, která podle jejího názoru nejvíce vypovídala o hudebním byznysu, začínala oslovením „Drahý předkladateli".
Doprdele.
Taylor vystoupila z výtahu a odhodila dopisy do pískem naplněného popelníku vedle tlačítka výtahu.
Po příchodu do bytu si všimla blikajícího světla na telefonním záznamníku. Stiskla tlačítko přehrávání, svlékla si kabát a odkopla boty obloukem ke skříni.
Záznamník obsahoval celou řadu vzkazů:
Ralph Dudley jí ještě jednou diktoval adresu svého klubu.
Sebastian jí potvrzoval zítřejší večeři.
Reece jí potvrzoval sobotní večeři.
Danny Stuart, někdejší spolubydlící Lindy Davidoffové, se omlouval, že se jí neozval dříve, a zároveň navrhoval, aby šli spolu zítra na oběd do Village.
Tři večeře a jeden oběd. Zatraceně, jak to ti špioni dělají, že jsou pořád štíhlí?
Na záznamníku zbýval poslední vzkaz. Taylor stiskla přehrávání.
„Ahoj, advokátko. Mám pro tebe novinu. Zhruba za týden budu v New Yorku a rád bych vzal svoje malé právní orlátko na večeři. Ozvi se mi a dohodneme se na termínu."
Taylor se okamžitě rozhlédla po pokoji, aby viděla, jak je uklizený - jako by telefon obsahoval videokameru vysílající záběry přímo do otcovy pracovny.
Pomalu se posadila na opěradlo gauče. Vzkaz Samuela Lock-wooda v ní oživil vzpomínku na otázku, kterou jí včera položil Mitchell Reece.

Jak jste se dostala na Wall Street?
Taylor si dokonale pamatovala, jak před dvěma lety seděla před svým otcem - mužem střední postavy s podbradkem a bledou pokožkou, jehož chudokrevné vzezření by mělo v lidech vzbuzovat soucit, ale jeho silná osobnost ve skutečnosti zaplňovala celý obývací pokoj jejich domu v Chevy Chase.
Taylor se tehdy pokusila jeho pronikavý pohled opětovat.
Ale pochopitelně se jí to nedařilo.
Konečně otec přerušil zvuk sekačky na trávu zvenčí a řekl: „Můžeš to prostě zkusit, Taylor."
„Jenže já mám jiné priority, táti."
„Priority," řekl otec rychle a vychrlil: „Vidíš, už samotné tohle slovo naznačuje, že existuje několik cest, jimiž by ses chtěla vydat." Usmál se. „Někde ve skrytu duše si už teď pohráváš s možností, že by ses přece jen ráda stala právničkou."
„Já si myslím..."
Ale co si tehdy Taylor myslela? Byla příliš rozrušená, než aby si to zapamatovala.
„Můj talent..."
„Ano, ty máš talent, miláčku. Vždycky jsem si to uvědomoval. Tvoje známky... Vždycky jsi měla jedničky, ať už sis zvolila kurz státní správy, politiky nebo filozofie."
A také hudební kompozice, hudební teorie, improvizace a interpretace.
„Anebo hudby," dodal otec s dokonale načasovaným zpožděním, jímž stačil včas rozptýlit její hněv. A pak se zasmál. „Jenže ani na satanově dvoře neexistuje podnik, ve kterém by si člověk mohl vydělat pořádné peníze hraním na piano."
„Já to nedělám pro peníze, táti. To přece víš."
„Člověk by měl zkrátka v životě vyzkoušet všechno. Bůh je mi svědkem, že ano."
Samuel Lockwood vyzkoušel skutečně všechno: právo, obchod, golf, tenis, potápění, plachtění, učitelství.
„Chci říct, že je snazší získat diplom z práv teď. Snažit se o to, až budeš starší..., to by omezilo tvoje příležitosti."
Taylor se před otcem proměnila v pouhé dítě. Nenapadaly ji žádné logické odpovědi. Koneckonců, se Samuelem Lockwoodem se již dostaly do argumentačního křížku největší právnické kapacity v zemi a vesměs přitom prohrávaly.
„Když hraji hudbu, táti," řekla Taylor chabě, „cítím se živá. Nic víc za tím nehledej."
„To musí být krásný pocit," připustil otec. „Ale nezapomeň, že během života procházíme různými etapami. To, co nás vzrušuje teď, nás nemusí držet navždy. Já jsem na univerzitě odházel dvanáct zápasů bez odpalu. A nikdy jsem se necítil líp, než když jsem stál na místě pro házeče. Jaké to bylo vzrušení! Ale abych to dělal celý život? Abych se stal profesionálním hráčem baseballu? Ne, měl jsem na práci důležitější věci. Později jsem zjistil, že když stojím v soudní síni, zažívám úplně stejné vzrušení. Dokonce ještě větší, protože jsem v souladu se svým založením."
„Jenže pro mě hudba není sport, táti." Taylor se zdálo, že kňourá, a v duchu se za to peskovala.
„To jistě ne. Já vím, že je to důležitá součást tvého života," odpověděl otec a neopomněl jí takticky připomenout: „Vždyť jsem
byl úplně na všech tvých recitálech." Pauza. „Já chci jen říct, že by bylo lepší vyniknout v nějaké profesi - a nemusí to být zrovna právo, to v žádném případě."
Jo, to určitě...
„A hudbu dělat na částečný úvazek. Kdybys pak neměla žádné..., vy tomu říkáte štace, že? Kdybys neměla žádné štace, pořád by ti zbyla profese. Případně bys mohla dělat obojí. Hudbu jako první a právo jako druhé."
Otec zřejmě zapomněl, že ji před dvěma vteřinami zprostil nutnosti zvolit si za svůj obor právničinu.
Samuel Lockwood nicméně pokračoval: „V dnešní době se na výkon práva pohlíží úplně jinak. Existují částečné úvazky. Spousta žen má dnes jiné priority - rodiny a tak dále. Firmy jsou flexibilní."
„Já se hraním uživím, táti. Což o sobě spousta lidí říct nemůže." I když osmnáct tisíc dolarů, které Taylor v loňském roce vydělala hraním po klubech, na svatbách a několika podnikových večírcích, se jen těžko dalo pokládat za bůhvíjaké živobytí.
„Však jsem na to taky patřičně hrdý," řekl otec. A pak se zamračil. „Mám nápad. Co kdybychom se dohodli na kompromisu? Seženeš si práci jako právní asistentka v některé advokátní kanceláři ve Washingtonu, v některé z našich přidružených firem. Dostanu tě tam. Můžeš si tam vyzkoušet život v právnické firmě a zjistit, jak se ti líbí. A já zatím odložím stranou nějaké peníze na školu."
Taylor to zpočátku odmítla, ale Samuel Lockwood trval na svém tak neústupně, že nakonec podlehla.
„Ale tu práci si seženu sama, táti. Budu se živit sama. Jestli se mi to zalíbí, podám si přihlášku na právnickou fakultu. Ale po večerech si budu dělat hudbu. Do toho mi nikdo zasahovat nebude."
„Taylor..." Otec se zamračil.
„Víc udělat nemůžu. A taky nechci zůstat ve Washingtonu. Pojedu do New Yorku."
Otec se zhluboka nadechl a pak přikývl na uznání dceřina vítězství. „Ty máš teda páteř, advokátko."
A věnoval jí úsměv, který Taylor dokonale zmrazil - bezděčně totiž prozrazoval, že otcův „spontánní" nápad se v jeho hlavě zrodil už před časem a otec si s ním od té doby v duchu pohrával během dlouhých nocí, kdy ležel v manželské posteli metr od své ženy a přemýšlel, jak nejlépe Taylor do této situace vmanipulovat.
Taylor byla na sebe naštvaná, že se nedokázala udržet ve střehu. Její otec nikdy nehodlal zařídit, aby pracovala ve Washingtonu, nikdy by se neodvážil spojit její jméno se svým tím, že jí obstará práci, a nikdy by přímo neohrozil její lásku k hudbě - ze strachu, že by ho Taylor v takovém případě definitivně zavrhla.
Ukázalo se, že i když Taylor otci vzdorovitě odporovala, nakonec mu naběhla přímo na smeč.
„Jistě chápeš, že to dělám jen z lásky k tobě a proto, že mi na tobě záleží," řekl.
Ne, pomyslela si Taylor, děláš to jen proto, že se naprosto děsíš představy, že bys někdy nemohl ovládat byť i

sebemenší aspekt svého života.
„Já vím, táti," řekla.
Nakonec se však ukázalo, že život právní asistentky není vůbec tak špatný, jak Taylor zpočátku předpokládala. Díky své bystrosti, neúnavnosti a odolnosti vůči kultu wallstreetských peněz a manhattanské společnosti vůbec si Taylor získala v kanceláři reputaci a rychle se stala jednou z nejoblíbenějších právních asistentek, o jejíž služby byl neustále zájem. Kromě toho zjistila, že se jí tato práce líbí a má pro ni nepřehlédnutelné vlohy.
A tak když nastal čas přihlášek na vysoké školy a Samuel Lockwood se jí zeptal, na které školy se rozhodla se přihlásit (ne zda vůbec má o studium zájem), řekla si, že na tom nesejde, podala si několik přihlášek a pak se vyhřívala v paprscích otcova uspokojení.
Taylor se tak hluboce pohroužila do spletité odpovědi na jednoduchou otázku Mitchella Reece, že si až nyní uvědomila, že stále sedí usazená na opěradle gauče a její ruka se vznáší nad telefonním záznamníkem.
Proč sem vlastně její otec přijíždí? Kde by se mohli dobře najíst? Pokud restauraci vybere ona, bude s ní otec spokojen? Bude ji chtít vidět někde hrát? V Miracles ani v žádném jiném klubu, ve
kterých hrála, rozhodně jíst nemohli - otec by nad jídelníčkem ztropil neskutečný povyk. Chtěl by vědět, na jakém oleji se jednotlivé pokrmy připravují, a pokud by jídlo nebylo v pořádku, bez okolků by ho vrátil.
Elektronický ženský hlas v záznamníku jí nyní oznámil: „Pro uložení vzkazu stiskněte dvojku. Pro vymazání vzkazu stiskněte trojku."
Taylor stiskla dvojku a odešla se do ložnice obléci na schůzku, na níž měla hrát roli Mata Hari.
Tohle že je midtownský klub? pomyslela si.
Taylor očekávala, že bude mnohem..., inu, okázalejší. Spíše jako podnik ve stylu římských lázní, který vyzařuje moc a vstupuje se do něj na platinovou kreditní kartu, než jako načančaný univerzitní salonek. Starosvětské peníze však možná připouštějí jistou dávku ošumělosti. Taylor Lockwoodová se nicméně znovu zadívala na nepříjemně ostré osvětlení, zaprášenou losí trofej trčící ze zdi, třepící se univerzitní standardy a podlahu bez koberce a znovu si položila stejnou otázku: Tohle je klub?
Ralph Dudley však byl z Knickerbocker Clubu očividně nadšen. Cítil se zde doma a plný života a s nefalšovanou vervou provedl Taylor celým hnízdečkem.
„Pojďme třeba sem," řekl a uvedl Taylor do jídelní místnosti. Přistoupil ke stolu, u něhož zřejmě sedával pravidelně, a k Taylo-řinu neskonalému pobavení jí nejprve přidržel židli, a když se posadila, vysekl jí úklon.
„Dejte si stejk, slečno Lockwoodová. Mají tu i kuřecí, ale objednejte si raději stejk. Málo propečený, stejně jako já."
Vzrušení starého podílníka bylo přímo nakažlivé - jeho oči planuly, jako by se vrátily do náručí alma mater.
Objednali si jídlo a Dudley se bezodkladně ujal své rádcovské role a vychrlil řadu historek z dob svého studia na právnické fakultě. Byl to zřejmě nekonečný rej tvrdé práce, neškodných studentských žertíků, sborového zpěvu, ctihodných mladých gentlemanů v oblecích s kravatami a až plačtivě podnětných profesorů.
Studentský rej, který o čtyřicet let zaspal dobu - tedy pokud si ho Dudley úplně nevymyslel.
Taylor kývala hlavou, usmívala se, až ji chytaly křeče do čelisti, a často svůj výstup prokládala slůvky typu „e-he", „neříkejte" nebo „panečku". Také větou: „Vidíte, na to jsem se zrovna chtěla zeptat," během Dudleyova vyprávění nikterak nešetřila.
Číšník přinesl tučné a zuhelnatělé stejky, a přestože Taylor neměla příliš hlad, zjistila, že jí jídlo docela chutná. Dudley zjevně dohlédl, aby zde o ni bylo dobře postaráno. Choval se jako přirozený hostitel. Několik minut oba mlčky jedli a Taylor si přitom prohlížela mladé muže u stolů kolem nich - zřejmě nedávné absolventy. Oděni v bílých košilích, proužkovaných kravatách a kalhotách se šlemi stáli právě na počátku dráhy, jež je za čtyři desetiletí dovede do cíle, který momentálně okupovali Donald Burdick, Ralph Dudley nebo Bili Stanley.
Taylor se podívala na hodinky. „Říkal jste, že večer ještě něco máte. Nechci vám křížit plány. Doufám, že už tak pozdě nebudete pracovat."
Dudley se kouzelně usmál. „Mám schůzku s několika přáteli."
S oním záhadným W. S.
Taylor usrkla lok těžkého vína, které její hostitel objednal. „Já bych raději pracovala po večerech než o víkendu."
„O víkendu?" Dudley zavrtěl hlavou. „To nedělám nikdy."
„Vážně?" zeptala se Taylor jakoby mimoděk. „Já byla ve firmě v sobotu večer. Zdálo se mi, že jsem vás tam zahlédla. Vlastně to možná bylo už v neděli časně ráno."
Dudley na chvíli zaváhal, ale na jeho chování nebylo nic vyhýbavého. „To jsem nemohl být já," odpověděl. „Možná to byl Donald Burdick. Ano, to je docela možné. Prý jsme si docela podobní. Kdepak, já jsem o víkendu naposledy pracoval někdy v sedmdesátém devátém nebo osmdesátém. Jednalo se tehdy o konfiskaci nějakých zahraničních aktiv. Myslím, že íránských. Ano, íránských. O tom vám musím vyprávět. Byl to tehdy fascinující případ."
Což možná opravdu byl. Taylor mu však nevěnovala sebemenší pozornost. Snažila se posoudit, zda jí Ralph Dudley lhal.
Když se dívala na jeho roztřepené manžety a sepranou košili, náhle viděla motiv, kvůli němuž mohl tento člověk ukrást dlužní úpis: peníze. Dudley byl okouzlující starý muž, ale ve wallstreet
ské právní branži se rozhodně nedal pokládat za významného hráče - dnes a zřejmě ani kdykoliv předtím. Vzhledem k jeho ztenčujícím se úsporám a scvrkávajícímu se majetkovému podílu ve firmě, pro kterou vydělával stále méně peněz, se mohl stát poměrně snadným terčem. Někdo ze společnosti Hanover & Stiver ho klidně mohl požádat, aby tajně vpustil do firmy Hubbard, White & Willis zvěda - i když oni sami by ho pravděpodobně označili za „průmyslového špiona".
Dudley dokončil historku a podíval se na hodinky.

Bylo půl desáté a podílník měl za půl hodiny schůzku s tajemným W. S.
Podepsal účet a spolu s Taylor vyšli z klubu do chladného a vlhkého vzduchu listopadového New Yorku.
Taylor doufala, že ji čerstvý vzduch probudí, ale bezvýsledně. Sedativum v podobě červeného vína a těžkého jídla jí zatemňovalo mysl. Zmláceně sešla v Dudleyho doprovodu ze schodiště před vchodem a napůl zatoužila po zázračném povzbudivém prášku Thoma Sebastiana.
Poděkovala Dudleymu za cenné postřehy a za večeři a prohlásila, že jeho univerzita se díky němu vyšplhala na přední příčku ze všech možných kandidátů.
Což Dudleyho očividně potěšilo.
„Není vám něco, Taylor?" zeptal se vzápětí.
„Ne, jen jsem trochu unavená."
„Unavená?" řekl Dudley, jako by toto slovo nikdy neslyšel. „Doprovodím vás na metro," dodal a vyrazil po chodníku dlouhým a energickým, ale přesto gentlemanským krokem.
„Počkejte."
Hlas Seana Lillicka byl natolik naléhavý, že se Wendall Clay-ton zastavil a ztuhl u zadního vchodu Knickerbocker Clubu.
„Co je?" zeptal se.
„Támhle, copak jste je neviděl? Šel tam Ralph Dudley a Taylor Lockwoodová. Vycházeli předním vchodem."
Clayton se zamračil. Skutečnost, že vyřízená nula jako Dudley je členem stejného klubu jako on, pro něj byla ustavičným zdrojem podráždění. Znovu se dal do aristokratické chůze. „No a?"
„Co tady dělají?" podivil se Lillick neklidně.
„Šoustají?" nadhodil Clayton. Zadíval se ke schodišti vedoucímu k soukromým ložnicím klubu.
„Ne, vypadalo to, že vycházejí z jídelní místnosti."
„Možná jí zaplatil večeři a teprve se ji chystá vyšoustat. Zajímalo by mě, jestli se mu ještě postaví."
„Nechci, aby nás viděli," řekl Lillick.
„Proč?"
„Prostě nechci."
Clayton pokrčil rameny a podíval se na hodinky. „Randy má zpoždění. Co se děje?"
„Jestli vám to nevadí, Wendalle, kolem půlnoci budu muset odejít," řekl Lillick. Měl na sobě špatně střižený oblek, takže vypadal jako vysokoškolský student na večeři s tátou.
„O půlnoci?"
„Mám něco důležitého."
„A co máš?" usmál se Clayton. „Snad nemáš rande?" Poslední slovo škádlivě protáhl.
„Mám schůzku s pár přáteli."
„Jenže mně to vadí. Dneska ne."
Lillick chvíli neříkal nic a pak zaprotestoval: „Je to strašně důležité. Opravdu budu muset odjet."
Clayton si mladíka změřil pohledem. Stejně jako většina obyvatel East Village vypadal i Lillick sklíčeně a nečistě. „Máš nějaké vystoupení?"
„Jo."
„Jo," posmíval se mu Clayton.
„Ano," opravil se Lillick vzápětí, ale učinil to tónem, který neměl daleko ke vzpouře.
„Máme přece tolik práce..."
„Říkal jsem vám o tom už minulý týden." -„Jenže tenhle týden je pěkně rušný, nemyslíš?"
„Bude to jen pár hodin. Jestli chcete, v šest už můžu být zase v kanceláři."
Clayton usoudil, že už mladíka napínal dost dlouho, a řekl: „Protentokrát to zas tak nevadí." Sám měl na večer jiné plány a leželo mu úplně u zadku, co bude dělat Lillick.
„Díky..."
Clayton mávl rukou a zdrženlivě se usmál na Randyho Simmse, který právě prošel otočnými dveřmi klubu.
Simms Lillicka jako vždy okázale ignoroval a řekl: „Venku jsem viděl Ralpha Dudleyho. S nějakou ženskou."
Zmínka o starém podílníkovi znovu Claytona dopálila, takže vyštěkl: „Díky za zprávu, jak je venku, Randy."
Simms měřil sto osmdesát sedm centimetrů a byl urostlý a štíhlý. Ralph Lauren by na jeho postavě mohl navrhovat sportovní oblečení. Do vestibulu právě vstoupila matka s dospívající dcerou. Obě si mladého právníka změřily pohledy plnými srovnatelné touhy.
„Odkud vyhrabali tu špínu na našeho svědka?" zeptal se Clayton v narážce na jateční porážku doktora Morseho před zraky porotců v případu nemocnice St. Agnes.
„Reece využil nějakého soukromého očka v San Diegu."
„Doprdele, to bylo skvělý," pronesl Clayton obdivně. Mitchel-la Reece dost dobře neznal, ale hodlal mu zajistit podílnickou účast ve firmě - když ne napřesrok, tak bezpochyby za dva roky.
„Kdy se dostaví náš host?" zeptal se.
„Každou chvíli."
„Chci slyšet podrobnosti."
„Jmenuje se Harry Rothstein. Je to významný podílník veřejné obchodní společnosti, která vlastní budovu, v níž sídlí naše firma. Může sám od sebe rozhodnout, jestli s námi bude pokračovat, anebo nás odstaví. V pondělí se s Burdickem chystá podepsat novou smlouvu o pronájmu. Zdá se, že nemá žádnou milenku, ale objevil jsem nějaké účty na Kajmanských ostrovech. Jeho syn má za sebou dva tresty za drogy."

„Jaké?"
„Kokain."
„Myslel jsem, jaké tresty?"
„Jeden prodej a jedno držení."
„Je Rothstein Burdickův dobrý přítel?"
Simms se chabě usmál.
„Co to má znamenat?" obořil se na něj Clayton.
„Jak to může být Donaldův přítel?" odpověděl Simms otázkou. „Rothstein je Žid."
Dveřmi prošel vysoký lysý muž a rozhlédl se kolem sebe.
„To je on," utrousil Simms.
Clayton nasadil široký úsměv a přistoupil k nově příchozímu. „Pane Rothsteine. Já jsem Wendall Clayton," představil se. „Po-jďte si sednout k nám, příteli."
Na rohu Madison Avenue a Čtyřiačtyřicáté se Taylor Lock-woodová a Ralph Dudley zastavili a podali si ruce.
Dudley k ní naklonil hlavu viktoriánským způsobem, který Taylor připadal legrační, a zeptal se: „Kterým metrem jedete?"
„Půjdu pěšky."
„Já si asi vezmu taxíka. Tak hodně štěstí. Dejte mi vědět, jak vám to s Yale vyšlo." Otočil se a odešel.
Taylor napadlo, že provede klasický čmuchalský manévr: Hej, tady máte pět dolarů a sledujte ten taxík. Jenže Dudley si ve skutečnosti žádný taxík nepřivolal. Místo toho odešel pěšky na schůzku se záhadným W. S., jehož navštívil v noc krádeže dlužního úpisu.
Když urazil půl bloku, Taylor se ho vydala sledovat. Kráčeli na západ matně osvětleným městem s leskle vlhkými chodníky
a výklady rozsvícenými kvůli bezpečnosti. Provoz byl stále hustý: některá divadla právě končila, lidé odcházeli z restaurací a mířili do klubů a barů. Taylor cítila, jak do sebe vstřebává průzračnou energii města New York. Přistihla se, že ve snaze neztratit Dud-leyho z očí přidala do kroku tak, až ho málem předběhla. Zvolnila tempo a dala Dudleymu původní náskok.
Když po chvíli zmizeli z dosahu chladně třpytivých světel Times Square, pocítila Taylor první záblesk strachu. Dudley totiž právě překročil neviditelnou hranici a vstoupil na území kuplířů a pasáků. Mediální agentury najaté newyorskými realitními makléři označovaly tuto oblast jako Clinton, avšak téměř všichni ostatní ji znali pod historickým a mnohem malebnějším názvem Hell's Kitchen - Pekelná kuchyně.
Taylor pokračovala ve sledování i ve chvíli, kdy Dudley dospěl na Dvanáctou Avenue nedaleko řeky a odbočil na jih, kde byla pouliční světla ještě chatrnější a ulice ještě liduprázdnější, neboť z nich vymizely dokonce i prostitutky.
A pak se Dudley náhle zastavil. Taylor byla právě tak zabrána do myšlenek, že musela rychle uskočit do nedalekého domovního vchodu, aby ji starý pán nespatřil.
Betonové zdi páchly kyselou močí. Taylor se choulila ve stínu a cítila nevolnost. Když opět vykoukla na ulici, Dudley již tam nebyl. Čekala tedy ještě pět minut, vdechovala po malých doušcích chladný vzduch a poslouchala šum automobilů na West Side Highway. Poté konečně zamířila k místu, v němž zmizel Ralph Dudley: ke vchodu do malé dvoupatrové budovy. Skrz okna domu nepronikalo ven žádné světlo a Taylor si všimla, že jsou zatřená. Na staré vybledlé ceduli stál nápis: Klub umění a fotografie ve West Side.
Což vysvětlovalo iniciály W. S. v Dudleyho diáři. Nejde tedy o osobu, nýbrž o místo.
Právě tento klub navštívil Dudley v sobotu večer a odjel odtud - zřejmě - do firmy přibližně v době, kdy z Reeceovy kanceláře zmizel dlužní úpis.
Mohl jeho odjezd souviset s krádeží?
Nebo to byl pouze Dudleyho koníček? Fotografovat a účastnit se přednášek o Anselu Adamsovi a Pablu Picassovi?
Taylor naklonila hlavu a zaposlouchala se do zvuků vycházejících zevnitř. Zdálo se jí, že něco zaslechla. Počkat, počkat. Pokusila se nevnímat hluk osobních i nákladních automobilů. Měla dojem, že slyší z klubu hudbu - něco unylého a plného smyčců, možná Mantovaniho. Postavila se do dveří a cítila, jak ji pálí chodidla. Na podobné fyzické výkony nebyla zvyklá a jejím nohám neulehčily ani velmi necitlivé lodičky Joan and Davis. Opřela se o kamennou zeď a sledovala, jak na hromadě odpadků na protější straně ulice vesele hodují neohrožení potkani.
Když vešel dovnitř, říkala si, musí vyjít ven.
O čtyřicet minut později to Ralph Dudley skutečně učinil.
Dveře se otevřely dokořán a Taylor vevnitř zahlédla růžový a levandulový interiér. Na ulici se rozlila jemná hudba a ještě jemnější světlo. U obrubníku zastavilo radiotaxi společnosti, kterou využívala firma Hubbard, White & Willis, Dudley do něj rychle nasedl a automobil vyrazil pryč.
Otázka nyní zněla, co by udělal Mitchell.
Vlastně ne, Taylor dobře věděla, co by na jejím místě udělal. Ve skutečnosti otázka zněla, zda má ona sama odvahu učinit totéž.
Šušká se o vás, že máte koule.
Jo, jasně... Taylor přistoupila ke dveřím a stiskla zvonek.
Otevřel jí pohledný vysoký černoch s postavou ve tvaru obráceného lichoběžníku. „Přejete si?" zeptal se vyrovnaným a zdvořilým hlasem.
„Ehm, přišla jsem...," začala Taylor, ale vzápětí se zajíkla.
„Ano, přišla jste."
„Přišla jsem, protože jeden zákazník..."

„Člen?"
„Ano, jeden člen mi vás doporučil."
Vyhazovač se podíval za Taylor a otevřel dveře dokořán. Taylor vešla dovnitř.
Zdálo se, že se ocitla ve vestibulu nějakého exkluzivního hotelu. Pastelové barvy, leštěná měď, kožený nábytek, týkový bar. Na luxusním gauči seděli tři Japonci v tmavých oblecích a zběsile kouřili. Věnovali Taylor krátký pohled plný naděje a pak, když se setkali s mrazivě vzdorovitou reakcí, rychle uhnuli očima.
Po chvíli k ní tiše přistoupila čtyřicátnice v konzervativním tmavě modrém kostýmku a bílé halence. „Jak vám mohu pomoci?" řekla a usmála se úsměvem profesionálních recepčních.
„Měla jsem dnes večer trochu času. Tak jsem si říkala, že se tady porozhlédnu."
„Jistě," odpověděla žena, která se hbitě vtělila do role turistické průvodkyně, „Klub umění a fotografie ve West Side je jedním z nejstarších uměleckých klubů ve městě. Tady jsou nějaké prospekty." Podala Taylor lesklou brožurku s rozpisem hudebních programů, uměleckých přehlídek a kurzů.
Jenže jak zjistit, s kým se zde Dudley setkal?
Taylor přikývla. „Ralph si vás nemohl vynachválit."
„Ralph?"
„Ralph Dudley je můj přítel. Měla jsem se tu s ním dnes setkat, ale..."
„Ach tak," řekla žena rychle, „to jste se těsně minuli. Měla jste říct hned, že se s ním znáte." Sebrala Taylor brožuru a hodila ji do zásuvky. „Promiňte. Nevěděla jsem, že vám nás doporučil on. Nějaký doklad, prosím."
„Já..."
„Řidičský průkaz nebo pas."
Co by teď dělala Alenka?
Hrála by podle těchto naruby obrácených pravidel, co jiného?
Taylor podala ženě řidičský průkaz a zkřížila ruce na prsou, zatímco žena porovnávala její obličej s fotografií a pak přešla k počítači a zadala do něj jakési informace.
Po chvíli obdržela zjevně příznivé výsledky a vrátila Taylor řidičák. „V dnešní době není opatrnosti nikdy nazbyt. Členský poplatek činí jeden tisíc dolarů a hodinová sazba pět set dolarů za jeden model. Pokud chcete muže, musí použít kondom. Orální sex závisí plně na rozhodnutí daného modelu, většina jich ho provozuje, někteří ne. Spropitné se očekává. Poplatek zahrnuje veškeré standardní pomůcky, ale pokud si přejete něco speciálního, pravděpodobně se to dá zařídit. Platíte v hotovosti, nebo kartou?"
„Eh, American Express."
„Ve výpisu z účtu se vám platba objeví jako kurz umění. Jednu hodinu?"
„Jednu hodinu, jistě."
Žena převzala platební kartu a zeptala se: „Budete mít nějaké zvláštní požadavky?"
„Víte," odpověděla Taylor, „říkala jsem si, že vyzkouším něco malinko neobvyklého. Mohla bych dostat, eh, model, za kterým sem chodí Ralph Dudley?"
Recepční, která byla naučená přijímat přání klientů bez mrknutí oka, nezvedla hlavu od stvrzenky, ale přesto na milivteřinu zaváhala. „Jste si jistá?"
Taylor si pomyslela, že si nikdy v životě nebyla ničím jistá méně, ale přesto se dokázala zlehka usmát a prohlásit: „Určitě."
„Ale bude to s příplatkem. Stoprocentním."
„Nevadí." Taylor se usmála a převzala stvrzenku a pero.
To snad není pravda, já podepisuju šek na dva tisíce panebožeco-tojenomdělám dolarů...
Recepční zmizela v zadní místnosti. V klubu tiše hrála pod-kreslující hudba - kytarová verze „Pearly Shells". Po chvíli se žena vrátila s klíčem. „Mluvila jsem s ní. Mnoho žen zatím v životě neměla, ale je ochotna to zkusit."
„Dobře."
„Myslím, že se vám bude líbit. Nahoru po schodech a poslední pokoj vpravo. Alkohol je zdarma. Za kolu musíte zaplatit."
„To je dobrý." Taylor vešla do chladné chodby.
Všechno vzhůru nohama...
Zaklepala na dveře pokoje, z něhož se ozval hlas: „Dále."
Taylor se zhluboka nadechla a vešla do pokoje. Vzápětí se zarazila a v očích se jí objevil šok - totéž se ovšem dalo říci o dívce, která stála bez podprsenky uprostřed pokoje.
Byla to mladá dívka, s níž se Taylor nedávno seznámila v Dudleyho kanceláři. Dudleyho vnučka Junie.
Podvazkový pás v dívčině ruce sklouzl s tupým cinknutím na podlahu. „Doprdele," prohlásila Junie. „To jste, jako, vy."
„Musíte za sebou, jako, zavřít dveře," řekla Junie, když se trochu vzpamatovala. „Je to pravidlo. Jestli je nezavřete, přijde sem Johnny - to je náš vyhazovač - a bude naštvanej."
Taylor vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře.
„Jako," řekla Junie chmurně, „Ralph z tohodle toho nebude zrovna na větvi."
„Ty jsi jeho vnučka?" zašeptala Taylor.
„No to úúúrčitě. Co jste si myslela? Jasan že nejsem. Takhle to jenom vykládá ostatním."
Junie byla silně nalíčená. Pruhy tmavě hnědých a modrých očních stínů propůjčovaly jejímu obličeji hadovitě úlisný výraz. Sebrala ze země podvazkový pás a začala ho rozplétat. „Ve skutečnosti je to jeden z mých nejstarších zákazníků." Rozesmála se. „Chci říct jeden z chlapů, kteří za mnou chodí nejdýl. Jenže dost možná bude i jeden z nejstarších. Možná, jako, úplně nejstarší."

Taylor pohlédla na plyšové křeslo. „Můžu se posadit?"
„Je to vaše hodina. Jestli chcete, dejte si panáka."
Taylor nalila do křišťálové číše šumivé víno. „Dáš si taky?"
„Já?" Junie se zatvářila zděšeně. „Já pít nemůžu. Ještě mi nebylo jednadvacet."
Taylor zamžourala.
Dívka se rozesmála. „To byl, jako, vtip. Jasně že piju. Akorát nám to ve službě zakazujou."
„Nevadí?" řekla Taylor a zula si boty. Chodidly jí projela ostrá bolest, která naštěstí postupně vyprchala.
„Jestli mi to nevadí? Lidi si tady obvykle sundávají víc věcí než jenom boty."
„Pověz mi něco o sobě a Ralphovi."
„Myslím, že bych se měla zeptat proč."
„Možná má potíže. Potřebuji zjistit, jestli je má, nebo nemá."
Dívka pokrčila rameny, což znamenalo: tohle není dost dobrá odpověď.
„Zaplatím ti."
To už bylo lepší.
„Ale chci ty kačeny nejdřív vidět."
„Co chceš?"
Dívka natáhla ruku.
Taylor otevřela peněženku. Moc Reeceových peněz na uplácení u sebe neměla. Nakonec dala dohromady asi dvě stě dolarů, přičemž dvacet dalších si nechala na taxíka domů.
„Todle dostávám jako tuzér za kouření," konstatovala Junie. „Teda pokud je patron z lacinýho kraje."
Taylor jí přidala další peníze. „Víc toho nemám."
Junie pokrčila rameny a uložila peníze do zásuvky prádelníku. Vytáhla z něj tričko a oblékla si ho. „Takže tatík - takhle mu říkám - má rád holky v mým věku. Loni přišel sem do klubu a objednal si mě. Bylo to totální bizáro, ale jinak jsme si docela padli do noty, chápete?" Junie ztlumila hlas do pouhého šepotu. „A tak jsme se začali scházet i mimo klub. Kdyby na to tady přišli, byli by děsně našňupnutí. Ale riskli jsme to. Přinesl mi pár naprosto žůžo hadříků. Prima věci, chápete. Z nóbl obchodů. Taky jsme, jako, absolvovali pár úplných blbostí, jako když mě vzal do nějakýho muzea umění, což teda byla fakt nuda. Ale pak jsme jeli do zoo... Tam jsem, jako, nikdy nebyla. To teda byla jízda. Prostě jsme spolu byli čím dál víc. Tatík je sám. Manželka mu umřela a jeho dcera je totálně vylízaná hlava."
„Junie..., jmenuješ se tak vůbec?"
„Jmenuju se June. Mám ráda červen."
„Takže June, byl tady Ralph minulou sobotu večer?"
„Jo."
„A kdy?"
„Myslím, že kolem desáté nebo jedenácté. Měli jsme pravidelnou schůzku, chápete. V sobotu večer patřím jen jemu. Je to xvz taková tradice."
„A co pak?"
Junie zmlkla a znovu pokrčila rameny.
„Dám ti další dvě stovky."
„Já myslela, že už další peníze nemáte."
„Můžu ti vypsat šek."
„Šek?" zasmála se Junie.
„Slibuju, že bude krytý."
„Kolik jste to říkala? Pět stovek?"
Taylor zaváhala. „Máš dobrou paměť." Vypsala šek a podala ho Junii. Mitchelli, za tenhle projekt uhradíš velice zvláštní seznam výloh.
Junie si strčila šek do kabelky. „Tak dobře, ale on chtěl, abych to nikomu neříkala... Jel do firmy."
„Do naší kanceláře?"
„jo."
„A co tam dělal?"
„To je právě to: nechtěl mi to říct. Já se ho, jako, ptala, co tam chce v tuhle noční dobu dělat. Byla už půlnoc a vůbec. A on mi řekl, že tam prostě musí - že jde o nějakou spoustu peněz. Ale neřekl mi, o co konkrétně. Hlavně mi kladl na srdce, abych to nikomu neříkala."
Alespoň nikomu, kdo jí nezaplatí sedm set dolarů.
„Zmínil se někdy o společnosti jménem Hanover & Stiver?" zeptala se Taylor.
„Né, ale on toho o byznysu moc nenakecá - teda nenamluví. Pořád opravuje moje výrazy. Je to děsná nuda."
Taylor se pomalu postavila, vklouzla oteklými chodidly zpátky do lodiček a bolestně se odbelhala ke dveřím. Pak se ovšem zarazila.
„Kolik ti vlastně je?"
„Osmnáct. A už mám řidičák."
„Já měla taky falešné řidičáky, drahoušku."
„No dobře, tak je mi šestnáct. Ale Ralphovi říkám, že patnáct. Má rád, když jsem mladší."
„Chodíš někam do školy nebo tak?"
Junie se zasmála. „Kde žijete? Loni jsem vydělala osmašedesát tisíc a dalších sto táců mám v nějakém, jako, penzijním fondu. Proč bych, doprdele, měla chtít chodit do školy?"

Vlastně ano, proč?
Taylor vyšla na chodbu. Rozléhala se v ní směsice hlasů a zvuků velice odlišných od těch, na které byla zvyklá z firmy Hubbard, White & Willis.
Na druhý den v polední přestávce, kdy se její nohy stačily pouze částečně zotavit z krutého zacházení předchozího večera, seděla Taylor Lockwoodová naproti drobnému mladíkovi v jídelně ve West Village. Oním mladíkem byl Danny Stuart, bývalý spolubydlící Lindy Davidoffové.
Jídelní lístek restaurace, kterou vybral Stuart, přetékal hlavními chody, jež se zaživa třepetaly ve větru, a naopak téměř neobsahoval pokrmy, které v původní podobě chodily po dvou či čtyřech nohou. Taylor přitom silně upřednostňovala druhou skupinu jídel.
„Takže vy jste znal i Seana Lillicka?" zeptala se.
„Vlastně ani ne. Seznámil jsem se s ním přes Lindu a navštívil pár jeho vystoupení. Ale byl pro mě příliš avantgardní."
„Vy jste redaktor?"
„To je spíš takový koníček. Dali jsme s pár lidmi dohromady alternativní literární časopis. Povoláním jsem počítačový programátor."
Taylor zívla a protáhla se. Kdesi jí ruplo v kloubu. Stěny restaurace byly špatně vymalované a pod tmavým nátěrem prosvítala světlejší emailová barva. Vnitřní vybavení se nechalo inspirovat motivy Woodstocku, ale Taylor věděla, že v padesátých letech sloužily tyto prostory jako beatnický klub - chodili sem třeba William Burroughs a Allen Ginsberg. Stará podlaha pod židličkami měla houbovitou strukturu a v dřevěných sloupech byly vyřezány iniciály stovek někdejších podporovatelů. Co všechno asi tyhle stěny slyšely, pomyslela si Taylor.
Danny si objednal výhonky, oříšky a jogurt, Taylor zahradní hamburger. „Se slaninou," poručila si.
„Slaninu nevedeme," odvětila servírka skrz propíchnuté rty.
„Tak s kečupem," zkusila to Taylor.
„Kečup taky nemáme."
„A co hořčici?"
„Sezamovou pastu nebo majonézu bez vajíček."
„A co sýr?"
„Váš druh sýra taky nemáme," odpověděla servírka.
„Tak mi ho přineste holý."
Žena zmizela.
„Myslím, že si vás pamatuju z Lindina pohřbu," řekl Stuart.
Taylor přikývla. „Já tam moc lidí neznala, jenom kolegy z kanceláře."
„Vy jste právnička?"
„Právní asistentka. Jak jste se s ní seznámil?"
„Shodou náhod. Je to typická newyorská historka. Přijedete z maloměsta do New Yorku, hledáte nějaké bydlení a kvůli vysokým nájmům potřebujete spolubydlícího. Kluk, se kterým jsem bydlel, dostal AIDS a odjel zpátky domů. Potřeboval jsem si s někým rozdělit nájem a Linda zrovna bydlela v nějaké ženské ubytovně. Nenáviděla to tam. Bydleli jsme spolu takových... devět nebo deset měsíců. Dokud neumřela."
„Znal jste ji dobře?"
„Docela dobře. Četl jsem několik jejích děl a trochu jsem pro ni redigoval. Ona nám zase psala recenze a já jsem doufal, že nakonec pár jejích básní vydám."
„Byla dobrá?"
„Byla mladá, její práce potřebovaly učesat. Ale kdyby se dál vyvíjela stejným tempem, určitě by to někam dotáhla."
„A jaký měla styl? Jako Plathová?" Taylor četla pár básní Sylvie Plathové a vzpomínala si, že i tato básnířka spáchala sebevraždu.
„Její poezie byla strukturována tradičněji než u Plathové," odpověděl Stuart. „Ale pokud jde o její osobní život... Jo jo, ten byl stejně bouřlivý. Vždycky narazila na nesprávného muže, který jí zlomil srdce. A ona to brala moc stoicky. Místo aby křičela a třískala věcmi, dusila to všechno v sobě."
Servírka přinesla jídlo a Danny Stuart se hladově zakousl do obrovské hromady králičí potravy. Taylor začala žmoulat hamburger, kterému by podle jejího názoru slušel spíše přídomek lepenkový než zahradní.
„Jak vlastně k té sebevraždě došlo?" zeptala se.
„Byla v letním domě rodičů v Connecticutu. Zadní terasa se rozkládala nad velkou roklí. Jednou v noci do ní skočila. Při pádu se nezabila, ale udeřila se do hlavy, omdlela a utopila se v potoce."
Taylor zavřela oči a zavrtěla hlavou. „Nechala nějaký vzkaz?"
Stuart přikývl. „Ale vlastně to tak úplně vzkaz nebyl. Spíš jedna z jejích básní. Když jste mi zavolala a řekla, že vás její osud zajímá, myslel jsem si, že budete chtít tu báseň vidět. A tak jsem vám pořídil kopii. Linda to dílo napsala den před smrtí. Mluví v něm o odchodu ze života, o opuštění všeho, na čem jí záleží... Chtěl jsem báseň vydat ve svém časopise, ale... neměl jsem to srdce."
Podal Taylor xeroxovou kopii a Taylor si přečetla nadpis: „Až odejdu".
Pohlédla na Dannyho a řekla: „Doufám, že se vás můžu zeptat na něco diskrétního. Na něco, co zůstane jen mezi námi."
„Jistě."
„Myslíte si, že se Linda zabila kvůli něčemu v jejím zaměstnání?"
„Ne."
„Říkáte to docela sebejistě."
„To ano. Já totiž vím přesně, proč se zabila."

„Myslela jsem, že to neví nikdo."
„Já ano. Byla těhotná."
„Těhotná?"
„Myslím, že to nevěděl nikdo kromě mě. Pořídila si takovou sadu s těhotenským testem. To bylo jen pár týdnů předtím, než zemřela. Všiml jsem si té sady v koupelně a zeptal se jí na ni. Chápete, byli jsme jako dvě přítelkyně. A ona se mi svěřila."
„Ale proč pak spáchala sebevraždu?"
„Myslím, že ji otec dítěte odkopl."
„A kdo to byl?"
„To netuším. S někým chodila, ale nikdy o něm nemluvila a nevodila si ho ani do bytu. Pokud šlo o něj, chovala se dost tajnůstkářsky."
„A mohl ji ten rozchod... rozrušit tak, že kvůli němu spáchala sebevraždu?"
Stuart se zamyslel. Taylor si prohlédla jeho obličej a zdálo se jí, že v něm vidí oči básníka, oči umělce. Na rozdíl od Seana Lillicka bylo Stuartovo umělecké založení skutečné. „Vězelo v tom i něco dalšího," řekl Danny nakonec. „Linda byla příliš citlivá. Do světa byznysu se vůbec nehodila. Nechala se jím strašně vláčet. A když se jí pak zhroutil i osobní život, myslím, že ji to definitivně uvrhlo do propasti."
„A netušíte, jestli ji tak rozrušilo něco konkrétního ve firmě? Něco, kvůli čemu se mohla cítit provinile?"
„Ne. Nikdy se o ničem ani slovem nezmínila. Což by byla pravděpodobně udělala. Jak už jsem říkal, byli jsme jako dvě sestry."
Takže wallstreetská králičí nora se pro nebohou Lindu Da-vidoffovou ukázala jako příliš velké sousto.
Taylor neměla srdce pročítat Lindinu báseň na rozloučenou, a tak ji strčila do kabelky a pokračovala v konzumaci nemastného neslaného oběda, zatímco jí Danny vyprávěl o životě ve Village.
Po chvíli znovu silně zívla. Zasmála se a Stuart se k ní přidal.
„Jste nevyspaná?" zeptal se.
„Problém je v tom," vysvětlila mu Taylor, „že musím žít noční život, přestože nejsem noční pták. Jsem denní pták."
Alenka byla na dalším výletě v kraji za zrcadlem.
Tentokrát se nacházela v limuzíně.
Thom Sebastian a Taylor Lockwoodová se v pátek po práci řítili po Long Island Expressway. Řidičovy oči pravidelně těkaly mezi povrchem dálnice a střelkou detektoru radaru.
„Jsem totálně na větvi, že jedeš se mnou," řekl Sebastian se zjevnou upřímností. „Myslel jsem, že na mě vyrukuješ s nějakým velkým očkem."
„Očkem?"
„S omluvou, chápeš? Já jsem..."
„...na ně už zvyklý?" doplnila ho Taylor.
„Jo." Sebastian se zašklebil. „A teď ti povím něco o Boskovi."
„Jak vlastně dostal tuhle přezdívku?"
„Ve skutečnosti se jmenuje Brad Ottington Smith. B-O-S. Bosk. Zatímco já jako Sebastian jsem buďto Bastard, anebo Basťák. Chápeš? Dobře. Jeho rodiče se rozešli prakticky už ve chvíli, kdy se narodil. Ona má dům v Bostonu a jeho otec obývá byt v Upper East Side. Letní sídlo v Hamptonsu si nechali a jezdí tam střídavě na víkendy. Nemůžou spolu mluvit, aniž by došlo ke krveprolití, a tak termíny návštěv domu za ně sjednávají advokáti."
„A teď vyšla řada na matku."
„Jo."
„Zdá se, že to bude parádní vzrůšo a zábava," řekla Taylor. „Co vlastně ta ženská dělá? Čarodějnici?"
„Omezím se na tvrzení, že je mocnější než Boskův otec."
„A co dělá ten?"
„Jeho otec? Ten dělá to, že je bohatý. Patří mu významný podíl v investiční bance Ludlum Morgan."
„Bosk." Taylor se zasmála. „Když tu přezdívku slyším, mám chuť mu hodit kost. Kde vlastně pracuje?"
Stejně jako prvního večera však Sebastian neměl chuť prozrazovat příliš mnoho o Boskově profesním životě.
„Má takový obchůdek v Midtownu." Thom Sebastian se zaměstnal otevíráním piva. Podal ho Taylor a otevřel si další.
„A jeho matka?"
„Ada cestuje, přijímá hosty a dělá totéž co každá zazobaná pětapadesátiletá ženská: spravuje svoje portfolio. To její má hodnotu asi sta milionů dolarů." Sebastian usrkl piva a jeho ruka -zdánlivě mimochodem - zamířila k jejímu kolenu.
„Teda řeknu ti, Taylor, tohle bude fajnový. Dobré jídlo, dobré pití, dobří lidi."
Taylor odtrhla jeho buclaté prsty od své sukně. „A dobré chování."
Sebastian zasténal, mlčky se opřel a oba se dívali z tónovaných oken, jak rovinatou a písčitou krajinu zahaluje soumrak. Rodinné panství Ottingtonových-Smithových představoval třípodlažní viktoriánský dům v gotickém stylu s bílou fasádou dokreslenou tmavě modrými lemy. Rozkládal se asi sto padesát kilometrů východně od New Yorku na jižním pobřeží Long Islandu. Nad domem se tyčily dvě věžičky, z nichž se nabízel výhled na obrovský dvůr a tři propojené přístavby. Dům samotný byl porostlý révou a wisteriemi. Labyrint přilehlých pozemků obklopoval tepaný plot osazený bodci. Velkou část pozemku si nicméně přisvojily spletité forzýtie s hnědými a žlutými Ustrni.
„Addamsova rodina," utrousila Taylor.
Klikatá příjezdová cesta byla lemována auty. Limuzína po chvíli zastavila a Taylor se Sebastianem vystoupili.
„Bože, tady je víc německých aut než v Brazílii," pronesl Sebastian.
„Terasy. Já miluju terasy," řekla Taylor, posadila se na dřevěnou houpačku a začala se houpat. „Kdyby tak bylo o

patnáct stupňů tepleji."
Sebastian zazvonil na zvonek a zanedlouho se ve dveřích objevila asi pětapadesátiletá žena. Suché světlé vlasy jí splývaly po stranách ve stylu Jackie Kennedyové, kde je pevně držel lak. Žena měla na sobě citrónově zelené hedvábné šaty protkané růžovými
a černými trojúhelníčky, které zběsile ukazovaly všemi směry. Taylor ucítila Chanel.
Hostitelčina tvář byla podlouhlá a lesklá - vysoké lícní kosti držely kůži jako napjatou plachtu. Ani na špercích žena očividně nešetřila. Modrý topaz na jejím osmahlém vrásčitém prstu mohl mít dobrých padesát karátů.
„Thomasi." Žena se Sebastianem k sobě přitiskli tváře a Sebastian poté představil Taylor Adě Smithové, která ji rychle sjela pohledem. Dívala se na dynamiku v jejích očích a na kontury její pokožky, převážně v oblasti úst. Výsledek prohlídky byl smíšený a Taylor měla dojem, že dobře ví proč. Boskovým přítelkyním -vesměs ve věku třiadvaceti nebo čtyřiadvaceti let - se dalo jejich mládí odpustit. Zatímco Taylor již překročila třicítku a stále neměla na tváři jedinou vrásku nebo náznak druhé brady.
Nenávidí mě, pomyslela si o Adě.
Na Adině úsměvu ani chování však nebylo vůbec nic znát: zjevně ji vychovali dobře. „Říkejte mi Ada, prosím. Nevím, kde je Bradford. Ostatní jsou v pracovně. Bradford je ředitelem koktej-lových a doutníkových operací. Já mám na starosti večeři. Která bude v osm."
S těmito slovy Ada zmizela.
Ze zadní chodby se ozval dunivý hlas: „Basťáku, Basťáku!"
Sebastian k němu vyrazil a zachrochtal: „Bosk-vičko! Hejhej!"
Oba si plácli pěstmi, což Taylor připomínalo dva býky při souboji.
Jejich hostitel měl na sobě bavlněné kalhoty, mokasíny a zelený harvardský svetr. Ruce a tváře měl zarudlé a oči vlhké zimou. „Sekali jsme dřevo na oheň."
Jakási dívka se zahihňala této očividné lži.
„No dobře," opravil se Bosk, „tak jsme ho dovezli. Ale to je totéž jako sekání. Zhruba stejně práce."
Předklonil se, položil ruku Sebastianovi na rameno a zašeptal: „Je tady Jennie a přivedla s sebou i Billyho, to by jeden nevěřil."
„Nekecej! To se úplně zbláznila, nebo co?" Sebastian se neklidně rozhlédl kolem sebe. „A co Brittany?"
„Ta nemohla."
V právníkových očích se objevila nezměrná úleva a Taylor si vzpomněla, jak se oba muži v klubu bavili, že kdosi Brittany nezavolal.
Boskovy oči pak zabloudily k Taylor. „Ahoj. Ty seš...?"
„Taylor Lockwoodová."
„Jasně, ty seš ta, která si mě nevezme."
„To je fakt, ale jinak jsi v dobré společnosti." Kývla na Sebastiana. „Jeho si totiž taky nevezmu. Máte to tu hezké."
„Dík. Potom tě tady trochu provedu. Pojďte dál. Zrovna děláme oheň."
Taylor si umyla ruce a připojila se ke společnosti v pracovně. Většině hostů bylo něco po dvacítce. Vzduchem létala jména -Rob a Mindy a Gay-Gay a Trevor a Windham a MacKenzie (přičemž obě poslední byly ženy) -, která byla daleko méně fádní než obličeje jejich pohledných nositelů a atraktivních nositelek.
Taylor se usmála, zamávala a okamžitě všechna jména zapomněla. Hosté se k ní chovali přátelsky, ale zdrženlivě a Taylor přemýšlela, co si o ní vlastně myslí - o ženě, která má více rysů irských a italských než britských, která nosí kudrnaté černé vlasy, a nikoliv smělý cop a která má na sobě dlouhou kašmírovou sukni a černou halenku, a nikoliv módní hadříky značky J. Crew.
Podezíravost... Takový vzkaz vyzařoval z ženské části hostů. Muži k ní však vysílali zcela jiný signál: něco mezi nenuceným flirtem a impulzivní výzvou k sexu. Taylor předpokládala, že ne-potrvá dlouho a mnohé ženy budou muset své muže majetnicky držet za poutka u kalhot.
Bosk připravil hostům martini, ale Taylor zůstala u piva.
„Vy jste právnička?" zeptala se jedna blondýna.
„Právní asistentka."
„Á," řekla žena a zamžourala. „To je zajímavé." „Lidé jako vy jsou strašně potřeba," poznamenal jeden pohledný mladík a nervózně si pohrával s rolexkami. „Každý den nám zachraňujete zadky." Zdálo se, že to mladík nemyslí nikterak po-výšenecky - spíše se za Taylořino povolání upřímně styděl a snažil se zachránit její hrdost.
„Odkud jste? Z Bostnu, že? Cítím z vás bostonštinu." „Narodila jsem se na severním pobřeží."
„Ó, snad ne v Locust Valley?" zeptala se jakási atraktivní blondýna. Bydlení pro smetánku smetánky. Bydlení pro J. P. Morgana.
„Ne, v Glen Cove." Příjemné bydlení, nicméně maloměsto. „Ale ve dvanácti jsme se přestěhovali do Marylandu."
„A dělá váš otec nebo matka v branži?"
„Jaká branže by to měla být?" zeptala se Taylor nevinně.
„Právo nebo bankovnictví." Jako by jiná branže neexistovala.
„Otec provozuje večerku," odpověděla Taylor.
Sebastian, který se již zmínil o Taylořině otci a jeho renomované advokátské praxi, na ni tajemně pohlédl.
„Aha, takže maloobchod," řekla konečně jedna dívka a začala překotně kývat hlavou na souhlas. „V poslední době jsou tam dobré marže."
„Moc dobré," dodal někdo další.
Čímž Taylor Lockwoodová ke své neskonalé úlevě přestala být v jejich očích lidskou bytostí a hosté se vrátili k

původní konverzaci - jediné skutečné a významné.
Večeři měla v pravomoci Ada.
Seděla v čele stolu s tichou autoritou člověka, pro něhož je společenská způsobnost zákonem. Zvolený zasedací pořádek se dal bezpochyby vyhledat kdesi v třicet let staré etiketě Emily Postové. A přestože na dnešní večer nebylo předepsáno společenské ošacení, Adiny šustivé hedvábné šaty, černá sametová stuha ve vlasech i náhrdelník s citrónově zbarveným drahokamem o velikosti lidského palce dávaly jasně najevo, že ať už se ve frackovitých jídelnách, restauracích a klubech, na které byli tito mladí lidé zvyklí, děje cokoliv, večeře v tomto domě bude probíhat s notnou dávkou formálnosti.
Taylor se marně pokusila zasedací pořádek porušit („Promiňte, neměla jsem spíš sedět támhle?"), ale Ada ji s úsměvem vypoklonkovala z místa vedle Boskovy přítelkyně (potenciálního zdroje informací o jeho „projektu") a přitom jí káravě vysvětlovala: „Chlapec, dívka, chlapec, dívka..."
Humří polévku, hruškový salám s camembertem, jemné telecí kotlety s přílohou z hráškového a mrkvového pyré vytvářejícího symbol jin-jangu i zelný salát servíroval hostům opravdový sluha.
V pauzách mezi zdvořilou konverzací s mladíkem po své pravici se Taylor snažila zachytit útržky rozhovoru Boska se Sebastianem, ale Ada mluvila příliš hlasitě. Tato žena byla křečovitou karikaturou longislandských peněz. Dotýkala se ramen mužů tmavými kostnatými prsty a nelítostně s nimi flirtovala. Přesto znala tuto hru dostatečně dobře, aby věděla, kam až může zajít a co si může dovolit. Ani v nejmenším neměla v úmyslu tyto chlapce svádět: jediným orgánem, který chtěla ukojit, bylo její ego. To vše i přesto, že se celá večeře nesla ve znamení potlačovaného sexu a vzduchem létaly kruté a někdy naprosto nechutné poznámky. (Taylor si pamatovala, že nejvyšší vrstva rozhodně není puritánská.)
Někdy mezi plněnými taštičkami a espressem s anýzovkou zazvonil zvonek. Bosk vstal a po několika minutách se do jídelny vrátil s asi pětačtyřicetiletým mužem, kterého představil jako Dennise Callaghana.
Taylor se tento člověk od první chvíle nelíbil. Nevěděla přesně proč. Vše, co by jí u jiného člověka mohlo připadat elegantní, zajímavé a okouzlující, se jí u tohoto muže zdálo marnivé (nalakované vlasy sčesané dopředu, těsně padnoucí oblek s krátkými manžetami, zlatý náramek), nabubřele (přezíravý pohled na děti kolem sebe) a nepoctivě (široký úsměv, který nemohl cítit).
A kromě toho se choval urážlivě: Taylor zcela ignoroval, ale zároveň si zkoumavě prohlížel ňadra všech přítomných žen mladších než ona, aby nakonec věnoval Adě pochlebovačný úsměv, jaký přísluší matce rodu.
Taylor si zároveň všimla, že atmosféra u stolu se s jeho příchodem silně proměnila. Sebastian nedokázal skrýt vzteklý výraz. Vrhl temný a záhadný pohled po Boskovi, který pokrčil rameny a zatvářil se tak, aby bylo naprosto jasné, že on za to nemůže. Když to Taylor viděla, její zvědavost se okamžitě zvýšila. Možná měl Callaghan nějakou souvislost s „projektem".
Návštěvník, jehož plážový domek stál podle všeho nedaleko odtud, oznámil, že dnes utekl z Wall Streetu o něco dříve, protože zde měl nějaké schůzky, a když se vracel do města, náhodou si na příjezdové cestě všiml zaparkovaných automobilů. Řekl si prý tedy, že se zde zastaví za Boskem a Sebastianem.
Přitom pohlédl na Sebastiana a Taylor viděla, jak právník znovu zakroutil ukazováčkem jako onehdy v klubu. Callaghan sotva znatelně přikývl.
Konverzace se tedy i nadále odehrávala na ryze společenské úrovni. Když se muž posadil ke stolu a přijal sklenici vína - večeři už prý měl -, rozhovořili se hosté o problémech se sháněním správců pozemků a s výhodami a nevýhodami vrtulníkové dopravy na Manhattan. Sebastian se během konverzace nicméně choval velmi nervózně, a když se Taylor zeptala Callaghana, čím se živí, odvětil Sebastian rychle za něj: „Pracuje na Wall Streetu, miláčku. Všichni tady pracují na Wall Streetu. I když sem tam se tady vyskytne i nějaký umělec nebo dva - Taylor je mimochodem muzikantka."
„Vážně?"
Rozhovor se na chvíli stočil na její osobu, a než se Taylor stačila Callaghana zeptat na další věci, večeře skončila a Sebastian rychle odvedl Boska s nově příchozím po schodech dolů s vysvětlením, že si jdou prohlédnout Boskův doutníkový sklípek.
Nikdo další do sklepa pozván nebyl, ale ostatní zlatá mládež si z toho vůbec nic nedělala. Ada ukázala na portské, sherry a likér, kontingent mladých mužů a žen se vyzbrojil dalším alkoholem a odebral se do panoramatického obývacího pokoje za účelem tlachání.
V tu chvíli si Taylor vzpomněla, že se Sebastianovi o svých hudebních sklonech nikdy nezmiňovala.
Po jisté době si několik lidí včetně Ady zapálilo cigarety.
Kouř poskytl Taylor vítanou záminku dopít sklenici Grand Marnier a prohlásit, že se půjde ven trochu provětrat. Bylo jí celkem jedno, zda je to od ní nevycválané nebo zda její chování vzbuzuje podezření, koneckonců si všichni přítomní zhluboka oddechli, že potenciální dědička večerky konečně odchází, a oni si tak mohou na chvíli poklábosit doopravdy.
Taylor si vytáhla ze skříně koženou bundu, vyšla ze dveří a obcházela dům tak dlouho, až zahlédla asi metr dvacet hlubokou okenní šachtu. Vstoupila do ní a po chvíli zjistila, že jedna skleněná tabulka je uvolněná. Viklala s ní tedy, až se jí podařilo
tabulku odstranit. Trojici mužů v doutníkovém sklípku sice neviděla, ale jejich slova k ní v teplém vzduchu doléhala s nemotorně působící váhavostí rozhovorů, které člověk slyší, ale sám se jich neúčastní.
„Musíš si dávat větší pozor," říkal právě Sebastian. „Panebože, já se málem posral, když jsem tě tu uviděl."
„Ještě musíme vyřídit nějaké detaily," odpověděl Callaghan. „A s tebou se člověk absolutně nemůže spojit, Thome."
„No jasně, jenže zatím nemůžeme jeden druhého navštěvovat v kanceláři a domlouvat si tam schůzky, nebo snad jo? Musíme si dávat majzla, všechno plánovat dopředu a držet to v tajnosti."

Callaghan si povzdechl. „Já do těchhle věcí dělám dýl než ty, Thome. Uvidíš, že nám to projde. Tak si s tím přestaň lámat hlavu."
„Přemýšlím o těch telefonech," ozval se Bosk. „Vážně si myslíš, že jsou napíchnuté?"
„No to si piš, že jsou napíchnuté," odpověděl Sebastian. „Ježí-šikriste, nebuď tak naivní."
„No jo," pokračoval Bosk, „jenže já nemůžu běhat dolů a volat z budky pokaždé, co s tebou chci mluvit. Když mě takhle někdo párkrát uvidí, co si o tom všem asi pomyslí?"
„Jinak to bohužel asi nepůjde," řekl Sebastian. „Signály z mobilů se totiž sledují ještě snadnějc než pevné linky."
A opět Callaghan: „Mohli bysme - už jsem to takhle dělal -mohli bysme si zavést záznamovou službu. Zavoláš tam a necháš vzkaz. Já zavolám ze zvláštní linky a vzkaz si vyzvednu. A pro opačný směr si pořídíme druhou záznamovou službu."
To je chytré, pomyslela si Taylor Lockwoodová, ale ještě chytřejší by bylo, Thome, kdybys použil rukavice, když si prohlížíš trezor, do kterého se později hodláš vloupat. Jinak na něm zanecháš otisky, víš?
Náhle pocítila zvláštní rozechvělost. Co to je? Snad vzrušení z lovu, předpokládala Taylor - pocit, že se blížím ke kořisti. Něco podobného zažíval Mitchell Reece včera v soudní síni a bezpochyby to zažíval také její otec - u soudu, na golfovém hřišti, s milovanou brokovnicí daleko v polích.
Když byla Taylor malá, její otec ji na podzim v sobotu dopoledne brával na lovy. Taylor tyto vycházky nesnášela, daleko raději by zůstala v posteli, dívala se na kreslené filmy v televizi, hrála na piano nebo šla s matkou nakupovat. Samuel Lockwood s dychtivým pohledem a s touhou po krvi však trval na tom, aby šla s ním. Drobné a stále teplé mrtvoly ptáků vždy nosil k autu, kde poté nastal okamžik, jehož se Taylor děsila: ve snaze vysvětlit, že jí mrtví ptáci neublíží, ji otec nutil, aby se každého dotkla ukazováčkem.
Vidíš, nic na tom není, že ne? Neublížili ti. Když jsou mrtví, tak tě štípnout nemůžou, Taylie, pamatuj si to.
Dennis Callaghan nyní řekl: „Jo, jasně, musíme si dávat pozor, ale nemůžeme se tím nechat úplně ochromit."
„Vždyť jsme obyčejní sprostí zloději," prohlásil Sebastian. „Copak jsem tu jediný, kdo to nebere na lehkou váhu?"
Bosk se tvrdě zasmál. „Hele, tak co vlastně chceš, Thome? Chceš nám opatřit vysílačky a šifrovačky? Nebo nějaké přestrojení?"
„Prostě z toho mám hrůzu, chápeš? Někde se něco divně zvo-ralo."
„Co?"
„No, minulou sobotu v noci, když jsem byl ve firmě.
„Tak co?" řekl nedočkavě Callaghan.
„Postaral jsem se, aby se nikdo nedozvěděl, že tam jsem -v pátek jsem omotal zámek zadních dveří, abych tam mohl proklouznout a nenechal po sobě záznam. Jenže co se nestalo: jeden starý pitomý podílník si okopíroval můj klíč a dostal se na něj v neděli ráno do firmy. Takže jsem teď zapsanej v systému."
Trefa, pomyslela si Taylor Lockwoodová. Vysoký soukromý detektiv John Silbert Hemming by z ní měl radost.
„Sakra," ulevil si Bosk. „A proč to udělal?"
„Jak to mám, doprdele, vědět. Asi má Alzheimera."
„To ještě není konec světa," uklidnil je Callaghan. „Nevědí přece, co jsi tam dělal, ne?"
„Myslím, že ne."
„Vidíš, tak se uklidni. Určitě jsi pořádně zametl všecky stopy, Thome... Hele, na. Přines jsem ti dárek."
„Á, nektar bohů," řekl Sebastian.
„Jasně," přisadil si Bosk.
Nastala dlouhá pauza a po ní šňupnutí. A pak další.
Kouzelný prášek notně pozvedl Sebastianovu náladu. Když následně promluvil, už se u toho smál: „Tohle se mi líbí: vyseru firmu, která vysrala mě, a ještě u toho zbohatnu."
„Budeš si přát lamborghini?" dotázal se Callaghan.
Bosk zvážněl. „Mně se řízení nelíbí. Připadá mi hrubé."
„Já bydlím na Manhattanu," souhlasil Sebastian. „Myslíš, že bych s autem za dvě stě tisíc mohl parkovat na ulici?"
„Budeš ho garážovat v letním domku, Thome, jako my všichni."
„Já žádný letní domek nemám. A ani ho nechci."
Vítr si pohrával s Taylořinou tváří a ušima. Taylor Lockwoo-dová zavřela oči před chladem. Její stehna, poslední ostrůvek tepla, jí pomalu trnula. Dotkla se skla, které ji oddělovalo od místnosti s o dvacet stupňů vyšší teplotou, a slyšela, jak si uvnitř dva buclatí zkažení kluci plní nozdry posledními zbytky kokainu.
„A jak je to s tou štětkou Taylor?" zeptal se Bosk. „Už ses s ní vyválel?"
„Běž do prdele," odpověděl Sebastian beze stopy emocí.
„Ne, ty běž do prdele. Ptám se, jestli už jsi s ní chrápal."
Callaghan vtáhl do nosu svou porci bílého prášku a řekl: „Ty máš místo mozku gonády, Bosku. Myslíš vůbec na něco jiného než na sex?"
„Taky na prachy. Hodně myslím i na prachy, ale většinou fakt myslím na sex. Pověz mi něco o Taylor."
„Nechci o ní mluvit," pravil Sebastian výhružně.
„Má velký bradavky? Já to nepoznal... No tak, kroť se, člověče. Ten tvůj pohled je fakt děsivej. Jenom mě to zajímalo."
Chvíli bylo ticho a po něm se ozval Sebastianův zlověstný hlas: „O tu se nezajímej. Slyšels mě?"
Taylor pocítila závan strachu.
„Já jen..."
„Slyšel jsi, co ti říkám?"
„Hele, uklidni se... Slyšel jsem, Basťáku, slyšel jsem."

Rozhovor se pak stočil na sport a promrzlá Taylor ponechala trojici mužů klábosení. Vrátila se dovnitř a připojila se k hostům před krbem, přičemž si nemohla nevšimnout, že konverzace po jejím vstupu do místnosti citelně ochabla. Vmáčkla se doprostřed skupiny a posadila se před krb zády k ohni, kde zůstala tak dlouho, až se mrazivý pocit změnil v pouhé svědění a poté zcela vymizel.
Kolem desáté hodiny večer procházel aranžér přes Greenwich Village pod obrovskými lichoběžníky modřínově zbarvených mračen podsvětlených nekonečnou září velkoměsta.
Soustředil se na jednotlivé budovy, až nakonec dorazil na hledanou adresu.
U služebního vchodu, který páchl žluklými odpadky, strčil do zámku šperhákovou pistoli a mačkal kohoutek tak dlouho, až se zuby západky srovnaly a dveře se snadno otevřely. Aranžér vystoupal do třetího patra a stejným způsobem otevřel další sadu zámků, tentokrát na dveřích jednoho konkrétního bytu.
Uvnitř bytu si zasunul sekáček na led za opasek rukojetí nahoru, aby ho byl v případě potřeby připraven okamžitě použít, a zahájil prohlídku. Po chvíli nalezl sáček s rozpracovanými goblény (jeden z nich znázorňoval vánoční scénu, ale aranžér si byl jist, že ho autorka nestihne do svátků dokončit), krabici s dietními jablkovými zákusky, podvazkový pás v původním dárkovém balení, který očividně nebyl nikdy nošen, a krabice se zatuchlými partiturami. A také komplikovaný a draze vyhlížející dvoukazetový magnetofon a desítky kazet se stejným titulem: Žár půlnoci. Skladby Taylor Lockwoodové.
Uvnitř ženského kufříku pak aranžér našel kromě partitur také časové výkazy, záznamy z elektronického zámku a další dokumenty firmy Hubbard, White & Willis. Pečlivě si je prohlédl a zapsal si do paměti, co přesně obsahují.
Nalezl a přečetl si majitelčin adresář, diář a telefonní účty a přehrál si kazety v jejím telefonním záznamníku. Jeho klient doufal, že v bytě bude i majitelčin deník, ale ten si dnes píše jen velmi málo lidí a Taylor Lockwoodová nebyla výjimkou.
Aranžér pokračoval v prohlídce, při níž velmi pomalu procházel celým bytem a se vším si dával pořádně načas. Věděl, že jeho klient ho bude o zdejších objevech sáhodlouze zpovídat, a aranžér chtěl mít jistotu, že v bytě nic nepřehlédne.
Taylor se uvelebila na židli ve své kóji.
Byla sobota půl sedmé ráno. Bohové všech zatěžkávacích zkoušek naštěstí rozhodli, že v tuto dobu nebudou v kanceláři ani advokáti typu A, a tak byla v prostorách firmy Hubbard, White & Willis zima jako v Anchorage.
Taylor se však chvěla nejen zimou, ale i vyčerpáním. Do New Yorku se s Thomem Sebastianem vrátili až včera pozdě v noci. Mladý právník se choval zdeptaně. Taylor vycítila, že se obává, aby se ho nevyptávala na Callaghana, neboť Thom by pak jen těžko dokázal přijít s nějakou věrohodnou historkou. Kromě toho jej však zřejmě znepokojovalo ještě něco jiného. Jeho věčně vtipkující ego rázem zmizelo, a v jednom okamžiku ho Taylor dokonce přistihla, jak se na ni dívá s prazvláštně ustaraným výrazem ve tváři.
Taylor měla tudíž pocit, že je odsouzencem a Thom jejím dozorcem, který se snaží distancovat od člověka čekajícího na popravu.
Vždyť je to směšné, pomyslela si. Přesto stále slyšela v hlavě jeho slova:
O tu se nezajímej.
Co tohle mělo znamenat?
A jak se, kčertu, dozvěděl o její hudební kariéře?
Taylor si všimla blikajícího světélka na telefonu, které naznačovalo přijatý vzkaz. Zvedla sluchátko a přehrála si obsah hlasové schránky.
První vzkaz jí zanechal Reece. Připomínal ji, že má večer přijet k němu domů na večeři.
Byl zde však ještě jeden vzkaz.
Píp.
„Ahoj, advokátko, jak se vede? Četl jsem o vaší firmě článek v Law Journalu. O té fúzi. Pravděpodobně jsi ho taky četla, ale přesto ti ho posílám faxem. Pořád měj přehled o firemní politice..."
Kdybys jenom věděl, táti, pomyslela si Taylor.
„Zrovna plánujeme vánoční večeři - přijede k nám jeden soudce Nejvyššího soudu. Můžeš hádat který. Posadím tě u stolu vedle něj. Ale liberální názory si musíš nechat pro sebe, advokátko. Myslím to vážně. Jo, a v New Yorku budu přespříští týden. Pozdravuje tě máma."
Nejvyšší soud? Samuel Lockwood nikdy nic nedělal jen tak pro nic za nic. Co měl za lubem tentokrát? Měl zasedací pořádek u vánočního stolu pomoci její kariéře? přemýšlela Taylor.
Anebo jeho kariéře? dodala cynicky v duchu.
Vyhledala fax o plánované fúzi obou firem a rychle si ho pročetla. Článek popisoval nelítostné boje mezi jednotlivými podílníky kanceláře Hubbard, White & Willis - zejména Burdickem a Claytonem - a závěrem konstatoval, že i přes tyto rozbroje by spojené firmy v novém podnikatelském klimatu pravděpodobně prosperovaly mnohem lépe, než kdyby se rozhodly fúzi neuskutečnit. Připojený obrázek zachycoval Burdicka a jeho ženu.
Taylor něco napadlo.
Napsala na horní okraj článku: „Pro tvou informaci, Thome," a připojila svůj podpis.
Článek jí díky tomu poskytl záminku odspěchat do Sebastianovy kanceláře. Položila papír na Thomovu židli, nakoukla do opuštěné chodby a začala kancelář prohledávat jako dychtivý policejní nováček na místě činu.
V jeho stole postupně nalezla: kondomy, bambusový papír, neotevřenou láhev Chivas Regál, zápalky z Harvardského klubu, hotelu Palace a nejrůznějších nočních klubů po celém městě, desítky tištěných jídelních lístků z restaurací v centru, upovídaných dopisů Thomova bratra, otce a matky (všechny úhledně uspořádané a některé opatřené poznámkami na okrajích), výpisy z makléřských firem, šekové knížky (Ježíšikriste, kde přišel k takovým penězům?), několik populárních špionážních a vojenských románů, kávou politý výtisk Kodexu profesionální zodpovědnosti

právníka, rozmanité fotografie z rozmanitých dovolených, novinové výstřižky o emisích dluhopisů a nabídkách akciových odkupů, jeden
výtisk Pennystock News, čokoládové tyčinky, drobky a kancelářské svorky.
Nic o ukradeném dlužním úpisu, žádné informace, které by spojovaly jeho, Boska nebo Callaghana s firmou Hanover & Sti-ver.
V policích pak stály a ležely stovky tlustých knih v modrých, vínově červených a tmavě zelených vazbách.
Obsahovaly kopie všech dokumentů týkajících se obchodních transakcí, na kterých kdy Sebastian pracoval. Tyto knihy mohly představovat skvělý úkryt pro ukradené dlužní úpisy nebo jakékoliv jiné usvědčující důkazy. Jejich prohledání by však zabralo několik dní. Ve spodní části jedné knihy si Taylor všimla zlatě vyvedeného Sebastianova jména.
Ve stejném okamžiku padl její pohled na růžek papíru, který vyčníval zpod podložky na Sebastianově pracovním stole.
Taylor znovu vykoukla do chodby - stále žádné známky života - a vytáhla papír ven.
Jeho obsah byl stručný a mířil k podstatě věci.
Taylor Lockwoodová. Pátá Avenue 24.
Následoval její věk a ukončené vzdělání. Adresa do Chevy Chase plus telefonní čísla do firmy a domů. Včetně čísla, které nebylo v seznamu.
Otec: Samuel Lockwood. Matka: v domácnosti. Bez sourozenců. Přihláška na právnickou fakultu. V HWW pracuje dva roky. Maximální platový postup a odměny.
Hudebnice. Každé úterý. Restaurace Miracles.
Zatracený hajzl, zašeptala Taylor a vrátila papír na původní místo.
Vyšla ze Sebastianovy kanceláře do mrazivé chodby, přičemž jí v uších zněla ozvěna kroků, cvakání natahovaných zbraní a syčení tasených nožů.
A znovu a znovu slyšela slova Thoma Sebastiana.
O tu se nezajímej.
Ve firemní knihovně se přihlásila do několika počítačových databází, za jejichž používání advokátní kancelář platila, a to včetně systému Lexis/Nexis - ten obsahuje kopie téměř všech soudních rozhodnutí, zákonů a nařízení ve Spojených státech a také články ze stovek časopisů a novin z celého světa.
Několik hodin se pak snažila najít jakékoliv informace o Den-nisu Callaghanovi, Boskovi a Sebastianovi.
Nic zvláštního ale nenašla. Bradford Smith byl členem newyorské a federální advokátní komory a v současné době pracoval v jedné firmě v Midtownu. Zdálo se ovšem, že tato společnost nemá žádné vazby na firmu Hanover & Stiver ani na banku New Amsterdam.
Dennis Callaghan nebyl právník, nýbrž podnikatel. Fušoval do desítek nejrůznějších aktivit a v minulosti byl vyšetřován za akciové podvody a machinace s nemovitostmi, přestože za tyto čachry nikdy nebyl obviněn. V současné době působil asi ve dvaceti různých společnostech, z nichž některé byly registrovány v daňových rájích a podle Taylor byly jen prázdnými skořápkami.
Přesto Taylor neodhalila žádnou souvislost mezi těmito společnostmi a firmou Hanover & Stiver.
Rovněž informace o Sebastianovi - obsažené vesměs v archivech univerzitních časopisů, do kterých přispíval - nebyly nikterak usvědčující. Taylor nicméně zjistila, že Sebastianova imidž zlatého chlapce z Upper East Side je do značné míry klamná. Thom Sebastian vyrůstal u Chicaga a jeho otec pracoval jako vedoucí v prodejně se smíšeným zbožím (Taylor si až nyní uvědomila, proč se na ni Thom tak divně díval, když sdělila hostům u Ady, že její otec provozuje večerku).
Měl sice bakalářský diplom z Harvardu, ale jeho získání mu trvalo šest let, protože v průběhu studia přešel na distanční formu - pravděpodobně musel pracovat, aby si zaplatil školné.
Diplomy z právnické fakulty univerzity v Yale, jichž si Taylor všimla u něj na stěně, tedy zřejmě pocházely až z nadstavbových vzdělávacích kurzů. Magisterský titul získal Sebastian na právnické fakultě v Brooklynu, kterou absolvoval ve večerním studiu -přes den totiž pracoval jako soudní doručovatel, který roznášel soudní obsílky do nejnebezpečnějších čtvrtí na vnějším okraji města.
Za věčně vtipkujícím lvem salonů se tedy skrýval jiný Thom Sebastian. Odhodlaný, ctižádostivý a houževnatý muž. A také
jak Taylor zjistila během odposlouchávání rozhovoru v Adině sklepě - zloděj, jenž „vysere firmu, která vysrala jeho".
To už však do knihovny přicházeli další zaměstnanci a Taylor nechtěla, aby někdo viděl, co dělá. Odhlásila se tedy z databáze a zamířila na administrativní podlaží.
Tam vešla do archivu, o kterém jí říkala Carrie Masonová - do rozlehlé ušmudlané místnosti plné zdánlivě nekonečných řad skříní. Fakturační oddělení sem ukládalo původní časové výkazy, které advokáti dennodenně vyplňovali.
Taylor se ujistila, že je místnost prázdná, otevřela skříň s písmenem „D", která obsahovala výkazy Ralpha Dudleyho, a vyhledala ty nejčerstvější. Modré proužky propisovacího papíru byly zaplněny Dudleyovým rozmáchlým škrabopisem popisujícím každou desetiminutovku jeho pracovní doby. Taylor výkazy pročetla a vrátila je na místo. Stejný proces absolvovala ve skříni s písmenem „L" jako Lillick a „S" jako Thom Sebastian.
Nakonec vstala a chystala se odejít, když vtom ji něco napadlo.
Přímo vedle ní stála skříň s písmenem „R".
Položila ruku na kliku a po chvíli váhání skříň otevřela. Nakoukla dovnitř a s úžasem vytřeštila oči na brožurky se jménem Mitchella Reece. Ležely jich zde stovky. Pane na nebi..., bylo jich dvakrát více než u většiny ostatních advokátů.
Taylor náhodně vytáhla jednu brožurku - zářijovou -, rychle ji prolistovala a namátkou se zadívala na typický pracovní den v životě Mitchella Reece.

Jednání s novým klientem - Y2 hodiny.
New Amsterdam Bank & Trust v. Hanover & Stiver - 4A hodiny (písemné výpovědi).
Westron Electronic et al. v. Larson Associates - 3A hodiny (zrušení soudního předvolání, }. Brietell).
Stát New York v. Kowalski - Y2 hodiny (porada se státním zastupitelstvím, dobroč.).
Stát New York v. Hammond - I3 hodiny (schůzka s obžalovaným, dobroč.).
Summers Publishing - 2ň hodiny (studium, výtah z kapitoly 7 o bankrotech).
Taylor letmo nahlédla dopředu.
Lásky v. Allied Products... Mutual Indemnity of New Jersey v. New Amsterdam Bank & Trust... Stát New York v. Williamsová.
Taylor spočítala celkový počet hodin. Klientům jich bylo naúčtováno šestnáct. Šestnáct hodin produktivní činnosti bez dopravy sem a tam, bez oběda, odskakování na toaletu nebo do kuchyňky.
Šestnáct hodin za jediný den!
A každý den přitom vypadal přibližně stejně.
Příprava k obhajobě, příprava k obhajobě, u soudu, soupis výtahu, u soudu, u soudu, jednání o mimosoudním vyrovnání, příprava k obhajobě, u soudu, dobroč. program - schůzka s klienty a státním zástupcem.
U soudu u soudu u soudu...
Mitchell Reece se nikdy nezastavil.
Taylor napadla myšlenka, při níž se musela v duchu usmát. Mám, nebo nemám?
Jdi do toho, Alenko.
Otevřela brožuru s nejnovějšími výkazy a nalistovala na den, kdy Reece sledovala na stanici Grand Central.
Tři hodiny, během nichž byl mimo kancelář, Reece ve výkazu označil jako Kód 3.
Což znamenalo osobní volno.
Čas, který člověk tráví u zubaře.
Čas, který tráví na třídní schůzce.
Čas, který tráví s přítelkyní ve Westchesteru.
Taylor cítila mrazení a rozpaky, když procházela výkazy za několik posledních měsíců a zaměřovala se na Reeceovy polední přestávky. Také v září si Mitchell Reece prodlužoval pauzy na oběd, ale v té době to obvykle dělal dvakrát až třikrát týdně. Zatímco v listopadu tak činil přibližně jen jednou za týden.
Tři hodiny uprostřed dne u workoholika, jako je Reece?
Taylor Lockwoodová to nicméně chápala: také už měla v životě milence.
Uložila výkazy zpátky do skříně a zavřela ji.
Vzduch na ulici byl chladný, ale celé město zdobila vánoční výzdoba, a tak se Taylor rozhodla, že půjde domů pěšky. Nasadila si sluchátka walkmana, zakryla je klapkami na uši a dala se do rychlé chůze. Přemýšlela o večeru, který ji dnes čeká, a o večeři s Mitchellem Reecem - tedy alespoň do chvíle, kdy syčení zaváděcího pásku umlklo a ve sluchátkách se ozval Miles Davis se svým „Seven Steps to Heaven". V tom okamžiku byl okolní svět pro Taylor Lockwoodovou ztracen.
No to se podívejme.
Mitchell Reece by klidně mohl dělat profesionálního bytového architekta.
"Taylor by byla řekla, že Reece nebude mít na zařizování bytu čas - a koneckonců ani zájem. A tak když právník otevřel dveře a uvedl ji do obrovského bytu přestavěného z tovární haly, Taylor se zmohla jen na ostré a překvapené zachechtání.
Dívala se na jedinou rozlehlou místnost, která mohla mít dobrých dvě stě padesát čtverečních metrů. Byla zde samostatná vyvýšená ložnice obehnaná mosazným zábradlím, v níž stála dubová skříň a stejný prádelník - a také postel, která okamžitě upoutala Taylořinu pozornost. Byla mahagonová a měla mohutnou pelest, pod níž se cokoliv přízemního nutně muselo ztrácet. Postavy vyřezané do pelesti v gotickém stylu byly popraskané a ošoupané. Taylor nedokázala přesně posoudit, co mají znázorňovat - snad draky a obludy.
Taylor si vzpomněla na bájného tvora v Alence v kraji za zrcadlem.
Střež se, střež Tlachapouda, milý synu, Má tlamu zubatou a ostrý dráp.
Všude v bytě stály květiny, sochy, starožitnosti, vysoké knihovny a tapisérie. Bodové žárovky vrhaly zaostřené světlo na malé sošky a obrazy, z nichž mnohé vypadaly dostatečně ošklivě na to, aby byly nesmírně cenné. Cihlové a sádrokartonové zdi nechal Reece namalovat bílou, šedou a růžovou barvou. Dubová podlaha byla bíle namořená.
Jestli tenhle chlap umí i vařit, zavtipkovala Taylor v duchu, možná přece jen přehodnotím svůj plán na dítě na dobírku a vezmu si ho.
„Já vím, že jste na mě chtěl jenom udělat dojem."
Reece se zasmál. „Ukažte, pověsím vám plášť." Reece měl na sobě pytlovité kalhoty a nadýchanou bílou košili. Na nohou bez ponožek měl obuty pantofle a jeho vlasy byly stále vlhké od nedávné sprchy.
Taylor pro dnešek zvolila styl nezávazné svůdnice. Černé punčochy, ale boty na nízkých funkčních podpatcích. Černé šaty značky Carolina Herrera - přiléhavé, ale bez výstřihu. (Pokud jde o výstřih, jedna její spolubydlící to kdysi zhodnotila lapidárně: Na prsa zapomeň, Taylor, a vyhýbej se výstřihům. Ale zbytek tvýho těla je úplně k sežrání. Oblíkej si krátké a přiléhavé věci. Pamatuj si to. Krátké a přiléhavé.)
Taylor si všimla, jak Reece bloudí očima po jejím těle. Choval se diskrétně, ale ne dost diskrétně: Taylor zachytila jeho pohled v jednom zrcadle poblíž tlachapoudovské postele.
Tak řekni, slečno Westchesterová, řekla v duchu Reeceově tajemné přítelkyni, dokážeš se ty nasoukat do podobných šatů?

Následovala Reece po orientálním koberci. Nohy jídelního stolu měly na konci zvířecí tlapy a na jedné straně vyřezaná slunce, která se tvářila velmi vážně.
„Váš stůl vypadá nešťastně."
„Asi se nudí. Moc často návštěvy nemívám. Ale dneska večer bude šťastný."
Když Reece přebíral láhev vína, které Taylor přinesla, bedlivě se na něj zadívala a dospěla k závěru, že ani on není příliš šťastný. Oči měl stále zarudlé a zdálo se, že se musí nutit, aby se uvolnil a odsunul stranou naléhavé problémy advokátní kanceláře.
Vešel do kuchyně a uložil chardonnay do ledničky. Taylor nakoukla dovnitř - lednice obsahovala pouze víno. „Někdy byste měl zkusit taky jiné potraviny," řekla. „Hlávkový salát, pomeranče. Prý vám dokonce prodají kuřata, která můžete rovnou grilovat."
„Tohle je vinný sklípek," odpověděl Reece, zasmál se a vytáhl láhev Puligny-Montrachet. Oblíbené burgundské mého otce,
vzpomněla si Taylor. „Lednička je támhle," dodal Reece a ukázal na vysokou lednici. Uchopil do jedné ruky dvě křišťálové číše a odnesl víno v keramickém kbelíčku do obývacího pokoje.
Člověče, pomyslela si Taylor, ten je ale zručný.
Reece nalil víno a oba si přiťukli. „Tak na vítězství."
Taylor se na něj chvíli dívala a pak zopakovala přípitek. Víno bylo plné a chutnalo sladkokysele - připomínalo spíše jídlo než pití. Mohutná číše ji tížila v ruce.
Posadili se a Reece jí vysvětlil, jak k tomuto bytu přišel. Když se sem nastěhoval, byly zdejší prostory zcela nezrekonstruované, takže Reece musel byt zařídit sám. Projekt mu zabral téměř rok, protože měl v té době tři náročné procesy a neměl čas scházet se se zástupci stavebních firem. „Často jsem tehdy spal v pilinách," vysvětlil jí. „Ale ty případy jsem vyhrál."
„Prohrál jste vůbec někdy něco?" zeptala se Taylor.
„Samozřejmě. Každý prohrává případy. Já jich pouze vyhrávám o něco více než většina lidí. Ale nehledejte v tom žádné kouzlo. Ani štěstí. Klíčem k úspěchu je příprava. A vůle vítězit."
„Příprava a vůle. To by mohlo být vaše motto."
„Možná bych si měl vážně pořídit erb. Zajímalo by mě, jak se to řekne latinsky."
Taylor vstala a přešla k dlouhé dřevěné polici. „Moje máma tomuhle říkala police na tretky. A já pořád nevěděla, co to ty natretky jsou." Reece se zasmál.
Taylor se přistihla, že se dívá na armádu kovových vojáčků.
„Já je sbírám," sdělil jí Reece. „Největší sbírku na světě měl zřejmě Winston Churchill a taky Makolm Forbes byl docela sekáč. Zatímco já je sbírám teprve asi dvacet let."
„Z čeho jsou, z cínu?"
„Z olova."
„Jednou dostal můj otec nápad, že bych na Vánoce neměla dostat panenky, ale vojáčky," řekla Taylor. „To mi mohlo být takových osm nebo devět. A tak jsem dostala plno sáčků se zelenými plastovými vojáky. Jenže kromě nich mi dal otec taky model B-dvaapadesátky, a tak jsem ty vojáky vybombardovala a vrátila se k Barbie a medvídkovi Pú. Máte ještě nějaké další věci? Třeba děla a katapulty?"
„Všechno. Vojáky, koně, děla, muniční vozy..."
Taylor usrkla víno a pomyslela si: Někdy na člověka dolehne bláznivost světa kolem něj a on se pak přistihne, že se jakoby vznáší nad své tělo jako nějaký okultista, dívá se na sebe shora a může si jen říct: „Doprdele práce, tohle je prapodivné. Já, Alenka v Říši divů sedím v bývalé tovární hale vedle pohledného muže, se kterým si hraju na detektivy, popíjím víno za sto dolarů a bavím se o olověných vojáčcích."
V duchu si kladla na srdce, že se nesmí za žádných okolností opít.
Reece si pohrával s několika vojáčky. „A taky mám britský čtverec. Vyrobil jsem si ho, když mi bylo šestnáct."
„To je nějaký hlavolam?"
Reece se rozesmál. „Britský čtverec, Taylor? To je bojové seskupení. Báseň Gunga Din přece."
„Kipling," chytila se Taylor.
Reece přikývl. „Vojáci se rozdělili do dvou řad. Jedna stála a nabíjela, zatímco druhá klečela a střílela. Jediný, kdo přes čtverec dokázal proniknout, byli Zuluové."
„Kdože?"
„Zuluové. Afričtí kmenoví válečníci."
„Aha. Burská válka."
„Ta byla až o dvacet let později."
„Jo, jasně," řekla Taylor vážně a chápavě přikývla.
„Vy se mi vysmíváte, že?"
Taylor zavrtěla hlavou, ale nedokázala udržet vážnou tvář. Zašklebila se a řekla: „Rozhodně."
Reece ji dovádivě plácl do ramene a jeho ruka přitom setrvala na jejích tenkých bavlněných šatech o malý okamžik déle, než bylo nezbytně nutné.
Pustil jazzovou hudbu.
„Už se vám někdo ozval ohledně těch demokazet?"
„Reakce nebyly z nejlepších."
„Stačí jediná nahrávací společnost."
Taylor pokrčila rameny a pohlédla na starožitné hodiny. Půl deváté. Stále necítila nic vařeného, smaženého ani

pečeného. Takže tohle si můžeme odškrtnout: vařit neumí. Možná se půjdeme někam posadit. Ale...
Vtom zazvonil domovní zvonek.
„Promiňte."
Reece vstal a uvedl do bytu mladého muže, který zdvořile kývl na Taylor a vytáhl z velké nákupní tašky talíře zabalené v perforovaném staniolu. Reece prostřel stůl kostěnými čínskými podtalířky, stříbrnými příbory a svícnem.
„Přejete si, abych vám nalil víno, pane Reece?" zeptal se mobilní sluha.
„Ne, děkuji ti, Roberte." Reece podepsal stvrzenku a podal muži bankovku.
„Tak dobrou noc, pane."
K večeři byly palačinky s kaviárem a kyselým krémem, telecí medailonky s čerstvými lanýži v maršálové omáčce, dušená če-kanka a chladné marinované zelené fazolky.
Tenhle kluk si na zahradní hamburgery nepotrpí...
Posadili se za stůl a dali se do jídla. „A teď mi povězte, co jste o tom úpisu zjistila," vybídl ji Reece.
Taylor si utřídila myšlenky. „Takže především se někdo naboural do počítače a vymazal všechny záznamy o výlohách, nákladech a telefonátech za sobotu a neděli."
„Úplně všechny?" Reece se zatvářil ztrápeně.
Taylor přikývla. „Vlastně za celý týden. Všechny informace, které by mohly spojit nějakého konkrétního člověka s firmou -s výjimkou záznamů z elektronického zámku a časových výkazů."
„Dobře." Reece přikývl a domýšlel důsledky Taylořina sdělení. „Kdo všechno má do toho systému přístup?"
„Tak těžké to není. Potřebujete přístupovou kartu, ale ta se dá snadno ukrást." Taylor se znovu napila báječného vína - Reece mezitím otevřel druhou láhev. „Zkusme si projít případné podezřelé. Tak za prvé Thom Sebastian."
Reece přikývl. „Pokračujte."
„Sejmula jsem z vašeho trezoru otisky prstů. Na boku a horní straně jsem objevila Sebastianovy."
Reece se rozesmál. „Co že jste udělala?"
„Sehnala jsem si takovou sadu pro Sherlocky-amatéry. Popráš-kovala jsem místo činu a objevila pětadvacet daktylů - tedy otisků. Patnáct z nich bylo naprosto neidentifikovatelných. Z ostatních deseti patřilo sedm stejné osobě - jsem si docela jistá, že vám, přestože šlo jen o částečné otisky. Popráškovala jsem totiž i váš hrnek na kávu. Mimochodem vám dlužím nový, protože z něj ten prášek nešel sundat. Tak jsem ho vyhodila."
„Říkal jsem si, kam se asi poděl."
„Takže zbyly tři otisky. Dva z nich jsem nedokázala přiřadit nikomu konkrétnímu, ale ten třetí patří jednoznačně Thomovi."
„Thomovi?" Reece se zamračil. „Ten hajzl."
„Kromě toho jsem objevila ještě asi dvanáct otisků, které vypadají spíše jako hladké šmouhy, jako by měl jejich nositel rukavice," pokračovala Taylor. „Takže si myslím, že se Thom do toho sejfu nevloupal. Podle postavení otisků na povrchu trezoru to spíš provedl ten člověk s rukavicemi - nějaký profík. Ale je možné, že si Sebastian předtím ten trezor prohlížel, případně se ho pokoušel otevřít sám, a když neuspěl, zjednal si na to odborníka. Znáte nějaký důvod, proč by měl mít zájem prohledávat vaše věci?"
„V minulosti už pro New Amsterdam pracoval, ale ne v případě jejich sporu s Hanover & Stiver - tedy alespoň o tom nic nevím. A i kdyby, rozhodně nemá co bez dovolení prohledávat cizí kanceláře." Reece se zasmál a obdivně na Taylor pohlédl. „Otisky prstů... To by mě nikdy nenapadlo."
Taylor mu následně vysvětlila, že jí Sebastian zalhal na otázku, jak dlouho se v sobotu v noci zdržel v klubu, a že byl ve skutečnosti ve firmě. Kromě toho mu řekla i o Boskovi a Dennísu Callag-hanovi - jak se domlouvali, že něco z firmy odcizí a zač pak své peníze utratí.
„Slyšel jste někdy v souvislosti s případem Hanover & Stiver jméno Callaghan?"
„Ne." Reece zavrtěl hlavou. „Ale jaký může mít Sebastian motiv? Riskoval by vězení jen proto, aby se pomstil firmě?"
„A proč ne? Tahle firma byla celý jeho život. A koneckonců má i on svou temnou stránku. Pracoval jako soudní doručovatel v Brooklynu a Queensu."
Reece přikývl. „Jo, tihle hoši jsou tvrdí."
Taylor znovu v uších zazněla Sebastianova nepřímá výhrůžka.
„Já myslím, že mu jde o pomstu," řekla. „Mám dojem, že peníze, které mu Hanover & Stiver vyplatí za ztrátu toho úpisu, chápe jako splátku za všechno, co mu naše firma dluží - za to, že se nemohl stát podílníkem. Jen si to představte: on je dokonalým produktem firmy Hubbard, White & Willis, která ho šest nebo sedm let učila, aby šel tvrdě dopředu a neohlížel se vlevo vpravo. Jo, a taky sleduje mě."
„Vás?"
Taylor přikývla. „Vede si na mě svazek."
„Ale proč?"
„Poznej svého nepřítele," prohodila Taylor a dodala: „Vzpomínáte si, jak jsem se zmiňovala o Dudleym? Tak teď se podržte."
Popsala Reeceovi svou historku s Junií a Klubem umění a fotografie ve West Side.
„Fíha," vyhrkl Reece. „Ta malá holka je šlapka? Dudley se zbláznil. Vždyť za tohle půjde sedět, až zčerná. Pohlavní zneužití, napomáhání k trestné činnosti."
„Vypadá to, že té holce vyplácí tisíc babek týdně. Říkal jste mi, že má finanční problémy. Takže tohle je jeho motiv. A pokud jde o jeho sobotní přítomnost ve firmě, vím, že tam byl a řekl Junii, že pracuje na nějakém projektu, který mu vynese spoustu peněz. Jenže když jsem se dívala na jeho časové výkazy, zjistila jsem, že si za celou sobotu a neděli nenaúčtoval ani minutu. Takže ať už ve firmě dělal cokoliv, rozhodně to mělo osobní ráz..."

Taylor se na chvíli odmlčela.
„A pak tady máme třetího kandidáta."
„Koho?"
„Seana Lillicka."
„Toho právního asistenta? Zatraceně, ten pro mě v tom případu pracoval - zná o tom úpisu veškeré podrobnosti. Ale jaký by mohl mít motiv?"
„Taky peníze. Našla jsem v jeho bytě několik desítek tisíc dolarů. Z platu právního asistenta je určitě neušetřil. A těmi svými rádobyuměleckými sračkami si je taky rozhodně nevydělal."
„Jenže v době krádeže toho úpisu Lillick ve firmě nebyl, nebo ano?"
„Nejsem si jistá. Podle záznamu ze zámku přijel do firmy v sobotu ráno. Předpokládala jsem, že pak odešel, protože klientovi naúčtoval jen pár hodin. Ale taky se tam mohl zdržet celou noc."
Reece něco napadlo. „To je zajímavé... Lillick tráví spoustu času s Wendallem Claytonem."
Taylor přikývla. Taky je často vídala spolu.
„Ale víte, co je zvláštní?" zamyslel se Reece. „Lillick pracuje v oddělení soudních sporů. Nedělá firemní právo. Proč by měl vůbec pracovat pro Claytona?"
„To nevím."
Advokát se zachmuřil. „Lillick byl obeznámen i s případem nemocnice St. Agnes. To on mohl poskytnout Claytonovi informace, které vedly k objevu toho překvapivého svědka ze San Diega."
„Vy myslíte, že za tím byl Clayton?" zeptala se Taylor.
Reece pokrčil rameny. „Ta nemocnice je Donaldův klient, stejně jako banka New Amsterdam. Clayton se stará jenom o tu fúzi a sabotáž Burdickových klientů je velmi účinný prostředek, jak ji prosadit."
Vstal, odešel do kuchyně a vrátil se se dvěma sklenicemi koňaku, z nichž jednu podal Taylor. Destilát zanechával na skle tenký sirupovitý film. „Zítra Wendall pořádá večírek u sebe v Connecti-cutu. Co kdybyste tam zajela? Třeba zjistíte něco užitečného."
„Ne, já jet nemůžu. Jsem jenom právní asistentka."
„Ti jsou taky součástí firmy. Navíc to bude spíš takové výroční zasedání s vítáním nových zaměstnanců a tak. Můžete tam jet se mnou."
„Myslím, že by nás neměli vidět spolu."
„Až tam dorazíme, tak se rozdělíme. Přijedeme později a jednoduše se vmísíme do davu." Reece k ní naklonil sklenici. „Dobrá práce, advokátko."
Přiťukli si, ale Taylor se přitom zřejmě ošila.
„Co je?"
„„Advokátko."
„Vám se to nelíbí?"
„Takhle mě oslovuje otec. Vždycky mi přitom vstávají vlasy na hlavě."
„Beru na vědomí," odpověděl Reece. „Umím si představit, jak je asi těžké být dcerou Samuela Lockwooda."
Kdybys jenom věděl, pomyslela si Taylor a v uších se jí rozlehla stejná slova, která včera adresovala telefonnímu vzkazu svého otce.
Upili koňak a začali se bavit o firmě, o zaměstnancích, o milostných pletkách, o tom, kdo je homosexuál, kdo se stane podílníkem, a kdo ne... Většinu informací přitom do rozhovoru přinášela Taylor a velmi ji překvapovalo, že Reece zná jen tak strašlivě málo klevet o firmě a jejím životě.
Skutečnost, že Mitchell Reece toho ví stejně málo o plánované fúzi, jí však přímo vyrazila dech. Zatímco podílníci i ostatní zaměstnanci firmy trávili diskusemi o fúzi více hodin než prací pro klienty, k Reeceovi jako by se tyto informace vůbec nedonesly. Při jedné příležitosti se Taylor zmínila, že si Clayton najal německého advokáta, aby prošetřil bankovní účty, které si Burdick údajně otevřel ve Švýcarsku.
„Vážně?" zeptal se Reece s až slaboduchým překvapením.
„Copak vás to neznepokojuje?" odpověděla Taylor otázkou. „Co se všechno stane, jestli Wendall vyhraje?"
Reece se zasmál. „Ne. Mně na tom ani trochu nezáleží - pokud budu dál moci řešit případy, dobré případy, tak je mi to úplně fuk. Ať už je u kormidla Donald, Wendall nebo třeba John Pe-relli."
Společně sklidili ze stolu nádobí a Reece ukázal na koženou sedačku. Oba kolegové k ní přešli a zabořili se do hlubokých a poddajných podušek.
Nastala chvíle ticha. Tikot hodin. Zvuk sirény daleko odtud. Vzdálený křik.
A pak ji Reece políbil.
A ona jeho polibek opětovala.
Chvíli se objímali, Reece sjížděl pravou rukou po její tváři směrem dolů, ale pak se nerozhodně zastavil na její klíční kosti.
Jeho dlaň zamířila dolů, ale i ona ustrnula.
Snad proto, že na Taylor vycítila cosi zadrženého - jakousi obezřetnost, která Taylor opravdu zničehonic přepadla.
„Promiň," řekl Reece. „Jsem impulzivní a nedočkavý. Pošli mě k čertu."
„Kdybych chtěla, tak tě tam pošlu."
Kdybys jenom věděl...
Reece se opřel a po chvíli dodal: „Chtěl jsem ti něco říct."
„Jasně."
„Není to nic tak důležitého. Ale docela mě to žere. Vzpomínáš si, jak jsem ti včera po tom křížovém výslechu říkal, že

nemůžu jít na oběd?"
„Vzpomínám." Taylor cítila, jak se jí rozbušilo srdce.
„Žádné jednání jsem neměl."
Taylor se vybavila tříhodinová pauza v časovém výkazu. A kytice.
„Jel jsem do Westchesteru."
Taylor kývala hlavou a mlčela.
„Příliš o téhle záležitosti nemluvím," pokračoval Reece. „Mám tam v léčebně matku."
„Ech, to mě mrzí, Mitchelli."
Reece to přijal se stoickým klidem, ale Taylor se zdálo, že vidí kdesi za jeho očima bolest. „Schizofrenie. Je to dost špatné. Jezdím za ní přibližně dvakrát týdně. Někdy mě pozná." Usmál se. „Včera na tom byla docela dobře. Přinesl jsem jí květiny a ona o nich pořád dokola mluvila."
„Bere nějaké léky?"
„Bere. A sestry v léčebně jsou na ni opravdu hodné. Ale mně se o tom přesto strašně těžko mluví. Ty jsi vlastně jediná, komu jsem to řekl."
Taylor pocítila z této důvěry radost - ještě větší, než když si ji Reece vybral, aby mu pomohla s hledáním dlužního úpisu. „Nikomu nic neřeknu... A jestli ti v tom můžu nějak pomoct.
„Hele, co kdybys mi třeba dala pusu na odpuštěnou, že jsem ti neříkal pravdu?"
Taylor se zasmála a stiskla Reece za paži. Natáhla se a rychle ho políbila.
A pak mu položila ruce kolem krku a pokračovala v líbání.
Vášnivém.
Kam tohle všechno spěje? přemýšlela.
Během opětovaných polibků a opětovaných doteků v duchu počítala obdržené žádosti o ruku (dvě), milence, kteří s ní bydleli (tři), a muže, s nimiž se vyspala (třináct).
Vzpomněla si na ty, k nimž cítila pouhou náklonnost, neboť tvrdili, že jsou do ní beznadějně zamilováni. A vzpomněla si i na ty druhé: na ty, po nichž toužila nebo ji vzrušovali právě proto, že se chovali, jako by byla vzduch.
Možná to tentokrát bude jiné, napadlo ji. Možná ji stárnutí, zážitky a přežívání v tomto světě změnilo natolik, že dokáže lépe rozlišovat a udělat si přesnější úsudek.
Třeba se ocitla na úplně jiném místě - v Říši divů, kterou obývá její otec a Mitchell Reece. V Říši divů, kde se jim ona plně vyrovná.
Ale pořád se měj na pozoru, připomínala si. Vzpomínáš si na vyprávění Thoma Sebastiana o pocitu z atraktivních žen? Dávej si pozor na mýtus o absolutním okamžiku - o chvíli, jako je tato, kdy jen tak sedíme nebo ležíme vedle sebe, svaly máme uvolněné a utápíme se v jistotě lásky. O absolutním okamžiku, kdy se konverzace vznáší kdesi nebetyčně vysoko, sebedůvěra jednoho je posilována sebedůvěrou druhého a harmonie mezi tebou a tvým milencem vyráží na povrch jako krokusy v dubnu.
Taylor se lehce zaklonila a setřela si z tváře válečnou barvu rtěnky. Reece pohlédl na její prázdnou sklenici. Postavil se, dolil oběma koňak, opět se zabořil do pohovky a začal si pohrávat s horním knoflíkem košile. Vlasy měl rozcuchané - pokusil se je uhladit, ale některé lokny zůstávaly zježené.
„Víš co?" řekl.
„Co?"
„Mám radost."
„Z čeho?" Teprve v tomto okamžiku ucítila Taylor ve svém nitru onen pocit roztávání. Ještě před chvílí se v duchu nabádala k obezřetnosti, ale stavidla štěstí se již nezadržitelně protrhávala.
Bude to dobré, nebo špatné? Čas rozhodnutí se blížil s rychlostí smyku na kluzkém listí. Tak co? Rozhodni se: dobré, nebo špatné? Rozhodni se rychle, Alenko, máš na to asi tři minuty.
„Mám radost, že jsme toho zloděje ještě nechytili. Pracovat s tebou je pro mě potěšení," vysvětlil Reece chraplavým hlasem.
Zvedl skleničku.
No tak, teď přišla ta chvíle. Dělej. Jdeš do toho, anebo zůstáváš? Ještě pořád to máš ve své moci. Klec zatím nespadla. Můžeš zvolit nezávazný přístup a zahrát to celé do autu. Poděkuješ mu za večeři a postavíš se. Nic víc to nechce.
Tak, nebo onak, rozhodni se. Bude to dobré, nebo špatné?
Také ona zvedla sklenici a přiložila si ji ke rtům, ale když Reece upíjel koňak, lehce si polil košili.
„Zatraceně," zabručel.
No tak, dobré, nebo špatné? Rozhodni se už. Vyber si...
„Ukaž, vyčistím ti ji," řekla.
Dobré, nebo špatné?
Zdálo se jí, že si tuto otázku položila během posledních pěti vteřin nejméně dvanáctkrát. Možná to byly jen dvě vteřiny a možná jedna jediná, ale Taylor si na otázku stejně dosud neodpověděla. To už se na ni však Reece opět přitiskl ústy a jeho ruce - na právnického knihomola překvapivě velké a silné - jí šmátraly po ňadrech. A když jeho prsty vklouzly pod její šaty a hledaly na nich knoflíčky, cítila v nich Taylor obrovský žár.
Také ona začala přejíždět rukama po jeho košili. Nakonec ji pevně uchopila a překulila Mitchella Reece na sebe.
Dobré, nebo špatné? Dobré, nebo špatné?
Onoho pozdního sobotního večera seděli Donald Burdick a Bili Stanley vedle sebe v kožených křeslech s vysokým opěradlem a dívali se do pokoje komorníka ve svém soukromém klubu na Broad Street.
Právě v této místnosti každé ráno jeden ze zaměstnanců žehlil pro členy klubu výtisky New York Times, International

Herald Tribune a Wall Street Journal. Tato tradice se v klubu udržovala již od jeho založení v polovině devatenáctého století. V té době se však New York City mohlo pochlubit dobrými dvanácti deníky, a tak měl komorník celý den co dělat. Naopak dnes, kdy již ve městě nevycházel žádný večerník, který by stál za řeč, se tato místnost po večerech využívala pouze jako telefonní ústředna, k níž byly dlouhou šňůrou připojeny jednotlivé telefonní přístroje. Kdykoliv někdo do klubu zavolal, odnesl sluha aparát příslušnému členovi. Mobilní telefony byly pochopitelně v klubu zakázány.
Burdick se Stanleym nyní sledovali, jak černoch ve večerním žaketu rozvážně nese jeden z aparátů Burdickovi. Ten ho převzal a kývl na projev díků.
Rozhovor trval pouhé čtyři minuty.
Burdick do sebe vstřebal informace, zavřel oči a s myšlenkou, že ve starém Římě by poslíčka za doručení podobné zprávy bezpochyby stihla smrt, volajícímu zdvořile poděkoval.
Vrátil sluchátko do vidlice. V místnosti se okamžitě objevil sluha a opět telefon odnesl.
„Co to, sakra, bylo?" zeptal se Stanley.
„Ten pronájem," odpověděl Burdick a zavrtěl hlavou. ..„Ach ne," zamumlal Stanley.
Burdick přikývl. „Dokázal to. Clayton tu smlouvu nějak potopil."
Volajícím byl jeden z poskoků Harryho Rothsteina, šéfa veřejné obchodní společnosti vlastnící budovu, v níž sídlila firma Hubbard, White & Willis. Společnost se zničehonic stáhla z jednání o nákladné dlouhodobé smlouvě o pronájmu a měla v úmyslu stávající smlouvu po jejím vypršení neprodloužit.
To znamenalo, že z finančního hlediska bude nyní logičtější přistoupit na fúzi s Perellim a přestěhovat se do jeho kancelářských prostor v Midtownu.
Sakra... Burdick zaťal ruku v pěst.
„Takže Clayton bude vykládat Židům, co mají dělat se svými nemovitostmi na Manhattanu?" vyštěkl Stanley. Nebylo potřeba ztišovat hlas. Jedinou neprotestantskou frakci v klubu představovali katolíci a žádný ze tří těchto papeženců zde dnes večer nebyl. „Jak to, kčerru, dokázal?"
Burdick nevěděl a bylo mu to v zásadě jedno. Jak ovšem docela nedávno poznamenala jeho manželka, v jistém smyslu musel člověk Claytona obdivovat. Burdick až dosud netušil, že mladý podílník o jednáních s Rothsteinem vůbec něco ví, natož že dokáže tak rychle ušít nějaký korupční - případně vyděračský - plán a prodloužení smlouvy sabotuje.
Se smlouvou v nedohlednu zbývala Burdickova jediná páka: přesvědčit firmu McIlillan Holdings, aby se postavila proti fúzi.
„Hned zítra pojedu na Floridu," řekl.
„Za McIlillanem?" zeptal se Stanley.
Burdick přikývl. „Na schůzi jejich správní rady. Udělám všechno možné, aby se Perelli dozvěděl, kde McIlillan Holdings stojí."
„Myslím, že tohle by mohlo pomoct," poznamenal Stanley a pak zamumlal cosi, co Burdick neslyšel.
„Co jsi říkal?" zeptal se Donald Burdick.
„Ptal jsem se, jestli si ještě vzpomínáš na doby, kdy nám všem stačilo shánět klienty a dělat právo."
„Nevzpomínám," odvětil Burdick kysele. „To muselo být ještě před mou érou."
Profesor práva a právní filozof Karl Llewellyn napsal knihu s názvem Ostružinový keř. Rostlina v titulu knihy byla metaforou pro studium a provozování práva a hlavní myšlenku díla představovala teze, že tento obor - včetně mnoha svých proměn a nejrůznějších variant - je v podstatě nekonečný. V knize Llewellyn napsal, že „jediným lékem na právo je další právo", čímž chtěl naznačit, že člověk nemůže do tohoto řemesla jen tak fušovat. Když je právník zahlcen nějakým případem, obchodním sporem nebo právnickou studií, když je vyčerpán a nemůže snést pomyšlení, že by měl byť jen na kraťoučkou chvíli pokračovat, pak nalezne spásu pouze tehdy, pokud vytrvá a ponoří se do případu ještě hlouběji.
Autor chtěl tím vším vyjádřit přesvědčení, že právo je nekonečně spletitou a nekompromisní milenkou.
Wendall Clayton nyní seděl za svým stolem naproti Randymu Simmsovi a přemýšlel o teoriích profesora Llewellyna.
Byla neděle krátce před polednem a podlézavý mladý právník právě doručil Claytonovi znepokojivou zprávu. Podařilo se jim sice sabotovat smlouvu o dlouhodobém pronájmu, o jejíž uzavření Burdick usiloval, ale někteří podílníci ze staré gardy i přesto odmítali hlasovat ve prospěch fúze. Burdickovo vítězství při obhajobě nemocnice St. Agnes je povzbudilo a Bili Stanley je poté masíroval tak usilovně, že se mu nakonec podařilo přetáhnout jejich hlasy zpět do Burdickova tábora.
Což znamenalo, že v otázce počtu hlasů pro Claytona při hlasování o fúzi, které bylo plánováno na příští úterý, opět vyvstaly určité pochybnosti.
„Jak to přesně vypadá?" zeptal se Clayton.
„Je to strašně vyrovnané. Víceméně půl napůl."
„V tom případě to musíme udělat míň strašně vyrovnané."
„Ano, pane."
„Zůstaň tady. Za chvíli jsem zpátky." Clayton vstal a sešel po schodech na oddělení právních asistentů.
Ke svému překvapení zjistil, že Sean Lillick není sám.
Pohledný mladík stál vedle dívky, rovněž právní asistentky ve firmě.
Clayton nechápal, co na ní Lillick vidí. Připadala mu plachá, bázlivá, neprůbojná. A taky trochu zaoblená.
Přinejlepším šoustačka útěchy.
Když oba viděli, že se k nim Clayton blíží, odstoupili od sebe a Clayton viděl - přestože předstíral opak -, že se právě kvůli něčemu hádají. Dívka měla oči zarudlé od pláče a Lillickova jinak těstovitě bílá tvář byla nyní celá brunátná.

„Seane," řekl Clayton.
Chlapec přikývl. „Ahoj, Wendalle."
„A vy jste...?"
„Carrie Masonová."
„Doufám, že vás neruším," řekl Clayton.
„Ne. Vůbec ne."
„Jenom jsme si povídali," dodala rychle Carrie.
„Aha. Povídali. Takže nás teď omluvte, Carrie. Máme se Sea-nem nějaké vyřizování."
Nikdo z nich se ani nepohnul. Lillick se díval do země. Carrie si po chvíli odkašlala a řekla: „Musíme zkopírovat nějaké dokumenty. Pro tu dohodu o zvláštních instrukcích."
Clayton neříkal nic a pouze se střídavě díval na oba zaměstnance.
„Tak co kdybys už začala?" řekl jí konečně Lillick.
Carrie zaváhala, zvedla hrst papírů a mrzutě odkráčela na statných nohou na chodbu.
„Přijdete večer na mou party, viďte?" zavolal na ni Clayton. „Ke mně do Connecticutu."
Dívka se ohlédla a odpověděla podílníkovi: „Jo, přijdu."
„To mě moc těší," řekl Clayton a usmál se.
Když dívka konečně zmizela, otočil se Clayton k Lillickovi. „Máme nějaké problémy s tím hlasováním. Potřebuju nějaké informace. Dobré informace. A potřebuju je rychle. Hlasování se koná pozítří."
Nejlepší přístup k informacím ve firmě měli pochopitelně právě asistenti a další podpůrní zaměstnanci. Stejně jako v případě komorníků a služek v seriálu Nahoře, dole, také ve firmě Hubbard, White & Willis se nejvýše postavení podílníci před pomocným personálem často rozpovídali jako školačky. Právě proto se Clay-ton loni slétl jako dravec na nebohého Seana Lillicka a začal ho uplácet výměnou za informace.
Lillick polkl a sklopil oči. „Myslím, že jsem už toho udělal dost."
„Byl jsi mi velmi užitečný," souhlasil podílník úlisně.
„Já vám už nechci pomáhat." Lillick se zadíval směrem, kterým odešla Carrie Masonová.
Clayton přikývl. Někdy se muselo přitlačit, a někdy naopak zalichotit. „Já vím, že je to pro tebe těžké. Ale všechno, co jsi udělal, bylo pro dobro všech lidí, kteří pracují v této firmě." Položil chlapci ruku na rameno. „Jsme už velice blízko, Seane, máme výhru na dosah. A jestli vyhrajeme..., vydělá na tom celá kancelář. Včetně tebe."
Právní asistent mlčel a Clayton pokračoval: „Pár lidí přeběhlo na jejich stranu. Potřebuju vědět o všech neobvyklých telefonátech Donalda Burdicka. O cestovních plánech a podobných věcech. Burdick je zoufalý muž a zoufalí lidé jsou nejlepšími přáteli jeho nepřítele. A víš proč? Protože se dopouštějí chyb. Chápeš to?"
„Ano."
„Rozumíš tomu? Vryješ si to do paměti?"
„Ano."
„Dobře. Tak něco najdi a já to ocením vysokou částkou. Pětimístnou částkou."
Clayton se odmlčel a fixoval právního asistenta pohledem. Po třiceti vteřinách Lillick pomalu řekl: „Trochu se tu porozhlídnu. Uvidíme, jestli objevím něco užitečného."
„No báječně," roztál Clayton. „Ale pozor, musí to být opravdu velmi užitečné. Na jemnůstky už nemám čas."
Barvy se navzájem bily.
Taylor Lockwoodová se dívala na úbory návštěvníků, kteří korzovali po obývacím pokoji venkovského domu Wendalla Claytona v Reddingu ve státě Connecticut. Viděla pléd. Viděla kombinaci citrónově žluté a oranžové. Viděla zelenkavé košile s červenými kalhotami.
Viděla madras!
Její matka jí kdysi o madrasu vyprávěla: v dávných a dávných šedesátých letech, kdy éru hippies charakterizovala rozplizlá batika, se praví excentrici odívali do madrasu.
Po pravdě řečeno měli střet barevných kombinací na svědomí výlučně starší právníci. Mladší právní advokáti byli vesměs v mo-kasínách, sportovních košilích či sukních a svetrech. Spousta perel, spousta světlých vlasů, spousta pohledných obličejů.
Byla neděle asi půl šesté odpoledne a Reece s Taylor před chvílí pomalu přijeli po široké příjezdové cestě ve vypůjčeném autě. Během jízdy sem se dvakrát museli zeptat na cestu, a když konečně zaparkovali, vešli do domu bez zaklepání. Nyní postávali bez povšimnutí ve vstupní hale.
„Jsme příliš dobře oblečení," poznamenala Taylor.
Reece si sundal kravatu a nacpal si ji do kapsy. „Jak vypadám?"
„Jako příliš dobře oblečený právník, který ztratil kravatu."
„Já si vezmu přízemí," řekl Reece. „Ty běž do prvního patra."
„Dobře," odpověděla Taylor rychle, ale pak zaváhala.
„Co se děje?" zeptal se Reece.
„Připadám si trochu jako lupič, ty ne?"
Reece začal rychle recitovat: „Loupež je vniknutí do obydlí bez povolení se záměrem spáchat trestný čin." Krátce se na Taylor usmál. „Zatímco my máme povolení tady být. Takže nejsme lupiči."
Když myslíš...
Reece zmizel a Taylor vyhledala bar. Barman právě kouzlil se sklenicemi sladkého likéru s pepermintovou příchutí. Taylor zavrtěla hlavou a místo toho si vzala skleničku chardonnay Stags Leap. Sotva však stačila poprvé usrknout, vynořil se vedle ní muž a stiskl ji za rameno.

Thom Sebastian.
Taylor se zachvěla, neboť jí v uších stále znělo Sebastianovo varování Boskovi, aby se o ni příliš nezajímal. Nemohla nemyslet na rizika, která právníkova slova nepřímo obsahovala.
„Ahoj," pravil obtloustlý Thom. „Zotavila ses dobře?"
„Zotavila?"
„Z noci strávené se mnou."
„Žádnému oficiálnímu vládnímu orgánu nebylo co hlásit."
„Výborně." Sebastian uhýbal očima, jako by se jí snad chtěl k něčemu přiznat. Rozhlédl se po místnosti a nenuceně se zeptal: „Máš něco zítra večer?" Co se mu asi honí hlavou?
„Myslím, že mi tam zbývá chvilka volna."
„Třeba i na večeři?"
„Jasně," řekla Taylor.
„Skvěle. Tak já ti zavolám." Sebastian jí na chvíli věnoval bez-výrazný pohled, a když se mu Taylor zadívala do záhadných očí, přepadl ji znenadání pocit, že pokud ten úpis ukradl on, tak se jí k tomu nyní hodlá přiznat.
A kdyby se přiznal a ten úpis vrátil? přemýšlela Taylor. Co by bylo pak?
Reece nebo její otec..., ti oba by Sebastianovi zničili život: přinejmenším by ho donutili k ukončení právní činnosti v New Yorku. Ona sama by se naopak přikláněla k řešení odměnit jeho přiznání anonymitou a nechat ho jít.
Když se však dívala, jak Sebastian odchází chodbou a hledá další alkohol, uvědomila si, že trochu předbíhá. Nejdřív najdi ten úpis a teprve pak přemýšlej o spravedlnosti...
Také Taylor vyšla do chodby. Přitom si všimla postarší ženy, která si ji pozorně prohlížela s téměř pobavenou zvědavostí. Připomínala jí Boskovu matku Adu Smithovou. Taylor se jí pokusila vyhnout, ale jakmile se jejich pohledy setkaly a zaklínily do sebe, ucítila sílu ženiny mlčenlivé výzvy, a tak zůstala na místě a počkala, až ji žena osloví.
„Vy jste Taylor Lockwoodová," začala žena.
„Ano."
„A já Věra Burdicková, Donaldova manželka."
„Těší mě," řekla Taylor a vzpomněla si na její jméno v novinovém článku, který jí otec nedávno odfaxoval. Obě ženy si podaly ruce. Věra zřejmě postřehla překvapení v Taylořině obličeji - překvapení, že příslušníci Burdickova tábora se bez uzardění pohybují na nepřátelském území. „Donald má dnes nějaké jednání," řekla Věra. „A tak mě požádal, abych sem jela místo něj."
„Je to hezký večírek," poznamenala Taylor.
„Wendall byl tak laskav, že poskytl svůj dům k dispozici. Totéž dělá i v červenci pro nové zaměstnance přijaté v létě. Právníci to chápou jako takový výlet na čerstvý vzduch."
Malý prostor mezi oběma ženami zaplnilo tíživé ticho.
Patovou situaci ukončila Taylor. „No, myslím, že se trochu vmísím do davu."
Věra Burdicková přikývla, jako by jí tato krátká obhlídka Taylor Lockwoodové poskytla veškeré potřebné informace.
„Moc ráda jsem vás poznala, drahoušku. A hodně štěstí."
Taylor sledovala, jak se Burdickova manželka ztrácí v hloučku právníků stojících opodál. Hodně štěstí? Když se z hloučku ozval Věřin smích, Taylor znovu zamířila ke schodišti. Byla právě v polovině chodby, když zaslechla další hlas - měkký mužský hlas namířený přímo na ni. „A kdo že jste vy?"
Chlupy na krku se jí zježily.
Otočila se a pohlédla přímo do tváře Wendalla Claytona. Nejprve ji překvapilo, že je Clayton o pouhých pár centimetrů vyšší než ona. A pak si všimla, že je zblízka mnohem pohlednější než při pohledu zdálky.
A zároveň se její mysl naprosto zatemnila. Tři nebo čtyři vteřiny ji nenapadla jediná kloudná myšlenka. Jedinou příčinou byly Claytonovy oči. Wendall Clayton měl oči člověka, který ví, jak ovládat lidi - člověka, jemuž se jen s tryznivou námahou říká ne, i kdyby své požadavky vyjadřoval pouhým mlčením.
Přesně jako u jejího otce.
„Prosím?" zeptala se nakonec Taylor.
Clayton se usmál. „Ptal jsem se, kdo že jste vy."
Jaképak „že", nádivo jeden, pomyslela si Taylor v duchu. Pak se ovšem znovu utopila v jeho očích a vzdala se snahy o uštěpačnou odpověď. „Taylor Lockwoodová," odvětila pokorně.
„Já jsem Wendall Clayton."
„Ano, já vím. Poděkovala bych vám za pozvání, Wendalle, ale obávám se, že jsem se sem tak trochu vetřela. Vyhodíte mě?" Kdesi nalezla úsměv a nasadila ho, přičemž si neustále připomínala, že musí přemoci přirozenou touhu a neoslovovat ho „pane Claytone".
„Právě naopak, vy jste pravděpodobně jediná osoba v tomto osazenstvu, se kterou stojí za to hovořit."
„Myslím, že tak daleko bych nezacházela."
Clayton ji vzal za ruku. Taylor Lockwoodové se ještě nikdo nikdy nedotkl takovým způsobem. Jeho stisk nebyl stiskem tyrana, přítele ani milence. V jeho svalech se ukrývala stravující tíha autority. Jako by mačkal její duši. Po chvíli ruku opět svěsil.
„Mohu vás provést po domě?" zeptal se.
„Jistě."
„Je to původní dům z osmdesátých let osmnáctého století. Já..."
„Taylor! Tady jsi!" Z chodby k nim klusala Carrie Masonová.
„Ahoj, Carrie."

„Vítejte." Clayton přijal ruku Carrie Masonové a nechal si přehnaně potřást pravicí. „Sean tady není?"
Carrie zaváhala. „Ne, dneska má něco jiného." Na její tváři se mihl stín.
„Aha. Možná některé z těch svých vystoupení."
„Carrie," řekla Taylor, „Wendall mi právě chce ukázat dům. Nechceš jít s námi?"
„Jasně," přitakala baculatá dívka.
Claytonovi očividně nebylo po chuti, že se z nich právě stala trojice, ale jeho nelibý výraz se vypařil ve chvíli, kdy kolem nich prošla Věra Burdicková.
Manželka jeho úhlavního nepřítele se u nich zastavila a podala ruku Claytonovi. Ten se usmál, uchopil její dlaň do obou rukou a půvabně jí potřásl. „Věro. Moc rád vás zase vidím. Doufám, že přijel i Donald."
„Bohužel ne. Je na dobročinném večírku na radnici."
„Jó, když vás povolá starosta...," zavtipkoval Clayton.
„Guvernér," opravila ho Věra.
„...tak je lepší jít."
Taylor cítila, jak mezi oběma jiskří napětí jako z elektrického vedení. Věra Burdicková Claytona očividně nesnášela, a přestože právník její pocity evidentně sdílel, byla to ona, kdo hravě vydržel jeho pohled a přinutil ho rezignovaně sklopit zrak během této triviální konverzace.
Při sledování tohoto výjevu si Taylor uvědomila jistou skutečnost: zatímco se Wendall Clayton vyznal v mužích a uměl s nimi manipulovat, v případě žen se cítil ve své kůži jen tehdy, pokud na ně mohl sexuálně působit nebo je ovládat jako podřadné subjekty.
Taylor se téměř zvedl žaludek, když přihlížela, jak se muž tohoto založení ocitá v defenzivě - mocný muž, který vzhledem k možnosti, že zosnoval krádež dlužního úpisu banky New Amsterdam, mohl být potenciálně také velmi nebezpečný.
„Nechám vás zde s přítelkyněmi," řekla Věra a opovržení z ní sálalo s neskrývaností dechu za chladného jarního dne. Pohlédla na Taylor a Carrii a věnovala jim bezvýznamný úsměv.
„Doufám, že se Donald na večírku dobře baví," dodal ještě Clayton.
„Donalde, jste bledý jako stěna. Propánakrále, musíte chodit častěji na čerstvý vzduch. Doufám, že jste si přivezl raketu."
Burdick se opřel o zábradlí na terase apartmá hotelu Fleet-wood v Miami Beach a zadíval se na chladný disk zapadajícího slunce. „Momentálně mám bohužel více práce než zábavy, Steve."
Donald Burdick se cítil k smrti unavený. Soukromý firemní letoun společnosti Canadair nebyl právě k dispozici - nějaké problémy s údržbou -, a proto musel podílník cestovat do Miami běžnou linkou. Pochopitelně první třídou, ale i tak musel stát ve frontách a přetrpět i čekání na odletové dráze, kvůli němuž na Floridu dorazil s hodinovým zpožděním. Přicestoval vyčerpaný, ale přesto se nechal limuzínou zavézt přímo sem a ubytování v hotelu odložil na pozdější dobu.
Steve Nordstrom, který právě protřepával martini jako hvězdný barman, byl prezidentem společnosti McIlillan Holdings. Měl zavalitou hranatou postavu a jeho šedé vlasy byly upraveny tak
dokonale, až Burdicka napadala myšlenka, že si je nechal vytvarovat pomocí injekčního vstřikování ve firemní továrně v Teterboro. Jeho asi padesátiletý obličej byl nicméně brunátný kvůli popraskaným cévkám. Na sobě měl dnes Nordstrom fialovou košili a bílé kalhoty.
„Dáte si panáka?"
Burdick alkohol nechtěl, ale věděl, že nabízenou skleničku od Nordstroma přijme.
„Jak pokračuje schůze správní rady?" zeptal se Burdick.
Nordstrom si slízl z prstu martini a šťastně se zaculil. „Letos rozkrajujeme meloun, Donalde. Dividenda dělá třiašedesát dolarů na akcii."
„Ó," pravil Burdick uznale.
„Stačí si otevřít Wall Street Journal nebo Time - všichni jdou ke dnu, jenom my ne. Zítra budeme jednat o tom novém průmyslovém sdružení. Nechcete se zúčastnit?"
„Nemůžu. Ale vyřiďte svým lidem, ať si dávají pozor na jazyk. Už jsem vám říkal, že ministerstvo spravedlnosti zase začíná dělat rozruch a antimonopolní úřad si bere na mušku cenové kartely. Vůbec se nezmiňujte o dolarech. A nevyslovujte žádná čísla. Vzpomeňte si, co se stalo ve dvaasedmdesátém."
„Vidím, že se neustále staráte o svého klienta, Donalde." Nordstromova věta obsahovala nevyslovené přívlastky „největšího" a „nejlukrativnějšího".
Posadili se za stůl. Poslíček, který v apartmá až dosud trpělivě čekal, nyní naložil humří salát do dvou rozkrojených ananasů, odnesl je na terasu a naservíroval na stůl. Oba muži snědli salát i hrozinkové pečivo, přestože se Burdick musel přemáhat, neboť na jídlo vůbec neměl chuť. Během stolování hovořili o dovolených, rodinách, cenách domů a washingtonské administrativě.
Když dojedli, přijal Burdick další martini a odsunul se od stolu. „Který z našich chlapců vám pomáhá s tou schůzí správní rady, Steve?"
„Myslíte od vás z Hubbard, White & Willis? Máme tady Stana Johannsena, ale většinu přípravných úkonů z minulého týdne vypracoval Thom Sebastian. Zajišťuje nás z New Yorku. Slyšel jsem, že nebyl zvolen podílníkem. Co se stalo? Je to dobrý chlapec."
Burdick se zadíval přes rovinatou krajinu na šňůru automobilů, které sem z dálnice vrhaly třpytivé odlesky. Po chvíli si uvědomil, že se ho Nordstrom na něco ptal, a řekl: „Na Thoma si přesně nevzpomínám."
Přál si, aby zde s ním byl Stanley. Anebo Věra. Chtěl mít nablízku spojence.
Nordstrom se zamračil. „Ale vy jste nepřijel kvůli tomu, viďte? Kvůli schůzi správní rady."
„Ne, Steve, nepřijel..." Burdick se postavil, sepjal ruce za zády a začal přecházet sem a tam. „Firma Hubbard, White &

Willis je vaším právním zástupcem už..., kolik..., pětatřicet let?"
„Zhruba tak. Ještě než jsem přišel."
„Steve, rád bych vás požádal, aby to, co vám teď řeknu, zůstalo jen mezi námi dvěma a Edem Gliddickem. Alespoň prozatím. Nebudeme si nic nalhávat."
„To jsme nedělali nikdy." Nordstrom se na Burdicka díval až přehnaně plaše. „Předpokládám, že jde o tu fúzi."
„Ano. A skrývá se za tím mnohem více, než se na první pohled zdá." Burdick partnerovi vysvětlil, že se Clayton po dokončení fúze chystá k personálnímu masakru.
„Takže by vás odstavil?" podivil se Nordstrom. „No to je nesmysl. Vždyť vy jste tu firmu stvořil takovou, jaká je. Vy jste Hubbard, White & Willis."
Burdick se zasmál. „Nerad to říkám tak hrubě, Steve, ale McIlillan Holdings představuje náš největší jednotlivý zdroj příjmů."
„Nu, a vy nám zase poskytujete kvalitní služby. Platíme za ně rádi."
„Takže když něco řeknete vy nebo Ed, naši podílníci vám naslouchají."
„A vy chcete, abych se vyslovil proti té fúzi."
„Byla by nevýhodná nejen pro vás, ale i pro desítky dalších klientů. Wendall Clayton nemá žádnou představu, jak by měla vypadat advokátní kancelář. Chce z nás udělat něco jako pásovou výrobu. Myslí jenom na zisky."
Nordstrom si nabral velkou porci humřího salátu, vydloubal z něj maso, rozžvýkal ho a pomalu spolkl. „Jaký je časový rámec?"
„Claytonovi se podařilo to hlasování o fúzi uspíšit. Bude se konat toto úterý."
„Pozítří? Já se poseru," prohlásil Nordstrom. „Ten člověk je šílený," dodal, nabral si další kus humra a přihodil hrozinky. „Ed je právě na pracovní večeři, ale zhruba za hodinku už by měl být volný. Řeknu, ať mu zavolají, a sejdeme se na večerní skleničku. Řekněme třeba v deset? Támhle u bazénu. Nebojte se, Donalde. Nějak to vymyslíme."
Wendall Clayton rychle provázel ženy svým starobylým panstvím jako turistický průvodce, který se ocitl v časové tísni.
Dům byl poněkud neuspořádaný - sám o sobě slynul prostorností, ale jednotlivé pokoje byly maličké a křivě postavené. Trámy měly ke stejnoměrnosti daleko a podlahová prkna pružila a skákala. Většina nábytku byla natřena hnědožlutou koloniální barvou a stěsnané pokoje vyplňovalo harampádí z tepaného cínu, vrbového proutí a vyřezávaného dřeva.
Clayton je uvedl do prvního patra. Taylor předstírala, že si prohlíží obrazy koní, nábytek ve stylu Shakerů a almary, přestože ve skutečnosti hledala místa, kam mohl Clayton ukrýt případné informace o firmě Hanover & Stiver nebo přímo dlužní úpis. Nakoukla do malé místnůstky, která zřejmě sloužila jako pracovna, a spatřila pracovní stůl.
„Vnímáte nás, Taylor?" zeptal se Clayton a Taylor k němu přispěchala. Clayton pokračoval ve výkladu, „...a nedaleko odtud stojí dům, ve kterém zemřel Mark Twain."
„Vy jste potomkem Revolucionářů?" dotázala se Carrie.
Clayton odpověděl s předstíraným rozhořčením, za nímž se skrývala opravdová pýcha: „Revolucionářů? To byli přivandro-valci. Moje rodina patřila k původním osadníkům Nieuw Neder-landt. Přišli jsme sem už v roce 1628."
„Takže jste Holanďan?"
„Ne. Moji předkové byli hugenoti."
„Vždycky jsem si je ve škole pletla," vložila se do řeči Taylor. „Hugenoty a Hotentoty."
Clayton se chladně usmál.
Ajajaj, štulce do rodokmenu pán nemá rád.
„Hugenoti byli francouzští protestanti," vysvětlil. „Byli zle pronásledováni. Ve dvacátých letech sedmnáctého století nařídil kardinál Richelieu obléhání La Rochelle, což bylo velké hugenot-ské město. Moje rodina uprchla a usadila se tady. New Rochelle neboli New York je mimochodem pojmenován právě po La Rochelle."
„A co vaši předkové dělali, když sem přišli?" zeptala se Carrie.
„Proti hugenotům panovaly značné předsudky dokonce i zde. Mnoho povolání jsme měli zakázaných. A tak se moje rodina dala na řemeslo. Z většiny předků se stali stříbrotepci. Paul Revere byl jedním z nás. Jenže mé rodině šel vždy lépe obchod než řemeslo... A tak jsme postupně přešli na průmysl a odtud na finance, přestože tento obor byl již do značné míry obsazen... jinými skupinami." Clayton se na okamžik zatvářil potměšile a Taylor měla dojem, že se snaží potlačit svůj názor na rané židovské osadníky.
„Moje rodina," pokračoval po chvíli, „skončila na Manhattanu a už tam zůstala. V Upper East Side. Já osobně jsem se narodil v dosahu pěti bloků od rodiště svého otce i dědečka."
To na Taylor udělalo dojem. „Něco takového se už moc nevidí. Dneska se všichni spíš rozlézají do světa."
„Což je chyba," podotkl Clayton upřímně. „Rodová minulost je to jediné, co máte. Člověk by měl své předky opečovávat a být na ně hrdý. Já jsem letos správcem Francouzské společnosti..."
Carrie s výrazem školačky v první lavici vytřeštila oči. „Jé, o té jsem slyšela. No jasně."
Clayton se obrátil k Taylor. „Hned po Holandské společnosti je to nejprestižnější společnost s dědičným členstvím v New Yorku."
Obézní právní asistentka byla ohromená, ale její potřebu obdivu vzápětí vystřídala potřeba jiná. „Pane Claytone, kde tady máte dámskou toaletu?"
Ach ne, drahoušku, nenechávej mě v tom... Taylor měla zájem, aby Carrie neustále zaměstnávala Claytonovu pozornost, a ona tak měla příležitost nahlédnout do jeho pracovny.
Clayton nicméně řekl: „Tady nahoře máme s toaletami potíže. Běžte raději dolů. Za chviličku tam za vámi sejdeme."
Carrie odklusala a Taylor si v tu chvíli uvědomila, že prohlídka Claytonova domu skončila v jeho ložnici. Zařízení

prozrazovalo, že pokoj obývá šlechtic: rezavé barvy, temně rudé květinové motivy, sytě zelená barva anglických loveckých výjevů, mosaz.
Střež se, střež Tlachapouda, milý synu...
Clayton zavřel dveře. „Jste velice atraktivní."
Taylor si povzdechla. S rafinovanostmi se tedy příliš nezdržuje... „Už bych měla jít dolů," hlesla.
Wendall Clayton ji chytil za ruku. Ke svému ohromení mu to Taylor dovolila a pak už jen vnímala, jak se jí zmocňuje nějaký nepopsatelný tlak. Přistihla se, že sedí na posteli vedle něj.
„Wendalle..."
„Podívej se na mě."
Taylor poslechla a cítila, jak se ve vlivném podílníkovi kupí jakási magnetická síla, která přitahuje její duši i všechno kolem ní. Zdálo se jí, že jí tento neviditelný vír dokonce čuchá vlasy.
Vzpomněla si na hrací karty, které podobně vířily kolem Alenky. Střež se...
„Wendalle..."
„Chci ti říct jedinou věc," pravil Clayton klidně. „Bude to naprosto čisté. To, co se teď stane - anebo nestane -, nebude mít žádný vliv na tvoji kariéru v Hubbard, White & Willis. Rozumíme si?"
Taylor odtáhla ruku. „Vždyť vás vůbec neznám. Ještě nikdy jsem s vámi nemluvila." Přitom ji však šokovalo, jak chabě její slova vyznívají - jako by snad váhala.
Clayton pokrčil rameny. „Nemluvila? Já přece nechci vést diskusi. Chci se s tebou pomilovat."
Taylor nic nebránilo, aby se zvedla a odešla. Wendall Clayton jí dokonce ani nestál v cestě. Stačilo zvednout jednu nohu, pak druhou a Taylor mohla rovnou vyjít ze dveří. Přesto to neudělala.
Clayton zkřížil nohy přes sebe a odhrnul si pramen vlasů z čela.
„Já mám závazky," vysvětlila Taylor.
Ne, ne, ne... Tohle neříkej. Tím jen přistupuješ na jeho hru. Zní to, jako by ses vymlouvala před otcem. Řekni mu, ať jde do prde
le. Zapomeň, kdo to je. Zapomeň na případ a jednoduše to řekni. Jdi do prdele. Jdi - do prdele.
Řekni to!
„Ale Taylor, my všichni máme závazky. O to tu vůbec nejde."
Taylor cítila, jak se jí rozšiřuje hrdlo.
Nepolykej. Je to projev slabosti.
Polkla. „Vždyť se ani neznáme."
Clayton se usmál a zavrtěl hlavou. „Heleď, já si tě přece nechci vzít. Chci se s tebou pomilovat. To je všechno. Jako dva dospělí lidé. Říkám ti, že jsi atraktivní žena."
„Musím už jít."
„To není lichotka," pokračoval Clayton. „To je konstatování. Já vím, jak uspokojit ženu. Jsem v tom dobrý. Připadám ti přitažlivý?"
„O to tu nejde..."
„Takže ano?" řekl Clayton rychle. Pohladil postel a zopakoval: „Chci se s tebou pomilovat. To je jednoduchý, neškodný požadavek."
Taylor se usmála. „Vy se se mnou vůbec nechcete pomilovat. Vy mě chcete opíchat."
„Ne!" zašeptal Clayton vášnivě. A pak se usmál. „Chci, abychom píchali spolu."
Vedle, holka. Tenhle chlap má rád obhroublé řeči.
„Podívej." Clayton zamával rukou před svým rozkrokem jako kouzelník. Byl vzrušený. „Tohle máš na svědomí ty. Každé se to nepovede."
Taylor se přistihla, že se pokládá na postel. Nejprve se o bohaté povlečení opřela dlaněmi a pak i lokty.
„Víš, čeho jsem si na tobě všiml ze všeho nejdřív?" zašeptal Clayton a dotkl se zbloudilého pramínku Taylořiných vlasů. „Tvých očí. Upoutaly mě i přes celou místnost."
Taylor se překulila na bok. Zadívala se Claytonovi mezi nohy a řekla: „Jste velmi dobře vybavený muž, Wendalle. Řekla bych, že při všem vzrušení ve firmě budete o něco rozptýlenější."
Právník zaváhal a pak se zeptal: „Při jakém vzrušení?"
„Přece z té fúze."
Clayton se na chvíli ani nepohnul. Taylor ho vyvedla z míry. Ale pak se opět svůdně zasmál. „Zkrátka mám hrozně velký ape-tyt."
Taylor se mu zadívala do obličeje, který teď měla pouhých pár centimetrů od sebe. „Někde jsem četla, že se lovci před lovem milují," řekla. „Sex jim prý zpevňuje ruku." Zavrtěla hlavou. „Ale já osobně si myslím, že je spíš rozptylující."
„No tak mě rozptyl, rozptyl mě..." Jeho slova však nevyzněla tak laškovně, jak by si přál, a Clayton působil spíše jako vysokoškolák, který pronesl nevhodný vtip. Díky tomu se jazýček vah v tomto souboji konečně překlopil - byť sotva znatelně - na její stranu.
„Lehni si," zašeptal Clayton, „polož si hlavu na polštář." Říkal to hypnotickým hlasem a Taylor si náhle uvědomila, že se jeho penis tlačí skrz několik vrstev látky a tiskne se jí na nohu. „Mám nějaké hračky," dodal Clayton.
„Vážně?"
„Můžu ti udělat moc, moc dobře. Něco takového jsi ještě nikdy necítila."
Taylor se rozesmála a rovnováha sil se opět o něco posunula v její prospěch. Když Claytonovo kouzlo nezabralo, začaly jeho podmanivé věty vyznívat poněkud hloupě. „Proč tolik nenávidíte Donalda Burdicka?" přisadila si Taylor.
„Nemám zájem se teď o něm bavit. Ani o té fúzi."

„Proč ne?"
„Raději bych se s tebou pomiloval."
„Jenže všichni teď mluví jenom o té fúzi."
„Máš strach o práci? Nemusíš ho mít. To ti slibuju."
„Strach o práci jsem neměla už celá léta. Prostě mě jenom zajímá, proč tak nemáte rád Donalda Burdicka," zopakovala Taylor a posadila se.
Clayton vypadal zmateně. Důkaz jeho vášně se nezmenšil, ale on sám působil nejistě - jako by se při svádění žen za celá léta setkal s celou řadou překážek (a úspěšně je překonal), ale nyní poprvé v životě narazil na nový druh sebeobrany: na příliv otázek.
„No tak," vybídla ho Taylor. „Povězte mi proč."
„No," nadhodil konečně Clayton, „osobně proti Donaldovi vůbec nic nemám. Je to jeden z nejkouzelnějších lidí, jaké znám. Ze společenského hlediska ho obdivuji. Je skvělým ztělesněním sta-rosvětských peněz."
„Říká se, že ho chcete zničit."
Clayton chvíli přemýšlel o odpovědi. „Po firmě koluje spousta různých zkazek. Předpokládám, že ty, které se dostanou ke mně, nejsou o nic přesnější než ty, které slýcháte vy. Celá ta fúze je ryze obchodní záležitost. Ničení lidí je časově příliš náročné."
Kouzlo Wendalla Claytona konečně pominulo.
Taylor sklouzla z postele a prohrábla si rukou vlasy. „Myslím, že byste měl jít dolů. Koneckonců jste tady hostitel."
Clayton to ještě jednou zkusil. „Ale..." Jeho ruka zabloudila k bouli na kalhotách.
„Víte, Wendalle," řekla Taylor a usmála se, „tohle je největší lichotka, jaké se mi dostalo za hezkých pár měsíců. Dívčino srdce to potěší. Ale teď už mě omluvte."
Taylor vyšla z ložnice a zamířila na toaletu v patře (která, jak si všimla, byla v naprosto perfektním stavu). Počkala, až Clayton zmizí z dohledu, a nepozorovaně vklouzla do jeho pracovny.
Kromě stolu zde stálo také křesílko, konferenční stolek z viktoriánské éry, několik stojacích lamp a dvě velké almary. Žádné další skříně v pokoji nebyly. Taylor rozsvítila jednu z lamp a přivřela dveře.
Pracovní stůl byl odemčený a jeho zásuvky přeplněné stovkami papírů a lejster. Bankovní výpisy, stornované šeky, memoranda, poznámky, účtenky, stvrzenky. Taylor si povzdechla nad množstvím dokumentů, které bude muset prohledat, posadila se do červeného koženého křesla a začala procházet jednotlivé položky.
Hledala asi patnáct minut, když za dveřmi zaslechla hlas: „Á, tady jste..."
Byl to hlas Wendalla Claytona.
Taylor se rychle otočila a vstala, přičemž nechtěně shodila hromádku dokumentů. Papíry se rozsypaly po celé podlaze jako rozlitá voda.
Wendall Clayton stál za dveřmi a hovořil s někým dalším. Taylor se natahovala pro papíry těsně mimo jeho dohled, když vtom zaslechla, jak Clayton říká: „Pojďme na chviličku dovnitř, ano?"
Taylor zoufale odkopla papíry pod stůl - zmizely všechny s výjimkou růžku jednoho dopisu. Chtěla se pro něj natáhnout, ale to se už dveře otevíraly, a tak Taylor skočila za největší almaru. Přitiskla se co nejvíce ke zdi a hlavu bolestně vmáčkla do tvrdé a chladné omítky. Vtom se ozval druhý hlas. Mužský hlas, který jí někoho připomínal. „Kvůli čemu jste se mnou chtěl mluvit, Wendalle?" zeptal se Ralph Dudley.
Dveře se zavřely. „Posaďte se," vybídl ho Clayton.
„Děje se něco?"
Claytonův hlas zněl ostražitě. „Nevzpomínám si, že by tady svítilo světlo."
Taylor se přitiskla ještě více ke zdi.
Ticho. Co tam asi dělají? Nevidí náhodou špičky jejích bot nebo roh dopisu pod stolem? Nemůže být křeslo, ve kterém seděla, stále ještě teplé?
„Vy jste, Ralphe," začal Clayton pomalu, „takříkajíc členem staré gardy - jedním z nejostřílenějších mužů ve firmě."
„Jo, něco už jsem zažil, to je fakt."
„Vy a Donald jste začínali zhruba ve stejné době, viďte?"
„A taky Bili Stanley. A Lamar Fredericks."
„Docela často vás vídám v klubu s Joem Wilkinsem a s Porterem, že je to tak?"
„Ano, chodíme tam často. Kam tím..."
„Bavíte se dnes večer dobře?"
„Docela dobře, Wendalle." Hlas starého podílníka se rychle plnil úzkostí, když mu Clayton s lehce sadistickým zaujetím kladl tyto veskrze příjemné otázky.
Nastala chvíle ticha přerušovaná jen šoupáním nohou.
A pak Clayton pokračoval: „Dneska jsou tady mladí lidé. Spousta mladých lidí. Není to zvláštní, Ralphe? Když jsem byl v jejich věku, vydělával jsem... padesát, pětasedmdesát dolarů týdně. A tahle písklata dnes vydělávají devadesát tisíc ročně. Úžasné." . „Wendalle, chtěl jste něco konkrétního?"
„Ano, Ralphe. Chci, abyste v úterý hlasoval pro fúzi. To jsem chtěl."
Dlouho bylo ticho. „Nemůžu, Wendalle," odpověděl nakonec Dudley roztřeseným hlasem. „To přece víte. Jestli se ta fúze uskuteční, přijdu o práci. Stejně jako Donald a spousta dalších lidí."
„Bude o vás dobře postaráno. Dostanete krásné odstupné."
„To nejde. Odchod do výslužby si nemůžu dovolit."
„To jistě ne. Máte přece výdaje."
Dudley nyní mluvil velice obezřetně. „Přesně tak. Zdejší život je hrozně nákladný."

„Manhattan..., nejdražší místo na zeměkouli."
„Je mi líto, Wendalle. Budu muset hlasovat proti té fúzi."
Znovu nastalo ticho. Taylor si představovala, jak se Dudleyo-vy myšlenky zběsile snaží dohonit Claytonovy. Ona sama však již věděla přesně, kam Wendall Clayton míří.
„Nevadí vám, když budu mluvit otevřeně?" zeptal se Clayton.
„Samozřejmě že ne. Velmi si cením upřímnosti a..."
„Jestli nebudete hlasovat pro fúzi, zveřejním ten váš románek s šestnáctiletou dívkou."
Přidušený smích nemohl zamaskovat Dudleyovo zděšení. „O čem to mluvíte?"
„Ralphe, já uznávám vaši inteligenci a doufám, že vy uznáváte mou. Mluvím o té malé štětce, která se fintí a vydává za vaši vnučku, čímž je to celé ještě nechutnější. Vy jste..."
Taylor zaslechla úder, Claytonovo překvapené uchechtnutí a pak nemotorné šoupání nohou na důkaz probíhajícího zápasu. A nakonec smutné a zoufalé Dudleyovo zasténání - zvuk prodchnutý bolestí, nenávistí a beznadějí.
Clayton se znovu zasmál. „Opravdu, Ralphe... Není vám nic? Pojďte, posadte se. Nejste zraněný."
„Nedotýkejte se mě," řekl Dudley chraptivým hlasem. Zvuk jeho vzlykání se srdceryvně rozléhal po celé pracovně.
„Zkusme se oprostit od emocí," prohlásil Clayton trpělivě. „Já nemám důvod to někomu roztrubovat. Tak o tom chvíli jednejme. Vy jste miláčkem firmy, nemám pravdu? Jste zdvořilý, šarmantní. Jste pozůstatkem dob, kdy byly právníkovy mravy stejně důležité jako jeho inteligence. Takže co kdybychom to udělali takhle? Vy a tři vaši kumpáni budete hlasovat ve prospěch fúze, a já se o vaše tajemství s nikým dalším nepodělím."
„Tři moji kumpáni?"
„Řekněme Joe, Porter... a třetího si vyberte. A to nejlepší teprve přijde - pokud na mou stranu zlanaříte ještě někoho dalšího, přihodím vám do odstupného padesát tisíc za každý kus. S takovým balíkem se můžete v té mladistvé čubce vyhřívat celý rok."
„Jste zkažený," vyštěkl Dudley.
„Zkaženější než vy?" opáčil Clayton. „To bych se divil. Hlasování se koná pozítří, Ralphe. Zkuste o tom přemýšlet." V jeho hlase se ozývala rozmařilá umírněnost. „Nechci po vás nic víc, než abyste o tom přemýšlel. Všechno záleží jenom na vás. Tak běžte, sejděte dolů a dejte si panáka. Uvolněte se."
„Kdybyste jen dokázal pochopit, jak..."
Claytonův hlas prořízl místnost jako ostrý nůž. „No to je právě to, Ralphe. Že to nedokážu pochopit. A myslím, že by to nikdy nepochopil ani nikdo jiný."
Dveře se otevřely a dva páry nohou vyšly z pracovny. Oba pomalu. Jeden pár vítězoslavně, druhý zdeptaně - oba však zněly víceméně stejně.
Taylor stála v pracovně a soustředila se na jediný zvuk. Rytmický a jemný.
Když podílníci odešli, zůstala Taylor ukrytá za almarou, neboť Clayton setrval v prvním patře, slyšela nedaleko odtud jeho hlas.
A pak se asi po pěti minutách ozval onen zvuk. Co to je?
Zpívající hlas? Primitivní hudba?
Taylor ho zprvu nedokázala zařadit. Připadal jí velice povědomý, ale spojovala si ho s nějakým úplně jiným místem.
Rytmický a jemný.
Ne, to snad...
Přešla k protější stěně a přitiskla ucho na omítku. Zvuk vycházel z opačné strany - z Claytonovy ložnice.
Náhle se dovtípila. Tohle je ten zvuk. Samozřejmě. Ne jeden hlas, nýbrž dva.
Vzhledem k tomu, co všechno již o Wendallu Claytonovi věděla, ji podstata dění v ložnici nijak zvlášť nepřekvapovala. O to více ji však z míry vyvedla skutečnost, že ženským účastníkem pohlavního styku byla Carrie Masonová, která obstarávala druhou polovinu zvukových efektů.
„Dělej, dělej, dělej... Už skoro budu... Jo, jo, jo..."
Carrie zřejmě dospěla k vrcholu brzy, ale Claytonovi to trvalo podstatně déle. Dokonce natolik dlouho, že Taylor mezitím stačila důkladně prohledat podílníkův stůl. Zvukový doprovod sexuálních hrátek jí přitom posloužil jako vcelku věrný indikátor zbývajícího času.
Nakonec ovšem našla pouze jedinou zajímavou položku: fakturu bezpečnostní agentury vystavenou na dosud probíhající služby. První zálohu zaplatil Clayton minulý měsíc a v kolonce pro popis práce bylo uvedeno: „Dle pokynů klienta".
Taylor zvažovala, zda má fakturu ukrást. Co by na jejím místě dělal její detektivní přítel John Silbert Hemming? Nejspíš by fakturu vyfotil miniaturním špionážním aparátem. Špatně vybavená Taylor Lockwoodová se však z nouze rozhodla pro druhou nejlepší možnost: pečlivě si opsala veškeré informace a uložila fakturu zpátky do zásuvky.
Když se vrátila do přízemí, všimla si, že dav hostů značně prořídl, jak se u nedělního večírku ostatně dalo čekat. V domě Wen-dalla Claytona zůstalo jen tvrdé jádro oslavujících. Například Thom Sebastian, který právě rozpřahoval ruce, aby ji znovu sevřel
i
v medvědím objetí. Taylor se mu však obratně vyhnula. Sebastian se s ní tedy rozloučil a připomněl jí zítřejší pozvání na večeři. Taylor prošla domem, zamířila do bufetu a chvíli poslouchala útržky tlumené a mnohdy i opilecké konverzace.
On to dokáže. Určitě. Příští měsíc už budeme Hubbard, White, Willis, Sullivan & Perelli.
Tak to seš mimo mísu, kámo. Něco takového by Burdick nedopustil.
Uvědomuješ si, že to hlasování je v úterý? To je už pozítří.
Slyšeli jste o tom detektivovi, který má proklepnout Burdickova konta ve Švýcarsku?

Slyšeli jste, že si Burdick najal člověka, který má ověřit Claytonův právní posudek a zjistit, jestli není opsaný?
To jsou kecy.
Jestli jsou něco kecy, tak je to ta fúze. Ve skutečnosti se nic takového nepřipravuje.
Kde je vlastně Donald?
On tu být nepotřebuje. Místo sebe sem poslal svého Himmlera.
Koho?
Svou manželku. Tam, kde Burdick nakope člověku do koulí, mu je Věra rovnou uřízne. Slyšeli jste o ní ty historky, ne?
Lady Mac-beth...
Taylor si všimla, že Burdickova žena už z večírku odešla.
Pohlédla na dlouhý stůl, který se ještě před chvílí prohýbal pod hromadami kaviáru, hovězí pečeně, tatarského bifteku a grilovaných kuřat. Nyní zde zbyla jen brokolice.
Taylor Lockwoodová brokolici nesnášela.
Na střeše vedle horního apartmá hotelu Fleetwood v Miami Beach poslal Ed Gliddick golfový míček kousek od jamky zapuštěné do umělého povrchu AstroTurf.
„Sakra," ohodnotil svou minelu a pohlédl na upraveného mladíka vedle sebe, který jeho úder nevzrušeně sledoval.
Nepřirozeně vzpřímený mladík nenabídl Gliddickovi žádná slova útěchy a pouze pronesl: „Já hraji tenis, ne golf."
Oním mladíkem byl Randall Simms III., chráněnec Wendalla Claytona. Právě on ukořistil soukromé letadlo společnosti Hubbard, White & Willis a odletěl s ním na schůzku s nejvyšším vede
ním McIlillan Holdings, zatímco se Donald Burdick musel trmácet komerční linkou.
A navíc v době, kdy Burdick marnil čas s druhým nejvyšším šéfem společnosti Stevem Nordstromem, měl Simms schůzku s Edem Gliddickem, šéfem správní rady a generálním ředitelem McIlillan Holdings.
Firma McIlillan nedělala nic kromě toho, že vlastnila jiné společnosti. Ty buďto vyráběly obskurní průmyslové součástky, anebo poskytovaly nezbytné, byť neméně obskurní služby jiným firmám, případně samy vlastnily další společnosti nebo jejich části. Vrtošivá firemní struktura však rozhodně neznamenala, že Glid-dick nedokáže uspokojit jakoukoliv poptávku na trhu, pokud nějakou uvidí. V důsledku toho se firma McIlillan Holdings nepřetržitě držela v žebříčku dvaceti nejziskovějších firem na světě.
V pětašedesáti letech měl Gliddick lehce shrbenou postavu a panděrem obtěžkaný trup. Jeho růžolící pokožka byla scvrklá mnohaletým opalováním na golfových a tenisových hřištích po celém světě. To vše doplňovaly řídké šedé vlasy a skobovitý nos.
Nyní se obrátil k Simmsovi a řekl: „Wendall sem za mnou nepřijel osobně. Místo sebe poslal vás."
Mladík neříkal nic.
Gliddick zvedl ruku. „Což může znamenat jedinou věc. Vy jste jeho gorila, že?"
Simms s vážným výrazem zkřížil ruce na prsou a díval se, jak Gliddick míjí další snadnou jamku. „Wendall si chtěl zachovat jistý odstup mezi sebou a tím, co vám teď řeknu."
„To všechno je kvůli té pitomé fúzi, víte?"
„Navrhuji vám, abychom šli dovnitř," prohlásil Simms. „Někdo na nás může mířit anténou. Takové věci se opravdu vyrábějí, víte? Není to jen filmová rekvizita."
„Já vím."
Gliddick vešel do pokoje, zavřel okno a zatáhl závěsy. Simms namíchal oběma whisky s citronem a Gliddick přemýšlel, jak může tento muž - kterého nikdy neviděl - vědět, že právě toto je jeho oblíbené pití.
Usrkl sladkého nápoje. „Víte, že Donald Burdick právě teď jedná se Stevem Nordstromem."
„Víme."
My.
„Takže co tedy chcete - tedy Wendall?"
„Chceme, aby se v obou firmách - tedy v naší a Johna Perelli-ho - vědělo, že se stavíte za tu fúzi."
„A proč bychom se za ni neměli stavět?"
„Protože Donald a jeho parta už pak ve firmě nebudou," řekl Simms stroze.
„Aha." Gliddick přikývl. „Ach tak."
„Možná vůči němu cítíte nějakou loajalitu," dodal Simms.
„Jasně že k němu cítím loajalitu, do prdele."
„To je zcela pochopitelné. Přátelíte se už celá léta. Ale pokud od toho na chvíli odhlédnete, zkusme si promluvit o tom, proč byste i vy měl mít zájem, aby obě zmíněné kanceláře fúzovaly," řekl Simms.
Tenhle kluk má za ušima, docela se mi líbí, pomyslel si Gliddick, ale okamžitě se vzdal myšlenky pokusit se ho z Hubbard, White & Willis zlanařit do McIlillan Holdings. Wendall Clayton nebyl z těch, kterému člověk přetahuje zaměstnance.
„Prošli jsme vaše faktury, Ede," pokračoval Simms. „Burdick vás těžce bere na hůl. Vaše poplatky za právní úkony se naprosto vymkly kontrole. Platíte dvě stě babek za hodinu prvoročákům, kteří neznají ani hovno. Platíte za limuzíny tam, kde může jet kurýr veřejnou dopravou. Platíte bonusy za rutinní právní činnost. Pokud pomůžete prosadit tu fúzi, dokážeme vám srazit náklady o dobrých pět milionů ročně."
„Opět?"
„O pět. A jestli ta fúze klapne, může Perelli převzít vaši pra-covně-právní agendu. Momentálně vám ji dělají Mavern & Simp-son, což jsou upřímně řečeno totální idioti. Nehnuli ani prstem, aby vypráskali odbory z vašich provozů ve státech Oregon a Washington. Zatímco Perelli je nejtvrdší pracovně-právní advokát v New Yorku. Natrhne vašim odborům prdel."

Gliddick zavrtěl hlavou. „Donald byl v naší správní radě ne-vímjak dlouho. Má přátele v celé společnosti. Spousta lidí nepřijme snadno, že jsme ho zradili."
„Zradili?" Simms sloveso zopakoval, jako by to byl cizí jazyk. „Ano, loajalita je důležitá. Ale to platí oboustranně. Řekl bych, že si ji člověk musí zasloužit. A myslíte, že si ji zaslouží právník, který přehlédne plán na nepřátelské převzetí firmy svého klienta?"
„Co... O čem to mluvíte?"
„Proslýchá se... Je to jen neověřená zpráva, ale Wendall i já si myslíme, že je pravdivá."
„To slýcháme pořád. Zatraceně, vždyť loni jsme ve všech kvartálech překročili plán. Každý by nás rád převzal."
„A myslíte, že by každý tajně oslovil vaše institucionální investory?"
Gliddickova sklenice se zastavila na půli cesty k ústům. „Kdo to udělal?"
„Torontská GCI."
„Weinraub, ten zkurvený židácký hajzl." Gliddick kradmo pohlédl na Simmse, aby se ujistil, zda nemá semitské rysy, ale výsledek této rasové kontroly byl naštěstí veskrze árijský. „Zrovna minulý týden jsem se s ním potkal v Londýně. Věnoval mi jen ten svůj proslulý kamenný škleb."
Simms pokračoval: „Počítáme, že do čtyř měsíců vyrukuje s nabídkou. Když se rozhodnete vyčkávat, zaplatíte za obhajobu milion nebo dva. Zatímco Perelli vám to zařídí za čtvrtinu. A udělá to tak, že vaši akcionáři a klíčoví zaměstnanci nezpanikaří a ne-vycouvají. V tomhle je Perelli jednička."
„Donald o tom nic neví?"
„Ne. Zjistili jsme to přes Perelliho."
Gliddick dopil whisky a Simms mu nalil další sklenici.
„Když já nevím, Randy. Nemůžu argumentovat s tím, co mi tu říkáte, s těmi vašimi čísly. Je to spíš morální rozhodnutí. A já morální rozhodnutí nemám rád. Možná..."
Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupila mladá žena - asi stošedesáticentimetrová blondýnka v krátké kožené minisukni a přiléhavé bílé halence.
„Pane Simmsi, nesu ten spis, který jste si vyžádal."
„Děkuji vám, Jean." Simms převzal tlustou hnědou složku. „Jean, tohle je pan Gliddick."
Potřásli si rukama a Gliddickovy oči přitom zabloudily k hedvábné bílé látce na dívčiných ňadrech a krajkové podprsence, která se rýsovala pod halenkou.
„Jean je asistentka firmy, jejíchž služeb tady příležitostně využíváme."
„Moc mě těší, Jean."
Simms poklepal na složku. „Zde je spousta dalších materiálů o důvodech, proč by ta fúzebyla pro vaši firmu výhodná, Ede." Podíval se na hodinky. „Poslyšte, já teď mám konferenční hovor. Zavolám ze svého pokoje, abych vás nerušil. Přečtěte si ty materiály a přemýšlejte o tom, co jsem vám právě řekl."
„Jistě," odpověděl Gliddick a stále hltal pohledem Jeaninu postavu. Dívka se na břichatého byznysmena zeširoka usmívala.
„Poslyšte, Jean," oslovil ji Simms, „vy se v Miami vyznáte, že?"
„Žiju tady celý život," odpověděla dívka se zpěvavým přízvu-kem.
„Tak to byste mohla panu Gliddickovi pomoci vymyslet nějaké místo, kam bychom si mohli jít večer poslechnout nějakou hudbu. Jazz, něco kubánského nebo tak."
„S radostí." Mladá žena se posadila na postel a otevřela turistického průvodce. Sukně se jí přitom vyhrnula povážlivě vysoko. „Tedy jestli vám to nevadí."
„Ocením všechny vaše informace," ubezpečil ji Gliddick.
„Už máme po službě, Jean," řekl Simms, „takže si klidně namíchejte drink. A jeden připravte i pro pana Gliddicka."
„Díky, Randy. Myslím, že si dám."
„Vrátím se asi za hodinu," prohlásil Simms.
„To by bylo milé," odvětil Gliddick, položil složku na stůl a díval se, jak Jean směle přechází od postele k baru. Nějakým způsobem se jí přitom vyzuly boty.
Morální rozhodnutí...
Právě když se Simms chystal vyjít ze dveří, Gliddick ho zadržel. „Ještě jedna věc, Randy."
Vysoký právník se otočil.
„Mohl byste mi nejdřív zavolat, než se vrátíte sem do pokoje?"
„Beze všeho, Ede."
V deset hodin večer najel Mitchell Reece na dálnici, která je měla dovést z Claytonova domu v Connecticutu zpátky do New Yorku, a prudce přidal plyn. Taylor si hověla na sklopeném sedadle pronajatého Lincolnu.
V klidu poslouchala pravidelný rytmus motoru, který ji téměř ukolébal k spánku. Před chvílí Reeceovi popsala, jak Clayton vydíral Dudleyho, a řekla mu i o faktuře nalezené v Claytonově pracovním stole.
„Bezpečnostní služby dle pokynů klienta?" zopakoval Reece a přikývl. „To je eufemismus pro průmyslovou špionáž. Dobrá práce, žes tu fakturu našla. Na kolik zněla?"
„Na dva tisíce měsíčně."
„To je na krádež úpisu dost málo. Možná je to za špehování lidí ohledně té fúze."
„Slyšels ty řeči na večírku? Proboha, vždyť ani prvoročáci se nebaví o ničem jiném než o té fúzi. Wendall hraje vabank. Jestli to sloučení neprosadí, přijde o veškerou důvěryhodnost..."
Reece se zasmál. „Cha, jestli tu fúzi neprosadí, přijde hlavně o práci..." Podíval se na Taylor a přistihl ji při dalším obrovském zívnutí. „Jsi v pohodě?"

„Jsem zvyklá spát."
„Taky jsem to jednou zkoušel," řekl Reece a pokrčil rameny. „Ale nakonec to přejde."
Natáhl ruku a začal jí masírovat krk.
„Á, to je příjemné..." Taylor zavřela oči. „Miloval ses někdy v autě?"
„Nikdy."
„Já taky ne. Dokonce jsem ani nebyla v autokině."
Reece se usmál. „Jednou, když jsem chodil na střední školu... Ježíši!"
Nastalo prudké škubnutí. Taylor vytřeštila oči a spatřila přímo před sebou bílé auto, které se řítilo v jejich pruhu. Reece strhnul řízení na krajnici, ale lincoln se svezl po štěrkovém povrchu a začal sjíždět z příkrého srázu.
„Mitchelli!" vykřikla Taylor a vymrštila ruce instinktivně před sebe, když se před čelním sklem začaly více než stokilometrovou rychlostí míhat stromy a keře. Podvozek vydával drásavé zvuky a kovové a plastové díly s praskáním odpadávaly. Do oken začaly šlehat větve a listy vysoké trávy.
„To auto, to auto!" volal Reece. „Vytlačilo nás z cesty! Chtěl nás...!"
Advokát prudce brzdil a snažil se udržet volant, který zběsile poskakoval sem a tam, jak přední pneumatiky kodrcaly po kamenech a větvích. Auto v hustém porostu rychle zpomalovalo, ale žlutohnědé listy a šlahouny stále prudce bičovaly do čelního skla.
Taylor se udeřila hlavou do okénka a na chvíli zůstala omráčená. Cítila nevolnost, strach a obrovskou bolest v zádech. Svah se konečně vyrovnal a auto zpomalilo na snesitelnou rychlost. Stále klouzalo po porostu, ale kola postupně začala zabírat a vůz se stal alespoň trochu ovladatelným... Taylor slyšela, jak si Reece ulevuje: „Parchant jeden." Auto se opět dostalo do pomalého smyku na kluzké vegetaci, ale rychlost mezitím stačila klesnout na padesátku a pak na čtyřicítku...
„Dobře, dobře," mumlal si Reece sám pro sebe. Opatrně kontroloval smyk, získal nad autem kontrolu, na chvíli ji ztratil a opět ji získal. „Tak pojď, hodnej," šeptal svůdně obrovitému lincolnu.
Když vůz zpomalil na pouhých patnáct kilometrů v hodině, vzala Taylor advokáta kolem ramen a zašeptala: „Ach, Mitchelli." Oba se na sebe usmáli a ucítili nával roztěkané úlevy.
Když se však Taylor zadívala na Reeceův obličej, jeho úsměv vymizel.
„Panebože!" Reece dupl vší silou na brzdy. Taylor se zadívala před sebe a viděla, že porost náhle mizí, automobil vyjíždí z listí a přepadává přes hranu srázu do dalšího příkrého svahu, který po půl kilometru ústí do obrovské vodní nádrže s hladinou zčeře-nou větrem. Zablokovaná kola zdánlivě bez odporu klouzala po porostu pokrytém jinovatkou a rosou.
„Taylor!" zvolal Reece. „Spadneme tam, spadneme tam!"
S posledním obrovským nárazem náhle scenérie i vzdálený šedý obzor zmizely. O čelní sklo se rozplácla vlna a skrz desítky neviditelných otvorů začala do auta pronikat černá mazlavá voda.
Téhož večera v jedenáct hodin zazvonil v hotelovém pokoji Donalda Burdicka v Miami telefon.
Burdick, který celý večer čekal na Eda Gliddicka, před chvílí usnul v šatech na gauči.
„Ano, haló?" řekl malátně.
„Pan Burdick?" ozval se ženský hlas.
„Ano, to jsem já. Kdo volá?"
„Jmenuji se Jean. Volám za pana Gliddicka."
Jean? přemýšlel Burdick. Kdo to je? Ed Gliddick měl již dvacet let stejnou sekretářku jménem Helen a nikdy nikam necestoval bez ní.
„Ano, Jean. Čekal jsem na Eda celou noc. Nestalo se mu nic?"
„Pan Gliddick mě požádal, abych vám zavolala a omluvila se za něj. Obávám se, že se s vámi nebude moci setkat."
Burdick byl naštvaný a zklamaný, ale přesto ze sebe dokázal vysoukat: „No, vlastně už je stejně pozdě. Můžeme se sejít na snídani. Já mu..."
„Upřímně řečeno se, pane, obávám, že se s vámi během vaší cesty nebude moci setkat vůbec. Příští dva dny má jednu schůzku za druhou a pak se musí vrátit domů do Battle Creeku."
Burdick zavřel oči a povzdechl si. Takže ho Clayton zase předešel.
„Aha. A není dnes čirou náhodou ve městě nějaký další advokát z firmy Hubbard, White & Willis?"
„To nevím, pane."
„Dobře," řekl Burdick unaveně a uvědomil si, že volat Steveu Nordstromovi by v této fázi nemělo smysl - ten zbabělec by ani nezvedl telefon. „A můžete Edovi ode mě alespoň vyřídit vzkaz?"
„S radostí."
„„I ty, Brute? Máte to?"
„Ehm, mám, pane. Bude vědět, co to znamená?" „Určitě ano." Burdick vrátil sluchátko do vidlice a znovu ho zvedl, aby zavolal manželce.
Přímo před nimi se rozkládala obrovská vodní nádrž, jejíž mírně zčeřené vlny se táhly až ke stromům na protějším břehu. Měsíc se odrážel od hladiny a rozbíjel se na ní v tisíc třpytivých půlměsíčků. Kdyby Taylor s Reecem nebyli celí promoklí a prokřehlí, mohla to být docela romantická scéna.
Oba seděli na předním sedadle vypůjčeného lincolnu se zkříženýma nohama, aby si ještě více nenamočili nohy v patnácticentimetrové vrstvě vody, která natekla do interiéru auta.
Jakmile smykem doklouzali až k úpatí kopce a absolvovali dramatické rozplácnutí se o hladinu jako na pouti v Disneylandu, potopil se lincoln asi padesát centimetrů pod hladinu a pak se náhle zastavil.
Vodní nádrž byla rozlehlá, ale podle všeho velice mělká.

Oba se rozesmáli - křečovitě a trochu hystericky -, ale humor je rychle přešel, když si uvědomili, že sice mohou otevřít dveře, ale vzápětí je čeká asi desetimetrové brouzdání mrazivou vodou k opuštěné silnici, kde pak budou muset čekat na pomoc, aniž by se mohli jakkoliv zahřát.
Reece přivolal mobilním telefonem policii, oba si položili chodidla na sedadlo a zahalili se do kabátů.
Dispečer je ujistil, že policejní auto a vyprošťovací vůz dorazí za deset minut. Od té doby však již uplynula nějaká doba, a protože Reece nedokázal policii přesně popsat, na kterém místě sjeli ze silnice, odhadoval, že záchrana může být stále v nedohlednu.
„Kdo to udělal?" zeptala se Taylor.
„Předpokládám, že ten zloděj. Moc dobře jsem na něj neviděl. Běloch středního věku, v klobouku a s vyhrnutým límcem. Dokonce jsem ani nepoznal, co je to za auto. Viděl jsem jen bílou šmouhu."
„Takže nehoda?"
„Ani nápad," odpověděl Reece. „Mířil rovnou na nás."
„Kdo si na tom večírku všiml, že tam jsme spolu?"
Reece pokrčil rameny. „Thom Sebastian, Dudley. A většina těch Claytonem vycepovaných pohůnků s výjimkou Randyho Simmse." Na chvíli se odmlčel a nakonec řekl: „Myslím, že je čas říct policii, co se stalo. Všechno jim vyklopit."
„Ne." Taylor zavrtěla hlavou.
„Netušil jsem, že to dopadne takhle, Taylor. Nikdy by mě nenapadlo, že to může skončit násilím."
„Zabíjet nás by nemělo logiku," namítla Taylor. „Pak by se určitě do věci vložila policie, což si pachatel nepřeje o nic méně než my. Nevěděl, že sjedeme ze silnice. Chtěl nás jen vystrašit."
Reece se zamyslel.
Taylor se k němu naklonila. „Už jsme skoro u konce. Cítím to. Ten proces je pozítří. Zkusme to do té doby vydržet."
Vzala jeho hlavu do dlaní. „Jen do té doby?"
„Když já nevím." Jeho přesvědčení však ochabovalo.
„Jen do té doby," zopakovala Taylor, a když tato slova vyslovila tentokrát, nezněla jako otázka, nýbrž jako rozkaz.
Reece otevřel ústa k protestu, ale Taylor zavrtěla hlavou a dotkla se prsty jeho rtů.
Reece se k ní naklonil a sledoval pohyb jejího prstu k jejím rtům. Vášnivě se políbili a objali se kolem ramen.
O chvíli později přerušilo jejich objetí světlo několika pátrajících baterek, jejichž ostré halogenové paprsky se sbíhaly na automobil. Když Reece a Taylor vyskočili ze dveří, zaslechli smích a pobavený hlas. „Hele, koukej na ten bourák. Vypadá to, že plave na vodě. Hanku, koukej! Už jsi někdy viděl něco takovýho?"
Na což druhý hlas odvětil: „To teda ne. Jak je rok dlouhej."
V pondělí, den před soudním procesem banky New Amsterdam, seděla Taylor Lockwoodová na obědě v restauraci McSor-leýs Old Ale House na Manhattanu a sledovala, jak John Silbert Hemming vyprazdňuje džbán piva.
Hemming možná nebyl tradičním soukromým očkem, který při práci popíjí skotskou, ale o to více miloval pivo. Právě dopil šestý džbánek tmavého nápoje a objednal si tři další. „Jsou maličká."
Jistě, piva byla maličká, ale Taylor dělalo potíže dopít druhé. U Claytona vypila předchozího večera více vína, než zamýšlela, a v noci navíc nespala dobře vzhledem k včerejšímu dramatickému pádu do vodní nádrže - a k Reeceově přítomnosti ve své posteli.
Nyní se Hemmingovi zmínila o nedávném rozhodnutí Nejvyššího soudu, podle něhož je tato restaurace povinna pouštět dovnitř i ženy - po mnoho let byl McSorleýs Old Ale House výlučně mužskou nálevnou.
„Tomu říkám úspěch," zamumlal Hemming, zadíval se na vyřezávané dřevěné stoly bez ubrusů, na sbírku talismanů pokrytých vrstvou prachu a na hordy mladých frackovitých mužů, kteří v lokále pokřikovali a pronášeli třeskuté vtipy.
Po chvíli se zamračil na opilého studentíka, který klopýtal jejich směrem a bryndal u toho pivo. Chlapec zachytil jeho pohled a okamžitě změnil směr. Hemming pohlédl na Taylor a s nefalšovanou zvědavostí v hlase se dotázal: „Je tohle rande?"
„Myslím, že ne."
„Aha," řekl detektiv a přikývl. „Jak dopadly ty otisky?"
„Není to tak zlé. Pošlu vám pohlednici."
„Jestli chcete, ukážu vám, jak se dělají plantáry."
„Otisky rostlin?"
„Zkoušíte to dobře, ale jsou to otisky chodidel, paní Lockwoodová."
„Taylor."
„Chodidel."
Taylor mu podala kus papíru s informacemi opsanými z faktury, kterou našla ve stole Wendalla Claytona. „Slyšel jste někdy o téhle společnosti, Johne?"
Hemming se začetl. „AAA Security? Ti nikde v New Yorku nepůsobí. Ale můžeme předpokládat, že je to nějaká mrňavá firma."
„Jak to?"
„Protože musí používat starý trik, jak se dostat na začátek telefonního seznamu. Stačí dát firmě jméno se spoustou áček na začátku. Chcete, abych to prověřil?"
„Můžete?"
„Jistě." Kolem prošel číšník s patnácti džbánky v ruce a dva z nich spustil na jejich stůl - oba nevyžádané.
„Mohl by někdo z takové bezpečnostní firmy - řekněme třeba z téhle neznámé AAA - spáchat zločin?"
„Myslíte dopravní přestupek?"

„Něco horšího."
„Tak krádež jablek?"
„To už je lepší. Ale mám na mysli něco cennějšího než jablka."
Hemming se vsedě napřímil, chvíli se nad Taylor doslova tyčil a pak se opět schoulil a předklonil. „U velkých bezpečnostních firem, jako je ta naše, je to absolutně vyloučeno. Když spácháte zločin přijdete o licenci a propadne vám garanční pojistka. Ale u těchhle malých firmiček...," Hemming poklepal na papír, „tam je hranice mezi klaďasy a padouchy dost křehká. Někdo přece musí instalovat ty štěnice, které moje společnost neustále odhaluje, ne? A instalace odposlechu je nezákonná."
„A co další triky?"
„Takové termíny v naší branži nepoužíváme."
„No, co třeba - čistě hypoteticky -, když se vás někdo snaží vytlačit ze silnice?"
„Vytlačit..."
„...ze silnice," zašeptala Taylor.
Hemming zaváhal a řekl: „U těchhle firem - jako je třeba ta AAA Security - se asi dá najít někdo, kdo by byl ochoten to udělat. A taky horší věci."
Taylor dopila hořké pivo, vytáhla z kabelky dvacetidolarovku a mávla na číšníka.
„Existuje nějaký pan Lockwood?" zeptal se Hemming.
„Ano, ale myslím, že by se vám můj otec nelíbil."
„No, já spíš myslel někoho v kategorii snoubenec-přítel. Chápete, nějaký z těch otravných chlápků, kteří jsou vždycky všude před vámi."
„To ani ne."
„A mohl bych vás pozvat na večeři?" zeptal se John Silbert Hemming.
„Nemůžu."
„Já jsem se taky nechal pozvat od vás, abyste si to mohla odečíst z daní."
Taylor se zasmála a řekla: „Na nejbližší budoucnost mám plány."
„Plány používají stavbaři a loďaři."
„Co třeba někdy jindy?" zeptala se Taylor. „Myslím to vážně."
„Jasně," souhlasil Hemming. Když pak Taylor začala vstávat, zvedl prst, čímž ji usadil zpátky na židli. „Ještě jedna věc... Mám takového jednoho přítele. Nosí odznak a pracuje na místě zvaném policejní stanice. Napadlo mě, že by možná bylo vhodné mu zavolat. Jen si tak nezávazně promluvit."
Taylor si v duchu přehrála včerejší vražednou jízdu mezi silnicí a vodní nádrží a pomyslela si, že Hemminga napadla výborná věc.
Její odpověď však přesto zněla: „Ne."
Procházeli se spolu v Battery Parku.
Ralph Dudley upíral pohled na Sochu svobody, která se tyčila od přístavu jako sestra slepé Spravedlnosti. Junie mlčky kráčela vedle něj. Dudley ji chtěl chytit za ruku, ale pochopitelně to neudělal. Stejně jako všudypřítomní turisté si i oni šli prohlédnout sochu zblízka.
Dudley přemýšlel, kolik lidí v Juniině věku zná verše vytesané do podstavce sochy a ví, že pocházejí z básně Emmy Lazarusove s názvem „Nový kolos".
Dejte mi své unavené, ubohé masy,
strachy schoulené, leč toužící svobodně dýchat,
ubohý odpad na břehu plném krásy...
Nejspíš vůbec nikdo.
Jenže, napadlo Dudleyho, kolik právníků z Wall Streetu tytéž verše zná?
Asi jich taky nebude mnoho.
„Je na té lodi, jako, zima?"
„Už zase říkáš to svoje jako. Nezapomeň, že si na to máš dávat pozor."
„No jasně."
„Určitě si budeme moci sednout dolů, kde je teplo. Dáme si horkou čokoládu."
„Anebo pivo," zamumlala Junie.
„Cha," odpověděl Dudley. „Pojď na minutku sem."
Ukázal na lavičku a oba se posadili. Dudley přemýšlel - jako už letos nejméně tisíckrát -, čím ho tahle malá bytost tolik uchvacuje.
„Tak o co chodí?" zeptala se Junie. Někdy mluvila černošským slangem a Dudley ji za nic na světě nedokázal tohoto návyku zbavit. Postupem času se naučil, že je nejlepší si její strojenosti nevšímat. Dříve či později ji pak přešla sama od sebe.
„Mám tady nějaké písemnosti. Které bys měla podepsat. Ve firmě to udělat nemůžeme."
Junie si nasadila sluchátka od walkmana. Dudley jí je zase sundal a uhladil jí vlasy. Junie se zašklebila.
„Musíš je podepsat."
„Tak jo, jako."
Dudley vytáhl z aktovky listiny a podal jí je.
„No dobře," řekla Junie a vyfoukla ze žvýkačky bublinu. „Dej sem pero."
Dudley si sáhl do kapsy saka a zjistil, že propisovačku značky Cross omylem nechal v kanceláři. „Zatraceně, já ho zapomněl."

„Já ňáký mám." Strčila ruku do kabelky a vytáhla pero. Přitom jí však z kabelky vypadal kus papíru. Dudley se pro něj natáhl, a když jí ho chtěl podat, všiml si, že je to šek.
Spatřil Juniino jméno.
Spatřil jméno Taylor Lockwoodové.
Vztekle pohlédl na svou milenku. „Co to je?"
„Já..."
„Co jsi to, sakra, provedla?"
„Tatíku," řekla Junie a upustila walkmana, který se rozbil o asfalt.
„Jak jsi mohla?" zašeptal Dudley. „Jak jsi mohla?"
Aktuální cena za propašování Alenky do králičí nory v podobě manhattanského bytu činila jednu srdceryvnou historku.
Připadám si strašně hloupě. Ralph Dudley je můj strýc, víte? Moje teta - teda jeho žena - zemřela právě před dvěma lety a on to nesl strašně mizerně. Tak jsem mu chtěla připravit večeři, abych ho trochu rozveselila.
Ukázala dveřníkovi termotašku.
Tady je padesát dolarů za laskavost. Hlavně mu nic neříkejte, ano? Má to být překvapení.
Za účelem rozptýlení případných dveřníkových obav si Taylor Lockwoodová oblékla nejlepší společenský kostým.
Dveřník si ji prohlédl od hlavy až k patě, strčil peníze do kapsy, přisunul Taylor po pultu náhradní klíč a otočil se zpátky k miniaturnímu televizoru.
Taylor věděla, že Dudley nebude doma. Narazila na něj v kanceláři a advokát jí při té příležitosti sdělil, že si bere na odpoledne volno, aby mohl Junii ukázat Sochu svobody. Otrávená dívka na něj zatím čekala ve vestibulu. Taylor se otřásla při představě, jak jsou tihle dva spolu. Pokud jde o dívku, ta se jen dívala střídavě na Dudleyho a na Taylor a tvářila se znuděně.
Taylor nyní vešla dovnitř a zjistila, že Dudleyův byt je mnohem menší a skromnější, než očekávala.
Přestože věděla o jeho finančních problémech, předpokládala, že starší podílník wallstreetské advokátní kanceláře bude obklopen přinejmenším jednoduchou elegancí, byť třeba zašlou. Ve skutečnosti však čtyři pokoje v této předválečné budově nezaujímaly o nic větší plochu než její vlastní byt. Stěny byly natřeny lacinou barvou, pod níž na některých místech prosvítal předchozí nátěr a která se odlupovala všude tam, kde se malíř obtěžoval nanést více vrstev. O tom, že by se okna dala ještě někdy otevřít, nemohlo být ani řeči.
Taylor se zběžně rozhlédla po obývacím pokoji. Byl plný starého nábytku, jehož rozlámané nožky nebo rukojeti byly na některých místech dovedně svázány motouzem. Taylor viděla oprýskané vázy, potrhanou a nedbale zašitou krajku, knihy, vlněné přikrývky, vycházkové hole a sbírku promáčknutých stříbrných tabatěrek. Na stěnách visely staré zarámované fotografie příbuzných včetně několika snímků, na nichž pózoval sám mladý Dudley s rozložitou a nepřátelsky se tvářící ženou. Advokát byl zamlada pohledný, ale velmi hubený a zádumčivě civěl do objektivu.
V ložnici vedle úhledně ustlané postele našla Taylor cosi, co vypadalo jako dřevěný trup. Přes ramena figuríny viselo přehozeno jedno z Dudleyových sak. Na malém podstavci ve výšce hrudi ležel kartáč na šaty a na podlaze před figurínou se vyjímaly pečlivě vyleštěné boty se sešlapanými podrážkami.
Dudleyovo puntičkářství usnadňovalo Taylor úkol. Každá zásuvka v jeho pracovním stole obsahovala jedinou, řádně označenou kategorii dokumentů. Účty z elektrárenské společnosti, telefonní účty, dopisy od dcery (nejméně zaplněná zásuvka), obchodní korespondence, záruční listy na domácí spotřebiče, dopisy z univerzitního klubu, účtenky. Dudley dokonce třídil operní, symfonické a baletní programy.
Taylor díky tomu prohledala celý pracovní stůl za deset minut, ale nenašla nic, co by Dudleyho jakkoliv spojovalo s ukradeným dlužním úpisem nebo firmou Hanover & Stiver. Zklamaně tedy odešla do kuchyně. Bylo jí horko a připadala si zašpiněná. Drobnou kuchyni osvětlovalo matné světlo ze dvora, do něhož se z jediného nevelkého okna nabízel výhled.
Taylor se opřela o dřez. Před ní stál Dudleyův malý kuchyňský stůl se dvěma mahagonovými židlemi po obou stranách. Jedna strana stolu byla prázdná, zatímco na druhé ležela vybledlá podložka prostřená draze zdobeným porcelánovým talířem, sadou těžkých stříbrných příborů a číší na víno - vše bylo uchystáno na Dudleyovu osamělou večeři. Uprostřed talíře ležel naškrobený bílý ubrousek stažený zářivě červenou manžetou. Křiklavá manžeta byla jediným předmětem, který sem svou nápadností nepatřil. Taylor se dotkla jejího laciného plastového povrchu - podobné předměty se nabízely ve výprodeji na Times Square, kde turisté kupovali suvenýry s osobním věnováním: hrníčky, talíře, miniaturní poznávací značky.
Otočila manžetu. V plastu bylo neuměle vyleptáno slovo Tatík.
Dárek od Junie, objektu jeho perverzní touhy.
Uplynula téměř hodina. Upaluj odtud, Alenko...
Nic, pomyslela si Taylor vztekle. Nenašla jsem vůbec nic. Ani jediný náznak, kde by se dlužní úpis mohl skrývat.
Vysypala obsah termotašky, která byla vycpána obyčejnými novinami, do odpadové šachty a odešla.
Takže můžeme Dudleyho vyloučit? přemýšlela.
Ne, ale rozhodně ho na seznamu přesuneme pod Thoma Sebastiana.
O tu se nezajímej...
Rozhodla se, že toho mladého hajzla, který o ní sbírá informace, okouzlí a podrobí výslechu. Vzpomněla si na jeho včerejší znepokojený výraz. Možná se jí u dnešní večeře k něčemu přizná. Taylor se této naděje stále nevzdávala.
Venku se na chvíli zastavila a protřela si oči.
Zítra, pomyslela si zděšeně. Vždyť ten proces je už zítra.
Vyšla na ulici a zamávala na taxíka.

Thom Sebastian seděl u baru v restauraci Blue Devil na vzdálenějším konci Západní Sedmapadesáté, nedaleko od řeky Hud-son.
Zhodnotil tento lokál jako výtečný - většinu hostů zde tvořili superelegantně oblečení černoši. Thom právě popíjel vodku s citrónovou šťávou, představoval si žongléra a v duchu si říkal, že zatím to jde.
Ale také si říkal: Zatraceně, já jsem nervózní.
Přemýšlel, co se dnes večer stane.
Bylo to všechno kapitální šlápnutí vedle?
Nějakou dobu si myslel, že ano. Teď si však tím nebyl tak úplně jistý. Zkrátka neměl ponětí.
Věděl však, že se něco stane, že kostky již byly vrženy - i když mu toto klišé připadlo na právníka jeho kalibru slaboduché.
Přistihl se, že chladně přemýšlí o podílnictví ve firmě Hubbard, White & Willis, a téměř pobaveně si vzpomněl, že odjakživa pokládal přijetí mezi podílníky firmy za otázku života a smrti.
Smrt...
Když si ho Wendall Clayton zavolal do kanceláře a tichým hlasem mu sdělil, že firma dospěla k závěru, že nebude moci rozšířit nabídku podílnického vstupu do firmy i na něj, seděl Sebastian tři nebo čtyři minuty naprosto bez hnutí, usmíval se na Claytona a poslouchal, jak mu popisuje plány firmy Hubbard, White & Willis na vyplacení odstupného.
Usmíval se, to ano, ale byl to úsměv zdrceného člověka, který Claytonovi - tedy pokud si toho ten zkurvený parchant vůbec všiml - musel připadat jako úšklebek šílence: vyceněné zuby a psychoticky přimhouřené oči.
„Rádi bychom vás přijali mezi podílníky, Thome - všichni vás tady uznávají -, ale jistě chápete, že musíme zefektivnit ekonomiku."
Což v překladu znamenalo, že Sebastian není pohůnkem Wen-dalla Claytona, a tudíž je postradatelný.
Zefektivnění ekonomiky... Thom si vzpomínal, že ho tento výraz - ryzí ukázka firemního newspeaku - tehdy popálil jako kyselina.
Poslouchal Claytona se sklopenou hlavou, přičemž si všiml, že na podílníkově stole leží zdobená arabská mísa. Upřeně mísu tehdy sledoval, jako by do ní mohl napěchovat všechnu příšernou realitu, odejít z kanceláře a nechat veškerý žal za sebou...
Nyní však již seděl u baru a myslel na problém zvaný Taylor Lockwoodová.
Přičemž se usilovně snažil zapudit myšlenky na tuto ženu a znovu je nahradit obrazem žongléra.
Podíval se na hodinky.
Dobrá, tak jdem na to. Vstal ze židličky a řekl barmanovi, že se za pět minutek vrátí.
Zatím to...
Muž v dodgi se bez přemýšlení natáhl k sedadlu spolujezdce a ucítil cosi chladného - jmenovitě automatickou brokovnici Remington.
Šest nábojnic v prodloužené komoře. Plus šest dalších zastrčených v sedadle špičkou dolů.
Muž se však nesoustředil na nádobíčko - jeho pohled se upíral na ženu, která nyní kráčela po ulici směrem k tlouštíkovi jménem Thom Sebastian. Ten na ni zamával a podivně se usmál. Zdálo se, že se z ní může celý podělat.
Takže to je ta štětka.
Muž v dodgi ji sledoval a přemýšlel, jaké tělo asi skrývá pod svrchníkem. Kdyby měla boty na vysokém podpatku, možná by se mu líbila. Muž zbožňoval vysoké podpatky, ne ty pitomé černé nízké střevíce, které měla na nohách tahle kráva.
Muž v dodgi zkontroloval, jestli se nablízku nepohybuje policejní auto nebo chodci, kteří by mu mohli bránit v čistém výstřelu.
Ulice volná, palebná zóna volná.
Muž vyrazil s autem kupředu a pak pomalu zabrzdil asi šest metrů před ženou, která na něj pohlédla s nenucenou zvědavostí. Jejich pohledy se setkaly, a teprve když muž zvedl brokovnici, uvědomila si žena, kolik uhodilo. Vykřikla a zvedla ruce.
Jenže neměla kam utéci...
Muž namířil o chloupek nad mušku a zmáčkl spoušť. Mohutný zpětný ráz ho silně udeřil do ramena. Ženu zasáhla do boku sprška hrubých broků - oslnivý zásah. Muž vypálil ještě dvě rány, ale podle toho, jak padala k zemi, se zdálo, že ji zasáhl pouze jeden z výstřelů a ani ten nebyl právě nejčistší.
No, jestli není mrtvá, tak pravděpodobně za chvíli bude. A úplně přinejhorším se hezkých pár měsíců neobjeví v práci.
Všude kolem křičeli lidé a troubily klaksony. Automobily se skřípěním pneumatik brzdily a vyhýbaly se chodcům, kteří se vrhali do vozovky, aby se ukryli před dalšími případnými výstřely.
Muž v dodgi rychle přidal plyn, dorazil k nejbližší křižovatce, projel ji se smykem na červenou, a když byl z dohledu, zamířil směrem z centra. Přitom si dával pozor, aby nepřekračoval povolenou rychlost, a horlivě zastavoval na každé červené, na kterou narazil.
Spoutaného Thoma Sebastiana odvedli dva uniformovaní policisté na služebnu.
Všichni na něj civěli: policisté, opilí řidiči, šlapky i jeden či dva advokáti.
„Páni," zašeptal kdosi.
Důvodem byla krev, která pokrývala celé Sebastianovo sako a bílou košili. Nikdo si nedokázal představit, jak může být někdo tak zbrocen krví, a přitom nemít v břiše dobrých dvanáct bodných ran.
Obtloustlý právník se zhroutil na lavici a počkal, až k němu přistoupí zatýkací důstojník a zadívá se na jeho hnědé boty.
Vedle Sebastiana seděla jakási dívka - vysoká černá prostitutka s rovnou vestou a sexy kalhotami pod kabátem z falešné kožešiny. Pohlédla na krev, rychle zavrtěla hlavou a zachvěla se.

„Ježíšikriste," špitla.
Sebastian cítil, jak se nad ním mihl stín a někdo k němu přistoupil. Zvedl hlavu a vytřeštil oči.
„Jsi v pořádku?" zeptala se Taylor Lockwoodová. „Tolik krve..."
Sebastian přikývl, zavřel oči a znovu pomalu sklopil hlavu. „Spustila se mi krev z nosu," zamumlal.
„Kdo jste?" zeptal se Taylor nevrle službu konající seržant.
„Co se stalo?" vyzvídala Taylor.
Policista si prohlédl její černé punčocháče, krátkou černou sukni a kožené sako. „Vypadněte odsud, dámo. Ten už dneska večer na rande nepůjde."
V Taylor se probudil temperament jejího otce. „Přijela jsem sem na schůzku s klientem, takže mi rande nejspíš ujde taky. Chcete uvést do zápisu ještě něco jiného?"
Policista zčervenal. „Hej, já nevěděl, že jste advokátka."
Taylor neměla tušení, co se vlastně stalo. Když přijela před restauraci, bylo vyšetřování v plném proudu. Někoho na ulici postřelili a Sebastian byl za to zatýkán.
„Za co jste ho sebrali?" vyštěkla.
„Ještě za nic. Zatýkací důstojník zrovna volá soudnímu patologovi," řekl seržant a otočil se zpět k hromadě papírů. Panečku, taková spousta krve.
Do místnosti vešel policista v civilu - štíhlý muž s ulízanými vlasy a šedinami na skráních. Pohlédl na Taylor a vůbec nebyl potěšen. Jako by se v něm spojovalo hned několik předsudků: vůči advokátům obecně (trávili dlouhé hodiny mučením policistů na svědeckých lavicích a jejich odsuzováním do role neschopných hromádek neštěstí) a vůči advokátkám zvlášť (musely si dokazovat, že umějí policisty mučit ještě brutálněji než jejich mužské protějšky).
Taylor Lockwoodová kývla a snažila se vypadat jako tvrďák. „Jsem obhájkyně pana Sebastiana. Co se děje?"
Náhle naplnil služebnu burácivý hlas. „Hej, Taylor!"
Taylor ztuhla. Zatraceně, proč zrovna teď? Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se bohové k uzoufání nudí, a tak vás jen tak pro radost napíchnou na rožeň. Taylor si neslyšně povzdechla a otočila se za hlasem, který se nyní znovu rozlehl policejní služebnou: „Taylor Lockwoodová, že jo?"
Přes místnost kráčel obrovitý policista s obličejem plným popraskaných cévek a osmahlým z dovolené ve Vegas nebo na Bahamách. Byl právě mimo službu - měl na sobě značkové džínsy a bundu. Mohl mít něco po čtyřicítce a patnáct kilo nadváhy. Výsledný dojem dokreslovaly pečlivě zastřižené světlé vlasy a chlapecký obličej.
Taylor usoudila, že se nedá nic dělat. Vzpomněla si na otcovu radu: Když už musíš blafovat, blafuj jako o život.
„Ahoj," řekla s úsměvem.
„Já jsem Tommy Bílej. Vzpomínáte si na mě? Tommy Bianca z Pogiolliho případu."
„Jasně, Tommy. Jak se máte?" Taylor přijala policistovu mohutnou mozolnatou ruku.
To už se policista díval na Sebastiana. „Není mu nic?"
„Jen se mu spustila krev z nosu," odpověděl zatýkací důstojník. „Mysleli jsme, že taky jednu koupil. Doktor ho prohlíd, zjistil, že mu nic není, a dal mu něco na ten nos."
Tommy Blond se zadíval na zatýkacího důstojníka a pak i na službu konajícího seržanta. „Hele, chovejte se k tý dámě slušně. Je v pohodě. Dělala pro advokáta, kterej vysekal Joeyho, vzpomínáte? Joeyho Pogiolliho ze šestýho okrsku. Loni ho nějakej sráč zažaloval, že prý mu dal Joey při šťáře nakládačku.... Hele, Taylor, vy jste v té době dělala asistentku. Takže jste začala studovat práva?"
„Jen po večerech," odpověděla Taylor, zaculila se a přemýšlela, zda jí krůpěje potu, které jí z nervozity vyrazily na čele, začnou stékat po obličeji až k bradě a odnesou s sebou líčidlo.
„To je skvělý. Můj kluk si podal přihlášku do Brooklynu. Chce do FBI. Říkal jsem mu, že agenti už dneska nemusí mít právnický vzdělání, ale on to chce všecko dělat pořádně. Moh by si s váma třeba někdy o té škole povykládat? Máte vizitku?"
„U sebe ne. Je mi líto."
Pohlédla na Sebastiana, který zabodával oči do podlahy.
„O co kráčí, Franku?" zeptal se Tommy Bílej.
„Před Blue Devil zastřelili ženskou jménem Magaly Sanchezo-vá. Byla to nóbl dealerka koksu, která zabloudila do nesprávnýho teritoria. Myslíme si, že ten, kdo ji odpráskl, nevěděl přesně, jak vypadá, a tak využil k identifikaci oběti jeho." Ukázal na Sebastiana. „Anebo ji možná chtěl odbouchnout před zákazníkem. Aby vyslal ostatním vzkaz, chápeš. Měla toho u sebe asi deset gramů, všecko zabalený a připravený k prodeji. A tady pan Sebastian měl čtvrt gramu... Proto jsme ho sebrali."
Taylor obrátila oči v sloup. „Čtvrt gramu? Neblázněte hoši."
„Taylor, já vím, co požadujete...," řekl Tommy Bianca a dodal: „Má na sobě spoustu krve. Víte jistě, že je to jen krvácení z nosu?"
Taylor se opět vžila do role. „Na základě čeho jste ho prohledávali?"
„Na základě čeho?" Zatýkací důstojník překvapeně zamžoural. „Mával na vyhlášenou drogovou dealerku, kterou přímo před jeho očima odpráskli. Tomu říkám pěkně pádnej důvod."
„Pojďme si promluvit." Taylor přešla k vývěsce. Tommy Bian-ca a zatýkací důstojník se na sebe zadívali a následovali Taylor. Ta sklopila hlavu a ostře zašeptala směrem k zatýkacímu důstojníkovi: „No tak, ještě nikdy nebyl za nic zatčen. Jasně, je to mizera, ale čtvrt gramu? Oba víme, že zatčení člověka za takové množství záleží čistě na libovůli policisty." Což si Taylor právě vymyslela.
„Když já nevím," řekl zatýkací důstojník. „Všichni jsou nasraní na ty parchanty z Wall Streetu, kteří si myslí, že můžou v klidu kupovat a prodávat koks a my s tím vůbec nic nenaděláme."

„Zkusme uzavřít dohodu," pokračovala Taylor. „Řeknu vám to takhle: vy mi ho vrátíte a on vám za to poskytne svědeckou výpověď o zesnulé slečně Sanchezové a jejích přátelích - za předpokladu, že ji bude moci poskytnout anonymně a nebude muset proti nikomu svědčit u soudu. Kromě toho ho přinutím slíbit, že s tím svinstvem přestane."
„Tak co říkáš?" zeptal se Tommy Bílej uniformovaného policisty.
„Podívejte," naléhala Taylor, „pracuje pro stejnou firmu, která vysekala z bryndy vašeho kámoše Joeyho. To byste měli zohlednit."
Vzpomněla si, že Joey byl pochůzkář, který se možná opravdu nechal trochu unést a vyřádil se s obuškem na mladém černochovi, jenž možná ukradl někomu peněženku, a možná taky ne, a jenž se pak možná natahoval po montážní páce - ta se ovšem našla plných šest metrů od místa potyčky. Pohotovostní oddělení nejbližší nemocnice později ohodnotilo ruční práci policisty Joeyho na klukově obličeji osmapadesáti stehy.
Zatýkací důstojník věnoval Taylor pohled, který se v policejním těsnopisu překládá jako: Tyhle kecy si můžete ušetřit.
„Dobrá, odvezte si ho. Ale řekněte mu, aby z podobných akcí hezky rychle vycouval. To myslím vážně. Příště nebudou nechávat naživu žádnýho svědka. Příští týden ať se dostaví na drogové oddělení k sepsání výpovědi." Zapsal na lístek jméno. „Ať se ptá na tohohle detektiva."
„Díky, pánové," řekla Taylor.
Tommy Bianca jí znovu podal ruku. „Jsem na vás pyšnej, dámo. Takže jste to dotáhla na advokátku. Fakt dobrý." A zamířil k převlékárně.
Taylor se vrátila k Sebastianovi, který seděl schoulený na lavici a její dohadování neslyšel. Stále netušil, že je volný. Poklekla vedle něj a zadívala se na krev na jeho obličeji a košili. Byla docela zářivá. „Thome," začala, „možná dokážu zařídit, aby tě odsud pustili. Ale musím tě o něco požádat. A potře-buju poctivou odpověď... Podívej se na mě."
Chlapecké oči. Oči rozhořčeného, zraněného a vyděšeného chlapce.
„Přednedávnem jsi prohrabával skříň na spisy v kanceláři Mitchella Reece. Proč?"
Sebastianovo krvavé čelo se zvrásnilo v ustaraném zamračení. „O čem to mluvíš?"
„Běž do prdele, Thome," odvětila Taylor brutálně. „Můžu tě odsud dostat, ale taky se můžu postarat, aby tě zabásli. Což by byl konec tvého života v New Yorku. Takže si vyber."
Sebastian si setřel slzy z tváří. „Mitchell dělá ten soudní spor banky New Amsterdam. Zatímco já mám na starosti spoustu jejích podnikových záležitostí. Nejspíš jsem potřeboval nějaké dokumenty, které měl Mitchell k dispozici."
„Takže jsi byl i v jeho trezoru?"
Sebastian se opět zamračil. „Myslíš tu věcičku se zámky, která stojí v jeho kanceláři? Jo, před pár měsíci jsem si z ní vytáhl pár lejster - nějaké dohody o mimosoudním vyrovnání sporu o jištěný úvěr asi tak z předloňska. Potřeboval jsem je. Trezor nebyl zamčený a Reece byl právě služebně mimo město. Ale jak to s tím vším souvisí?"
„Znáš banku New Amsterdam dobře?"
„Jak to s tím..."
„Odpověz," zpražila ho Taylor.
„Jestli ji znám?" Sebastian si otřel obličej do kapesníku, pohlédl na krev a hořce se zasmál. „Pracuju pro ně celá léta! Doslova jim dělám chůvu! Vodím je za ručičku a provázím je přes všechny obchody. Zatímco Burdick inkasuje jejich posrané šeky, já jsem otrok, který pro ně dělá všechnu práci. A zatímco je Fred LaDue
bere na večeře a hraje s nima tenis, já jsem ten moula, který do tří ráno dělá veškeré dokumenty. To já jsem jejich právník." Povzdechl si. „Jo, znám je velmi dobře."
Taylor se mu zadívala do očí a věřila mu. Přesto vytrvala v nastoupeném kurzu. „Minulou sobotu v noci jsi byl ve firmě a pak jsi mi o tom lhal. Vkradl ses tam zadními dveřmi."
„Jak to víš?" zeptal se Sebastian. Hlas se mu však vytratil, když si všiml, že Taylořin pohled opět zkameněl. „Omlouvám se. Jo, byl jsem tam. Lhal jsem..., ale musel jsem. Víš, když mi zamítli to podílnictví, rozhodl jsem se, že si založím vlastní firmu. Právě na tomhle teď s Boskem pracujeme. Dennis Callaghan za nás vyřizuje nemovitosti - snaží se nám dohodit nějaké kancelářské prostory v centru. A já si prostě nepřeju, aby se o tom někdo z Hubbard, White & Willis v téhle fázi dozvěděl. Proto jsem ti lhal."
„Dokaž to."
Sebastian strnule vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo. „Dennisi? Tady Thom. Dám ti někoho k telefonu. Řekni jí přesně, co pro mě a pro Boska děláš."
Taylor převzala telefon a jednoduše řekla: „Mluvte."
Callaghan na chvíli zaváhal, ale pak jí zopakoval totéž, co jí před okamžikem vyklopil Sebastian. „Dobře, díky." Taylor ukončila hovor a vrátila Sebastianovi přístroj.
„A proč jsi o mně shromažďoval informace? Co ty papíry pod tvou podložkou?"
Mladý právník opět zamžoural a opět svěsil hlavu. „Objevila ses v mém životě strašně najednou. Prostě jsi byla tady a já nevěděl proč. Bylas... zajímavá. Líbila ses mi. A tak jsem se o tobě snažil zjistit co nejvíc. Ostatně se tím živím - jsem právník. Je to moje práce."
Taylor se zadívala na tohoto zbědovaného obtloustlého chlapce a věděla, že je nevinný. Sebastian se na ni jednou zadíval, ale vzápětí musel uhnout očima, jako by ho děsilo, co vidí.
Taylor se zmocnil zvláštní pocit. Obličej jí planul a zvedal se jí žaludek. Teprve po chvíli pochopila, že poprvé v životě učinila to, co by na jejím místě učinil její otec i Mitchell Reece: byla brutální ve svém vítězství.
Moc.
Právě toto nyní cítila - moc. Thom Sebastian, poražený, zkrvavený a zděšený jako dítě, se choulil na lavici a patřil pouze jí. Stejně jako policisté. Taylor musela připustit, že je to opojný pocit.
„Řekneš mi, co se tu děje?" zeptal se Sebastian.

„Ne," odpověděla Taylor stroze. „Nemůžu." Postavila se.
Sebastian se neklidně zadíval na policisty.
„To je v pořádku," řekla. „Můžeš jít domů."
„Můžu..."
„Můžeš odejít. Je to v pořádku."
Sebastian se pomalu postavil a Taylor ho chytila za rameno, aby mu pomohla udržet rovnováhu. Oba společně zamířili ke dveřím.
Prostitutka chvíli sledovala jejich odchod a pak cynicky utrousila: „Jo jo, že si to ale platíme fajnovej právní systém. Nemáte někdo žváro?"
V pondělí pozdě večer - pouhých patnáct hodin před hlasováním o fúzi - seděl Wendall Clayton v zasedací místnosti naproti Johnu Perellimu.
Únava na něj doléhala jako promočený kabát. Na rozdíl od Perelliho si však stále nepovolil kravatu ani nevyhrnul rukávy své bílé bavlněné košile. Navíc seděl už čtyři hodiny v nezměněné poloze: byl vzpřímený a jen příležitostně sklopil hlavu, aby si protřel krví zalité oči nebo aby se protáhl.
Vedle něj posedával Randy Simms a další z jeho mladých podílníků. Také Perelli si s sebou přivedl několik nohsledů. Simms i druhý mladík zasedali ve výkonném výboru firmy Hubbard, White & Willis. Burdick dělal všechno možné, aby jejich jmenování překazil, ale Claytonovi se obratným manévrováním podařilo prosadit zvolení obou - kontrolu nad výborem si nicméně stále udržoval Burdick. Nyní před muži ležel koncept dohody o fúzi. Právníci si ho prohlíželi jako chirurgové pacienta.
Clayton pohlédl za dveře na mladou ženu, sekretářku objednanou z firmy poskytující kancelářské služby. Tato žena ovládala všechny textové procesory používané na území Spojených států, uměla zapisovat diktát a do klávesnice ťukala rychlostí 110 slov za minutu. Díky těmto dovednostem si mohla účtovat dvaačtyřicet
dolarů za hodinu, přestože právě v tomto okamžiku jí byl zmíněný honorář vyplácen pouze za to, že usrkávala kávu a četla ošuntělý brožovaný román s názvem Vzdej se, moje lásko.
Clayton přemýšlel, jestli bude mít ještě dost energie ji opíchat, až za hodinku či dvě uzavřou závěrečná jednání. Napadlo ho, že by to mohlo být riskantní: cítil se totiž k smrti vyčerpán.
Pereli měl brýle s poloobroučkami spuštěné nízko na nose. Vzhlédl a zadíval se Claytonovi do očí. „Měl bych vám říct..., že moji lidé nemají z vašeho požadavku radost. Nelíbí se jim, že chcete vystrnadit Burdicka. I přes tu odměnu."
„Co tím chcete říct?" zeptal se Clayton chladně.
Mohl by nás žalovat. Je to starší muž, vztahuje se na něj zákon o rovných příležitostech. Může nám nadělat ještě pěknou paseku."
„Jsme přece právníci. Naším posláním je paseky urovnávat."
„Já bych si ho raději nějakou dobu nechal. Řekněme rok. A pak ho postupně odstavíme."
Clayton se zasmál. „Lidi jako Donald Burdick se postupně neodstavují. Buď to bude všechno řídit, anebo jde úplně od toho. Má to v povaze."
Perelli si sundal brýle a protřel si kořen nosu.
Tímto gestem prozradil, že mezi jeho zaměstnanci vypukla v otázce Donalda Burdicka silná vzpoura. Clayton pochopil, že musí okamžitě jednat.
„Jestli chcete firmu Hubbard, White & Willis, tak Burdick musí jít," pokračoval nenuceně. A pak noblesně pokynul k oknu, za nímž se třpytila noční Wall Street. „A jestli chcete Burdicka, Johne, tak si najděte jinou firmu."
„Vy byste pak odešel?"
„Bez ohlížení."
Perelliho asistenti se nejistě ošili na židlích.
Uplynula chvíle ticha, během níž jediná buňka na obličeji Wendalla Claytona neprozradila, jaké elektrizující napětí advokát právě pociťuje.
Nakonec se Perelli zasmál. „Zatraceně, my dva budeme spolu vydělávat nechutné peníze." A potřásl si s Claytonem rukou.
Nakonec vstal a protáhl se. „Chcete tu dohodu o fúzi podepsat zvláštním perem, Wendalle? Jako to dělá prezident?"
„Ne, podepíšu to tímhle starým krámem."
Vytáhl otlučené plnicí pero Parker, se kterým psal už celá léta. Krátce poté, co nastoupil do firmy Hubbard, White & Willis, zjistil při jedné uzávěrce, že nemá pero. Donald Burdick ho tehdy zpražil příkrým pohledem a přistrčil mu právě toto plnicí pero. „Vždycky byste měl být připraven, Wendalle. Nechte si ho jako připomínku."
Wendall Clayton nyní pero odložil a pomohl ostatním mužům setřídit dokumenty, přičemž zároveň udílel pokyny k napsání a sestavení pracovních kopií stenografce jménem Vzdej se, moje lásko. Jakmile firma zítra schválí fúzi, budou tyto dokumenty přineseny do velké zasedací místnosti, kde bude originál dohody podepsán s podílníky firmy Perelli. Jelikož muselo smlouvu spo-lupodepsat velké množství lidí, byla celá operace náročná i z logistického hlediska.
Když se Clayton o půl hodiny později vracel do své kanceláře, zastavil se a rychle se otočil, neboť si uvědomil, že se k němu kdosi rychle blíží z útrob potemnělé chodby.
Onen kdosi mířil přímo k němu.
Clayton si chvíli myslel, že je to samotný Donald Burdick, který se konečně pominul a chce ho fyzicky napadnout.
Ale ne - byl to Sean Lillick.
„Vy jste ji ošoustal!" začal běsnit s očima podlitýma krví. „Hajzle!"
„Buď zticha, ty malej sráči!" zašeptal Clayton. John Perelli dosud neodešel.
„Ošoustal jste ji!"

„Koho?"
„Carrii Masonovou."
Clayton si mladíka s jistým pobavením změřil pohledem. „No a?"
„Jak jste to mohl udělat?"
„Když jsem se díval naposledy, Seane, bylo té holce přes osmnáct a nikoho neměla." Zvedl obočí. „Měla snad na ruce zásnubní prstýnek? Vkusný malý šperk? Žádného jsem si nevšiml."
„Váš odporný sarkasmus se mi nelíbí, Wendalle."
Takže naše štěně má zoubky. Zatím je ještě nikdy nevycenilo.
„Uklidni se, Seane. To toho pro tebe tolik znamená, sakra? Vždyť je to jen vypasená degenerovaná měšťačka, zatímco ty jsi špička avantgardy. Jste jako Kapuleti a Montekové. Nemáte nic společného kromě překrvených pohlavních buněk."
„Jak jste s ní mohl takhle zacházet?"
„Já s ní zacházel velice dobře. Kromě toho mě napadá slovo souhlas."
„Byla opilá. Myslí si, že jste ji zneužil."
„Je to dospělá ženská. Co si myslí, je její věc. Ne moje ani tvoje." Qayton se ohlédl směrem k zasedací místnosti. Sklopil obličej a zeptal se: „Tak o co ti jde? Myslel sis snad, že se spolu přestěhujete do Locust Valley a založíte rodinku? Proboha, Seane. Nejsi přece blázen. Najdi si holku s ježkem, náušnicí ve stydkém pysku a špinavými nehty."
„Nenávidím vás."
„Ale ne, Seane. A i kdybys mě nenáviděl, tak je tvoje nenávist úplně nepodstatná. Podstatné je, že mě potřebuješ. Hele, zítra je to hlasování o fúzi a já nemám na tyhle kecy čas. Zapamatuj si jedno ponaučení, synku: když ti někdo vyšoustá holku, tak otázka nezní, kdo to udělal a jak si to s ním vyřídit - otázka zní, proč to ta holka chtěla. Přemýšlej o tom."
Chlapec zmlkl.
Clayton stále viděl v jeho obličeji vztek a rozhořčení, a tak klidnějším hlasem dodal: „Stalo se to jen jednou. Ona byla namol, já jsem byl namol. Nemám v úmyslu se s ní ještě někdy vidět." Byla to nejupřímnější omluva, jaké byl Wendall Clayton schopen.
Lillick si to podle všeho uvědomoval. Nezdál se potěšen, ale Clayton viděl, že se mu podařilo sebrat Seanovu vzteku živnou půdu.
„Řeknu jí," zažertoval, „jaký jsi báječný človíček."
„Já..."
Clayton zvedl prst. „Zítra brzy ráno buď v mé kanceláři. Čeká nás velký den. Musíme připravit tisíce dokumentů. Zítra budou Římem kráčet falangy."
Severně od Čtrnácté ulice vylezla Taylor Lockwoodová z dusného a čpícího metra a zamířila k bytu Mitchella Reece. Na širokých chodnících se pohybovalo jen málo lidí.
Jakmile posadila Thoma Sebastiana do taxíku, vrátila se do svého bytu, převlékla se a vyrazila k Reeceovi, aby mu sdělila, že mohou vyloučit jednoho z podezřelých - nicméně že stále nemá tušení, kde se může zcizený dlužní úpis ukrývat. Přitom si uvědomovala, že budou úpis potřebovat u soudu již zítra dopoledne — za pouhých dvanáct hodin.
Kličkovala mezi zamrzlými kalužemi a přemýšlela, jak jí učitelka hudby kladla na srdce, aby pokládala kroky za hudební takty. Taylor tak během chůze dělila prodlevy mezi jednotlivými kroky na půltóny, čtvrttóny, osminky, trioly, tečkované čtvrtinky a osminky a šeptala si do rytmu.
Raz, dva a tři a čtyři...
Vtom se za ní ozval zvuk - pleskání bot o drolící se beton.
Taylor se rychle otočila, ale nikoho neviděla.
O jeden blok dál se chodník vylidnil úplně. V této oblasti nedaleko od Šesté Avenue se nacházely byty v rekonstruovaných továrních halách a prostorné restaurace. Sama tato ulice však byla spíše domovem profesionálních fotografů, tiskáren, skladů a korejských dovozců. V noci se změnila v liduprázné, tmavé a skličující místo. Ne nadarmo pocítila Taylor další nával neklidu.
Raz a dva a tři a...
Zničehonic výjev před jejíma očima zmizel, neboť ji kolem hrudi sevřela mužská paže a na ústa se jí začala tlačit mohutná dlaň.
Taylor vykřikla.
Muž ji zavlekl do boční uličky.
Zatraceně, ne...
Taylor se usilovně snažila vysvobodit, ale podařilo se jí jen přimět útočníka k pádu - přesto ji stále krutě svíral kolem krku. Přistáli na jakýchsi krabicích a sesunuli se na kluzké dlažební kostky. Muž dopadl na ni a vyrazil jí dech. Taylor se začala dusit a lapat po dechu. Zakryla si obličej dlaněmi, naprosto neschopná volat o pomoc.
Muž se zvedl na kolena. Taylor využila této příležitosti, aby se mu vykroutila. Ucítila zápach hnijících fazolových lusků, kuřecích kostí a česneku z velkého odpadkového koše za restaurací. Před očima se jí mihla zaťatá pěst, která se chystala dopadnout na její tvář.
V, tu chvíli v ní však vybuchla vlna hněvu. Přestože stále nemohla popadnout dech, prudce zvedla nohy, zarazila je muži do hýždí a vymrštila ho na zeď. Nato popadla první předmět, který se jí namanul - kus špičatého betonu -, vyškrábala se na nohy a rozmáchla se.
V tom okamžiku se zarazila, neboť zaslechla mužovo vzlykání přerušované chraplavým hlasem: „Proč, proč, proč...?"
„Vy!" zašeptala.

Ralph Dudley si otřel obličej a sežehl ji pohledem plným syrové nenávisti. Ostrému betonu v její ruce vůbec nevěnoval pozornost. Škrobeně vstal, přistoupil k převrhnutému odpadkovému koši, posadil se na něj a zasípal: „Proč jste to udělala?"
„Pomátl jste se?" Taylor odhodila kámen a začala si čistit kabát a otírat z něj mastné skvrny. „Koukejte na to! Nezbláznil jste se?"
Starý podílník tupě zíral na zem. „Sledoval jsem vás z vašeho bytu. Nevím, co jsem chtěl udělat. Upřímně řečeno jsem uvažoval, jestli vás nemám zabít."
„O čem to mluvíte?"
„Vy jste mě sledovala. Podplatila jste mou... Podplatila jste mou Junii, abyste se o mě něco dozvěděla. A pak jsem se zeptal jednoho zaměstnance, jestli vás neviděl v mé kanceláři, a on odpověděl, že ano."
Taylor pokrčila rameny. „Vy jste mi lhal, Ralphe. Lhal jste mi, že jste minulou sobotu nebyl ve firmě."
„No a?" Dudley si uhladil rozcuchané vlasy a prohlédl zničený kabát.
„Co jste dělal ve firmě?"
„Do toho vám nic není."
„Možná ne. Ale možná taky ano. Tak co jste tam dělal?"
„Já tu dívku miluji."
Taylor mlčela.
„Díky ní se cítím tak živý. Je pro mě strašné, že dělá v takové branži. Jí to je taky protivné, vím to. Ale nemá na vybranou."
Taylor si vybavila lacinou manžetu z červeného plastu.
Tatík...
Její strach postupně přerostl v lítost. Touha utéci, udeřit ho a utěšit ho se ocitly v přibližné rovnováze.
Dudley zvedl hlavu. Studené světlo, které shora dopadalo do uličky, osvětlovalo jeho podlouhlý obličej a propůjčovalo mu pomatený a mrtvolný ráz. Podílník začal mluvit, ale pak zabořil hlavu do dlaní. Dobrých dvanáct automobilů projelo přes výmol ve vozovce, než se Dudley konečně rozhovořil. „Proč jste to udělala?"
„Co, Ralphe?"
„Proč jste o nás řekla Wendallu Claytonovi?"
„Claytonovi jsem nic neřekla."
„Ale někdo..." Opět si otřel obličej. „Někdo mu to řekl."
„Prokristapána..." Taylor se rozesmála. „Tahle advokátní kancelář je jako Machiavelliho sídla. Všichni tam mají špiony."
„Ale proč jste vůbec chodila do toho klubu ve West Side? Proč jste mě sledovala?"
„Ve firmě vyvstaly určité problémy. Potřebovala jsem vědět, kde se určití lidé pohybovali v určitou dobu. Měla jsem dojem, že jste mi lhal, a tak jsem vás po té večeři sledovala. A teď mi povězte, co jste tehdy v té firmě dělal."
Dudley zavrtěl hlavou.
Taylor nyní sklopila hlavu stejně jako před chvílí k policistovi, který zatýkal Sebastiana, a řekla: „Ralphe, kvůli té dívce vás můžu dostat nadlouho do vězení. A jestli nebudete spolupracovat, klidně to udělám. Bez keců. Takže mi řekněte, co jste v té firmě dělal."
Nenávistný výraz v podílníkově obličeji ji na chvíli zmrazil, ale Dudley nakonec odpověděl: „Juniin otec předloni zemřel a za
nechal jí nějaké peníze. Její matka a otčím však jejich vyplacení pořád vážou na nějaké podmínky. Chtějí si je nechat pro sebe. A tak trávím ve firmě všechny víkendy a polovinu večerů a učím se správu cizího majetku a svěřenské právo. Já jí ty peníze vyboju-ju." Dudley si potřetí otřel slzy. „Nikomu ve firmě jsem to říct nemohl, protože by se dozvěděli, že Junie není moje vnučka, a pak..., pak by mohli zjistit, jak je to s ní doopravdy. A navíc jsem si na podílnický podíl půjčil spoustu peněz a firma by mě vyhodila, kdyby někdo zjistil, že trávím čas na projektu, který kanceláři nepřináší žádné peníze."
Advokát zvedl hlavu. Tvářil se zbědovaně a zoufale. „Já nejsem moc dobrý právník. Umím okouzlovat lidi, umím bavit klienty..., ale to je jediné právo, které v posledních letech provozuji."
„Dokažte mi to."
„Myslím, že vám nic dalšího nedlužím," pravil Dudley škrobeně.
V tu chvíli Taylor znovu pocítila onu temnou sílu, která jí dnes již dvakrát naplnila srdce, a drsně zašeptala: „Dokažte mi to, jinak se obrátím na policii."
Dudley se zatvářil jako raněné zvíře a zaváhal. Pak ale sklopil oči, otevřel kufřík a přistrčil jí ho.
Taylor se ve svěřenském právu moc nevyznala, ale bylo jasné, že předložené dokumenty - žádosti k soudu, kopie úřední korespondence a rozhodnutí - potvrzují, co jí podílník prozradil.
„Takže jste byl ve firmě i v neděli časně ráno po svátcích Díkůvzdání."
„Ano," odpověděl Dudley jako svědek pod palbou křížového výslechu.
„Použil jste klíč Thoma Sebastiana?"
„Ano. Nechtěl jsem, aby někdo věděl, že jsem tam ten večer byl. Dorazil jsem tam asi o půl druhé ráno. Po návštěvě klubu ve West Side."
„Kde ve firmě jste se pohyboval?" zeptala se Taylor.
„Jenom v knihovně a ve své kanceláři. A taky na záchodě. A v kuchyňce - vařil jsem si kávu."
„Viděl jste tam ještě někoho?"
Dudley se pomalu zakolébal na odpadkovém koši ozářeném ostrým světlem z pouličních lamp. Dech se mu rozpadl na řadu malých povzdechnutí, když si ustaraně kontroloval roztržený kabát. „Abych pravdu řekl," odvětil, „tak ano."

Dveře bytu byly otevřené dokořán. Taylor se zastavila na chodbě a zadívala se na lichoběžník popelavého světla, které dopadalo na kamennou podlahu. Pocítila nával paniky. V jediném záblesku děsivých vzpomínek si vybavila bílý automobil, který se je snažil vytlačit ze silnice, a přestože si v té době myslela, že je chtěl zloděj úpisu pouze vystrašit, nyní jí na okamžik blesklo hlavou, že se sem ten člověk vrátil a zavraždil Mitchella. Přiběhla ke dveřím a strčila do nich. Mitchell Reece ležel v modrých džínsách a zmačkané bílé košili na pohovce. Vlasy měl rozcuchané a ruce spuštěné podél boků. Jeho oči nehybně zíraly do stropu.
„Mitchelli?" zeptala se Taylor. „Jsi v pořádku?"
Reece se pomalu otočil na bok a pohlédl na ni. Neznatelně se pousmál. „Asi jsem usnul."
Taylor se vedle něj přikrčila a vzala ho za ruku. „Myslela jsem si..., že jsi zraněný nebo něco."
Ucítila na sobě lehký tlak jeho ruky. Reece si mezitím prohlížel její sako a džínsy. „Co se ti stalo?"
Taylor se zasmála. „Měla jsem utkání v řeckořímském zápase."
„Není ti nic?"
„Měl bys vidět toho druhého," řekla a dodala: „Už vím, kdo ten úpis ukradl."
„Cože?" Reeceovy oči se probudily k životu. „Kdo?"
„Wendall Clayton."
„Jak to víš?"
„Vyloučila jsem Thoma i Dudleyho." Popsala Reeceovi Sebastianovo dobrodružství na policejní stanici i Dudleyovo přepadení. „V tu noc pustil zloděje do firmy Clayton," dodala nakonec.
„Ale ten ve firmě nebyl," namítl Reece.
„Ale byl. Dudley ho viděl. A Claytonův klíč nenechal v elektronickém zámku žádný záznam jednoduše proto, že Clayton dorazil do firmy už v pátek."
Reece přikývl a zavřel oči nad očividnou odpovědí. „Samozřejmě. Byl tam celý víkend, protože pracoval na té fúzi. Odešel až v neděli. Zůstal tam dvě noci. Nejspíš spal na pohovce. Mělo mě to napadnout."
„Byla jsem ve firmě," pokračovala Taylor, „a prošla jeho časové výkazy. Viděli bychom, že si objednával jídlo, telefonoval a kopíroval dokumenty, jenže všechny tyhle záznamy někdo vymazal, vzpomínáš?"
Reeceův úsměv povadl. „To ale pořád neznamená, že ten úpis ukradl on."
„Jenže Dudley mi řekl ještě něco jiného. V neděli zhruba kolem půl čtvrté nebo čtyř ráno viděl, jak firmou procházel muž, který připomínal domovníka, a v ruce nesl obálku. Dudleymu připadalo zvláštní, že ten člověk nese něco takového. Všiml si, že domovník zamířil s obálkou do Claytonovy kanceláře a ven vyšel bez ní. Rozhodl se, že domovníkovi nic neřekne a nezmíní se o něm ani nikomu jinému, protože sám pracoval na věci, která s firemními záležitostmi nesouvisela. Mluvila jsem s jedním soukromým detektivem. Ukázala jsem mu opis faktury od firmy AAA Security z Wendallova stolu a on o ní zjistil, co se dá. Ta firma působí na Floridě a podle detektiva se specializuje na fyzickou činnost. Což je prý eufemismus pro práci nejhrubšího zrna, jako jsou krádeže dokumentů, instalace štěnic v kancelářích, a dokonce i vytlačování lidí ze silnice. Takže Dudley zřejmě viděl někoho z téhle firmy. Clayton ho vpustil do naší kanceláře a on pak ukradl ten úpis, zatímco ty jsi byl dávno doma."
„Takže myslíš, že ten úpis je teď v té obálce?" zeptal se Reece.
„Myslím, že ano. Jak jsi říkal, Clayton ho pravděpodobně ukryl mezi hromadu jiných dokumentů ve své kanceláři. Hodlám ji celou prohledat. Jenže musíme chvíli počkat. Když jsem odcházela z firmy, seděl stále za stolem a nezdálo se, že by se v brzké době chystal k odchodu. Takže se vrátím do firmy a budu čekat tak dlouho, až konečně odjede domů."
„Taylor... Co můžu říct?" Reece ji pevně objal a ona se ho chytila kolem krku. Začali si jezdit rukama po zádech a napětí nahromaděné za posledních několik dnů jako by se náhle přetavilo ve
zcela odlišný druh energie..., která nyní nekontrolovaně vytryskla.
Celý pokoj se rozplynul v pohybu. Jeho dlaně jako by byly všude: kolem její hrudi, pod nohama, na ňadrech. Nakonec ji odnesl k obrovskému stolu v jídelně a položil ji na něj. Kolem padaly knihy a důležité dokumenty se pomalu snášely k podlaze. Reece si ji posunul na stole, svlékl jí halenku a sukni a sám odhodil své svršky v širokém oblouku. To již byl viditelně vzrušený. Přitiskl se na ni ústy, až se jejich zuby dotkly, a zamířil dolů k jejímu krku, kde ji začal vášnivě kousat. Přitom ji tvrdě tahal za bradavky, za břicho i za stehna. Taylor se k němu pokoušela přitáhnout, ale on ji stále držel v zajetí. Do hýždí a nohy se jí zařezávaly ostré rohy jakési právnické knihy. Tato bolest však pouze umocňovala Tay-lořinu vášeň.
A pak už ležel na ní - přimáčkl se plnou vahou na její hrudník, objal ji rukama vzadu na bedrech a přitáhl si ji blíže k sobě. Taylor byla dokonale nehybná a jeho žádostivé přírazy jí vyrážely z plic všechen dech.
Sama přitom pociťovala podobnou touhu, a tak mu zaryla nehty do pevných zad a zaťala zuby v surové rozkoši z bolesti, kterou mu způsobovala.
Pohybovali se celé minuty nebo možná hodiny - Taylor neměla ponětí. Nakonec vykřikla a roztřásla se. Prsty na nohou se jí zkroutily a hlava jí začala bouchat o stůl. Reece skončil o chvíli později a bezvládně se na ni zhroutil.
Taylor zvedla ruce. Dva nehty měla od krve. Odsunula zpod sebe právnickou knihu, která se zvučným žuchnutím dopadla na podlahu. Zavřela oči a oba ještě dlouho zůstali zaklesnutí do sebe.
Pak nakrátko usnula.
Když za půl hodiny opět přišla k sobě, zjistila, že Reece sedí za stolem oblečen pouze v košili, píše si poznámky a pročítá soudní případy. Chvíli se dívala na jeho záda, pak k němu přistoupila a políbila ho na temeno.
Reece se otočil a přitiskl hlavu na její ňadra.
„Teď to záleží na tobě," řekl. „Já budu v případu postupovat, jako bychom ten úpis nenašli." Kývl na dokumenty, které ležely všude kolem něj. „Ale zároveň doufat v zázrak."
Ve tři hodiny ráno vešla Taylor Lockwoodová v černých kamaších a černé halence do sídla firmy Hubbard, White &

Willis.
Její černý batoh obsahoval rukavice z kozinky, sadu šroubováků, kombinované kleště a kladivo. Zdálo se, že ve firmě nikdo není, ale Taylor se přesto pohybovala po chodbách v absolutní tichosti, zastavovala se v potemnělých zasedacích místnostech a poslouchala, zda neuslyší hlasy nebo kroky.
Nic.
Nakonec dorazila až do kanceláře Wendalla Claytona a zahájila prohlídku.
Dopůl páté ráno prohledala většinu kanceláře, ale neobjevila sebemenší stopu po dlužním úpisu. Přesto jí ještě zbývaly dvě vysoké hromady dokumentů na podlaze vedle příborníku.
Rychle pokračovala v pátrání. Prohledala první hromadu, a když nic nenašla, pustila se do druhé.
Právě v tom okamžiku se na mramorové podlaze nedaleké chodby ozvaly energické kroky a současně s nimi se ozval hlas Wendalla Claytona: „Za šest hodin hlasujeme o fúzi. Okamžitě potřebuju ty posrané dokumenty!"
Doopravdy žil pouze tady.
Ve zšeřelých a majestátních soudních budovách, jako byla tato.
Na mramorových chodbách, v nichž hlasy vytvářely ozvěnu a do nichž zakalené sluneční světlo prosakovalo skrz padesát let stará umouněná okna. V dubem obložených halách, v nichž hořce páchl papír z knihoven a archivů.
Za advokátskými lavicemi, z nichž jedna jej hostila i nyní.
Mitchell Reece se rozhlížel po soudní síni, kde měl za kraťoučký okamžik zaznít startovní výstřel zahajující utkání New Amsterdam Bank & Trust, Ltd. versus Hanover & Stiver, Inc. Prohlížel si klenuté stropy, sparťanské lavice pro členy poroty i soudní stolec, jenž připomínal kapitánský můstek válečné lodi se zaprášenou vlajkou a portréty přísně se tvářících soudců z devatenáctého století. V síni bylo prozatím zhasnuto. Celý prostor působil dojmem jakési ošoupanosti a omšelosti - Reeceovi připomínal staré vozy metra. Vlastně šlo o dost přiléhavé srovnání: soudní systém byl koneckonců jen další službou, kterou vláda poskytovala občanům, podobně jako veřejná doprava či odvoz odpadků.
Reece několik minut jen tak nečinně seděl a postupně se ho začal zmocňovat neklid. Zničehonic tedy vstal a začal přecházet po místnosti.
Co se asi stane, spekuloval, pokud Taylor ten úpis nenajde?
Předpokládal, že nějaké alternativy dokáže najít. Protože ho však silně poháněla ctižádost a protože byl člověkem, který - jak jednou poznamenala Taylor - hodil v tomto zběsilém pátrání za hlavu rozum, logiku a dokonce i bezpečnost, cítil nyní zoufalou touhu najít ten nevelký kus papíru.
Nesmírně toužil tento případ vyhrát.
Přešel k umazanému oknu, skrz něž chvíli sledoval muže a ženy spěchající po Centre Street: advokáty, soudce i klienty. Všichni měli na sobě oblek či kostým, ale přesto se dali snadno rozlišit. Advokáti nesli obrovské aktovky se spisy, klienti nesli obyčejné aktovky a soudci nenesli nic.
Reece zamířil k soudcovské lavici a pak k lavicím pro porotce.
Divadlo.
Vítězství spočívá v divadle, pomyslel si.
Tento poznatek si uvědomil již v počátcích své kariéry - zastupoval tehdy mladého chlapce, který oslepl na jedno oko, když sekačka na trávu vystřelila ze zásobníku kámen a trefila chlapce přímo do obličeje. Chlapcův otec předtím odřezal pilkou na železo bezpečnostní kryt, protože byl přesvědčen, že motor je s krytem více zatěžován a spotřebuje více benzinu. Reece i přesto podal na výrobce žalobu a argumentoval přitom tím, že výrobek byl vadný, neboť ho nedoprovázelo varování, že uživatel nemá ze sekačky odřezávat kryt.
Prakticky všichni se domnívali, že Reece nemá sebemenší naději na vítězství, neboť bezprostřední příčinou chlapcova zranění bylo odřezání krytu jeho otcem. Věděl to znuděný soudce, věděl to arogantní advokát obhajoby a věděl to i samolibý právník pojišťovacího ústavu výrobce sekaček.
Sedm lidí v soudní síni si nicméně beznadějnost žaloby neuvědomovalo. Jedním z nich byl Mitchell Reece. Ostatními šest členů poroty, která nakonec přiřkla onomu usmrkanému sebestředné-mu klukovi jeden milion sedm set tisíc dolarů.
Divadlo.
Právě ono bylo klíčem k vítězství v soudní při: špetka logiky, něco málo práva, hodně osobního kouzla a spousta divadla.
Reece pohlédl na dveře soudní místnosti. Přemlouval je, aby se otevřely a dovnitř se nahrnula Taylor Lockwoodová s dlužním úpisem v ruce.
Dveře však samozřejmě zůstaly zavřené.
Od tří hodin ráno, kdy odjela do firmy, se mu ještě neozvala. Reece si dopřál několik hodin spánku, oholil se, vysprchoval a oblékl si nejlepší oblek od Armaniho. Utřídil si veškeré dokumenty, zavolal klientům, aby na něj počkali v soudní budově,
a nechal se odvézt limuzínou do centra, kde zamířil do kopulovité katedrály Nejvyššího soudu státu New York.
Pomyslel si, že osud případu teď nezávisí na něm. buď Taylor najde ten úpis a život se vydá jedním směrem, anebo ho nenajde, čímž uvede do chodu celou řadu naprosto odlišných důsledků.
Mitchell Reece se již asi třicet let nemodlil, ale nyní adresoval krátké sdělení jakési mlhavé božské bytosti, kterou si představoval jako určitou obdobu slepé Spravedlnosti - požádal ji, aby ochraňovala Taylor Lockwoodovou a aby jí, prosím, prosím, ukázala cestu k dlužnímu úpisu.
Už jsi toho udělala tolik, Taylor, učiň ještě o něco více. V zájmu nás obou...
Taylor Lockwoodová stála na soukromé toaletě Wendalla Claytona.
Bylo právě devět hodin ráno a Taylor se zde ukrývala již několik hodin. Čekala, až si Clayton udělá přestávku a ona

bude moci prohledat poslední hromádku dokumentů.
Clayton se však za celou dobu ani nepostavil, aby se protáhl. Neustále seděl za stolem, četl, zvedal telefon a obvolával podílníky a klienty. Zprávy, kterých se mu dostávalo, byly podle všeho příznivé. Vycházelo najevo, že podílníci nakonec fúzi schválí a že ji obě firmy během nadcházejícího dne podepíšou.
Zatímco Reece už je touto dobou u soudu a pravděpodobně si zoufá, že se mu Taylor neozývá.
Taylor Lockwoodová však nemohla dělat nic jiného než stát a vyčkávat.
Uplynulo deset minut. Pak deset dalších. A pak se konečně Clayton postavil.
Díkybohu. Podílník někam odešel něco zkontrolovat.
Taylor popadne zbývající hromádku, prchne s ní do své kóje a tam ji v klidu prohledá. A pak...
Vtom se jí téměř zastavilo srdce. Clayton vůbec neodešel z kanceláře. Potřeboval si ulevit, a tak nyní mířil na toaletu - do místnosti bez jediné skříně, sprchovacího koutu či výklenku, kde by se Taylor mohla ukrýt.
„Mohu poprosit o poradu, Ctihodnosti?" zeptal se Mitchell Reece. Právě stál před lavicí žalobce.
Soudce se zatvářil překvapeně a Reece ho chápal. Proces začal teprve před chvílí. Obě strany absolvovaly úvodní řeč a bylo velmi nezvyklé svolávat tak brzy poradu - stručnou neformální schůzku protistran mimo doslech porotců. Zatím se totiž nestalo nic, o čem by oba advokáti mohli společně vyjednávat.
Soudce zvedl obočí, elegantní prošedivělý advokát firmy Ha-nover & Stiver se vztyčil a pomalu zamířil k lavici.
Soudní síň byla poloprázdná, ale Reece zneklidňovalo, že v lavicích vidí několik reportérů. Netušil, proč jsou tito lidé zde: podobným případům se nikdy nevěnovali.
Že by něčí politické zájmy? uvažoval.
Na lavici obžalovaných seděl opálený a dobře pěstěný Lloyd Hanover. Vlasy měl sčesané dopředu a na obličeji výraz znuděné sebejistoty.
Oba advokáti se postavili k lavici. „Ctihodnosti," začal Reece, „rád bych požádal o připuštění náhradní důkazní položky. Jde o kopii zmíněného dlužního úpisu."
Advokát firmy Hanover & Stiver pomalu otočil hlavu směrem k Reeceovi a pohlédl na něj. Byl to však soudce, koho Reeceovo sdělení šokovalo nejvíce. „Vy nemáte originál?"
Nikdo na lavici porotců ani jinde v soudní síni tuto výměnu názorů neslyšel, ale překvapení na soudcově obličeji bylo zcela evidentní. Několik diváků se na sebe podívalo a jeden či dva reportéři se lehce předklonili jako žraloci, kteří cítí krev.
„Ani nápad," řekl advokát protistrany lapidárně, „to je zcela nepřijatelné. Něco takového budu muset neustále napadat, Reece."
„Byl to obchodovatelný instrument?" dotázal se soudce.
„Ano, Ctihodnosti. Ale existuje precedens, podle něhož má být v této fázi připuštěna i kopie, pokud bude originál předložen do doby vykonání rozsudku."
„Tedy za předpokladu, že nějakého rozsudku dosáhnete," opáčil advokát Hanover & Stiver.
„Tohle hašteření mě sere, pánové." Když byli porotci z doslechu, mohl soudce klít, co hrdlo ráčí.
„Omlouvám se, pane," zamumlal advokát kajícně a dodal: „Dokažte mi, že je ten úpis zničený - ukažte mi, co já vím, třeba popel -, a pak vám dovolím zaevidovat jako důkaz i kopii. Ale v opačném případě navrhuji zamítnutí žaloby."
„A co se vlastně stalo s tím originálem?" zeptal se soudce. „Máme ho někde v kanceláři," řekl Reece ledabyle. „Ale momentálně čelíme určitým technickým problémům při přístupu k němu."
„Technickým problémům při přístupu k němu?" vyhrkl soudce. „Co to, sakra, znamená?"
„Jestli tomu dobře rozumím, tak naše bezpečnostní systémy nefungují úplně správně."
„No jo, to by se vám hodilo, nechat ten úpis zrovna teď zmizet," ozval se právník Hanover & Stiver. „Zvláště když máme v úmyslu zpochybnit některé aspekty jeho plnění."
Reece se hořce zasmál. „Tak abychom si rozuměli - chcete říct, že jste ochotně přijali peníze mého klienta, ale teď si nejste tak úplně jistí, jestli banka splnila všechny náležitosti, abyste nemuseli ty peníze splácet?"
„Kloníme se k názoru, že se banka pokusila ty peníze vymoci jen proto, že se změnily úrokové sazby a ona chtěla investovat kapitál jinde."
„Váš klient šest měsíců neplatil úroky," řekl Reece právě tak hlasitě, aby to zaslechli i porotci. „Jak jste si to..."
„Copak jsem se nevyjádřil jasně, sakra? Žádné hašteření, žádné posrané poznámky k podstatě případu! Od toho porady nejsou... Pane Reece, toto je velice neobvyklé. Soudní žaloba ve věci dlužního úpisu, notabene obchodovatelného úpisu, vyžaduje předložení originálního dokumentu. Pokud nemůžete situaci vysvětlit zničením úpisu, pak je podle pravidla nejlepší formy důkazu připuštění náhradní důkazní položky vyloučeno."
„V tom případě," řekl Reece klidně, „bych rád předložil jiný důkaz o existenci toho úpisu."
„Ctihodnosti," ozval se advokát protistrany, „chtěl bych poukázat na skutečnost, že to byl klient pana Reece, který podal žalobu ve věci dlužního úpisu, jenž je údajně z jeho strany řádně plněn. Je tedy jeho povinností ten úpis předložit. Pouhá kopie by
nemohla prokázat případné zásahy učiněné do něj žalující stranou."
Reece se však nedal. „Pokládám za nesmírně důležité, Ctihodnosti, aby řádný výkon spravedlnosti nezabředl do podobných technických maličkostí. Ten úpis je pouhým důkazem o existenci dluhu - jenž mimochodem stále zůstává nesplacený - na straně firmy Hanover & Stiver. Je faktem, že pravidlo nejlepší formy důkazu za normálních okolností vyžaduje předložení originálu, ale existují i výjimky. Všichni přece známe soudní řád."
„Jenže toto není stvrzenka o nákupu, pane Reece," namítl soudce. „Toto je obchodovatelný instrument v hodnotě stamiliony dolarů."
„Při vší úctě k panu Reeceovi," dodal advokát Hanover & Stiver, „se mi dere na mysl jeden obdobný případ, při němž

byl podán stejný návrh ve věci pohřešovaného dlužního úpisu, aby se nakonec ukázalo, že banka prodala zmíněný dokument třetí straně. Nikdy bych si nedovolil naznačit, že se banka New Amsterdam dopustila podobného prohřešku, ale... nemůžeme připustit žádné riziko."
Reece přešel ke stolku advokáta a vrátil se s několika dokumenty. Jednu kopii podal advokátovi protistrany a druhou soudci. „Návrh na připuštění sekundární důkazní položky. Celá záležitost je popsána v těchto materiálech. Rád bych požádal o čtyřiadvacetihodinový odklad, aby mohl můj oponent na vzniklou situaci reagovat..."
„Žádné další odklady," vyštěkl soudce. „Tenhle případ mi už nadělal v kalendáři dost velký bordel."
Také advokát protistrany zavrtěl hlavou. „Vy jste ten úpis ztratil, Reece, a já jsem připraven na proces. Ctihodnosti, podávám návrh na nadřízený rozsudek ve prospěch mého klienta."
Soudce prolistoval zdlouhavou zprávu, kterou Reece připravil, a uznale zvedl obočí. „Dobrá práce, pane Reece. To je brilantní analýza." Nicméně pak odhodil zprávu stranou. „Ovšem to nestačí. Žádný sekundární důkaz nebude připuštěn."
V Reeceovi by se krve nedořezal.
„Na druhou stranu ale nevynesu ani nadřízený rozsudek ve prospěch firmy Hanover & Stiver. Místo toho připustím návrh na
stažení žaloby bez prejudice. Což panu Reeceovi umožní vznést svůj požadavek někdy v budoucnu. Vzhledem k finanční situaci odpůrce ovšem pochybuji, že z nich váš klient vymůže nějakou velkou částku, pane Reece. Raději si promluvte se svým pojišťo-vákem ve věci zanedbání povinností. Mám dojem, že váš klient na vás možná podá žalobu o náhradu škody. Ve výši nějakých dvě stě padesáti milionů dolarů."
Advokát Hanover & Stiver opět nasadil formální tón. „Ctihodnosti, podávám návrh na stažení obžaloby bez..."
„Mitchelli!" ozval se ze zadní části síně ženský hlas.
Soudce zvedl hlavu a zadíval na zdroj tohoto vyrušení. Všichni na galerii i v lavicích pro porotce otočili hlavy a dívali se, jak Taylor Lockwoodová spěchá uličkou dopředu.
„Bývá zvykem požádat před podobným ječením v soudní síni o svolení, mladá dámo," pronesl soudce uštěpačně.
„Odpusťte, pane. Potřebuji na chvíli hovořit s advokátem žalobce."
„Ctihodnosti, já...," začal protestovat advokát Hanover & Stiver.
Soudce ho však mávnutím ruky umlčel a vyzval Taylor, aby přistoupila ke stolci.
„Opravdu se omlouvám, Ctihodnosti," řekla Taylor Lock-woodová.
Soudci byli v podstatě státní úředníci, kteří vykonávali vůli lidu, ale jak jí otec odmalička kladl na srdce, uctivosti k soudcům není nikdy nazbyt (popravdě řečeno jí to otec už na základní škole formuloval trochu jinak: totiž že soudcův zadek není nikdy dost vylízaný).
Taylor nyní přistoupila k Reeceovi a podala mu obálku. Uvnitř se nacházel dlužní úpis, který vypadal stejně obyčejně a suše jako kopie, kterou jí Reece ukazoval při jejich prvním setkání.
Mitchell Reece vytáhl dokument z obálky a pomalu vydechl.
„Ctihodnosti, žalobce by nyní rád předložil důkazní položku A." Podal dokument advokátovi protistrany, který právě zpra-žoval Taylor pohledem plným ryzí nenávisti. „Nemám námitek," utrousil a vrátil úpis do Reeceových nejistých rukou.
Reece se vrátil na své oblíbené místo, totiž před lavici porotců. „Než budu pokračovat v projednávání případu, Ctihodnosti, rád bych se omluvil soudu i porotě za toto zdržení." Kajícně se usmál. Šestice mužů a žen jeho úsměv opětovala a odpustila mu, přerušení koneckonců vneslo do případu vítaný prvek dramatu.
„Dobrá, dobrá, pane Reece, tak už konečně začněte," zabručel soudce, jehož naděje na rychlý únik na golf nebo na tenis byly tímto zmařeny.
„Okamžik, Ctihodnosti." Advokát firmy Hanover & Stiver se naklonil k jednomu z klientů - pravděpodobně k Lloydu Hanove-rovi, pomyslela si Taylor, soudě podle jeho ulízaného a osmahlého vzhledu, který odpovídal Reeceově vyprávění o tomto člověku. Po krátkém rozhovoru se advokát postavil. „Mohu znovu požádat o poradu? S advokátem protistrany?"
Soudce je přizval ke stolci. „Ctihodnosti," začal obhájce, „moji klienti by rádi předložili žalobci návrh na mimosoudní vyrovnání."
Soudce se podíval na Reece a zvedl obočí. Taylořin otec svou dceru rovněž učil, že mimosoudní vyrovnání je svatým grálem soudců. Vzhledem ke svému nekonečnému pracovnímu vytížení totiž soudci bezmezně upřednostňovali variantu, že se protistrany dobrovolně dohodnou na smírném urovnání sporů, než že budou propírat své špinavé prádlo před porotou. Tento soudce by dnes dokonce mohl stihnout ještě devět jamek.
„Můžeme o tom jednat," řekl Reece strojeně.
Advokát přistoupil blíže k Reeceovi a zašeptal: „Podívejte, můžete vymoci rozsudek na jmenovitou hodnotu úpisu plus úrokovou sazbu, ale v době, kdy tenhle verdikt vstoupí v platnost, ve firmě tolik hotovosti ani náhodou nezůstane. Nemluvě o tom, že velkou část zbytku zhltnou vaše soudní výlohy."
„Číslo," řekl Reece. „Stačí, když řeknete číslo."
„Já..."
„Uveďte číslo," vyzval advokáta soudce.
„Pětašedesát centů za dolar."
„Osmdesát centů za dolar," kontroval Reece. „V hotovosti -žádné obchodovatelné instrumenty, aktiva, hmotný majetek a ani zlato."
„Snažíme se o vstřícné jednání. Ale musíme být realisty," odpověděl advokát a zlověstně dodal: „Ty peníze se prostě několik měsíců neobjeví."

„Tak to se po nich budete muset porozhlídnout," poznamenal Reece zvesela. „Za ten úvěr se osobně zaručil Lloyd Hanover. Jsem připraven podrobit výslechu - promiňte, totiž předvolat k výpovědi - všechny jeho příbuzné a obchodní partnery za posledních deset let, abych zjistil, kam ty peníze zašil."
„Onnicneza..."
„Prověříme všechny obchodní smlouvy, které uzavřel, veškeré dobročinné organizace, které obdaroval, studentská konta jeho dětí..."
„Jestli naznačujete, že můj klient ukrývá nějaké prostředky, tak vás mohu ubezpečit, že v této věci je naprosto nevinný."
Reece pokrčil rameny. „Stažení žaloby bez prejudice. Osmdesát centů za dolar. V hotovosti. Uzavřeme ten případ během týdne. A jestli ne, tak Lloyd Hanover ani nikdo, s kým se kdy znal, nebude mít jedinou minutu klidu."
Advokát protistrany chvíli upíral na Reece pohled a pak odešel ke svému klientovi. Ten chvíli poslouchal, šlehl po Reeceovi očima a cosi advokátovi zašeptal.
Advokát se vrátil. „Souhlasíme."
Reece přikývl a dodal: „A teď sepíšeme dohodu."
„Nechceme přece okrádat soud o čas. Navrhuji, abychom..."
„Myslím, že Ctihodnost zde raději setrvá několik dalších minut, než aby riskovala, že se sem bude muset za pár týdnů vrátit a absolvovat s námi kompletní soudní proces. Nemám pravdu, Ctihodnosti?"
„Máte, pane Reece. Sepište tu dohodu rukou a na místě ji podepíšeme."
Advokát obhajoby si povzdechl a odcupital sdělit špatnou zprávu klientovi.
Jakmile bylo papírování u konce, zástupci spřátelených stran si potřásli rukama, zástupci znesvářených stran si vyměnili sžíravé pohledy a soudní síň se vyprázdnila.
V kopulovitém vestibulu soudní budovy stáli v hloučku viceprezidenti a vedoucí pracovníci banky New Amsterdam a vychutnávali si pocit úlevy. Taylor následovala Reece do malého výklenku s telefonními automaty, které měly na rozdíl od většiny veřejných stanic ve městě podobu staromódních budek s dveřmi. Reece vtáhl Taylor do jedné budky a vroucně ji políbil. Po chvíli ji pustil a opřel se o stěnu automatu. „Co se, proboha, stalo? Kde jsi byla?"
„Prohledala jsem skoro celou Claytonovu kancelář, když vtom tam náhle vešel, aby vyřídil nějaké poslední náležitosti ohledně té fúze. Tak jsem se schovala na záchodě."
„Prokrista. A co se stalo pak?"
„Zhruba v devět ráno vyrazil na záchod, kde jsem byla ukrytá. Naštěstí se mi podařilo včas vyšroubovat žárovku. A tak šel na chodbu. Popadla jsem poslední hromadu papírů a upalovala s nimi do své kóje. V obálce, ve které byl ten úpis, jsem našla ještě tohle."
Reece převzal několik listin, které mu Taylor podala. Zavrtěl hlavou a bedlivě si je prohlédl. Byla mezi nimi i kopie dopisu zaslaného do časopisu National Law Journal. „Věc: Nedbalost připravila firmu o klienta." Dopis vinil Burdicka a výkonný výbor firmy Hubbard, White & Willis ze ztráty dlužního úpisu. V obálce se nacházel také vytištěný seznam se jmény několika dalších klientů a případů, které se Clayton chystal sabotovat a pak podle všeho svést vinu na Burdicka.
Taylor vytáhla z kabelky malý kazetový magnetofon a zvedla do vzduchu mikrokazetu. „Tohle tam bylo taky." Zastrčila kazetu do magnetofonu a stiskla tlačítko. Ozval se Reeceův praskavý hlas, který Taylor oznamoval ztrátu dlužního úpisu. Taylor vypnula magnetofon.
„Ten hajzl," zaklel Reece. „Napíchl mi kancelář. Takhle se dozvěděl, že po něm jdeme. Věděl to celou dobu. Chtěl..."
Vtom se Reece zarazil a podíval se na hodinky. „Ach ne."
„Co je?"
„Firma bude každou minutou hlasovat o té fúzi. Musíme všechno povědět Donaldovi. Tohle úplně mění situaci."
Popadl telefon a sáhl do kapsy pro drobné.
Perpetuum mobile existuje.
V oblasti obchodu, kde vědecké zákony neznamenají nic v porovnání s energií chamtivosti a ctižádosti, je to dokonce jeden ze stěžejních principů.
Donald Burdick cítil, že závan této energie nyní obklopuje všechny podílníky, kteří postupně přicházeli do zasedací místnosti. Většina jich působila neklidně. Otáleli u dveří, předstírali, že nechávají vzkaz u sekretářky v předpokoji, případně se tvářili, že čekají na kolegy - a to vše jen proto, aby mohli do zasedací místnosti vstoupit v zákrytu někoho jiného nebo alespoň v doprovodu spojenců, kteří by odráželi záštiplné pohledy podílníků představujících druhou stranu sporu o fúzi.
Jako vždy se jen pramálo mladších podílníků pokoušelo s Bur-dickem navázat vizuální kontakt, ale Donald Burdick dnes dopoledne nepřisuzoval tuto vyhýbavost jejich rozdílnému společenskému postavení, nýbrž nepřátelství ze strany jeho soupeřů a zahanbení v srdci těch, kteří ho zradili.
Dánské pečivo na čínském porcelánu i káva v konvici z mincovního stříbra zůstávaly prakticky nedotčeny. Burdick se sklopenou hlavou přezkoumával smlouvu o půjčce, která přezkoumání nevyžadovala. Přitom slyšel útržky rozhovorů o Jets a Giants, o koncertech, dovolených, účetních uzávěrkách, poklescích advokáta protistrany, o posledním zájezdu Nejvyššího soudu na Olymp nebo o zaručených zprávách, podle nichž stojí konkurenční kanceláře před krachem.
V jedenáct hodin Burdick konečně poprosil přítomné o klid. Právě se chystal prohlásit schůzi za usnášeníschopnou, když vtom se ozvalo: „Promiňte."
Byl to Randy Simms, o němž Donald Burdick nedokázal přemýšlet jinak než jako o pohledné pijavici.
„Ano?" vyštěkl výhružně starý advokát.
„Nejsme zde všichni," poznamenal Simms.
Oči přítomných začaly hbitě těkat po místnosti. „Ale jsme usnášeníschopní," prohlásil Burdick.

„Ovšem... není tu pan Clayton."
„Buďto jsme usnášeníschopní a v tom případě bude schůze pokračovat, anebo usnášeníschopní nejsme a v tom případě pokračovat nebude. O tom, kým je kvorum tvořeno, se - pokud je mi známo - jednací pořádek nezmiňuje."
„Jen jsem si říkal, že by snad bylo vhodné..,"
Slova kluzkého mladého patolízala však přerušilo smělé zaklepání. Dveře se otevřely a do sálu vešla Burdickova sekretářka se zapečetěnou obálkou. Burdick obálku převzal, a aniž si kohokoliv všímal, rozlomil zlatým perem pečeť a přečetl si sdělení. Nato předal dokument Billovi Stanleymu, který překvapeně zamžoural.
„Kdybyste nás na okamžik omluvili, prosím," řekl Burdick. „Objevila se okolnost, která vyžaduje naši pozornost. Schůze se na patnáct minut odročuje. Bille, pojď taky."
Taylor ještě nikdy neviděla Donalda Burdicka rozčilenějšího. Když se na ni podíval, musela před jeho spalující zlobou sklopit zrak.
Seděli v Burdickově kanceláři. Bili Stanley si hověl na gauči, opíral vypasený kotník o vypasené koleno a pročítal dokumenty, které Taylor našla v Claytonově kanceláři.
„To je ale hloupost," zamumlal, „taková hloupost."
Burdick si však stále vyléval zlost na Reeceovi. „Proč jste mi, kčertu, o tom úpisu neřekl?"
„Byla to věc úsudku. Nechtěl jsem, aby se to rozkřiklo. Měl jsem vlastní plán, jak to vyřešit."
„Jenže jste ten případ málem prohrál," běsnil Burdick. „A téměř jste se přitom nechal zabít."
Reece však jeho zlobě v poklidu odolával. „Clayton nám nechtěl ublížit. Jsem si jist, že ta autonehoda nás měla jenom postrašit. A pokud jde o ten případ..., ano, prostě jsem podstoupil riziko prohry."
„Riskoval jste ztrátu klienta jen proto, abyste nepřišel o práci."
„Pochopitelně to byl taky jeden z důvodů," odsekl Reece. „Ale udělal jsem to i proto, že kdyby se taková věc rozkřikla, poškodilo by to firmu. Podle mého úsudku bylo potřeba jednat tajně."
„„Tajně. Mluvíte jako nějaký přiblblý špion." Burdick převzal od Stanleyho dokumenty a kazetový magnetofon. „On po té fúzi toužil tak zoufale, že byl schopen i takových věcí?" Burdickův hněv pomalu ustupoval úžasu.
Stanleyho něco napadlo. „Vy jste ten úpis nechal zapsat jako důkaz, viďte?"
Reece přikývl. „Hanover & Stiver přistoupili na mimosoudní dohodu. Příští týden v Bostonu ten případ uzavřeme."
Burdick přitakal. „To proto nepřišel na schůzi podílníků." Protřel si oči. „To je ale svinstvo."
„Hotový skandál," zabručel Stanley. „Tohle je poslední, co momentálně potřebujeme."
„Kolik škody podle tebe napáchali?" zeptal se Burdick podsaditého kolegy.
„Pravděpodobně ne zas tak moc." Kývl na Reece a Taylor. „Nikomu o tom neřekli. Že ne?" dodal a probodl Taylor pohledem. „Nezmiňovala jste se o tom nikomu?"
„Ne, samozřejmě že ne. Když jsem v Claytonově kanceláři ty věci našla, odnesla jsem je rovnou Mitchellovi k soudu. Dokonce jsem mu ani nevolala - říkala jsem si, že telefony budou možná napíchnuté. Nikdo jiný neví, co jsem tam dělala."
Stanley přikývl a pokračoval: „Problém bude, jak ho přinutit, aby odešel. Dobře ví, že se bojíme publicity, takže se s tím ne
obrátíme na policii, ani na něj nepodáme žalobu. Když se to vezme kolem a kolem, je to vlastně ohromně chytré. On zařídí zašantročení úpisu, málem nás připraví o klienta, a když ho pak přistihneme s rukama v cizí kapse, je fakticky imunní vůči jakémukoliv postihu."
Burdick jen kroutil hlavou. „Však my už najdeme způsob, jak ho vystrnadit. Ten člověk musí..." Vtom se zarazil, neboť se ozvalo naléhavé zaklepání na dveře.
„Dále."
Když se dveře rychle otevřely, stála v nich jedna z Burdicko-vých sekretářek. Byla bledá jako stěna a oči měla zarudlé pláčem.
„Copak je, Carol?"
Ach ne, pomyslela si Taylor. Určitě se stalo, čeho se nejvíce obávali: rozkřiklo se, že Clayton ukradl Reeceovi dlužní úpis.
Tragédie však měla poněkud jiné parametry.
Sekretářka zalapala po dechu. „Ach, pane Burdicku..., to je hrozné. Právě našli dole v garáži Wendalla Claytona. V jeho autě... Je..."
„Co, Carol?"
„Zastřelil se. Je mrtvý."
LIDÉ NEJVYŠŠÍCH CTNOSTÍ
„Bitevní Pravidla budete jistě zachovávat," prohodil Bílý Jezdec a nasadil si přílbu.
„Já je zachovávám vždycky," řekl Černý Jezdec, potom počali do sebe mlátit tak zuřivě, že si Alenka stoupla za strom, aby taky něco neslízla.
Lewis Carroll, Alenka v říši divů (překlad Aloys a Hana Skoumalovi)
Od Claytonovy sebevraždy uplynulo pouhých pár hodin, ale Taylor Lockwoodové vzhledem k nadlidskému výkonu Donalda Burdicka připadalo, že se tragédie odehrála před mnoha dny.
Nejprve se Burdick vrátil na schůzi podílníků a oznámil přítomným šokující zprávu. Nato nechal užaslé muže a ženy o samotě, aby si informaci o Claytonově smrti sami vyložili, jak uznají za vhodné, a zamířil zpátky do kanceláře za Reecem a Taylor, kteří zde dostali příkaz setrvat.
Následně absolvoval nekonečnou šňůru telefonátů a schůzek se svými stoupenci. Prozatím telefonicky hovořil s úřadem starosty a guvernéra, se soudním patologem, s policií, s ministerstvem spravedlnosti i se zástupci tisku.

K Taylořinu znepokojení se na scéně objevila také Burdickova žena. Vstoupila bez ohlášení do jeho kanceláře a okázale ignorovala Reece i Taylor. O sebevraždě podle všeho věděla, naprosto vše. Burdick se s ní uchýlil do malé zasedací místnosti vedle své kanceláře a zavřel za sebou dveře. O pět minut později vyšel ze zasedačky sám.
Posadil se, předklonil se na židli a zeptal se Reece, s Taylor: „Víte ještě něco dalšího, co nějak souvisí s Wendallem nebo s tou krádeží? Cokoliv?"
Reece zavrtěl hlavou a pohlédl na Taylor, která zkřehle řekla: „Netušila jsem, že to dopadne takhle."
Burdick na ni chvíli bezvýrazně civěl a pak zopakoval otázku: „Víte něco dalšího?"
„Ne."
Podílník přikývl a vytáhl z kapsy obálku. „Policie našla v jeho automobilu tento vzkaz na rozloučenou. Hovoří se v něm o pra
covním vypětí a celkové sklíčenosti." Burdick pohlédl na oba právníky a dodal: „Jenže Wendall napsal ještě jeden vzkaz. Ležel na jeho stole a byl adresován mně."
Podal Reeceovi list papíru. Advokát si ho přečetl a předal Taylor.
Odpust mi, Donalde. Píšu Ti soukromě, aby se zpráva o té krádeži úpisu nedostala do novin. Bude to tak pro všechny lepší.
Chci, abys věděl, že jsem byl upřímně přesvědčen, že ta fúze zachrání naši firmu. Jenže jsem ztratil míru pro to, jak daleko až mohu zajít. Jen tak Ti nemohu nabídnout více než tento citát z Miltona: „Někdy jen nejhoršími prohřešky mohou lidé nejvyšších ctností věrně dodržet zákon."
Burdick si vzal dopis zpátky a uzamkl ho v zásuvce stolu. „Pokusím se o tom vzkazu pomlčet. Promluvím s policejním komisařem a myslím, že proti tomu nebude nic namítat. Tohle špinavé prádlo se bude propírat jen za zdmi Hubbard, White & Willis a nikde jinde. Přílišná publicita by neprospěla nikomu. Nejen firmě, ale ani Claytonově vdově."
„Vdově?" podivila se Taylor náhle.
„Ano," odpověděl Burdick. „Wendall byl ženatý. To jste nevěděla?"
„Ne," řekla Taylor. „Na tom večírku onehdy v Connecticutu nebyla. A nikdy jsem ji neviděla ani na žádné jiné firemní akci. Navíc Wendall nikdy nenosil prstýnek."
„No, ten, myslím, ani nosit nemohl, že? Vzhledem ke svým mimopracovním aktivitám."
Claytonova vdova...
Tato slova pálila Taylor v uších. Před smrtí se Clayton-člověk dovedně skrýval za Claytonem-nelítostným aristokratem. Skutečnost, že má manželku - a možná i děti, dosud žijící rodiče či sourozence -, byla pro Taylor šokem.
„Novinám bude předložena naředěná verze," pokračoval Burdick. „Už jsem kontaktoval PR agenturu. Bili Stanley s nimi právě jedná. Připravují tiskové prohlášení. A pokud se bude někdo na
něco vyptávat, odkážeme ho s dotazy na ně." Sklopil hlavu a zadíval se do očí nejprve Reeceovi a poté Taylor. Tu přitom přepadl stejný pocit, jako když se střetávala pohledem s Reecem nebo s Claytonem. Nebo i se svým otcem. Ten pohled člověka vtahoval, dával mu zapomenout, kým je a nač právě myslel. V Burdic-kových očích spatřovala Taylor silnou vůli a sebedůvěru, obojí pevné jako bronz. Její mysl se zcela vyprázdnila. „Podpoříte mě v tom?" zeptal se podílník. „Kdybych si myslel, že se dá plným zveřejněním něco získat, neváhal bych a o všem veřejnost informoval. Momentálně v tom však nespatřuji žádný přínos."
Lidé nejvyšších ctností.
„Křivě přísahat určitě nebudu, Donalde," prohlásil Reece. „Ale taky nehodlám cokoliv dobrovolně vyzrazovat."
„To mi stačí." Podílník pohlédl na Taylor.
Ta přikývla. „Jasně. Souhlasím."
Chlupy na krku se jí naježily.
Vdova...
Zadívala se do zasedací místnosti, v níž právě telefonovala Věra Burdicková s šedivými vlasy staženými do okázalého drdolu. Když náhodou mrkla do kanceláře a zachytila Taylořin pohled, napůl vstala ze židle a zavřela dveře.
Burdickovi zazvonil telefon. Podílník přijal hovor a naznačil ústy, že je to kdosi z magistrátu. Taylor však byla pohroužena do sebe. Viděla před očima skutečný Claytonův vzkaz na rozloučenou, jenž se nyní ukrýval v Burdickově stole. Matně vnímala, jak Burdick hlubokým a uklidňujícím hlasem hovoří s volajícím. Sledovala jeho podlouhlou, pečlivě oholenou tvář s podbradkem a jeho řídké vlasy učesané do úpravné kštice.
Co jsem tu, ksakru, celou tu dobu dělala? napadlo v tu chvíli Taylor Lockwoodovou. Co jsem si myslela, že se stane, když ukážu prstem na zloděje? Pomyslela jsem vůbec někdy na možné důsledky?
Ani jedenkrát.
Lidé nejvyšších ctností.
Burdick zavěsil a s uspokojením přikývl. „Myslím, že z toho vybruslíme."
Taylor se snažila pochopit, co tím asi myslel.
„Soudní patolog označí smrt za sebevraždu. Ministr spravedlnosti s tím souhlasí. A ten druhý vzkaz na rozloučenou můžeme ponechat v tajnosti.
Reece se užasle zachechtal. „Soudní patolog už rozhodl?"
Burdick přikývl a věnoval Taylor a Reeceovi mlhavě zlověstný pohled, který si Taylor přeložila jako: Příliš se o to nezajímejte.
Podílník se podíval na hodinky a podal ruku Reeceovi a poté i Taylor, která si chtěla nejprve otřít dlaň: měla ji vlhkou jako ručník. Dlaň Donalda Burdicka byla naopak dokonale suchá.
„Běžte si trochu odpočinout. Máte za sebou pekelně těžký týden. Jestli si chcete vzít volno, zařídím to. Nebude se vám počítat do dovolené nebo nemocenského volna. Máte teď nějakou práci?"

Reece zamířil ke dveřím. „Příští týden v Bostonu uzavírám to mimosoudní vyrovnání s Hanover & Stiver. To je jediná věc, kterou musím v nejbližší době řešit."
„A vy, paní Lockwoodová?"
„Ne, nemám nic," odvětila stále strnulá Taylor.
„Tak si vezměte volno. Berte to ode mě jako naléhavou výzvu. Možná to bude pro všechny nejlepší."
Taylor přikývla a chtěla něco říct, ale pak zaváhala. Čekala, až ji napadne nějaká podstatná myšlenka, nějaká fráze, která elegantně shrne vše, co se právě stalo.
Nic ji však nenapadalo, její mysl se kdesi zasekla.
Myslím, že z toho vybruslíme?
„A propos, Mitchelli," dodal Burdick, jako by již Claytonova sebevražda nezatěžovala ani tu nejmenší část jeho myšlenek.
Reece se otočil.
„Blahopřeji k tomu mimosoudnímu vyrovnání," pravil srdečně podílník. „Já osobně bych se spokojil se sedmdesáti centy za dolar. Proto jste soudním advokátem vy, a ne já."
Vstal a zamířil do malé zasedací místnosti, kde na něj čekala jeho žena. Dveře však neotevřel ihned. Jak si Taylor všimla, nejprve počkal, až spolu s Reecem odejdou z jeho kanceláře.
Oba mlčky kráčeli k oddělení právních asistentů. Taylor se zdálo, že na ni všichni lidé na chodbě civí. Jako by věděli, jakou roli sehrála při smrti Wendalla Claytona.
Nedaleko od její kóje, kde byla chodba čirou náhodou prázdná, ji vzal Reece kolem ramen, sklonil se k ní a zašeptal: „Já vím, jak se teď cítíš, Taylor. Vím totiž, jak se cítím já. Ale tohle nebyla naše vina. Něco podobného jsme nemohli předpokládat."
Taylor mlčela.
„I kdyby se v tom angažovala policie," pokračoval Reece, „dopadlo by to stejně."
„Já vím," řekla Taylor tiše. Znělo to však nepřesvědčivě, příšerně nepřesvědčivě. Protože Taylor Lockwoodová pochopitelně nic takového nevěděla.
„Přijeť ke mně dneska na večeři," navrhl jí Reece.
Přikývla. „Dobře, jasně."
„Třeba v osm?" nadhodil Reece, ale pak se zamračil. „Počkej, dneska je úterý... To hraješ na piano v klubu, že?"
Dneska je úterý? Myšlenka na prasáky v obecenstvu a Dimitri-ho zmínky o jejím saténovém doteku jí náhle připadala odpudivá. „Myslím, že to dneska večer zruším."
Reece se na ni chabě usmál. „Tak zatím ahoj." Zdálo se, že by chtěl ještě něco dodat, ale nenašel žádná vhodná slova. Rozhlédl se po chodbě, aby se ujistil, že je prázdná, pevně ji objal a odešel.
Taylor zavolala paní Stricklandové a oznámila jí, že si bere na zbytek dne volno. Vedoucí právních asistentů se však stále neměla k ukončení hovoru - pořád si chtěla povídat o Claytonově sebevraždě. Nakonec se Taylor podařilo zavěsit. Vyhnula se Carrii Masonové, Seanu Lillickovi a půltuctů dalších právních asistentů a vyklouzla zadním východem z firmy.
Doma naházela do koše špinavé prádlo. Chtěla ho jít dát vyprat, ale nedostala se s ním dál než do předsíně. Položila koš na podlahu, zapnula elektronické varhany, několik hodin na ně hrála a poté usnula.
V šest hodin zavolala Mitchellu Reeceovi domů. „Hele," řekla, „omlouvám se, ale dneska večer nemůžu přijít." „Jasně," řekl Reece nejistě. „Jsi v pořádku?" „Jo. Ale dolehla na mě únava. Těžká."
„To chápu," přitakal Reece, ale zněl přitom nabroušeně. „Bude to... Pověz mi, bude to, co se stalo, mít nějaký vliv na náš vztah?"
Ach jo..., ženská většinu času nemůže přimět chlapa k tomu, aby mluvil vážně. A pak, v nejhorší možnou dobu, ho zase nemůže zastavit. „Ne, Mitchi. V tom to není. Prostě si jen potřebuju odpočinout."
„Jak chceš," řekl Reece. „To vůbec nevadí. Budu tady. Já jen... Myslím, že mi moc chybíš."
„Dobrou noc."
„Hezky se vyspi. A zítra mi zavolej."
Taylor si dopřála dlouhou koupel a pak zavolala domů. K její nevoli se jí ve sluchátku ozval otec.
„Ježíši, Taylie, co se to stalo ve vaší firmě?"
Tentokrát žádné „advokátko". Místo toho se otec uchýlil ke jménu, kterým ji častoval na základní škole.
„Něco jsem zaslechl," pokračoval Samuel Lockwood. „Tenhle Clayton pro vás pracoval?"
„Znala jsem ho, jo. Ale ne moc dobře."
„Hele, tak já ti něco poradím. Do ničeho nestrkej nos, mladá dámo."
„Cože?" zeptala se Taylor, dotčena otcovým profesorským tónem.
„Drž se pěkně při zemi. Tahle sebevražda zanechá na firmě šrámy. Nikdo si nepřeje, aby se nějaké obtiskly i na tebe."
Jak se mohou šrámy obtisknout? pomyslela si Taylor cynicky. Ale pochopitelně se omezila na pouhé: „Já jsem jen právní asistentka, táti. Reportéři Timesů budou jen těžko psát o mně."
I když, dodala Taylor sama pro sebe, kdyby jim někdo popsal celý příběh, tak by asi měli.
„Spáchat sebevraždu," podivil se otec. „Kdo nesnáší horko, nemá se cpát do kuchyně."
„Třeba v tom nehrálo roli jen horko, táti."
„Rozhodl se pro zbabělé řešení a poškodil vaši firmu."
„Moji ne," namítla Taylor. Její hlas však zněl tiše a Samuel Lockwood ji neslyšel.
„Chceš mluvit s mámou?" zeptal se.
„buď tak hodný."

„Zavolám ji. A nezapomeň, co jsem ti říkal, Taylie."
„Jasně, táti."
Taylořina matka, která měla očividně o sklenici vína víc, než bylo zdrávo, dávala najevo radost, že dceru opět slyší, a k Tayloři-ně úlevě nepropadala panice z událostí v Hubbard, White Willis. Taylor při rozhovoru s ní okamžitě přeřadila na jiný tón - mnohem méně obhajovačný a napjatý - a obě ženy začaly nenuceně klábosit o telenovelách, vzdálených příbuzných a Tay-lořině vánočním příjezdu domů do Marylandu.
Matka působila natolik veselým a uklidňujícím dojmem, že Taylor z náhlého popudu prodloužila plánovanou návštěvu ze tří dnů na sedm. Ále co, řekla si v duchu, jestli Donald Burdick chce, abych si vzala volno, tak si ho prostě vezmu.
Její matka byla touto zprávou nadšená. Mluvily spolu ještě několik minut, když Taylor prohlásila, že musí končit: bála se, že by se k telefonu mohl vrátit její otec.
Vsypala do hrnce hrst špaget. Spolu s pár jablky měly tvořit její dnešní večeři. Pak si lehla na pohovku a dívala se na reprízu Na zdraví!
Jednou jí volal Mitchell Reece, ale Taylor počkala, až za ni telefonát vyřídí záznamník. Reece jí zanechal krátký vzkaz, v němž jí pouze oznámil, že na ni myslí. Jeho slova jí byla částečnou útěchou.
Přesto se mu neozvala zpátky.
Taylor Lockwoodová ležela schoulená na pohovce, nepřítomně poslouchala bezduché fráze linoucí se z televize a vzpomínala na dospívání, kdy si její labrador lehával do postele vedle ní a hověl si na sousedním polštáři tak dlouho, dokud ho neodehnala. Poté se vždy natáhla a čekala, až se dostaví spánek. Přitom ovšem cítila, jak z prázdného polštáře neustále vyzařuje teplo. Právě v takových okamžicích se objevily první záblesky pochopení, že smutek, který v člověku vyvolává samota, je falešný a se skutečnou samotou nemá pranic společného.
Taylor se zkrátka domnívala, že samota má hojivý účinek.
Pomyslela na Reece a napadlo ji, zda je možné, že on tyto věci cítí jinak: zda se v těžkých chvílích chová jako její otec a vyhledává spíše společnost - přestože Samuel Lockwood nikdy nepotřeboval společnost své rodiny, nýbrž pobyt v přítomnosti obchodních partnerů, politiků, spoluvlastníků a klientů.
Jenže tohle je zase úplně jiný příběh, pomyslela si vyčerpaně.
Rozvalila se na pohovce a o deset hodin později otevřela oči do pošmourného rána.
Měla volno, a tak strávila celé dopoledne a část odpoledne nakupováním vánočních dárků. Když se vrátila domů, čekal na ni další vzkaz od Reece a také jeden podivný vzkaz od Seana Lillic-ka. Mladý právní asistent působil opileckým dojmem a několik minut nabroušeně blábolil o Claytonově smrti. Zmínil se, že Carrie Masonová s ním odmítla jít na Claytonův pohřeb, a tázal se Taylor, jestli by s ním tedy nechtěla jít ona.
Nechtěla, pomyslela si Taylor. Ale neozvala se mu.
Vzkaz jí ovšem zanechal také Thom Sebastian - žádal ji, aby mu zavolala. Ani jemu Taylor nevyhověla.
Probrala poštu, kterou si vyzvedla dole, a ke svému překvapení našla mezi hromadou vánočních blahopřání také vlastní zpáteční obálku z jedné hudební společnosti. Srdce jí téměř přestalo tlouci, když uvnitř nahmatala tlustou kazetu a uvědomila si, co obálka obsahuje. Roztrhla ji a vysypala na stůl svou vlastní demo-kazetu.
Nebyl to poslední z exemplářů, které rozeslala k posouzení -v různých nahrávacích společnostech jich ještě zůstalo asi šest -, ale tato kazeta byla mimořádně důležitá, neboť se stala jedinou, která to dotáhla až k posudkové komisi.
Obálka nicméně neobsahovala žádný dopis s odpovědí. Někdo prostě naškrábal na obal kazety poznámku: „Díky, ale nebereme."
Taylor kazetu hodila do krabice k ostatním, otevřela dnešní výtisk New York Times a konečně si přečetla článek, jemuž se celý den vyhýbala - článek s titulkem:
WALLSTREETSKÝ PRÁVNÍK (52) SPÁCHAL SEBEVRAŽDU Důvodem prý bylo vypětí z práce v renomované advokátní kanceláři
Burdick z toho očividně vybruslil.
Jeho manipulátorské schopnosti byly impozantní. Ani slovo o případu Hanover & Stiver, ani zmínka o krádeži dlužního úpisu. Vůbec nic o Taylor, Mitchellovi nebo chystané fúzi.
Sám Burdick se nechal v článku citovat - smrt podílníka označil za otřesnou tragédii a prohlásil, že celá branže v něm přišla o geniálního právníka. Reportér citoval také několik dalších podílníků firmy, především Billa Stanleyho (inu, PR agentura), kteří hovořili o Claytonově nesmírném pracovním vytížení a sklíčenos-ti. Článek obsahoval zmínku, že si Clayton za loňský rok naúčtoval více než dva tisíce šest set hodin, což je na právníka jeho věku mimořádně vysoké číslo. Vedle článku se skvěl sloupek zaměřený na problém stresu u přepracovaných profesionálů.
Taylor si povzdechla, vyhodila noviny do koše a smyla si z rukou tiskařskou čerň, jako by to byla krev.
O půl šesté zazvonil domovní zvonek.
Kdo to může být? Sousedé? Thom Sebastian, který ji chce přepadnout a přimět k další schůzce?
Ralph Dudley, který ji chce přepadnout?
Otevřela dveře.
Dovnitř vešel Mitchell Reece ve větrovce a dotázal se Taylor, jestli chová kočku.
„Cože?" zeptala se Taylor, zmatená jeho rychlým vstupem do bytu.
„Kočku," zopakoval Reece.
„Ne, proč? Máš na ně alergii? A co tu vůbec děláš?"
„A co rybičky nebo něco, co musíš pravidelně krmit?"
Taylor byla ráda, že vidí Reece v dovádivé náladě, která se tolik lišila od jeho šokovaného výrazu po zprávě o Claytonově smrti. „Chovám jenom příležitostné milence," zavtipkovala. „Ale jak vidíš, momentálně tu žádného nemám."
„Tak pojď dolů. Chci ti něco ukázat."

„Ale..."
Reece si přiložil prst na rty. „Pojďme." Odvedl Taylor na ulici před dům, kde čekal černý lincoln. Otevřel dveře a ukázal dovnitř. Taylor zahlédla na sedadle tři velké tašky na sportovní náčiní a dva páry nových lyží Rossignol.
Zasmála se. „Mitchelli, co to děláš?"
„Je čas, abych se začal učit. Copak si nevzpomínáš? Chtělas mě naučit lyžovat."
„Kde? V Central Parku?"
„Říká ti něco místo zvané Cannon? Leží v New Hampshireu. Před chvílí jsem volal na meteorologickou službu. Napadlo tam deset centimetrů nového prašanu. Nevím, co to znamená, ale i ten hlas z automatu zněl docela nadšeně, takže předpokládám, že je to dobrá zpráva."
„Ale kdy?"
„Ale teď," odpověděl Reece.
„Jenom tak?"
„Na vzletové dráze na La Guardii čeká firemní letadlo. A účtují nám započaté hodiny, takže navrhuju, abys hejbla kostrou. Běž se balit."
„To je přece šílené. A co práce?"
„Volal mi Donald - on nebo jeho žena zjistili, že ráda lyžuješ, a tak nám nařídili, abychom si vzali volno. Hodlají nám uhradit všechny výlohy. Říkal, že je to taková vánoční prémie. Myslím, že jsem koupil všechno potřebné. V obchoďáku mi poradili, čím se mám vybavit. Lyže, hůlky, černé šponovky, boty, vázání, svetry, lyžařské brýle. A tohle..." Zvedl do vzduchu krabici.
„Co to je?" zeptala se Taylor.
„Tohle? To je nejdůležitější věc ze všech."
Taylor otevřela krabici. „Lyžařská přilba?"
„Ta je pro mě." Reece pokrčil rameny. „Možná jsi dobrá učitelka." Usmál se. „A možná taky ne."
Přilba nebyla špatný nápad. Reece stál na dětském svahu v lyžařském letovisku Cannon sotva patnáct minut, když upadl a vymknul si palec.
Léčby se ujal místní lékař indického původu.
„Je zlomený?" zeptal se ho Reece.
„Ne, žádná zlomina."
„Tak proč to tak bolí?"
„V prstech spousta nervů," řekl lékař a rozzářil se. „Mnoho, mnoho nervů."
Po ošetření zasedli v malém salonku horského hotelu.
„Ach, Mitchelli, mám hrozné výčitky," řekla Taylor. „Ale napoprvé to byl úctyhodný výkon."
„Jenže můj prst se moc úctyhodně necítí. Takové je to vždycky?"
„V Cannon jsou nejchladnější a největrnější sjezdovky v celé Nové Anglii, drahoušku," řekla Taylor a položila si jeho hlavu na krk. „Nedaleko odtud umrzli lidé."
„Vážně? Ale tolik si zase užít nechceme, viď?"
Nakonec se ukázalo, že si Reece se zraněným prstem ani špatným počasím příliš neláme hlavu. Taylor záhy zjistila proč: raději celé dny vysedával nad dokumenty o mimosoudním vyrovnání s firmou Hanover & Stiver, které si na hory propašoval s sebou. Taylor to však nevadilo, toužila se spouštět z nejnáročnějších sjezdovek a trochu si na sněhu užít, a ne dělat Reeceovi chůvu na začátečnických svazích nebo se strachovat o jeho život na svazích pro středně pokročilé.
Vyšli před hotel a Taylor ho políbila. „Seď na pokoji a chovej se slušně."
Když zamířila k lanovce, Reece za ní zavolal: „Tak hodně štěstí. Předpokládám, že neříkáte zlom vaz."
Taylor se usmála, nasadila si lyže a sjela z malého svahu k nástupišti lanovky.
Po několika úžasných jízdách si před hotelem sundala lyže a uvolnila přezky. V tu chvíli k ní přistoupil vysoký štíhlý muž a řekl s německým přízvukem: „Hej, to byla, teda, pěkně úžasná jízda. Nechcete si možná dát ještě jednu?"
„Eh, ne, ani ne."
„Dobře, dobře. A co skleničku?"
„Promiňte." Taylor zvedla lyže a zamířila k hotelu. „Jsem tady s milencem."
Načež si zčistajasna uvědomila, že je to vlastně pravda.
Když se vrátila, byl Reece ve skvělé náladě - nevelký pokoj byl poset papíry a dokumenty, které narychlo doručila kurýrní služba. On sám právě telefonoval, ale gestem ji přizval k sobě, vroucně ji políbil a pokračoval v hovoru.
Taylor se posadila na postel, s bolestivým výrazem si svlékla svetr a šponovky a začala si masírovat stehna a lýtka.
Přibližně v tom okamžiku Reece ukončil hovor a odkopl dokumenty do rohu pokoje.
Když se uprostřed odpoledne probudili, navštívili několik místních starožitnictví, která ani zdaleka neobsahovala drahocenné sbírky stříbrného nádobí a mosazných měřidel, jaké člověk najde v Connecticutu nebo v New Yorku. Zde je tvořily obyčejné stodoly přeplněné nábytkem: nekonečnými řadami zaprášených židlí, stolků, prádelníků, zavařovacích sklenic, postelí s nebesy a almar. Velmi rustikální, velmi praktické, velmi udržované.
Prodavači zjevně neočekávali, že si u nich Taylor s Reecem něco koupí, a nebyli v tomto ohledu zklamáni.
Večer se Taylor a Reece posadili do jedné z asi šesti restaurací, které jako by si z oka vypadly a jejichž jídelní lístky nabízely prakticky totéž: telecí kotlety, bifteky, kuře, kachnu na pomerančích a lososa nebo pstruha. Po večeři zasedli do společenské místnosti před obrovský krb a dali si skleničku.
Když se večer pomilovali a Reece usnul, ležela Taylor Lock-woodová pod prošívanou přikrývkou s motivem šestiúhelníků a cítila uklidňující tlak mužského stehna vedle sebe. Vtahovala do nosu chladný vzduch, který proudil skrz pootevřené okno a klesal k podlaze. Snažila se zapomenout na Wendalla Claytona, na firmu Hubbard, White &

Willis a na život v kraji za zrcadlem.
Čtyři hodiny po půlnoci konečně usnula.
Ve čtvrtek ráno stála u lanovky jako první. Jízda ji však neuspokojovala tak jako včera - dělala chyby a jela příliš pasivně.
Pod svahem tedy naložila lyže i boty do auta z půjčovny a vyrazila zpět do hotelu.
Když přišla na pokoj, Reece se právě sprchoval. Nalila mu z konvice kávu, kterou si objednal na pokoj, a zabořila se do lehce zatuchlého křesla.
Hlavou se jí začaly míhat prazvláštní myšlenky.
Prvním důvodem žaloby budiž skutečnost, že Taylor Lockwoodová zcela záměrně a vědomě...
Venku sjížděli z hory další lyžaři, někteří rychle, jiní bázlivě.
...s plnou znalostí možných důsledků a bez oprávnění či svolení vstoupila do kanceláře zesnulého Wendalla Claytona...
Usrkla kávu.
...čímž způsobila, že si řečený zesnulý vystřelil z hlavy ten svůj posraný mozek.
Mitchell Reece zahalený do osušky otevřel dveře koupelny, příjemně překvapen se usmál, přistoupil k ní a políbil ji na ústa.
„Vrátila ses brzy. Je všechno v pořádku?"
„Já nevím. Nebavilo mě to. Palec pořád bolí?" zeptala se.
„Trochu. Řeknu ti, že v těchhle věcech moc dobrý nejsem... Mnohem lepší jsem v prostoduchých, bezpečných sportech..." Zdálo se, že se snaží o nějaký vtip, pravděpodobně o nějakou narážku na sex, ale zároveň cítí, že je Taylor nesvá. Posadil se na postel naproti ní.
„Tak co se děje, Taylor?"
Zavrtěla hlavou.
„Co je?" naléhal.
„Znáš trochu dějiny, Mitchelli?"
Reece jí pokynul otevřenou dlaní, aby pokračovala.
„Víš, co byla Hvězdicová komora?"
„Jen to, že to byl nějaký středověký anglický soud. Proč?"
„Učili jsme se o ní na škole, když jsme probírali evropské dějiny. Vzpomněla jsem si na ni včera v noci. Hvězdicová komora byl soudní dvůr bez poroty, který spravovala koruna. Když měl král pocit, že by normální soud mohl rozhodnout proti němu, nechal daný případ projednat ve Hvězdicové komoře. Člověk se tak zničehonic ocitl před speciálními soudci, kteří byli ve skutečnosti tajnými poradci krále. Samozřejmě předstírali, že vedou normální proces, ale sám si asi dokážeš představit, jak to nakonec dopadlo. Když chtěl král někoho shledat vinným, nechal ho prostě shledat vinným. Byl to velmi rychlý a velmi účinný výkon spravedlnosti."
Reece se zadíval na kávu, zamíchal ji a odložil, aniž z ní jedenkrát usrkl. Ve tváři měl zasmušilý výraz.
„Kristepane, Mitchelli," vyhrkla Taylor, „ten člověk je mrtvý."
„A ty si myslíš, že je to tvoje vina."
Taylor projela vlna vzteku. Proč to Reece nedokáže pochopit? „Byla jsem strašně hloupá," řekla a krátce na něj pohlédla. Představila si, jak si Clayton přikládá k hlavě zbraň. Bylo to těžké? Cítil velkou bolest? Jak dlouho po zmáčknutí spouště žil? Co viděl? Záblesk žlutého světla, vteřina zmatku, divoký výtrysk myšlenek a pak nic?
„Taylor," řekl Reece rozvážně, „Clayton byl blázen. Žádný pří-četný člověk by především nekradl ten dlužní úpis a žádný příčet-ný člověk by po odhalení nespáchal sebevraždu. Chování takových lidí vůbec nemůžeš předvídat."
Taylor ho pevně stiskla za rameno. „Ale o to právě jde, Mitchelli. Podle tebe problém spočívá v tom, že nás Wendall přechy-tračil - naší vinou byl podle tebe jen fakt, že jsme nebyli dost chytří. Jenže my jsme především neměli na tuhle hru vůbec přistoupit. Ta firma je jako Říše divů - má vlastní pravidla hry, které v polovině případů postrádají jakoukoliv logiku, ale ty to prostě nevnímáš, protože jsi sám do firemních záležitostí příliš hluboko ponořený. Vzhůru nohama... Všechno tam je vzhůru nohama."
„Co tím chceš říct?"
„Že jsme se s tím měli obrátit na policii. A smířit se se skutečností, že prostě budou létat nějaké třísky. No tak by nám banka New Amsterdam dala výpověď. Co má být? A ty? Ty jsi jeden z nejlepších právníků v New Yorku. Určitě bys při tom pádu dopadl na nohy."
Reece vstal a přistoupil k oknu.
„Já vím, já vím...," řekl nakonec tiše. „Myslíš, že taky neprožívám přesně to, o čem právě mluvíš?" Otočil se k ní čelem. „Ale pokud alespoň část viny nesložím ke Claytonovým nohám, podkopává to veškeré moje právnické přesvědčení." Dotkl se hrudi. „Podkopává to všechno, čím jsem. Víš, já s tím taky budu muset nějak žít. Tys prostě jen udělala, o co jsem tě požádal. Ale v konečném důsledku to bylo všechno moje rozhodnutí."
Takže osobnost Mitchella Reece měla ještě další stránku - nikoliv všemocnou, nikoliv sebejistou, nikoliv imunní vůči bolesti.
Taylor k němu přistoupila a položila mu hlavu na rameno. Cítila, jak se jí jeho prsty vplétají do vlasů. „Promiň, Mitchelli. Je to pro mě strašně těžké. Recept na takové věci v dívčích časopisech nenajdeš."
Reece jí promnul ramena.
„Můžu tě o něco poprosit?" zeptala se.
„Jasně."
„Mohli bychom se vrátit?"
Reece se zatvářil překvapeně. „Ty chceš jet zpátky?"

„Parádně jsem si tu užila. Ale mám takovou divnou náladu. Nechci kazit náš společný čas a mám dojem, že by tu se mnou bylo dost těžko k vydržení."
„Ale já se ještě nenaučil lyžovat."
„To myslíš vážně? Absolvoval jsi Školu lyžařských zranění Taylor Lockwoodové. Teď už si můžeš lámat ruce a nohy úplně sám. S takovým vzděláním to můžeš dotáhnout nepředstavitelně daleko."
„Zjistím, na kdy se dá sehnat letadlo."
Ve čtvrtek odpoledne stála Taylor Lockwoodová před Metropolitním muzeem umění na Páté Avenue a dívala se na obytný dům z hnědých cihel na protější straně ulice, který jako by byl pravým protipólem divoké newhampshireské přírody.
Znovu ověřila adresu a zkontrolovala, že je u správné budovy. Uvnitř si ji vážný dveřník pozorně změřil pohledem a pak zavolal kamsi nahoru, aby oznámil její příchod.
Ten byl schválen a dveřník ukázal k výtahu.
„Páté patro," řekl.
„A který je to byt?" zeptala se Taylor.
Dveřník se chvíli tvářil zmateně a pak řekl: „Je to celé patro."
„Ach tak."
Taylor nastoupila do výtahu obloženého kůží, který ji pomalu dopravil k soukromému vstupu. Přitom si uhladila vlasy a zadívala se do obrovského mosazného zrcadla. Vestibul v pátém patře byl vyveden v červených tónech, které doplňovaly georgiánsky žluté a bílé okrasy. Obrazy na stěnách obsahovaly staroanglické lovecké výjevy a v celé hale se vyjímali sádroví andělíčci, sloupy a spirály.
Dveře otevřela zasmušilá žena neurčitého věku v obyčejných modrých šatech, požádala ji, aby počkala, a zmizela v hale. Taylor nakoukla do dveří. Pokoje byly zvětšenou verzí vestibulu. Taylor se zadívala do zrcadla a objevila v něm osobu mnohem hubenější, než jakou očekávala. Hubenější a... co ještě? Vyčerpanější, zbědovanější, ponuřejší? Pokusila se usmát, ale nešlo to.
Přede dveřmi se mihl stín a ve dveřích stála paní Claytonová. Byla to žena středního věku v upjatých rovně střižených šatech s velkými vzory, jaké dodnes upřednostňují někteří lidé, kteří si
utvářeli styl v šedesátých letech. Rovné vlasy měla vyčesané dozadu a dokonale přidržené lakem. Její podlouhlá tvář působila přísným dojmem. Obličej měla obtěžkán silným nánosem líčidla, ale její pleť nevypadala dobře a Taylor si všimla, že pod lívanci make-upu na tvářích prosvítají červené skvrny.
Podaly si ruce a seznámily se.
Taylor pak paní Claytonovou následovala do obývacího pokoje. Proč to, ksakru, všechno dělám? napadlo ji náhle. Jaký smysl to asi může mít?
Přišla jsem vám vyjádřit svou nejhlubší účast.
Přišla jsem vám říct, že jsem pracovala s vaším mužem.
Přišla jsem vám říct, že i když je mrtvý, nemusíte se tím trápit, protože se mě pokoušel svést.
Paní Claytonová seděla vzpřímeně v nepohodlné saténové klubovce, zatímco Taylor dostala houbovité křeslo.
Přišla jsem, protože jsem pomohla zabít vašeho muže...
„Čaj?" zeptala se vdova. „Nebo kávu?"
„Ne, díky," odpověděla Taylor. A pak si uvědomila, že šaty paní Claytonové mají červenou barvu a že celý byt rozhodně nepůsobí dojmem, že v něm někdo truchlí - obývací pokoj byl plný starožitných vánočních ozdob a ve vzduchu se vznášela slabá, ale vydatná borová vůně. Ze stereosoupravy se pak linula vánoční klasická hudba. Taylor pohlédla na vdovino zvednuté obočí a na její výraz, v němž se neukrývala ani špetka hořkosti nebo žalu. Spíše se blížil zvědavosti.
„Pracovala jsem s vaším mužem, paní Claytonová."
„Ano."
„Přišla jsem vám říct, že je mi to strašně líto."
Teprve v tom okamžiku pochopila, že vyslovení těchto slov bude jediné, na co se zde zmůže. Když sledovala, jak si tato netečná a osamělá žena (Taylor si ji stále nedokázala představit jako polovinu rodiny Claytonových) zapaluje cigaretu, došlo jí, že ji na této návštěvě doprovází duch Donalda Burdicka, Věry Burdicko-vé a pánů Hubbarda, Whitea a Willise a umlčuje její rty chladnými prsty. Dokonce ani zde, přímo v Claytonově domě, nedokázala Taylor učinit to, co si tak zoufale učinit přála: vysvětlit to.
Vysvětlit paní Claytonové, že to byla ona, kdo odhalil strašlivá tajemství o jejím manželovi, a že právě ona se stala příčinou -v zákoně stojí „bezprostřední příčinou" - jeho smrti.
Taylor ovšem věděla, že žádné doznání neučiní. A věděla také, co ji svazuje - že její duši má v držení firma Hubbard, White & Willis.
„To je od vás moc milé," odpověděla paní Claytonová a po krátké pauze se zeptala: „Neviděla jsem vás na pohřbu? Přišlo tam tolik lidí..."
„Ne, já tam nebyla." Taylor se opřela v nepohodlném křesle a zkřížila ruce na prsou. Litovala, že si přece jen neobjednala kávu, aby mohla své ruce nějak zaměstnat.
Rozhlédla se po pokoji a uvědomila si jeho velikost. Stropy byly šest metrů vysoké. Celý byt jí připomínal sídla Národního památkového trustu a anglické paláce. „Byl to vynikající právník...," dodala.
„Asi ano," odpověděla Claytonová vdova. Zadívala se na povrch stolu a zdálo se, že kontroluje prach. „Ovšem my jsme se o jeho kariéře moc nebavili."
Taylor prozměnu počítala čtverce na koberci a pokoušela se rozluštit hlavní motiv. Nakonec jí to došlo: svatý Jiří a

drak.
Střež se Tlachapouda...
Vdova se odmlčela. „Faktem je, paní Lockwoodová, že jsem trochu zmatená. Vůbec vás neznám, přestože je možné, že jsme se už někdy setkaly. Ale připadá mi, že jste z úmrtí mého muže upřímně rozrušená, a nedokážu si vysvětlit proč. Jste jiná než všichni ti patolízalové, kteří sem po jeho smrti napochodovali -všichni ti zaměstnanci firmy. Mysleli si, že to dobře maskují, ale já je všechny prokoukla - v očích měli napsáno, že je manželova sebevražda velice pobavila. Vím, že se tomu v soukromí u piva všichni pochechtávali. A víte, proč sem přišli?"
Taylor mlčela.
„Přišli, protože si mysleli, že se všichni ve firmě dozvědí, že právě oni splnili svou povinnost. Absolvovali výstup, který jim mohl získat bodík nebo dva a o krůček je přiblížit k vytouženému podílnictví." Zamáčkla cigaretu. „Což je pochopitelně k pousmání, protože vůbec nepochopili situaci. Měli se tomuto domu vyhý
bat jako osadě malomocných. Kdyby se Burdick doslechl, že mladý Samuel, mladý Frederick a mladý Douglas mi tady vyjadřovali soustrast, byli by v pěkné bryndě. Přinejhorším projevili špatný odhad situace, když si vybrali nesprávnou stranu. Přinejlepším pak dali najevo, že se nevyznají v politice advokátní kanceláře.
Takže se nedivte, paní Lockwoodová, že mě ta vaše účastná návštěva poněkud vyvádí z míry." Usmála se. „To zní docela viktoriánsky, viďte? Účastná návštěva. Vy jste se sem nepřišla lísat. Nepřišla jste se škodolibě radovat. Vaše šaty i chování mi říkají, že je vám úplně jedno, co si o vás myslí Donaldi Burdicksové nebo Wendallové Claytonové. Očividně nepatříte k oněm tvárným stvořeníčkám, která si manžel vybíral jako své - dovolím si použít eufemismu - milenky... Ne, vás jeho smrt upřímně rozrušila. To já poznám. Možná jste mého muže uznávala jako právníka a ctižádostivého byznysmena. Ale velice pochybuji, že jste ho uznávala i jako člověka. A nemám sebemenší pochybnost, že jste ho neměla ráda."
„Utrpěla jste životní ztrátu a to je mi líto," odpověděla Taylor mírně. „Chtěla jsem vám říct jen tohle - nic víc a nic méně." Odmlčela se a přihlížela, jak si bystrá vdova zapaluje kostnatýma červenýma rukama další cigaretu. Zdálo se, jako by kouř, který jí vycházel z nosu a úst, s sebou za celá léta odnesl také její váhu a vláčnost.
Paní Claytonová se nakonec rozesmála. „No, tak toho si vážím, paní Lockwoodová. Odpusťte mi můj cynismus. Doufám, že jsem se vás nedotkla. Ale opravdu mě nemusíte litovat. Probůh, jen to ne. Jste mladá. Nemáte potuchy, co jsou to sňatky z rozumu."
No, to bych si netroufala tvrdit, pomyslela si Taylor a v duchu si přehrála mnoho živých obrazů: oddělené postele jejích rodičů, matka se sklenicí vína usazená o samotě před televizí, otcovy půlnoční telefonáty, že se zdrží v klubu. Noc co noc co noc...
„Dalo by se říct," pokračovala Claytonová vdova, „že náš vztah ve skutečnosti ani nebyl manželstvím. Byla to fúze. Jeho jmění a moje jmění. Jistě, určité přátelství zde fungovalo. Ale láska? Existovala láska mezi Williams Computing a RFC Industries, když se sloučily? Abych jmenovala alespoň jednu z transakcí, které Wendallovi zabíraly takovou spoustu času..." Zadívala se
z okna do parku posetého větvičkami, v jehož stínech přežívaly chabé zbytky sněhu. „A v tom je právě ten paradox, víte?"
„V čem?"
„V lásce - totiž že mezi námi nikdy žádná nebyla. A já jsem přesto žena, se kterou byl nejspokojenější. Chladný pletichářský manipulátor Wendall. Mistr v ovládání druhých. Jenže když tento člověk opustil přístav našeho života, ocitl se na volném moři, kde byl snadno zranitelný. To proto se zabil. Kvůli lásce."
„Jak to myslíte?" slyšela Taylor svůj hlas přehlušovaný rychlým tlukotem srdce.
„Zabil se kvůli lásce," zopakovala vdova. „To byla jediná věc, které Wendall nerozuměl a nedokázal ji ovládat. Láska. A přitom po ní zoufale toužil. Ovšem stejně jako mnoha dalším nádherným a mocným lidem byla i jemu láska odepřena. Byl to alkoholik lásky. Chodil na ty svoje flámy. S těmi svými zajíčky. S těma svýma kurvičkama. A že jich byly spousty - ženy se na něj doslova slétaly. A taky pár mužů, měla bych dodat. Jak strašně po něm všichni bažili!
On je pak vždy unesl v bohatě zdobeném kočáře, kupoval jim růže, objednával jim snídaně v Le Perigordu a nechával jim je doručit domů. Dvorný Wendall Clayton. Jenže samozřejmě to vždycky všechno skončilo katastrofou. Ty holky mu nikdy nedokázaly poskytnout, co po nich chtěl. A pokud jde o starší ženy..., ty se zase vždycky nakonec projevily jako stejně povrchní, materialistické a chladné jako já." Znovu se zasmála a odklepala cigaretu do popelníku. „Někdy si naopak vybral nějaké mladé naivní štěňátko, které se ho pak zoufale drželo jako klíště a snažilo se přeuspořádat celý jeho život. Jenže Wendall pak brzy ucítil její paže kolem svého krku. Věděl, že ho stahují ke dnu. Že je na něj někdo odkázán. A to jsme si, propána, nemohli dovolit, viďte. A tak je pustil k vodě. A vrátil se zpátky ke mně. Abych mu pofoukala bolístky."
Taylor přerušila její monolog, aby vrátila konverzaci k původnímu tématu. „A jak jste to myslela s tou jeho sebevraždou? Že se zabil kvůli lásce?"
„Je to jediné logické vysvětlení. Určitě se do některé bláznivě zamiloval a byl si jistý, že ona je ta pravá. A když ho potom odmítla, mělo to pro něj zničující následky."
„Jenže v tom dopise na rozloučenou píše, že to udělal kvůli obrovskému pracovnímu vytížení, kvůli stresu."
„Ále, to napsal jenom z úcty ke mně. Kdyby se v tom dopise zmínil o přítelkyni, postavil by mě do trapné situace."
Vdova se zasmála. „Představa, že by Wendall páchal sebevraždu kvůli pracovní zátěži, je směšná. Vždyť on pro tu zátěž žil. Pokud nepracoval na deseti projektech současně, byl z toho nešťastný. A nikdy jsem ho neviděla spokojenějšího, než když v posledních několika měsících připravoval tu fúzi, uzavíral dohody s klienty... a pak plánoval tu druhou firmu."
„Jakou druhou firmu?"

Paní Claytonová obezřetně pohlédla na Taylor a zamáčkla cigaretu. „Myslím, že teď už na tom nezáleží. Pro případ, že by mu ta fúze nevyšla, měl v plánu odejít z Hubbard, White & Willis. Vzít s sebou ty svoje poskoky a asi šest dalších podílníků a založit si vlastní firmu. Byl to jeho záložní plán. Někdy jsem měla dojem, že by byl dokonce radši, kdyby ta fúze nevyšla. Protože by pak měl jméno v názvu firmy. Vždycky si přál vidět svoje jméno v záhlaví. Clayton, Jones & Smith nebo tak něco."
Vlastní firmu? přemýšlela Taylor.
Vdova se vrátila ke zkoumání flóry v Central Parku. Po chvíli se usmála. „Ten vzkaz... Mohl v něm napsat, jak nespokojený byl se mnou jako s manželkou. S naším společným životem... Ale on to neudělal. Velice mě to dojalo."
Paní Claytonová vstala a podívala se na hodinky. „Ráda bych si s vámi ještě povídala." Zvedla krabičku dunhillek. „Ale za deset minut mám bridžový klub."
Aristokratizovat.
Taylor Lockwoodová seděla za stolem Wendalla Claytona.
Bylo pozdní odpoledne a místnost zaplavovaly žlutošedé paprsky zubatého slunce nad newyorským přístavem. Světla v kanceláři byla zhasnutá a dveře zavřené.
Taylor se dívala na slovo naškrábané na zažloutlém listu papíru.
Aristokratizovat.
Je to vůbec slovo? Taylor si prohlédla mosazné předměty, koberce, vázy, obklady, stěnu plnou pořadačů a hromady papírů
podobné té, která obsahovala obálku s dlužním úpisem a magnetofonovými záznamy jejích rozhovorů s Mitchellem Reeceem. Obrovské kancelářské křeslo při jejích pohybech vrzalo.
Lidé nejvyšších ctností...
Znovu se otočila čelem k oknu a dospěla k závěru, že ať už Wendall Clayton slovo „aristokratizovat" skutečně napsal, nebo nikoliv, rozhodně přesně vystihuje jeho podstatu.
Pro svou nynější přítomnost ve firmě neměla žádný důvod. Oficiálně byla díky Donaldu Burdickovi stále ještě na dovolené. Mohla odtud kdykoliv odejít - usmát se na paní Stricklandovou a beztrestně vyjít hlavním východem. Popravdě řečeno se měla právě v tuto chvíli nacházet v bytě Mitchella Reece. (Ukázalo se, že Reece přece jen umí vařit a k dnešní večeři měl v plánu připravit tortellini, momentálně dokonce sám pekl chléb!) Taylor se toužila rozvalit v jeho obrovské nádherné vaně na nožkách, hovět si ve vodě s lehce zamlženou sklenicí vína v ruce a vychutnávat si vůni všech ingrediencí, z nichž Reece večeři připraví.
Místo toho nyní schlíple seděla v Claytonově křesle a pomalu se otáčela o 360 stupňů, jednou, dvakrát a třikrát.
Alenka ve víru pádu do králičí nory. Alenka zmítající se v oceánu slz, Alenka diskutující se Srdcovou Královnou...
Hlavu jí srazit, hlavu jí srazit!
Taylor se přestala otáčet a zahájila činnost, kvůli níž sem přišla: detailní prohlídku obsahu pracovního stolu a spisových skříní Wendalla Claytona.
Po půl hodině sešla pomalu o patro níž na oddělení právních asistentů. Ujistila se, že v sousedních kójích nikdo nesedí, vytáhla diář a našla číslo svého oblíbeného soukromého očka Johna Sil-berta Hemminga.
Když Sean Lillick viděl, jak Taylor vyklouzla z kanceláře Wendalla Claytona a obezřetně se rozhlédla kolem sebe, aby zjistila, zda si jí někdo nevšiml, rychle se zarazil, jako by dostal elektrickou ránu.
Uchýlil se do potemnělé zasedací místnosti, kde ho Taylor nemohla vidět. Když procházel kolem Claytonovy kanceláře a zahlédl ve dveřích náhlý stín, docela se vylekal. Jeho cynické smys
ly otupené retropunkem a dlouhodobým pobytem v East Village se v tom okamžiku nakrátko vytratily a Lillick si pomyslel: Do prdele, tam je snad duch...
Co tam, sakra, ta ženská dělá? uvažoval nyní.
Počkal, až Taylor odejde z chodby, vklouzl do kanceláře zesnulého podílníka a zamkl za sebou dveře.
Tortellini byly výtečné - Reece z nich připravil salát obsahující celou řadu chutných přísad, z nichž Taylor rozpoznala jen asi polovinu. Chléb vypadal trochu neforemně, ale Reece ho roztomile podepřel. Bez ohledu na tvar chutnal bochník výborně. K tomu všemu Reece otevřel vychlazené Pouilly-Fuissé.
Jedli asi deset minut, během nichž Taylor přikyvovala jeho vyprávění na téma blížící se bostonské schůzky o mimosoudním vyrovnání, po níž měla firma Hanover & Stiver splatit velkou část vypůjčené částky bance New Amsterdam. Reece jí vyprávěl anekdoty o některých podezřelých obchodních transakcích Lloy-da Hanovera. Taylor se obvykle líbilo, když jí vyprávěl o své práci, protože i když ne vždy rozuměla všem jemným nuancím, zaujetí a nadšení, které Reeceovi prozařovalo tvář, bylo ohromně nakažlivé.
Dnes večer se však nemohla soustředit.
Reece se nakonec dovtípil, že něco není v pořádku, a jeho hlas uvadl. Zatvářil se ustaraně, ale než jí stačil položit první otázku, Taylor s cinknutím odložila vidličku. „Mitchelli."
Reece dolil skleničky a zvedl obočí.
„Musím ti něco říct."
„Ano?" zeptal se obezřetně, jako by očekával nějaké osobní doznání.
„Prověřila jsem si pár věcí. Ohledně Wendalla Claytona."
Reece usrkl víno a přikývl.
„On se nezabil." Taylor zvedla ze stolu kousek beztvaré chlebové kůrky a upustila ji do talíře. „Byl zavražděn."
Mitchell Reece se usmál, jako by čekal na pointu.
A pak řekl: „Proč si to myslíš?"
„Navštívila jsem jeho vdovu," odpověděla Taylor a rychle dodala: „Samozřejmě jsem jí nehodlala říct, co se stalo - o

tom dlužním úpisu a tak. Ale..." Odmlčela se. „Víš, vlastně si nejsem jistá, proč jsem tam vůbec šla. Bylo to něco, co jsem prostě musela udělat."
„Slyšel jsem, že je to pěkná fena," utrousil Reece.
Taylor pokrčila rameny. „Ke mně se chovala docela zdvořile. Ale víš, co mi řekla? Že kdyby Wendall neprosadil tu fúzi, hodlal si založit vlastní firmu."
„Cože?" Reece se zamračil.
Taylor přikývla a řekla: „Všechno už měl naplánováno. Prohledala jsem ve firmě jeho stůl. Našla jsem obchodní plány, žádosti o bankovní úvěr. Dokonce už měl vybrán i název firmy. Clayton, Stone & Samuels. Nechal si vytisknout jednoduché hlavičkové papíry a jednal s realitním makléřem o kancelářských prostorách v Equitable Building."
Také Reece nyní odložil příbor. „Ale jestli si chtěl založit vlastní firmu, tak je nelogické, aby zároveň riskoval kariéru prosazováním fúze."
„Přesně tak. Taková krádež úpisu... Kdyby z ní byl usvědčen, přišel by o místo v advokátní komoře. A pravděpodobně by ho neminulo ani trestní stíhání." Taylor zvedla prst. „A pak je tu ještě něco. Vzpomeň si na tu zbraň."
„Na tu, se kterou se zabil?"
„Jo. Volala jsem svému soukromému detektivovi a ten brnkl nějakým kamarádům od policie. Wendall se zastřelil revolverem Smith & Wesson ráže 0.38, který se vyrábí v Itálii. Neměl sériové
číslo. Je to jedna z nejpopulárnějších pokoutně prodávaných zbraní. McDonald's mezi střelnými zbraněmi, říkal doslova John. Ale jestli se chceš zastřelit, proč si kvůli tomu kupuješ nevystopo-vatelnou zbraň? Vždyť přece můžeš zajít do obchodu se sportovními potřebami, ukázat tam řidičský průkaz a koupit si dvanáctku brokovnici."
„A vůbec," přidal se Reece a poposedl si na židli dopředu, „proč by ses vůbec měla zrovna zastřelit? Je to dost nečistý způsob a navíc nepříjemný pro tvé pozůstalé. Spíš bych čekal, že zaparkuje auto v garáži a nechá dovnitř proudit výfukové zplodiny."
Taylor souhlasně přikývla. „Myslím, že ten úpis ukradl někdo jiný a nastrčil ho do Claytonovy kanceláře. A když jsme pak ten úpis našli, zavraždil Claytona a postaral se, aby to vypadalo jako sebevražda."
„Jenže kdo to mohl být?" zeptal se Reece.
„Nejdřív jsem si říkala, jestli to nemohla udělat ta vdova. Krátce poté, co jí zemřel manžel, pořádala v bytě bridžový klub. Věděla o všech jeho milostných pletkách. Takže motiv rozhodně měla."
„Navíc po něm dozajista zdědila hezkých pár babek."
„To je fakt. Ale když jsem pak nad tím přemýšlela, napadlo mě, že se pachatel musel vyznat ve firmě a mít do ní přístup. Claytonova vdova není jako Věra Burdicková, která tam sedí pořád. A kromě toho se zdálo, že paní Claytonovou manželovy milenky nijak zvlášť nevyváděly z míry."
„No jo," přitakal Reece, „a co některá z nich? Co když to udělala nějaká milenka, kterou Clayton pustil k vodě?"
„Jasně, to je taky možné. Případně manžel nebo manželka někoho, s kým měl zrovna románek. Jenže," dodala Taylor a usmála se, „nezapomeň ani na lidi, které jsme pokládali za podezřelé. Třeba Ralph Dudley. Clayton se dozvěděl o Junii a vydíral ho."
„Anebo Thom Sebastian. Především kvůli Claytonovi se nakonec nestal podílníkem."
„Taky mě to napadlo... A pak je tu ještě jedna možnost."
Reece se zamračil a zavrtěl hlavou.
Taylor ukázala prstem vzhůru. „Běž až na vrchol."
„Donald Burdick?" Reece se rozesmál. „Hele, uvědomuju si, že motiv by rozhodně měl. Ale Donald? Tomu prostě nevěřím. Zloděj toho úpisu riskoval nejen mou kariéru, ale taky ztrátu klienta v případě, že bychom ten spor prohráli. A Donald by nikdy nepřipustil, aby se banka New Amsterdam ocitla v ohrožení."
„Jenže ona se v ohrožení neocitla," opáčila Taylor. „Kdybychom přinejhorším ten úpis nenašli, Donald by pro něj poslal svého zloděje zpátky do Claytonovy kanceláře a úpis by se pak zničehonic objevil třeba v archivu nebo někde jinde právě včas, abys ho stihl předložit u procesu."
Reece přikývl a zamyslel se nad tím. „Ale vzpomeň si, jak to Burdick všechno hezky zaretušoval. Soudní patolog, státní zástupce, tisk... Nikdo o tom úpisu vůbec nic neví. A všechno ostatní - důkazy nalezené v Claytonově kanceláři, skutečný vzkaz na rozloučenou -, to všechno už Burdick bezpochyby skartoval." Pak ovšem Reece zavrtěl hlavou. „A je tu ještě jedna věc. Jestli to Burdick opravdu udělal, nezapomeň, jaké má styky na magistrátu a v Albany. Takže policii důvěřovat nemůžeme. Ale mohli bychom se obrátit na státní zastupitelství, tam ještě pár přátel mám. Zavolám jim..."
„Ale nevolal Donald někomu i na ministerstvu spravedlnosti?" zeptala se Taylor. „Když našli Claytonovo tělo?"
Reece se zarazil. „Už si nevzpomínám. Ale máš pravdu, myslím, že volal."
„Zítra letíš do Bostonu kvůli tomu vyrovnání," řekla Taylor. „Znáš někoho na ministerstvu spravedlnosti tom?"
„Jo, znám. Ale dost dlouho jsem s ním nemluvil. Zjistím, jestli tam ještě pracuje." Přešel k pracovnímu stolu, vytáhl diář a zvedl telefon. Pak se však na něj ostražitě zadíval.
„Štěnice?" zeptala se Taylor.
„Nesmíme vůbec nic riskovat - zajdeme dolů."
Na ulici vyhledali telefonní automat a Reece uskutečnil hovor na kreditní kartu.
„Sama Lathama, prosím... Ahoj, Same, tady Mitchell Reece."
Oba muži se očividně dobře znali a Taylor z rozhovoru vyrozuměla, že oba před lety pracovali jako newyorští státní zástupci. Po několika informacích o životních osudech dalších společných
známých se Reece Lathamovi svěřil se svým podezřením v otázce Claytonovy smrti. Dohodli se, že až Reece zítra v Bostonu vyřídí mimosoudní vyrovnání s firmou Hanover & Stiver, sejdou se na tamním státním zastupitelství. Reece

zavěsil.
„Pozve na schůzku i svého šéfa a agenta FBI."
Taylor cítila, jak jí ze srdce padá obrovský kámen. Konečně se případu ujmou úřady. Od toho tady koneckonců jsou.
Vrátili se nahoru. Reece zavřel hlavní dveře, zajistil je petlicí, postavil se za Taylor a objal ji. Taylor se k němu pomalu otočila čelem.
Reece pohlédl na stůl, kde ležela nedojezená večeře: výjimečně dobrý salát s tortellini, vychlazené víno, zbor cený chléb. Taylor se usmála a konečky prstů natočila jeho hlavu zpátky k sobě.
Vášnivě ho políbila.
Bez jediného slova zamířili k posteli.
Zatím to nejde...
Thom Sebastian se opřel ve svém kancelářském křesle a odsunul stranou dokumenty, na nichž celé dopoledne pracoval: dohodu o revolvingové půjčce pro banku New Amsterdam.
Správně měl pociťovat radost a spokojenost. On však cítil znepokojení.
Wendall Clayton, muž, který zničil jeho naděje na podílnický vstup do firmy Hubbard, White & Willis, mu náhle nestál v cestě - byl stejně mrtvý jako zastřelený bažant na jednom z loveckých výjevů visících v jeho vlastní kanceláři.
Prima.
Ani to však nestačilo, aby se Sebastian cítil dobře. Trpěl zlověstnou předtuchou, že se nyní celý svět ocitne v rozvalinách. A to ho děsilo.
Celkem třikrát se natáhl pro telefon, ale vždy nakonec zaváhal, položil si dlaně na vypasená stehna a ponechal je na místě.
Nakoukl pod pracovní podložku a přečetl si informace o Taylor Lockwoodové, které nashromáždil přibližně za posledních deset dní.
Taylor Lockwoodová..., jediná příčina, proč se věci nevyvíjejí žádaným směrem.
No tak, jsi přece proslulý vyjednavač, tak se konečně rozhodni.
Thom Sebastian ovšem věděl, že rozhodovat ve skutečnosti vůbec není o čem. Protože za této situace se dala udělat jen jediná věc.
Problémem bylo najít k ní dost odvahy.
Druhý den dopoledne se Reece ozval Taylor z Bostonu.
Taylor právě seděla doma, dospěla k závěru, že nejbezpečnější bude držet se stranou od firmy. Reece jí oznámil, že mimosoudní urovnání proběhlo dobře. Peníze z firmy Hanover & Stiver byly bezpečně převedeny na účet banky New Amsterdam a Reece stejně bezpečně odolal spalujícím pohledům a podpásovým komentářům Lloyda Hanovera na adresu advokátů v průběhu celé schůzky.
Nyní byl na cestě za přítelem ze státního zastupitelství.
„Stýská se mi po tobě," řekl.
„Tak spěchej domů," odpověděla Taylor. „Ať už je to za náma a můžeme si jet zalyžovat doopravdy."
„Anebo tam zas jen nakupovat," zavtipkoval Reece, „a vysedávat po restauracích."
„Dřív nebo později tě stejně vezmu na nejtěžší sjezdovky."
„Ále co. Pořád mi ještě zbývá jeden palec a osm dalších prstů."
Taylor se vydala na vánoční nákupy, po nichž se zastavila na menší oběd v kavárně na Šesté Avenue, za rohem od svého bytu.
Seděla u pultu a přemýšlela, co má Reeceovi koupit k Vánocům. Žádné oblečení nepotřeboval a víno jí připadalo moc neosobní.
Pak si vzpomněla na jeho sbírku olověných vojáčků.
Koupí mu nějakého, který pro něj bude naprosto dokonalý -pouze jediného. Speciálního, starožitného, drahého. Ale kde? No, žije přece v New Yorku, který se honosí existencí čtvrtí specializovaných na určitou konkrétní věc: byla zde čtvrť látek, čtvrť květin, a dokonce i čtvrť šicích strojů. Takže se někde v Midtownu pravděpodobně ukrývá také shluk obchůdků se starožitnými hračkami.
Vedle ní si přisedl muž, statný dělník v šedé kombinéze a s baseballovou kšiltovkou na hlavě. Taylor připadal povědomý a přemýšlela, jestli ho neviděla pracovat v jejich domě - budova byla stará a neustále do ní chodili řemeslníci, aby něco renovovali nebo opravili.
Vytáhl si knížku a dal se do čtení.
Číšník postavil před Taylor kuřecí polévku a Taylor si do ní začala přidávat tabasco. V tu chvíli zvedl muž vedle ní šálek kávy a napil se. Když poté pokládal šálek na místo, shodil loktem knihu, která dopadla na podlahu k jejím nohám.
„Promiňte," řekl muž a začervenal se.
„Nic se nestalo," odpověděla Taylor, sklonila se a zvedla knihu. Když mu ji vracela, muž se usmál na projev díků a řekl: „Líbí se mi tu. Chodíte sem často?" Jeho přízvuk ho zařazoval do některého ze vzdálenějších předměstí New Yorku.
„Někdy."
„S přítelem?" dotázal se muž a kajícně se usmál.
Taylor přitakala. Věděla, že jí tato drobná lež poslouží hned dvakrát: dá muži najevo, že nemá zájem, a zároveň ušetří jeho ego přímočarého odmítnutí.
„Ach tak," povzdechl si muž a vrátil se ke čtení knihy.
Když Taylor odcházela, prokousával se muž dvojitým hamburgerem. Zamával jí a řekl: „Tak veselé Vánoce."
„Vám taky," odpověděla.
Doma vytáhla zpod postele telefonní seznam a začala hledat starožitná hračkářství.

Začněme hezky na začátku.
Když po chvíli vstala a zamířila k telefonu, uvědomila si, že si připadá celá rozbolavělá, jako by na ni lezla chřipka. Kromě toho ji také trochu bolela hlava. Odešla do koupelny pro aspirin, spolkla dvě tablety, vrátila se do ložnice a začala obvolávat hračkářství ve snaze zajistit Reeceovi vhodný vánoční dárek.
Takpvá únava...
Lehla si na postel a zvedla bezdrátový telefon.
Právě vyťukala první číslici, když vtom zalapala po dechu a rychle se posadila. Někde hluboko uvnitř břicha ji zasáhla vířivá bolest. Obličej se jí zalil potem.
„Do háje," zašeptala. Já nechci chřipku, teď ne...
Vzpomněla si, že v mládí bývala kolem Vánoc často nemocná. Dokonce nějakou dobu docházela k psychoterapeutovi, aby zjistil, zda příčinou jejích chorob ve skutečnosti není panická hrůza ze svátků, jímž pravidelně vévodil dominantní otec.
„Ááá..." Taylor znovu zasténala a silně si oběma rukama zatlačila místo, kde bolest vystřelovala nejpalčivěji. Bodavý pocit na chvíli ustal, aby poté explodoval s ještě trýznivější intenzitou.
Taylor se postavila, čímž k původní bolesti přidala ještě žalu-deční nevolnost. Pokoj se zničehonic začal otáčet a Taylor se pokusila zvládnout nevyhnutelný pád na parkety. Přesto se udeřila hlavou o toaletní stolek a ztratila vědomí. Když znovu otevřela oči, spatřila drápy.
Tlachapoudovy drápy, které jí kuchaly vnitřnosti, trhaly žaludek, hrdlo i zadní část úst a cupovaly jí svaly...
Taylor zamžourala. Ne, ne, to jsou jen zvířecí packy na nohách postele. Musí...
Znovu ji omráčila bolest a Taylor ze sebe vydala hluboké zví-řecké zasténání.
Do očí jí vnikly krůpěje potu a začaly jí stékat po nose. Taylor zkřížila ruce na prsou, přitáhla nohy k sobě a snažila se zastavit bolest. Svaly měla ztvrdlé na kost - pokoušela se silou vůle bolest potlačit, ale zcela bezvýsledně. Pak ji znovu zachvátila nevolnost a Taylor se s obrovským vypětím odpotácela na toaletu, odklopila sedátko, opřela se o jednu ruku a zvracela a dávila snad celé hodiny.
Ruce se jí třásly a kůži měla zapálenou. Civěla na drobné šestiúhelníkové dlaždice pod sebou, až znovu omdlela. Po chvíli se vědomí vrátilo a spolu s ním i mučivá snaha dostat se k telefonu. Svaly jí však vypověděly poslušnost a Taylor se znovu zhroutila k podlaze. Z jakési vzdálené dimenze zaslechla zadunění - zvuk její hlavy dopadnuvší na dlaždice.
Taylor Lockwoodová pochopila, že ji někdo otrávil... Ten člověk v restauraci. Dělník v kombinéze a baseballové kšiltovce. To on ukradl dlužní úpis, to on je vytlačil ze silnice, to on zavraždil Wendalla Claytona.
Proto jí připadal povědomý - protože ho už dozajista někdy viděla ve firmě nebo když je s Reecem sledoval. Možná dokonce
zaslechl její rozhovor s Johnem Silbertem Hemmingem. Třeba ve skutečnosti napíchl její telefon v kanceláři a možná i v jejím bytě.
Měla by...
Vtom začal jed znovu působit a Taylor zachvátila vlna prudkého dávení. Nemohla se nadechnout, a tak se z posledních sil snažila zakřičet o pomoc a bouchala přitom hlavou o prádelník v naději, že ji někdo zaslechne a přiběhne jí pomoci. Líčidla a lahvičky od parfémů padaly na zem, sněhová koule s motivem Alenky v říši divů se zřítila na podlahu, rozbila se a potřísnila Taylor vodou a umělými vločkami.
Taylor začala bušit pěstmi do země, než si uvědomila, že nemá v ruce žádný cit, že ji má dokonale strnulou. V tom okamžiku se rozplakala.
Doplížila se k telefonu a vyťukala 911.
„Policejní a požární služba."
Taylor se nezmohla na slovo. Jazyk jí naprosto zdřevěněl. Vzduch řídl a řídl, jako by ho někdo vysával z pokoje.
„Haló?" ozval se ze sluchátka hlas operátorky. „Je tam někdo? Haló...?"
Její ruce definitivně vypověděly poslušnost. Taylor Lockwoodová upustila sluchátko a zavřela oči.
„Co se stalo?" zeptala se Carrie Masonová.
Lékařce mohlo být kolem pětatřiceti let. Měla rovné světlé vlasy a nebyla nalíčená s výjimkou modrých očních stínů. Na její jmenovce stálo „Dr. V. Sarravichová".
„Botulismus," řekla.
„Botulismus? To jako otrava jídlem?"
„Obávám se, že pozřela nějaké silně zkažené potraviny."
„A dostane se z toho?"
„Botulismus je vážnější než ostatní typy otravy jídlem. Pacientka je v bezvědomí, v šoku. Trpí těžkou dehydratací. Prognóza není dobrá. Měli bychom se spojit s její rodinou, pokud nějakou má. Bydlela sama a policie podle všeho nenašla její diář ani žádné užitečné informace o příbuzných. Našli jsme jen vaše jméno a telefonní číslo na vizitce v její kabelce."
„Já nevím, kde její rodiče bydlí. Ale dám vám kontakt na někoho, kdo se s nimi může spojit. Mohu ji vidět?"
„Je na jednotce kritické péče. Teď za ní nemůžete," odpověděla doktorka Sarravichová. Carrie si pomyslela, že lidi od medicíny berou všechno strašně vážně.
„To je to opravdu tak špatné?" zeptala se.
Lékařka zaváhala - snad na důkaz ohleduplnosti - a řekla: „Obávám se, že otrava může být smrtelná, a i kdyby nebyla, mohla by zanechat trvalé následky."
„Jaké následky?"

„Nervosvalové."
„Na rukou?" zeptala se Carrie.
„Možná."
„Ale ona je hudebnice," namítla znepokojeně právní asistentka. „Klavíristka."
„V této fázi léčby je předčasné cokoliv s určitostí tvrdit." V lé-kařčině ruce se objevilo pero a papír. „Takže koho bych měla kontaktovat?"
Carrie jí napsala jméno a telefonní číslo. Lékařka se zadívala na papír. „Donald Burdick. Kdo to je?"
„Šéf firmy, ve které Taylor pracuje. Ten vám řekne všechno, co potřebujete vědět."
Taylor pomalu otevřela oči. Kůže ji pálila od poryvů horečky, zrak měla rozostřený a její hlava jako by vězela v nelítostném svěráku. Ruce i nohy měla nehybné jako dřevěné klády naroubované k trupu. Břichem jí stále projížděla nevolnost a křeče a hrdlo měla suché jako papír.
Vedlejší postel právě stlala mladá žena v bledě modré uniformě.
Taylor nikdy nezažila podobnou bolest. Každé nadechnutí pro ni představovalo obrovskou trýzeň. Připadalo jí, že nervy v jejích rukou a nohou zažily nějaký elektrický zkrat - jednoduše nemohla hýbat končetinami.
Zašeptala.
Mladá žena vedle ní nereagovala.
Zakřičela.
Ošetřovatelka naklonila hlavu.
Taylor zakřičela znovu.
Opět žádná reakce. Taylor zavřela oči a odpočívala po vysilující námaze.
O několik minut později byla postel ustlaná. Když ošetřovatelka zamířila ke dveřím, krátce pohlédla na Taylor.
„Jed!" zaječela Taylor.
Ošetřovatelka se sklonila. „Říkala jste něco, drahoušku?" Taylor ucítila v jejím dechu vůni ovocné žvýkačky a natáhlo ji na zvracení.
„Jed," podařilo se jí zopakovat. „Byla jsem otrávena."
„Ano, otrava jídlem," přitakala dívka a dala se na odchod.
„Já chci Mitchella!" vykřikla Taylor.
„S močením si nemusíte dělat starosti," řekla ošetřovatelka. „O to už jsme se postarali."
„Já chci Mitchella. Prosím..."
Taylor se zběsile snažila udržet při vědomí, ale to se přesto rozplývalo jako cukr v čaji. Měla dojem, že se usilovně pokouší vyskočit z postele a zavolat Mitchellovi do Bostonu, ale pak si uvědomila, že dostala křeče do nohou a paží. To už ale nad ní stála sestra a vyděšeně na ni civěla. Natáhla se pro nouzové tlačítko a zuřivě ho znovu a znovu mačkala.
A pak pokoj zčernal.
O půl osmé zazvonil telefon v bytě Donalda Burdicka.
Podílník právě seděl v obývacím pokoji. Slyšel, jak přístroj zvedá Věra, a pak v duchu sledoval její kroky, které končily v klenbovém vchodu do pokoje. Ve dveřích se objevila manželčina tvář.
„Done, máš telefon," oznámila mu. „Je to ta doktorka."
Wall Street Journal v jeho ruce zašustil. Donald Burdick se postavil a zamířil k pracovně.
„Ano?" řekl do telefonu.
„Pan Burdick?" zeptal se lékařčin věcný hlas. „Tady ještě jednou doktorka Vivian Sarravichová. Z Manhattanské všeobecné nemocnice. Volám ohledně slečny Lockwoodové."
„Ano?"
„Obávám se, že mám špatné zprávy, pane. Slečna Lockwoodo-vá upadla do komatu. Podle názoru našeho neurologa se z něj v nejbližší budoucnosti neprobere..., pokud vůbec. A i kdyby se z toho dostala, bezpochyby bude mít trvalé poškození mozku a nervové soustavy."
Burdick zavrtěl hlavou na Věru a podržel sluchátko dále od ucha, aby rozhovor slyšela i manželka. „To je to tak zlé?"
„Jde o nejtěžší případ botulismu, s jakým jsem se kdy setkala. Infekce byla mnohem rozsáhlejší než obvykle. Celkem dvakrát jí selhaly plíce. Museli jsme ji napojit na ventilátor. A pochopitelně taky nasadit infuzi."
„Co její rodina?"
„Už jsme jí to oznámili. Rodiče jsou na cestě sem."
„Ano, dobře, děkuji vám, doktorko. Budete mě informovat?"
„Samozřejmě. Moc mě to mrzí. Dělali jsme, co jsme mohli."
„O tom nepochybuji."
Burdick zavěsil a otočil se k manželce: „Pravděpodobně to nepřežije."
Věra neutrálně přikývla a pohlédla na služebnou, která se tiše objevila za nimi. „Už jsou tady, paní Burdicková."
„Uveď je sem, Nito."
Donald Burdick nalil portské do sklenic. Jeho prsty zanechaly otisky na jemné vrstvě prachu na lahvi, která podle viněty pocházela z roku 1963.
V tom roce byl zavražděn jeden demokratický prezident.
V tom roce vydělal Burdick první milion dolarů.
V tom roce se portské opravdu velmi povedlo.
Odnesl sklenice hostům: Billu Stanleymu, Lamaru Frederick-sovi a Woodymu Crenshawovi - vesměs starým páprdům, řekla by nejspíš jeho vnučka, pokud děti ještě stále toto slovo používají, což asi nepoužívají - a také třem dalším členům

výkonného výboru. Ty tvořili mladí podílníci, k nimž se Burdick choval s okázalou laskavostí a uctivostí.
Tito tři podílníci nyní prožívali absolutní hrůzu, poněvadž bývali chráněnci Wendalla Claytona. Ten si je kdysi sám vybral, naleštil a protlačil do výkonného výboru.
Všichni přítomní seděli v Burdickově pracovně. Do oken pleskal vlhký sníh.
„Takže na firmu Hubbard, White & Willis," začal Burdick. Ostatní pozvedli číše, ale nepřiťukli si s nimi.
Rekonstrukce začala rychle. Pouze jediný z Claytonových patolízalů dostal okamžitý vyhazov - vysoký mladý Randy Simms III., který byl průměrným až lehce nadprůměrným právníkem, ale zároveň také proradným nacistickým šplhounem, jak poznamenala Věra Burdicková. Právě ona na sebe vzala potěšující úkol rozšířit prostřednictvím vlastní společenské sítě zvěsti o nejrůznějších podvodech a podfucích, jimiž se tento mladý podílník údajně provinil. Ještě než skončila, proměnil se Simms v očích newyorské právnické komunity v hromadu špíny a pro celou Upper East Side se stal nežádoucím vyvrhelem.
A pokud jde o ostatní pohledné mladé zaměstnance a zaměstnankyně na Claytonově straně..., ti o odchod požádáni nebyli, neboť se předpokládalo, že budou pracovat ještě horlivěji, aby se očistili od claytonovské nákazy. Všem těmto odpadlíkům a kolaborantům byla veřejně umyta hlava, po čemž následovalo odkopnutí na personální oddělení.
Tři Bezejmenní podílníci v Burdickově pracovně tak byli posledním chodem ve velké Čistce.
„Vaše žena, Donalde, je okouzlující dáma," řekl nyní jeden z nich.
Burdick se usmál. Všichni podílníci se už samozřejmě s jeho manželkou setkali, přestože jim nikdy nepodávala večeři, nikdy je nebavila a nikdy jim nevyprávěla historky ze svých cest a anekdoty o svých slavných politických přátelích - stručně řečeno je nikdy nesmažila jako ostřílená vyšetřovatelka.
Donald Burdick položil doprostřed čajového stolku láhev s „vraženým" ročníkem portského.
„Bili už to ví," řekl, „ale pro vás ostatní tu zprávu zopakuji. Zítra mám schůzku s Johnem Perellim. Samozřejmě nám vyvstal určitý problém. Perelli totiž zastává názor, že Wendallovy rozhovory s ním jsou důkazem nesporného souhlasu naší firmy uskutečnit tu fúzi - přestože ji celá firma nikdy oficiálně neschválila."
Jeden z Bezejmenných přikývl. Burdick byl překvapen, že si tento muž dovolil opětovat jeho pohled, ale přesto pokračoval: „Myslí si, že jsme souhlasili s jednáním v dobré víře. Firma však nyní rozhodla, že nechce tu fúzi uskutečnit, protože ji prostě nechceme uskutečnit. Toto není dobrá víra. Nicméně tu máme problém s konkludentní smlouvou. Stačí si vzpomenout na Texaco a Pennzoil."
„Já se v zákonech vyznám, Done," ozval se další Bezejmenný. Okamžitě pochopil, že jeho slova vyzněla drze, a pokračoval kajícnějším tónem: „Souhlasím, že na jejich tvrzení může něco být, ale myslím, že jsme si dobře pojistili, aby se bez Wendalla podstata dohody změnila."
„Byla Claytonova přítomnost podmínkou jednání?" zeptala se Věra příkře.
Dva Bezejmenní zamžourali, když slyšeli, jak ona okouzlující dáma jedinou prostou otázkou dokonale vystihla podstatu situace. „Ne."
Její manžel se usmál a pokrčil rameny. „V tom případě mám za to, že náš problém přetrvává."
„Ale co mohou chtít jako odškodnění?" zeptal se první Bezejmenný. „Konkrétní plnění?"
Burdick usoudil, že ten člověk je idiot, a zapsal si do paměti, že mu má až do konce jeho působení v Hubbard, White & Willis přidělovat výhradně podřadnou práci. „Samozřejmě ne. Žádný soud nás nemůže přinutit k fúzi."
„Oni chtějí peníze," poznamenal Bili Stanley. „A co chceme my?" Když se nikdo neozýval, odpověděl si sám: „Mlčení."
„Už žádnou další publicitu," přitakal Burdick. „Za žádných okolností. Sebevražda významného podílníka je sama o sobě dost špatná zpráva a my kvůli ní přijdeme o klienty, příteli. A teď ta žaloba od Perelliho? Ne, tomu chci určitě předejít."
Lamar Fredericks, olysalý a osmahlý z dvoutýdenního golfu na Antigui, se vložil do diskuse. „Předejít? Ty myslíš je uplatit. Tak nechej těch řečí kolem a řekni nám, kolik to bude stát."
Burdick se podíval na Stanleyho, který se obrátil ke skupině. „Vyplatíme Perellimu dvacet milionů. Tedy, až dvacet milionů. Začneme pochopitelně na nižší částce. Výměnou za to budeme požadovat plné odstoupení od fúze a příslib, že se nic nedostane do tisku. Jinak budeme žádat dvojnásobnou refundaci." Crenshaw zasupěl. „A co to provede s našimi podíly?" „Udělá to díru do provozního zisku," odsekl Burdick. „Vezmi si kalkulačku a spočti si to sám." „A oni na to přistoupí?"
„Budu se snažit být co nejpřesvědčivější," pokračoval Burdick. „Důvodem, proč jste dnes všichni tady, je skutečnost, že tento výdaj proběhne mimo obvyklé kanály. Nechci ho prezentovat ve firmě. Takže k jeho schválení je zapotřebí tří čtvrtin hlasů výkonného výboru."
Nikdo z hostů nepředpokládal, že dnešní večeře bude mít ryze společenský ráz, ale teprve v tomto okamžiku vyšly najevo všech
ny důsledky Burdickova pozvání. Přítomní podílníci představovali jazýček na vahách a Burdick je testoval - potřeboval vědět, na které straně stojí.
„Takže," řekl nyní zvesela, „jsme všichni zajedno?"
Byla to závěrečná očista od Wendalla Claytona. Ve třech upravených a elegantních bezejmenných právnících se skrýval zbytek jeho ctižádostivého ducha.
Je jeho odkaz stejně silný, jako byl on sám? přemýšlel Burdick.
Muži se na sebe po očku dívali. Nikdo nepolykal ani nešoupal nohama. Když Burdick vyzval k hlasování, jeden po druhém vyhrkli zapáleně: „Ve prospěch."
Burdick se usmál, a když naléval další portské, chytil jednoho z Bezejmenných za rameno - vítej v klubu. Byl to právě onen přihlouplý podílník, jehož profesní život se měl dnešním dnem proměnit v peklo.
Burdick se posadil do lesklého koženého křesla a pomyslel si, jak moc těmito muži pohrdá za to, že nemají odvahu zvednout Claytonovu padlou standardu a nacpat ji jemu do zadku. Zatvářil se sklíčeně. „Jo, a jen pro vaši informaci.

Obávám se, že máme ještě jeden problém."
„Co tím myslíš?" Stanleyho hlas zněl jako nepříjemné kňučení.
„Jedna právní asistentka je v nemocnici," vysvětlila Věra Bur-dicková. „Je to docela vážné. Mám tušení, že to nepřežije."
„Kdo?" odvážil se zeptat jeden z Bezejmenných.
„Taylor Lockwoodová."
„Taylor? Ach ne, zrovna ta? Je to jedna z nejlepších asistentek, se kterými jsem kdy pracoval na uzávěrce. A co se stalo?"
„Otrava jídlem. Nikdo přesně neví, jak k ní přišla."
„A neměli bychom...," začal jiný z Bezejmenných.
Věra Burdicková ho však přerušila. „O to už se postarám. Nelamte si hlavu."
Bili Stanley zavrtěl hlavou. „Bože, já jenom doufám, že to nemá z něčeho, co jsme jí obstarali my. Můžeš mi podat to portské, Donalde?"
Druhý den dopoledne zavřel Mitchell Reece aktovku a zasunul ji pod sedadlo letadla z Bostonu, které se pomalu blížilo k letišti La Guardia.
Taylor Lockwoodová se mu stále neozývala a ve firmě rovněž nebyla k zastižení. Místo ní mu odpovídala jen hlasová schránka.
Reece dumal, co se asi děje.
Když se však zadíval pod sebe na hnědé a šedé budovy Bron-xu, vrátily se jeho myšlenky k pohřbu Wendalla Claytona, který se konal v episkopálním kostele na Park Avenue. Znovu mu v uších zřetelně zněla knězova slova.
Vzpomínám si, jak jsem se jednou setkal s Wendallem. Bylo to v sobotu pozdě večer. Náhodou jsme se potkali na Madison Avenue - on se vracel z firmy, já z nějaké služby ve sboru...
Kněz opustil kazatelnu a vešel mezi smuteční hosty jako moderátor talkshow.
... a tak jsme strávili několik okamžiků planou konverzací. A přestože se naše životy nesmírně lišily, viděl jsem, že mezi jeho a mou profesí existují až křiklavě nápadné podobnosti. Vyjadřoval obavy o jakéhosi mladého muže či ženu, nějakého právníka z firmy, který trpí určitými pochybnostmi. Wendall si přál tohoto svého žáka inspirovat, aby se stal nejlepším možným právníkem...
Pohřbu se účastnily stovky lidí. Většina podílníků z Hubbard, White & Willis, mnoho zaměstnanců i řada přátel.
... stejně jako se já snažím překonávat duchovní pochybnosti u našich mladých lidí...
Ten kostel stál za to, vzpomněl si Reece. Obrovský špičatý svatostánek v masivním gotickém slohu. Všechny nosníky a trámy se vysoko ve vzduchu spojovaly v dokonalém souladu. Příhodné místo pro chvalozpěv na aristokrata.
Pak si ovšem vybavil jinou smrt ve firmě - úmrtí Lindy Davi-doffové. Její pohřeb, usoudil Reece, byl mnohem lepší. Méně výrazný kostel, rozrušenější kazatel. Pokud jde o truchlení, dával Reece přednost většímu počtu slz a menšímu počtu slov.
V jedné věci však měl Claytonův kněz z Upper East Side pravdu: on i Clayton byli skutečně uhněteni ze stejného těsta - z těsta šlechticů a středověkého duchovenstva. Na tarotových kartách by byl jejich společným znakem pentagram. Symbol, který se volí pro tajemné muže oplývající mocí a penězmi.
Pro agresivní muže.
Kněz se zmocňoval každé příležitosti kázat, stejně jako se Clayton zmocňoval svých vlastních příležitostí - a zemřel v přímém důsledku svého vlivu.
Reeceovy myšlenky přerušilo zahučení a větrný náraz vysouvaného podvozku. Když vykoukl z okna, napadlo ho, jaký je paradox, že právě nyní pod sebou vidí obrovský shluk přeplněných hřbitovů v Queensu - celého města složeného ze hřbitovů. Díval se na ně, dokud mu nezmizely pod křídlem a letadlo nepřistálo.
Když poté scházel po rampě k terminálu, zahlédl své příjmení na kartičce v rukou řidiče limuzíny.
„Myslíte Mitchella Reece?" zeptal se.
„Ano, pane. Máte zavazadla?"
„Jenom tohle."
Muž mu vzal z ruky aktovku a Reece mu sdělil adresu firmy.
„Ale nejdřív se musíme zastavit jinde, pane."
„Jak to myslíte?"
„Obávám se, že nastal určitý problém."
Reece nastoupil do zadní části lincolnu. „Jaký problém?"
„Nějaká nepředvídaná situace."
O čtyřicet minut později řidič zajel před žlutě natřené dveře jednoho křídla Manhattanské všeobecné nemocnice. Přede dveřmi bylo prázdno s výjimkou velkých modrých kontejnerů na infekční materiál a opuštěných zkrvavených nosítek. Zdálo se, jako by z nich právě před chvílí odnesli mrtvé tělo a hodili ho do chudinského hrobu.
Uvnitř se Reece zastavil před recepcí a byl nasměrován do dlouhé potemnělé chodby.
Dorazil ke sklepní místnosti, kterou hledal, a otevřel dveře.
Popelavě bledá Taylor Lockwoodová překvapeně zamrkala zarudlýma očima a vypnula telenovelu, na kterou se právě dívala.
Usmála se. „Mitchelli, to jsi ty! Dej mi pusu - není to nakažlivé - a hned potom zkus sehnat nějaké jídlo. Umírám hladem."
„Oslaď si život," řekl Reece, když se o pár minut později vrátil.
Taylor se zamračila.

„Ptal jsem se jich, co si můžeš dát k jídlu. Prý si máš osladit život."
Taylor kývla na infuzi. „To myslí tu glukózu. Čisté uhlohydrá-ty. Jenže já bych se utloukla po hamburgeru."
Reece jí podal bonbon. „Vypadáš, no, příšerně."
„Vzhledem k tomu, jak jsem vypadala, je slovo příšerně li-chotka. Ale podle sestry se neuvěřitelně dobře zotavuju."
„A co se vlastně stalo?"
Taylor přikývla. „Byla jsem hloupá. Určitě jsem měla taky napíchnutý telefon, buďto v bytě, anebo v práci. Mělo mě to napadnout. Každopádně nás převezli - někdo slyšel náš rozhovor. A když jsem se pak včera zastavila na oběd, přisedl si ke mně takový chlápek. Po chvíli mu spadla kniha - přesněji řečeno předstíral, že mu spadla -, a když jsem se sehnula, abych mu ji podala, stříkl mi zřejmě do polívky kulturu botulotoxinu."
„Ježíši, botulotoxinu? Vždyť to je jeden z nejnebezpečnějších jedů."
Taylor přikývla. „Myslím, že ho sehnal v Genneco Labs."
„To je náš klient?"
„Jo. Mluvila jsem se zdejším patologem. Říkal, že firma Genneco provádí rozsáhlý výzkum v oblasti antitoxinů - to je něco jako protilátky."
„Takže ten, kdo zavraždil Claytona, ukradl tuhle kulturu -případně řekl vrahovi o firmě Genneco a tu kulturu ukradl on?"
Taylor přikývla.
„Včera v noci už jsem se cítila mnohem líp, ale přesto jsem zavolala Donaldovi a sdělila mu, že jsem skoro mrtvá, že jsem upadla do komatu." „Co že jsi?"
„Chtěla jsem, aby se ve firmě rozkřiklo, že mám na kahánku. Bála jsem se, že by to jinak ten vrah zkusil znovu. A tak jsem mu zavolala a vydávala se za svou vlastní doktorku." Taylor se chabě usmála. „Potom jsem zavolala rodičům a řekla jim, že bez ohledu na to, co slyšeli nebo ještě uslyší, mi ve skutečnosti vůbec nic není - i když musím říct, že jsem měla chuť v tom nechat tátu chvíli smažit. Carrie Masonová je jediný člověk z firmy, který ví, že jsem v pořádku."
Reece ji pohladil po tváři. „Botulismus..., vždyť tě to mohlo zabít."
„Doktorka mi říkala, že jsem naštěstí pozřela té látky příliš mnoha. Díky tomu jsem onemocněla okamžitě a většinu baktérií evakuovala - takhle tu tomu říkají. Povím ti, bylo to dost nepříjemné. Hotové hromady."
Reece ji pevně objal. „Už se nebudeme muset bát, že se nám znovu stane něco podobného. Včera odpoledne jsem mluvil se Samem - to je ten můj přítel na státním zastupitelství. Zítra sem přijede se speciálně určeným státním zástupcem z Washingtonu. Ve tři hodiny se s ním máme sejít ve federální budově - pokud se na to budeš cítit."
„Budu se na to cítit. Ať už za tímhle stojí kdokoliv..., my ho zastavíme..." Hlas jí ochabl. „Co se děje, Mitchelli?"
„Děje?" Jeho oči byly prázdné a znepokojené. „Vždyť tě skoro zabili... Je mi to strašně líto. Kdybych to byl věděl..."
Taylor se naklonila a políbila ho. „Hele, zhubla jsem o ty tři kila, která jsem nabrala během svátků Díkůvzdání, a ještě o něco navíc. Říkejme tomu třeba předčasný vánoční dárek. A teď už padej. Slibuju, že až mě uvidíš příště, nebudu už vypadat jako Mar-leyho duch."
Dívka bojácně vkráčela do nemocničního pokoje, ukrytá za kyticí exotických květin, které pravděpodobně osobně vybrala v nějakém květinářství v Upper East Side.
„Fíha," přivítala Taylor Carrii Masonovou a zasmála se obrovité kytici. „Zbylo v deštném pralese vůbec ještě něco?"
Carrie položila vázu na noční stolek, posadila se na praktickou šedou židli vedle Taylořiny postele, a začala si kolegyni pozorně prohlížet.
„Vypadáš tisíckrát líp, Taylor," řekla. „Ve firmě je to samé: Proboha, ona umírá. Chtěla jsem jim to říct, ale odolala jsem. Ani živé duši - přesně jak jsi říkala."
Taylor ji stručně informovala o průběhu zotavování a poděkovala jí, že po hospitalizaci zůstala u ní.
„To je úplně v pohodě, Taylor. Vypadalas... Bylas pěkně nemocná."
Pokus o vraždu to s člověkem udělá.
„No, už brzo mě odsud propustí. Možná nebudu zhruba týden jíst, ale je prima se zase postavit do vertikální polohy."
Dívka se vyhnula Taylořinu pohledu. Postavila se a upravila květiny, a právě tato nutkavá činnost Taylor prozradila, že Carrii něco trápí.
„Co se děje, Carrie?"
Dívka se zarazila zády k Taylor a pak se opět posadila. To už jí po tvářích stékaly slzy. Otřela si obličej hřbetem masité ruky. „Já..."
„Tak se mi svěř. Co se děje?"
„Myslím, že vím, proč se pan Clayton zastřelil. Myslím, že to byla moje vina."
„Tvoje vina?" zopakovala Taylor. „Jak to myslíš?"
„No, totiž... Ty znáš Seana."
Jeden z aktivnějších firemních špionů. Taylor přikývla.
„A..., kdy to bylo? Někdy minulý týden mě Sean pozval na schůzku. Šla jsem k němu domů. Myslela jsem, že mě chce někam pozvat, a byla jsem z toho vážně fakt nadšená. Protože jsem do něj byla už nějakou dobu zabouchnutá. Jenže se ukázalo..., že se mi chce akorát prohrabat v kabelce."
„Proč?"
„Aby si obstaral přístupové heslo k firemním počítačům. Jedna operátorka mi říkala, že se Sean přihlásil do systému na moje uživatelské jméno."
Taylor si vzpomněla na žvýkající operátorku a na prázdnou obrazovku, která měla obsahovat informace o jízdách taxíkem, počítačovém čase a telefonních záznamech. Tohle bylo zajímavé. Kývla na dívku, aby mluvila dál, a pozorně ji poslouchala.
„Když jsem zjistila, co provedl, byla jsem děsně naštvaná. Ptala jsem se ho, jak to mohl udělat. Vždyť mě jednoduše

využil. Jemu to asi taky došlo a omluvil se mi. Jenže já byla úplně bez sebe... Chtěla jsem si to s ním vyřídit a..." Carrie se znovu začala věnovat stonkům exotických květin. „A když jsem pak byla v Connecticutu s panem Claytonem a s tebou... Totiž, on ke mně pak přišel - myslím pan Clayton - a..., a tak nějak jsme se spolu vyspali."
Taylor přikývla a vzpomněla si na zvuky z Claytonovy ložnice. Nebohá dívka, kterou pohltil vír Claytonových očí a šarmu.
„Sean se to dozvěděl a strašně se kvůli tomu s Claytonem pohádal. Bylo to fakt děsný. Myslím, že mu Sean vyhrožoval, že to oznámí výkonnému výboru, Clayton se bál, že dostane padáka, a tak spáchal sebevraždu."
Taylor se zamračila. Takže Clayton se s Lillickem pohádal. Nikdy ji nenapadlo, že Claytona mohl zavraždit Lillick.
A pak znovu zaměřila pozornost na rozrušenou Carrii. O Claytonově smrti jí samozřejmě nemohla nic říct, ale mohla dívku alespoň ukonejšit. „Ne, Carrie, tohle s tím nemělo nic společného." Usmála se na ni spikleneckým ženským úsměvem. „Wendall Clayton spal s polovinou firmy a bylo mu úplně jedno, jestli se to někdo dozví. Kromě toho jsem mluvila s Donaldem.
Vím, proč se Clayton zastřelil. Nemůžu ti to říct, ale nemělo to nic společného s tebou ani se Seanem."
„Vážně?"
„Přísahám."
„Přes to všechno, co se stalo, ho mám pořád docela ráda -myslím Seana. Je divnej, ale někde uvnitř není tak úplně divnej, jak na první pohled vypadá. Nějak jsme to všecko urovnali. Myslím, že se mu líbím."
„Tak to ráda slyším."
Taylor usoudila, že je čas odejít z nemocnice. Předstíraně zívla. „Poslyš, Carrie, já se teď musím trochu vyspat."
„Jo, jasně. Rychle se uzdrav." Carrie ji objala a zeptala se: „Jo, ještě jedna věc - nevíš, kde je spis s korespondencí s United Cha-rities of New York?"
„Nemám tušení. Nikdy jsem pro ně nedělala."
Dívka se zamračila. „Nedělala?"
„Ne. Proč?"
„Dopoledne jsem byla na oddělení a viděla ve tvé kóji ženu Donalda Burdicka."
„Věru?"
„Jo. Prohledávala ti stůl. Když jsem se jí zeptala, co potřebuje, odpověděla, že pořádá dobročinný večírek pro United Charities a potřebuje ten spis. Myslela si, že ho máš ty. Ale nemohly jsme ho najít."
„Nikdy jsem si žádný jejich spis nepůjčovala. To musí být nějaký omyl."
Carrie pohlédla na televizní obrazovku a tvář se jí rozjasnila. „Hele, tohle jsou Báječní a bohatí... Můj oblíbený seriál! Kdysi jsem zbožňovala letní prázdniny, protože jsem se pak mohla dívat na všechny seriály. Teďka už to nejde. Spousta věcí se změní, když člověk začne pracovat."
No, to je tedy pravda...
Taylořiny oči nepřítomně zabloudily k obrazovce, na níž se právě hrdinové utápěli ve vzájemných intrikách a tužbách.
Když se otočila ke dveřím, aby se s Carrií rozloučila, mladá právní asistentka už byla pryč.
Taylor pocítila neklid. Lillick, Dudley, Sebastian, Burdick... nebo někdo úplně jiný se ji pokusil otrávit. Možná se časem dozví, že Taylor už není v komatu, a pokusí se o to znovu. Zavolala službu konající sestru, které se podařilo vyhledat lékaře. Když mladý doktor viděl naléhavost v Taylořiných očích, neochotně souhlasil, že ji propustí ihned poté, co vyřídí všechny nezbytné formality.
Když odešel, lehla si Taylor do postele a začala hledat v kabelce průkazku pojišťovny.
V zadní části diáře nalezla složený kus papíru.
Byla to báseň, kterou jí věnoval Danny Stuart. Báseň Lindy Davidoffové, její vzkaz na rozloučenou. Taylor si uvědomila, že báseň ještě nečetla, a rozhodla se to napravit.
Až odejdu
Linda Davidoffová
Až odejdu, vznesu se bez pomoci a vystoupám nad panoráma vlastní samoty. Připluji k tobě, rychle a vysoko, Beztížná jako dotek noci.
Až odejdu, stanu se světlem, jež ozařuje naši lásku ryzí (koneckonců, čím je duše než láskou?). Až se vše usmíří a temnota zmizí, vznesu se bez pomoci a odletím k tobě nadnášena čistým a pokojným letem.
Taylor Lockwoodová přemýšlela o Lindě, o krásné a tiché cikánské básnířce. Znovu se velmi pomalu začetla do veršů. A pak si je přečetla znovu.
O chvíli později se ve dveřích objevil obrovský ošetřovatel. „Dobrá zpráva, paní Lockwoodová. Volal ředitel věznice."
Zašklebil se, zatímco Taylor se mračila, protože nechápala, o čem muž mluví.
Ošetřovatel tedy dokončil repliku, která měla být jeho třeskutým vtipem: „Dostala jste milost. Můžete jít domů." A zajel do pokoje s vozíkem.
Taylor Lockwoodová po nástupu do firmy Hubbard, White & Willis velice brzy pochopila, kde se nachází její skutečné mocenské centrum.
Jedním z nejmocnějších lidí v kanceláři byla nevelká šedesátnice s kulatým obličejem. Paní Bendixová díky své zázračné paměti a schopnosti asociovat zachránila nejednou zadek téměř všem advokátům a právním asistentům ve firmě tím, že pro ně nalezla i ten nejobskurnější spis pohřbený mezi miliony dokumentů naskládanými v šedých kovových regálech. Paní Bendixová byla doyenem obrovského firemního archivu.
Taylor nyní stála nad jejími načesanými modrými vlasy a čekala, až žena dolistuje obdélníkovými kartičkami, které představovaly její počítač. Paní Bendixová byla člověkem, kterého není radno přerušovat - dokonce ještě méně než starší podílníky. Když skončila, zvedla hlavu a zamrkala. „Slyšela jsem, že jste v nemocnici. Skládali jsme se na

květiny."
„Byly nádherné, paní Bendixová. Ale zotavila jsem se rychleji, než se předpokládalo."
„Říkalo se, že jste skoro mrtvá."
„Moderní medicína."
Paní Bendixová kritickým okem zhodnotila Taylořiny džínsy a tričko. „Ve firmě platí kodex oblékání. Vy jste možná oblečená na nemocenskou, ale rozhodně ne na práci."
„Vím, že je to trochu nezvyklé, paní Bendixová. Ale narazila jsem na problém a vy jste asi jediný člověk, který mi může pomoci."
„To zřejmě jsem. Nemusíte mi pochlebovat."
„Potřebuji jeden případ."
„Který? Máme jich rozběhnutých asi devět set."
„Starý případ."
„V tom případě jsou možnosti neomezené."
„Pojďme ten výběr trochu zúžit. Firma Genneco Labs. Možná jde o nějaký patent..."
„Hubbard, White & Willis se patentovým právem nezabývá. Nikdy jsme se jím nezabývali a určitě ani nikdy nebudeme."
„Dobře, a co třeba smlouva na vývoj bakteriálních a virových kultur nebo antitoxinů?"
„Ne."
Taylor se zadívala na dlouhé řady pořadačů. Hlavou jí bleskla myšlenka a pak se opět vypařila. „A co pojistná plnění, skladování výrobků, toxiny, otravy jídlem a tak dále?"
„Je mi líto, ale ani tohle mi nic neříká, přestože v roce 1957 byla naším klientem společnost, která organizovala vyhlídkové plavby. Já dostala slevu a odjela na Bermudy. Snědla jsem tam těstoviny, které se mnou silně nesouhlasily. Ale to odbíhám od tématu."
Taylor rezignovaně nafoukla tváře.
Paní Bendixová se však nevzdávala. „Jelikož jste řekla toxiny, otravy jídlem a tak dále, předpokládám, že jste měla na mysli toxiny, otravy jídlem a tak dále," řekla zmučeně.
Taylor věděla, že když vám lidé jako paní Bendixová hodí udičku, musíte spolknout červa i s háčkem. „No, možná jsem to vymezila příliš úzce."
„V tom případě," řekla archivářka, „se moje myšlenky vrací do..." Zavřela oči - ocelově modré stíny se jí přitom neuvěřitelně svraštily - a pak je opět dramaticky otevřela. „Biosecurity Systems, Inc. Smlouva s firmou Genneco na nákup a instalaci nového bezpečnostního systému v Teterboro ve státě New Jersey. Před dvěma lety. Slyšela jsem, že tahle jednání byla zlý sen."
„Bezpečnost," vyhrkla Taylor. „To mě nenapadlo."
„Očividně ne," poznamenala paní Bendixová.
„A můžete mi říct, jestli si někdo v posledních několika měsících od vás bral spisy k tomuhle kontraktu?"
To už bylo nad rámec kapacity archivářčina mozku. Paní Bendixová vytáhla knihu záznamů, rychle ji prolistovala a pak ji nechala otevřenou na stránce, která Taylor zajímala. Taylor přikývla. „Ráda bych si ten spis půjčila taky, jestli vám to nevadí."
„Jasně."
Taylor se nakrátko zachmuřila. „A myslíte, že bych vás mohla požádat o vyhledání ještě jednoho spisu? Tenhle možná bude těžší."
„Výzvy jsou můj život," odvětila paní Bendixová.
Úřad sociálních služeb státu New York pracoval rychle. Po jediném anonymním telefonátu na policii se stal Klub umění a fotografie ve West Side tématem na první strany večerních vydání všech bulvárních plátků v oblasti New Yorku.
A přestože ctihodní gentlemani takové noviny nečetli, učinil Ralph Dudley protentokrát výjimku, jelikož Timesy měly stejnou zprávu přinést až druhý den ráno. Nyní seděl za stolem osvětleným pouze jedinou otlučenou mosaznou lampou, zatímco do pracovny proudilo chatrné prosincové šero, a díval se na jediný článek, který četl už čtyřikrát. Policie zatkla šest lidí a dvě nezletilé prostitutky byly umístěny do dětských domovů na různých místech ve státě New York.
Sbohem, Junie, pomyslel si Dudley.
Naposledy za ní zašel krátce předtím, než zvedl telefon a vytočil 911, čímž se postaral o uzavření Klubu umění a fotografia ve West Side jednou provždy.
„Na," řekl a podal jí jakýsi právní dokument s modrým Křbe-tem.
Junie se na něj nechápavě zadívala. „Co to, jako, je?"
„Soudní příkaz. Úřady obstavily bankovní účty a dům tvé matky a otčíma a peníze vložily do zvláštního svěřenského fondu na tvoje jméno."
„Já to..., jako, pořád nechápu."
„Jde o ty peníze, které ti zanechal otec. Soud je sebral tvé matce a vrátil je tobě. Vyhrál jsem žalobu."
„Fíha, no to je teda masitý! Kolik tam je?"
„Sto devadesát dva tisíce."
„Bájo! A můžu...?"
„Tři roky na ně nesmíš sáhnout. Dokud ti nebude osmnáct."
„No jo," dodala Junie.
„A dostaneš je pouze v případě, že budeš chodit do školy."

„Cože? No to je teda sprostej podfuk."
A hlavně to nebyla pravda. Po dosažení osmnácti let nebyly peníze ničím vázány, jak jí správce fondu bezpochyby dříve Či později řekne. Junii však přesto zbývalo pár let na přemýšlení a mohla by zkusit alespoň ročník nebo dva. Navíc by docela dobře mohla být při studiu úspěšná - Ralph Dudley dospěl již dávno k závěru, že tahle dívka je bystřejší než polovina právníků z Hubbard, White & Willis.
Junie ho objala a upřela na něj onen plachý pohled, při němž by Dudley kdykoliv dříve roztál. Nyní však jen řekl, že už musí jít. Měl důležitou schůzku - s telefonním automatem. Dlouho se na ni díval, pak ji políbil na tvář a odešel.
Přemýšlel, jestli o něm Junie policii něco vypoví. Ze svého postavení mohla tato dívka nejen zničit křehkou rovnováhu v jeho kariéře, ale fakticky ho poslat na zbytek života do vězení.
Když usrkával kávu z porcelánového šálku, s pozoruhodným klidem zvažoval všechny možnosti. Posuzoval pravděpodobnost toho či onoho a nakonec dospěl k závěru, že Junie nic neřekne. Přestože si s ní život nehezky pohrál, čímž v ní rozvinul nebezpečné vlastnosti typické pro lidi, kteří si ještě před dosažením dospělosti musí osvojit instinkty přežití, neměla Junie žádnou motivaci brát spravedlnost do vlastních rukou. Dokázala rozlišit, co je dobro, a co zlo, podle toho se vždy rozhodla a pak již na svém názoru nic neměnila.
Jen málo dospělých se mohlo pochlubit takovou vnímavostí. Anebo odvahou.
Navíc se Dudley klonil k názoru, že ho tato dívka miluje, byť jen v opatrném významu tohoto slova, jak ho chápala ona. Sbohem, Junie...
Dudley nyní odložil noviny a zhoupl se na židli.
Pomyslel si, že alespoň jedenkrát za čtyřicet let, během nichž provozoval právo, rezignoval na okouzlování lidí a snahu o získání nových klientů. Místo toho dokonale zvládl alespoň jednu drobounkou oblast práva. V tomto nevelkém výseku právní vědy se stal nejlepším odborníkem ve městě. Oficiální název zněl „resti
tuce rodiči převáděného zákonného dědictví", přestože on sám ho raději překládal jako „záchrana majetku nezletilých šlapek". Ralph Dudley byl hrdý na vše, co se v tomto oboru naučil a dokázal.
Přesto zbývalo vyřešit ještě jeden potenciální problém: o jeho tajemství věděla Taylor Lockwoodová.
Sebral telefon a vytočil číslo, na které v posledních dvou dnech volal tak často, že už ho znal zpaměti.
Ve sluchátku se ozvala spojovatelka Manhattanské všeobecné nemocnice. Dudley požádal o službu konající sestru, aby se jí dotázal na stav mladé právní asistentky.
Až dosud mu nikdo nechtěl uvádět podrobnosti, ale z tónu všech sester - a také z toho, co se šuškalo po firmě - bylo naprosto zřejmé, že Taylor Lockwoodová bojuje o život.
Možná že už zemřela. Tím by se vyřešily všechny jeho problémy.
Pak se však ve sluchátku ozval ošetřovatel. Pozorně vyslechl Dudleyho otázku a odpověděl veselým hlasem: „Žádný strach, pane. Vaše neteř, slečna Lockwoodová, byla dnes propuštěna. Daří se jí dobře."
Dudleyho tělem projel při té zprávě elektrický výboj. Beze slova zavěsil.
Po Claytonově smrti byla Taylor jediným člověkem, který mohl zničit jeho křehké působení ve firmě. A který představoval riziko pro jeho rašící kariéru skutečného právníka. Obrovská část práva operuje s rizikem, pomyslel si Dudley - některé je přijatelné, jiné nikoliv. Do které kategorie spadá Taylor Lockwoodová?
Znovu se zhoupl na židli a zadíval se z okna na nevelký pás newyorského přístavu, který prosvítal mezi dvěma cihlovými zdmi vedle jeho kanceláře.
Když Taylor Lockwoodová vycházela z firmy nechvalně proslulým zadním východem - všimla si, že dveře již nejsou omotány páskou -, uvědomila si něčí přítomnost nedaleko od sebe.
Vyšla na chodník na Church Street, která kdysi tvořila pobřežní linii dolního Manhattanu. Osmisetmetrová navážka zeminy však dnes celý ostrov protáhla hluboko do řeky Hudson a do přístavu.
Taylor se zastavila a ohlédla.
Church Street byla tichou ulicí s několika špatnými restauracemi, erotickým barem (umístěným paradoxně přímo vedle zadního vchodu do kostela nejsvětější Trojice) a ušmudlanými zadními vchody do celé řady kancelářských budov.
Nyní byla ulice prakticky liduprázdná.
Taylor si všimla několika byznysmenů spěchajících do tělocvičny nebo z ní a také nevelkého počtu stavebních dělníků.
Na úzké silnici parkovala řada dodávek, které stály dvěma koly na chodníku. Taylor tak musela nejprve obejít dodávku firmy na aranžování a čištění záclon a závěsů a vstoupit do vozovky, aby si mohla přivolat taxík.
Samozřejmě zrovna žádný nejel.
V tu chvíli si ve vypouklém disku panoramatického zpětného zrcátka u jedné z dodávek všimla muže dívajícího se jejím směrem.
Zalapala po dechu.
Pohled na něj v ní tentokrát nevyvolával žádné pochybnosti.
Byl to muž v baseballové kšiltovce, který v kavárně seděl vedle ní.
Zabiják a zloděj.
No dobrá. Zatím netuší, že už sis ho všimla. Máš šanci z toho uniknout.
Nenuceně zavrtěla hlavou, jako by ji obtěžovalo, že právě nejede žádné taxi, a pomalu se otočila zpátky na chodník.
Pak ovšem zničehonic změnila směr a na stále ochablých nohách vyrazila sprintem do rušnější části ulice.
Když se ohlédla, viděla, že se muž vzdal jakéhokoliv dalšího maskování - upaloval přímo za ní, přičemž si sáhl do kombinézy a vytáhl z ní dlouhý tmavý předmět. Taylor si nejprve myslela, že je to pistole, ale pak si uvědomila, že muž drží nůž nebo sekáček na led.
Její svaly, dehydratované a vyčerpané krutou bolestí po otravě, postupně začaly ochabovat. Taylor odhadla vzdálenost a uvědomila si, že ji zabiják dohoní dříve, než se jí podaří doběhnout na Broadway nebo některou z

ostatních zalidněných ulic.
Náhle se zastavila uprostřed ulice a seběhla po betonových schodech do stanice metra Rector Street. Každopádně to bylo lepší řešení než zůstat přímo na ulici - nejenže budou na nástupišti lidé, ale prodavač známek v budce bezpochyby přivolá přepravní policii. Do metra ji zabiják jistě následovat nebude.
Jenže on ji tam následoval. Z jeho obličeje vyzařovalo ponuré odhodlání ji zabít. Pohled zpátky Taylor prozradil, že navíc ještě zrychlil, jako by vycítil její únavu a hodlal jí zasadit ránu z milosti.
„Pomozte mi!" zaječela na vyděšenou mladou ženu v budce. Tři nebo čtyři lidé se rozprchli nebo ukryli, když Taylor přeskočila turniket a ztěžka dopadla na nástupiště. Jeden muž jí vyrazil na pomoc, ale Taylor vypěnila: „Uhněte. Ne, uhněte!"
Za ní se ozval další křik, když vrah seběhl schody a začal ji hledat.
Jakýsi byznysmen, který bloumal opodál, zahlédl v zabijákově ruce sekáček na led, a odtáhl se.
Taylor se vyškrábala na nohy a vyrazila co nejrychleji k protějšímu východu z metra. V reproduktorech zaslechla praskavý hlas prodavačky známek: „Zaplaťte jízdné," ale to už vrah seskočil na nástupiště a vyrazil za Taylor.
Ta mezitím dosprintovala na konec nástupiště, kde odbočila a vyběhla po schodech ke dveřím východu.
Dveře však byly zamčené na řetěz.
„Ježíšikriste," vykřikla Taylor. „Ne..."
Vrátila se na nástupiště a viděla, jak zabiják s bezcitným výrazem ve tváři pomalu kráčí jejím směrem a bedlivě si ji prohlíží z asi desetimetrové vzdálenosti. Očividně kontroloval případné únikové cesty.
Taylor seskočila z nástupiště a zabořila se do mazlavého nepořádku mezi kolejemi. Odvrátila se od zabijáka a vyrazila do tunelu, přičemž neustále zakopávala o kluzké pražce.
Vrah ovšem vyrazil za ní. Zatím stále mlčel - nevyhrožoval jí, nevolal za ní, ať zastaví, nesmlouval s ní. Potřeboval splnit jeden jediný úkol: zavraždit ji.
Taylor uběhla snad pouhých šest metrů, když vtom vyčerpáním podklouzla na mokrém pražci a téměř upadla. Než znovu
nabrala rovnováhu, vrhl se zabiják po ní a popadl ji za kotník. Taylor ztěžka dopadla na tvrdé dřevo pražce.
Zalapala po dechu, vykopla druhou nohou a udeřila vraha podrážkou do úst nebo do tváře. Byla to slušná rána, po níž zabiják zasténal a pustil její kotník. „Svině," zamumlal a vyplivl krev.
„Ne, ty jsi svině!" vykřikla Taylor a znovu kopla.
Zabiják se však kopanci vyhnul a ohnal se sekáčkem na led.
Taylor se včas odkulila, takže úder vyšel do prázdna. Stále se však nedokázala postavit a on se k ní znovu rychle blížil - oháněl se ocelovým bodcem a nedovolil jí nabrat rovnováhu.
Nakonec se Taylor podařilo vstát, ale když chtěla znovu vyrazit do tunelu, chytil ji zabiják za kabát a podrazil jí nohy.
Taylor se znovu zhroutila mezi koleje a hlavou se přitom tvrdě udeřila o pražce. Vyčerpaně se vztyčila na všechny čtyři.
„Ne," řekla. „Prosím."
Zabiják stál nad ní a chystal se k úderu. Taylor však zůstala užasle bez hnutí. „Co chcete?" hlesla unaveně a odevzdaně.
Stále žádná odpověď. Ale proč by měl vlastně reagovat? Vždyť bylo naprosto zřejmé, co ten člověk chce. Byla pro něj drobným ptákem, kterého kdysi ulovil její otec, stala se pro něj obětí Srdcové Královny - obětí, které je třeba srazit hlavu.
Muž napřáhl zbraň a namířil jehlově ostrou špičku na její obličej. Taylor zvedla hlavu a žalostně na něj pohlédla. „Ne, prosím."
Zabiják se však znovu předklonil, namířil jí sekáček na krk a přichystal se k výpadu.
V tu chvíli Taylor klesla na břicho a začala plížením couvat. Když zde až dosud ležela na čtyřech, své vyčerpání pouze předstírala. Ve skutečnosti jí - někde - ještě trocha síly zůstala.
„Á, á, á, á..."
Taylor pohlédla úkosem na zabijáka, který strnul v útočné pozici se strašlivou zbraní sevřenou v natažené pravici.
„Á, á, á, á..." Z jeho hrdla vycházelo příšerné sténání.
V překotné snaze ubodat Taylor si tento muž nevšiml, co má za sebou - a kam se ho Taylor snažila nalákat. Na elektrifikovanou třetí kolejnici metra, jíž protékal větší proud než elektrickým křeslem.
„Á, á, á, á."
Neobjevily se žádné jiskry ani žádné praskání - proud pouze třásl všemi vrahovými svaly.
Poté se mu v očích objevila krev a jeho světlé vlasy chytily plamenem.
„Á,á,á..."
Nakonec se jeho svaly křečovitě zachvěly a zabiják se zhroutil do kolejiště - kolem hlavy, límce a manžet mu tančily drobné plamínky.
Vzápětí zaslechla Taylor z nástupiště hlasy a elektronický zvuk vysílaček. Předpokládala, že je to přepravní policie nebo rovnou NYPD.
Na tom však teď nezáleželo. Taylor je rozhodně nechtěla vidět ani s nimi mluvit.
Věděla, že ji teď může zachránit pouze jediná věc. Otočila se a zmizela v temnotě tunelu.
„Neurazíte se, když to řeknu...? Totiž, neberte si to osobně, ale moc dobře zrovna nevypadáte," konstatoval John Silbert Hemming.
„Za dva dny jsem ztratila čtyři kila," odpověděla Taylor Lock-woodová.
„Tomu říkám dieta. Možná byste měla napsat knihu. Prý se tím dá vydělat spousta peněz."
„Myslím, že bychom ji neprodali. Tajná formule totiž není příliš lákavá. Ale už se cítím líp."

Seděli v restauraci Miracles. Taylor se nimrala v misce řecké kuřecí polévky s citrónovou příchutí. Pro Taylor ji uvařila přímo Dimitriho žena, přestože polévka nebyla na jídelníčku. Taylor však měla problémy se lžičkou - musela mít neustále ohnuté prsty, jinak jí z nich sklouzávaly prstýnky.
„Možná," zažertoval Hemming obezřetně, „jste měla přijmout mou nabídku na večeři. Pravděpodobně by byla lepší než to, co jste snědla vy."
„Víte, Johne, taky toho docela lituju." Odmlčela se a pokračovala: „Něco bych od vás potřebovala."
Hemming, který právě pořádal hamburger, odpověděl: „Jestli to není nezákonné nebo nebezpečné a jestli se mnou půjdete příští sobotu přesně v osm hodin na operu, tak se k tomu s radostí zavážu."
Taylor se zamyslela. „Splňuji jednu podmínku ze tří."
„Kterou?"
„Ráda bych šla na operu."
„Panečku. Tak to mě moc těší, ale zároveň jsem trochu nervózní, když uvážím, že jste se vyhnula ostatním dvěma podmínkám. Takže co ode mě potřebujete?" Kývl na svůj talíř. „Tohle je velmi dobrý hamburger. Mohl bych vám nabídnout?"
Taylor zavrtěla hlavou.
„No jo." Hemming pokračoval v jídle. „Takže co?" zopakoval.
„Proč lidé vraždí?" zeptala se Taylor po chvíli.
„V afektu, z nepříčetnosti, z lásky a čas od času pro peníze."
Taylořina lžička na okamžik setrvala nad polévkou a pak měkce přistála na stole. Odsunula misku. „Potřebovala bych, abyste mi něco opatřil."
„Co?"
„Zbraň. Takovou, o které jsem vám říkala - bez sériového čísla."
Blížil se konec pracovní doby.
Další den ve firmě Hubbard, White & Willis se chýlil k závěru.
Zaměstnanci odkládali spisy, přezouvali se z polobotek do adidasek a reeboků, označovali si stránky v rozečtených právnických knihách, odkládali texty k přepsání do schránky pro noční stenografickou službu.
Šest kilometrů odtud se Taylor Lockwoodová ukrývala v bytě Mitchella Reece. Obávala se, že osoba stojící v pozadí Claytonovy smrti zjistila, že se Taylor postarala o smrt jednoho najatého vraha, a povolala druhého, který právě nyní číhá před jejím bytem.
Zvedla poškrábaný šedý revolver ráže 0.38, který jí opatřil John Silbert Hemming. Přivoněla k němu a ucítila sladký olej, dřevo a kov. Když zbraň zvedla, připadala jí mnohem těžší, než až dosud předpokládala.
Uložila revolver do kabelky a vrávoravě odešla do Reeceovy kuchyně, kde našla pero a blok se žlutými poznámkovými lístečky.
Rychle na jeden z nich načmárala vzkaz - Reece se měl každým okamžikem vrátit a ona si nepřála, aby ji odrazoval od toho, co měla v plánu.
Čmáravým rukopisem mu sdělila, že mu všechno vysvětlí později - tedy pokud nepřijde o život nebo nebude zatčena -, a zároveň ho snažně poprosila, aby večer za žádnou cenu nechodil do firmy. Po dvoutýdenní řadě zákeřností a hrůz se konečně dozvěděla, kdo zavraždil Wendalla Claytona. Nyní měla zbraň a hodlala se postarat o to, aby bylo spravedlnosti konečně učiněno zadost.
Taylor se velká zasedací místnost ve firmě nikdy nelíbila.
Tak především v ní neustále panovalo příšeří - pastelové stěny a nábytek byly tak nedostatečně osvětleny, že barvy působily rozbahněným a neskutečným dojmem. Za druhé si Taylor tuto místnost vždy spojovala s velkými schůzemi, při nichž si vedoucí právních asistentů sezvala všechny ovečky a zasypala je motivačními frázemi, které se daly ve výsledku přeložit jako prosba, aby asistenti nedávali výpověď, přestože si letos platově polepší o pouhých pět procent.
Nesmyslné proletářské žvanění.
Dnes v osm hodin večer se Taylor Lockwoodová nicméně nacházela právě v této místnosti - seděla v čele stolu ve tvaru písmene U a hověla si ve velkém otočném křesle, které si obvykle vyhrazoval Donald Burdick.
Náhle se otevřely obrovské týkové dveře a do zasedací místnosti vběhl Mitchell Reece.
Zastavil se a zalapal po dechu, když spatřil revolver v Taylo-řině ruce.
Taylor na něj překvapeně pohlédla. „Mitchelli, co tady děláš?"
„Tvůj vzkaz! Četl jsem ten tvůj vzkaz. Kde bych měl podle tebe být?"
„Psala jsem ti, že sem nemáš chodit. Proč jsi mě neposlechl?"
„Co chceš dělat s tou bouchačkou?"
Taylor se nepřítomně usmála. „To je přece zřejmé, ne? Chci nás zachránit."
„Vždyť sem zítra přijede státní zástupce! Neškoď sama sobě."
„Policie? Státní zástupce?" Taylor se skepticky usmála. „A co asi udělají? Nemáme žádné důkazy. Ty ani já už nikdy nebudeme
v bezpečí. Vytlačili nás ze silnice, otrávili mě. A pak mě skoro ubodali k smrti."
„Cože?"
Taylor zatím Reeceovi o posledním útoku neřekla. „Je jenom otázka času, kdy zemřeme," zamumlala nyní, „pokud to všechno nezastavíme. Tady a teď."
„Nemůžeš přece někoho jen tak chladnokrevně zastřelit."
„Budu tvrdit, že to bylo v sebeobraně. Že jsem byla nepříčetná."

„Výmluvy na nepříčetnost nezabírají, Taylor. V takových případech ne."
Taylor si protřela oči.
„Člověk, který ten úpis ukradl, je mrtvý."
„Cože?"
„Myslím toho správce, nebo kdo to byl - toho, který mi otrávil jídlo. Zkusil to znovu. Pronásledoval mě do metra, ale nakonec ho zabila elektřina."
„Ježíšikriste. A co na to policie?"
„Ne." Taylor zavrtěla hlavou. „Já za nimi nešla. Ničemu by to neprospělo, Mitchelli. Pachatel by si prostě najal někoho jiného."
„A kdo to vlastně je?" zeptal se Reece. „Kdo za tím vším stojí?"
Taylor neodpověděla. Zvedla hlavu, podívala se Reeceovi přes rameno a řekla: „Otoč se a zjistíš to."
Reece se obrátil.
Z matného světla chodby se do hlubšího stínu na konci zasedací místnosti vynořila postava. Donald Burdick, jehož držení těla připomínalo profesionálního tanečníka, prošel dveřmi a ztěžka je za sebou zaklapl.
„Taylor, jste to vy," zavolal z konce zasedací místnosti a hlas se mu přitom dutě rozléhal jako zvon v mlze. Kývl na Reece.
„Překvapuje vás, že jsem ještě naživu?"
„Ten váš telefonát..., nedával mi žádný smysl. Jak to všechno souvisí s Wendallovou smrtí?" Přistoupil k nim na tři metry, zastavil se a zůstal stát. „Mysleli jsme si, že jste nemocná."
„Chcete říct, že jste doufal, že jsem mrtvá!" Taylor pomalu zvedla revolver.
Burdick otevřel ústa a zamžoural. „Taylor, co to děláte?"
Taylor začala mluvit, ale hlas se jí zadrhl, a tak si musela odkašlat. „Měla jsem připravený projev, Donalde. Zapomněla jsem ho... Ale něco přece jen vím: že jste si najal toho člověka, aby ukradl dlužní úpis a narafičil Claytonovu sebevraždu. A pak jste mu poručil, aby nás vytlačil ze silnice a pokusil se mě zabít -dvakrát."
Podílník se ostře zasmál. „Zbláznila jste se?" Pohlédl na Mit-chella s tichou prosbou o pomoc. „Co to povídá?"
Reece zavrtěl hlavou a znepokojeně se díval na Taylor.
„Prošla jsem záznamy v archivu, Donalde. Minulý týden jste si vypůjčil spis firmy Genneco. Viděla jsem váš podpis."
„To je možné. Už si nevzpomínám. Genneco je můj klient."
„Jenže jste neměl žádný důvod půjčovat si zrovna tenhle spis. Nebyl aktivní. V rámci jednání o jakési smlouvě analyzovala jejich pojišťovna bezpečnost firemního skladu patogenních látek v New Jersey. V podstatě se jednalo o seznam všech možných způsobů, jak se tam vloupat. Vy jste si ten spis vypůjčil a předal informace svému zabijákovi. Ten tam pak pronikl, ukradl kulturu botuloto-xinu a otrávil mě!"
„Ne, přísahám, že jsem to neudělal."
„A když to nevyšlo, tak jste ho poslal, aby mě ubodal k smrti. Tak tenhle člověk je mrtvý, Donalde. Jak se vám to zamlouvá?"
„Vůbec nevím, o čem to mluvíte." Burdick se otočil a chystal se odejít.
„Ne!" vykřikla Taylor. „Ani hnout." Vymrštila revolver jeho směrem. Podílník zaklopýtal a bezmocně zvedl ruce.
„Taylor!" vykřikl Reece.
„Ne!" zaječela Taylor a natáhla revolver. Burdick se přitiskl ke zdi a jeho oči se proměnily ve dva obrovské disky plné hrůzy. Reece ztuhl.
Všichni tři stáli v této poloze dobrou minutu. Taylor civěla na revolver, jako by měl tendenci sám od sebe vystřelit.
„Já nemůžu," zašeptala nakonec. „Nedokážu to."
Svěsila revolver podél těla.
Reece pomalu vykročil kupředu, sebral jí ho a vzal ji kolem ramen. „To je dobrý," zašeptal.
„Chtěla jsem být silná," řekla Taylor. „Chtěla jsem ho zabít. Ale nedokážu to."
Burdick se k nim obrátil. „Přísahám, že jsem neměl nic společného s..."
Taylor se vymanila z Reeceova objetí a vztekle přistoupila ke staršímu podílníkovi. „Možná si myslíte, že máte pod palcem policii, starostu i všechny ostatní, ale ani tohle mi nezabrání, abych vás poslala na zbytek života do vězení!"
Popadla telefon na stole.
Burdick zavrtěl hlavou. „Ať už si myslíte cokoliv, Taylor, není to pravda."
Taylor Lockwoodová právě začala vytáčet číslo, když vtom ji uchopila čísi ruka, sebrala jí sluchátko a vrátila ho do vidlice.
„Ne, Taylor...," řekl Mitchell Reece. Povzdechl si, zvedl revolver a namířil na ni hlaveň jako jedinou černou perlu. „Ne," zopakoval tiše.
Taylor se překvapeně zasmála.
Byl to stejný zvuk, jaký se před pár dny vydral z hrdla Mit-chellu Reeceovi, když mu oznámila, že Wendall Clayton byl ve skutečnosti zavražděn. Pak ovšem její chabý úsměv uvadl a Taylor s bezednou hrůzou v hlase řekla: „Co to děláš?"
Reeceova tvář byla kamenná, oči bezvýrazné, ale odpověď naprosto zřejmá.
„Ty, Mitchelli?" zašeptala Taylor.
„Řekněte mi někdo, co se tu vlastně děje," ozval se Donald Burdick.
Reece si ho nevšímal a stále mířil revolverem na něj i na Taylor. Přešel ke dveřím, vykoukl za ně, ujistil se, že je chodba prázdná, a opět se vrátil. Otočil se vztekle na Taylor. „Proč jsi, ksakru, nepřestala, když bylo třeba, Taylor? Proč? Všechno bylo tak pečlivě naplánováno. A tys to celé zničila."
„To jste byl vy, Mitchelli?" zeptal se zděšený Burdick. „To vy jste zabil Wendalla Claytona?"

Taylor nakrátko zavřela oči a zavrtěla hlavou.
„Wendall Clayton zavraždil ženu, kterou jsem miloval," vysvětlil jí Reece.
Taylor se zamračila a po chvíli řekla: „Lindu? Lindu Davidoffovou?"
Reece pomalu přikývl.
„Ach, proboha..."
Reece se na okamžik odmlčel a pak dodal: „Příčinou všeho byl vztah mezi mužem a ženou. Takhle to bylo jednoduché." Zvedl obočí. „Muž, který nikdy neměl čas na vážné známosti, a žena, která oplývala krásou, tvořivostí a bystrostí. Dva lidé, kteří nikdy předtím nepoznali lásku. Alespoň tu skutečnou. Nebyla to dobrá
kombinace. Ctižádostivý, tvrdý právník. Nejlepší na fakultě, nejlepší ve firmě... A na druhé straně básnířka - plachá a citlivá. Neptejte se mě, jak blízko se k sobě dostali. Protivy se přitahují, snad to bylo tím. A tak vznikl tajný románek uvnitř wallstreetské advokátní kanceláře. Oba společně pracovali a začali se vídat i mimo práci. Zamilovali se. Ona otěhotněla a on si ji hodlal vzít."
Uplynula chvíle ticha, během níž Reece zřejmě zvažoval nejvhodnější slova. Nakonec pokračoval: „Wendall o jednom víkendu pracoval na nějakém případu a potřeboval právní asistentku. Linda své působení ve firmě dost omezila - to bylo tehdy, kdy pro mě přestala pracovat a na její místo nastoupil Sean Lillick -, ale stále sem příležitostně docházela. Dělala na několika zakázkách pro Wendalla Claytona a ten jí postupně začal být posedlý. Během jednoho zářijového víkendu zjistil, že Linda bude na chatě svých rodičů v Connecticutu, nedaleko od jeho domu. A tak tam za ní odjel a pokusil se ji svést. Ona mi pak volala, celá uplakaná. Ale než jsem tam stihl přijet anebo ona odtamtud odjet, došlo mezi nimi k zápasu, ona spadla do strže a zabila se. Clayton pak na místě zanechal její báseň, aby to vypadalo jako sebevražda."
„Takže tohle všechno," zašeptala Taylor, „bylo smyšlené. Lhal jsi mi úplně ve všem. Ta tvoje matka v léčebně..., tys vůbec nechodil za ní. Jezdil jsi do Scarsdale - položit květiny na Lindin hrob."
Reece přikývl.
Taylor se dotkla špičkou ukazováčku mramoru. „Ach, Mitchelli, teď je to všechno tak jasné." Pohlédla na Burdicka. „Vy nechápete, co provedl?" Opět se otočila k Reeceovi, který se opíral o tmavě červený zasedací stůl a působil hubeně a pobledle. „Zjistil jsi, že jeden z tvých klientů v dobročinném programu je..., co vlastně? Zabiják, vrah, žoldák? Přesvědčil jsi ho, aby se vloupal do tvého vlastního trezoru, ukradl dlužní úpis firmy Hanover & Stiver a ukryl ho ve Wendallově kanceláři. Pak jsi ho nechal napíchnout tvou vlastní kancelář, abys sám působil co nejnevinněji. Nahrál sis pár rozhovorů, přiložil kazety k úpisu a nechal mě ho vystopovat."
Na chvíli se zamyslela. „A pak jsem na Claytonově večírku našla tu fakturu na bezpečnostní služby. Nahoře v jeho domě,
kam jsi mě poslal pátrat ty - pochopitelně poté, cos tam tu fakturu sám nastrčil... Nakonec jsem našla ten úpis v Claytonově kanceláři." Hořce se zasmála. „A po tom procesu s Hanover & Stiver jsi nechal Claytona rovnou zavraždit - protože nemohl být dost dobře obviněn z něčeho, čeho se nedopustil."
Reece nevyvíjel žádnou snahu cokoliv popřít.
„A jeho vzkaz na rozloučenou...," pokračovala Taylor. „Ten byl falešný, že? Kdopak ho padělal? Další tvůj kriminální klient?"
Mitchell Reece zvedl obočí, čímž uznal přesnost jejích dedukcí.
Taylor se hořce zasmála a podívala se na Donalda Burdicka.
Lidé nejvyšších ctností...
Reece na ni civěl, netečný jako socha.
Taylor jeho pohled opětovala a řekla: „A tady Donald ti přitom byl velice nápomocen, viď?" Otočila se k podílníkovi. „Neberte si to osobně, Donalde, ale vytvářel jste mu zatraceně dobrou kouřovou clonu." Ruce se jí roztřásly a do očí jí vyhrkly slzy. „A pokud jde o mě, tak tohohle pěšáka sis taky moc dobře ohlídal. Stačilo se podívat přes polštář."
Při těchto slovech se na Reeceově tváři objevil první náznak emocí - jako když se v tajícím ledu utvoří první praskliny. Vytáhl z kapsy papírový kapesník a začal otírat kohoutek, rukojeť a rám revolveru. Pokýval hlavou. „Nebudeš mi to věřit, ale to, co se stalo mezi námi dvěma, nebylo součástí plánu."
„Kecy! Pokusil ses mě zabít!"
Jeho oči se rozšířily. „Já ti nechtěl ublížit! Mělas s tím přestat, když bylo třeba!"
„Ale jak jste to mohl riskovat, Mitchelli?" vmísil se do hovoru Burdick. „Vždyť milujete právo. To jste opravdu všechno riskoval jen kvůli pomstě?"
Mitchell Reece se usmál a zatvářil se ponuře jako loviště v prosinci. „Ale já přece nic neriskoval, Donalde. Copak mě ještě neznáte? Věděl jsem, že mi všechno projde. I sebemenší nuance byly přesně naplánované. Každá akce i reakce. Veškeré kroky protistrany jsem předpokládal a pojistil se proti nim. Plánoval jsem to naprosto stejně, jako si plánuju procesy. Bylo naprosto vyloučeno, že by něco neklaplo." Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Samozřejmě kromě tebe, Taylor. Tys byla slabé místo... Proč jsi to prostě ne
nechala plavat? Zabil jsem zlého člověka. Prokázal jsem firmě -a nejen firmě, ale přímo světu - obrovskou laskavost."
„Zneužils mě!"
Donald Burdick se ztěžka posadil do křesla a sklonil hlavu. „Prosím vás, Mitchelli, vždyť přece stačilo jít na policii. Claytona by za smrt té dívky určitě zatkli."
Mladší právník se ostře rozchechtal. „Myslíte? A co by se stalo, Donalde? Nic. Kterýkoliv nedostudovaný trestní právník by ho z toho vysekal. Nebyl tam žádný svědek, žádné fyzické důkazy. A kromě toho byste zrovna vy měl vědět nejlíp, na kolika stranách by měl Clayton přímluvu. Tenhle případ by se nedostal ani před porotu."
Reece na okamžik upřel pozornost na revolver. Zručně odklopil válec a uviděl v něm šest nábojnic. Nato vytáhl z kapsy

vzkaz, v němž mu Taylor Lockwoodová napsala, že bere spravedlnost do vlastních rukou. Zmačkal ho do úhledného čtverečku, přistoupil k Taylor a zastrčil jí ho do náprsní kapsy.
„Takže jsem si napsala dopis na rozloučenou, viď?" zašeptala Taylor a kývla na vzkaz. „Nejdřív jsem zabila Donalda a potom sebe. Ach Bože..."
„Je to tvoje vina," zamumlal Reece. „Mělas s tím prostě přestat, Taylor. Mělas nechat Claytona smažit se v pekle a nás ostatní zase nechat normálně pracovat."
„Moje vina?" Taylor se předklonila. „A co se stalo s tebou? Že by se soukolí konečně zadrhlo? Vždyť se celé roky jen za něčím honíš. Vyhrát případ, vyhrát ten zatracený případ - nic jiného nevidíš, na ničem jiném ti nezáleží! Spravedlnost už pro tebe nic neznamená. Obrátil jsi ji naruby."
„Nepoučuj mě," řekl Reece vyčerpaně. „Nemluv se mnou o věcech, kterým nerozumíš. Já s právem žiju, stalo se mou součástí."
„Jenže něco takového se nedá ospravedlnit, Mitchelli," namítl Burdick. „Vždyť jste vraždil."
Reece si protřel oči a po chvíli řekl: „Člověka se často ptají, proč se rozhodl studovat práva. Bylo to proto, že chtěl pomoci společnosti, vydělat peníze nebo umožnit průchod spravedlnosti? Přesně tohle lidi vždycky chtějí vědět. Spravedlnost? Na světě je jí
tak málo, tak málo je jí v našich životech. Možná se to v konečném důsledku všechno vyrovnává, možná na nás Bůh shlíží odněkud shora a říká: Jo, to je docela slušné, nechám svět při tom. Ale vy dva se v právu vyznáte stejně dobře jako já. Nevinní lidé sedí ve vězení a skutečným viníkům všechno prochází. Wendall Clayton zavraždil Lindu Davidoffovou a mělo mu to projít. A já jsem nemohl něco takového připustit."
„Ten Claytonův vzkaz na rozloučenou...," poznamenala Taylor. „Lidé nejvyšších ctností... Jak je to dál?"
„„Někdy jen nejhoršími prohřešky mohou věrně dodržet zákon," doplnil ji Reece.
„Takže tys tím myslel sebe, a ne Claytona."
Reece vážně přikývl. „Je to o mně."
„Mitchelli," zašeptal Burdick. „Odložte tu zbraň. Půjdeme na policii. Když jim to všechno řeknete..."
Reece však opět pomalu vykročil k Taylor a postavil se půl metru od ní. Taylor se ani nepohnula.
„Ne!" vykřikl Burdick. „S policií si nelamte hlavu. Zapomeneme na všechno, co se stalo. Není důvod, aby ty informace pronikly za zdejší čtyři stěny. Není důvod, aby..."
Reece na podílníka krátce pohlédl, ale nepromluvil. Jeho pozornost se plně upírala na Taylor. Dotkl se jejích vlasů a pak její tváře. A přitiskl jí hlaveň revolveru na prsa.
„Přeji si..." Natáhl kohoutek. „Přeji si..."
Taylor si otřela husté slzy. „Ale to jsem já, Mitchelli. Já. Rozmysli si, co chceš udělat."
„Prosím, Mitchelli," ozval se Burdick. „Peníze, chcete peníze? Nebo nový začátek někde jinde?"
Byla to však Taylor, kdo nyní zvedl ruku a podílníka umlčel. „Ne. Na to už zašel příliš daleko. K tomuhle se nedá nic dalšího říct."
Konečně se v Reeceově tváři objevily slzy. Jeho zbraň poklesla a opět se napřímila. Na okamžik se zdálo, že revolver levituje -možná Reece zvažoval, zda raději nemá přiložit chladivou hlaveň na vlastní spánek a stisknout spoušť.
Jeho hlubší vůle však nakonec převládla a on opět namířil černou zbraň na Taylor.
Alenka v tomto hrůzyplném kraji za zrcadlem absolutně zne-hybněla. Neměla kam jít. Nezbývalo jí než zavřít oči, což také nyní učinila.
Jako vždy praktický Mitchell Reece si přidržel levou ruku před obličejem, aby si ho chránil před výstřelem - a její tryskající krví -, a konečně zmáčkl spoušť.
Ozvalo se kovové cvaknutí, které se v tiché zasedací místnosti rozlehlo téměř jako skutečný výstřel.
Reece chvíli těkal očima. A pak zmáčkl spoušť ještě třikrát.
Revolver vydal další tři cvaknutí. Reece svěsil ruku.
„Falešný," zašeptal tónem člověka, který se stal svědkem nemožného jevu. „Je falešný?"
Taylor si setřela z obličeje slzy. „Ach, Mitchelli..."
Burdick vykročil kupředu a rázně sebral advokátovi zbraň z ruky.
„Revolver je pravý, Mitchelli," prohlásila Taylor, „ale ty kulky jsou pouhé rekvizity." Zavrtěla hlavou. „Byla to ode mě čirá spekulace. Potřebovala jsem důkaz, že jsi to všechno udělal ty."
Reece se opřel o stěnu. „Panebože." Zadíval se na Taylor. „Jak jsi na to přišla?" zašeptal. Taylor nikdy neviděla tolik šoku v lidských očích - ryzí nechápavý úžas.
„Prostě jsem si dnes konečně poskládala dohromady celou řadu vodítek," řekla. „Ale prvotním impulzem se stala ta báseň, ta Lindina báseň."
„Báseň?"
„Ta, kterou Wendall zanechal jako její vzkaz na rozloučenou. Přečetla jsem si ji v nemocnici. Víš, všichni si mysleli, že je to vzkaz na rozloučenou, ale nikdo si neuvědomil, o čem ta báseň vlastně je. Byla to milostná báseň. Nepojednávala o sebevraždě, mluvilo se v ní o konci samoty a osamělosti a o začátku nového života s milovaným člověkem. Nikdo, kdo by chtěl spáchat sebevraždu, by nemohl zanechat takový vzkaz. Lindin spolubydlící Danny Stuart říkal, že Linda tu báseň napsala několik dní před smrtí."
Reece kroutil hlavou. „To není možné. Nemohla sis přece z obyčejné básně vydedukovat, že za vším stojím já."
„Ne, to určitě ne. Ale vnuklo mi to myšlenku, že se Linda možná nezabila sama. A pak jsem začala přemýšlet o všem, co se stalo od doby, kdy jsi mě požádal o pomoc s hledáním toho úpisu -o všem, co jsem se dozvěděla. Vzpomněla jsem si, jak jsi mě odrazoval od ostatních podezřelých a nasměrovával na Claytona. Uvědomila jsem si, že jsi stejně velký stratég jako Clayton sukničkář a že by pro tebe bylo snadné opatřit si zbraň od některého z tvých klientů z

dobročinného programu. A pak ty tvoje cesty na Lindin hrob... Řekla jsem svému příteli-soukromému detektivovi, aby proklepl tvou matku. Jistě, byla to paranoidní schizofrenička. Jenže zemřela před čtyřmi lety. Ach, Mitchelli, ty ses mi díval do očí a přitom mi lhal. Když mi ten detektiv řekl o tvé matce, myslela jsem, že se mu tam rozpláču!"
Reece však na ni stále upíral zrak a nedával najevo sebemenší výčitky.
„A potom," pokračovala Taylor, „jsem zavolala na bostonské státní zastupitelství. Tvůj přítel Sam tam už čtyři roky nepracuje... Tys ten telefonát z automatu před bytem jenom předstíral, viď?" Do hlasu se jí konečně prodral vztek. „Seš teda zatraceně dobrý herec, Mitchelli!"
Poněkud se uklidnila a pokračovala: „A pokud jde o fyzické důkazy..., v tomhle jsi mi pomohl ty sám. Když jsme spolu poprvé mluvili, zmínil ses, že záznamy v advokátních kancelářích obsahují nejrůznější informace: kde lidé byli, jak trávili čas. A tak jsem prošla časové výkazy za poslední rok a zjistila, jak to přesně bylo. Stojí tam všechno: pracovali jste s Lindou společně, brali si ve stejnou dobu volno, vykazovali cesty ke klientům k totožnému datu, měli jste společné účtenky za jídlo a občerstvení. Pak najednou Linda začala pracovat mnohem méně, brát si nemocenské volno a žádat o pojistné plnění, protože byla těhotná. A krátce nato zemřela.
Následně jsem našla spisy o smlouvě na nákup bezpečnostního systému pro firmu Genneco. Jasně, vypůjčil si je opravdu Donald. Jenže kdyby je chtěl použít k tomu, aby získal přístup k botulotoxinu, rozhodně by si je nepůjčoval na svoje jméno. A tak jsem požádala paní Bendixovou, aby mi vyhledala i ostatní spisy, které si Donald v poslední době údajně vypůjčil. A našla jsem tam
perlu - žádost o pojistné plnění. Nějaké auto sjelo ze silnice a zdálo se, že se utopí ve vodní nádrži ve Westchesteru, ale nakonec uvízlo na kamenitém převisu, díky němuž zůstalo nad hladinou. Na přesně stejném místě jsme pak do té vodní nádrže spadli i my. Potřeboval jsi vytvořit dojem, že když je Clayton natolik zoufalý, aby se nás pokusil zabít, je také dost zoufalý na to, aby spáchal sebevraždu. Je to tak? Mám pravdu?"
Reece neochotně přikývl.
„Jistě, spousta lidí měla motiv Claytona zavraždit. Thom Sebastian, Dudley, Sean Lillick..., tady Donald taky. A dokonce i Donaldova manželka a nejspíš dobrý tucet dalších lidí. Jenže jsem dospěla k závěru, že ses mýlil, když jsi mi říkal, že nejdůležitější při hledání vraha je najít jeho motiv. Kdepak, ze všeho nejdůležitější je najít člověka, který má vůli vraždit. Vzpomínáš na svoje motto, Mitchelli? Příprava a vůle? Ze všech lidí v této firmě jsi jediný, u koho bych věřila, že by byl schopen někoho zavraždit. Způsob, jakým jsi rozcupoval toho doktora u křížového výslechu. .. Ty máš srdce zabijáka. Jasně jsem to viděla.
Ale ani pak jsem ještě neměla absolutní jistotu. A tak jsem večer zavolala Donaldovi a sehráli jsme tuhle malou hru - abychom se stoprocentně přesvědčili."
„Ty to pořád nechápeš," zašeptal zoufale Reece. „Clayton představoval ryzí zlo. Neexistoval jiný způsob, jak ho vydat spravedlnosti. On se..."
Taylor vymrštila ruku směrem k němu. „Spravedlnost?" vypěnila. „Spravedlnost?" Povzdechla si, sklonila hlavu a promluvila do mikrofonu ukrytého pod límcem.
„Johne, mohl byste sem, prosím vás, přijít?"
Dveře se otevřely a do zasedací místnosti vešel John Sil-bert Hemming. Reece vytřeštil oči na tohoto obrovitého muže, který ho pevně stiskl za rameno a rázně se postavil mezi něj a Taylor.
„Mohli jste přestat už dřív," řekl jí Hemming tiše, „než se pokusil použít tohle." Kývl na revolver. „Máme toho nahráno tolik, že to na odsouzení úplně stačí."
Taylor se zadívala do Reeceových vyhýbavých očí a zašeptala: „Musela jsem to vědět."
Na scéně se rychle objevila pouta a s ostrým cvaknutím zaklapla kolem Reeceových zápěstí.
„To nemůžete!" vyštěkl advokát zatrpkle. „Podle zákona k tomu nejste oprávněn. Tohle je nezákonné zadržení a únos. A ta posraná nahrávka je taky nezákonná. Podám na vás..."
„Psst," řekl John Silbert Hemming.
„...trestní oznámení, a to na federální i státní úrovni. Vy ani nevíte, do jaké bryndy jste se právě..."
„Psst," zopakoval vysoký detektiv a zlověstně na Reece pohlédl. Právník zmlkl.
Když Taylor viděla, jak Reece stojí přímo před ní a tváří se vzdorovitě, ba přímo rozhořčeně z toho, co mu provedla, přemýšlela, zda by neměla začít křičet, fackovat ho nebo se mu rovnou oběma rukama vrhnout po krku. Zdálo se jí, že má dostatek síly tohoto člověka uškrtit.
„Taylor," naléhal Reece, „vysvětlím ti to tak, že mě pochopíš. Musíš mě ale..."
„Nechci už nic slyšet," řekla Taylor.
Pronesla to však směrem k Johnu Silbertu Herrvmingovi, který vážně přikývl a odvedl advokáta do vestibulu, kde měli vyčkat na příjezd policie.
Příští hodinu strávila Taylor podáváním zdlouhavých výpovědí dvěma zasmušilým detektivům newyorské policie. Nenechala se galantním Johnem Silbertem Hemmingem odvézt domů, ale slíbila mu, že mu zavolá ohledně jejich „operního rande", jak to detektiv významně nazval.
„Budu se těšit," řekl a sklonil hlavu, aby mohl nastoupit do výtahu.
Taylor pomalu odešla do své kóje na oddělení. Už tam téměř dorazila, když vtom zaslechla zvuk fotokopírky a všimla si, že si Sean Lillick kopíruje notové záznamy na xeroxu vedle oddělení právních asistentů. Zvedl hlavu a vyhrkl: „Taylor! Tebe už pustili z nemocnice? Říkali nám, že jsi totálně nemocná."
„Vstala jsem z mrtvých," odpověděla Taylor a pohlédla na hudbu, jejíž okopírování mělo jít pravděpodobně k tíži některého klienta.
„A už jsi zdravá?"
Kdybys jenom tušil...

„Přežiju to."
Lillick kývl na notový záznam. „Podívej. Můj nejnovější opus. Je o Wendallu Claytonovi. Všechny tyhle fotky, dokumenty a další materiály jsem onehdy našel u něj v kanceláři a teď o něm píšu operu. Budu promítat fotky na obrazovku, doplním to nějakým Shakespeareovým textem a..."
Taylor se předklonila a umlčela ho rozhořčeným pohledem. „Seane, můžu ti dát jednu radu?"
Lillick se zadíval na hudbu. „No, tohle je jenom hrubý notový zápis. Aranže dodělám později."
„Tak to nemyslím," zašeptala Taylor zlověstně. „Poslouchej mě: jestli Donald Burdick pořád ještě neví, že jsi dělal Claytonovi špiona, tak se to zítra nebo pozítří dozví."
Mladý umělec se na ni nejistě podíval. „O čem to mluvíš?"
„Mluvím o tom, že by sis měl sbalit věci a zmizet odsud. Já osobně ti doporučuju, abys úplně odjel z města."
„Kdo, sakra, jsi, že mi..."
„Jestli jsi pokládal Claytona za mstivého, tak tě ujišťuju, že jsi ještě nic nezažil. Donald tě zažaluje o všechny peníze, které ti Clayton vyplatil, abys mu dělal hejla. Do posledního centu."
„Běž do prdele. O jaké peníze?"
„O ty, které si schováváš pod tou svou smradlavou matrací."
Lillick šokovaně zamžoural. Chtěl se zeptat, jak to Taylor ví, ale pak si to rozmyslel. „Já jsem jen..."
„A ještě jedna věc. Carrie Masonovou necháš na pokoji. Je pro tebe příliš dobrá."
Mladík se pokusil vypadat naštvaně, ale výsledkem byl jen zděšený výraz. Sebral papíry a odpelášil po chodbě pryč.
Taylor se vrátila do své kóje. Právě se posadila a začala si přehrávat vzkazy, když vtom zaslechla, jak se k ní zezadu někdo blíží. Vylekala se a rychle se otočila.
Ve dveřích stál Thom Sebastian s rukama v kapsách.
„Hej hej," začal, „to jsem jenom já. Pan Barový floutek. Nechtěl jsem tě polekat."
„Thome."
„Když jsem se doslechl, že jsi nemocná, byl jsem totálně vytřeštěnej. Nepustili mě za tebou. Dostalas aspoň moje květiny?"
„Možná jo. Ale měla jsem jiné starosti. Polovinu blahopřání jsem si ani nepřečetLa."
„Jasně, dělal jsem si starost. Jsem rád, že už jsi v pohodě. Docela jsi shodila."
Taylor přikývla a mlčela.
Nastalo tíživé, nemotorné ticho. „Tak," řekl Sebastian a hlas se mu třásl.
„Tak."
„Hele," osmělil se právník konečně, „chtěl jsem ti jenom říct... Vypadá to, že odsud odejdu."
„Z firmy?"
Sebastian přikývl- „Víš, jak jsem ti říkal o té nové kanceláři, kterou s Boskem zakládáme? Tak se to povedlo. Zítra jsem tady naposled. Se mnou odchází z Hubbard, White & Willis deset dalších lidí. A taky pár klientů. Už teď máme patnáct smluv o zastoupení. St. Agnes, McIVlillan, New Amsterdam, RFC a nějaké další."
Taylor se zasmála. „To nemyslíš vážně." Jmenované firmy představovaly největší klienty, kteří zajišťovali kanceláři Hubbard, White & Willis téměř třetinu celkových příjmů.
„Budeme pro ně dělat totéž, co Hubbard, White & Willis," pokračoval Thom, „ale účtovat si asi polovinu. Stejně odsud chtěli odejít. Většina prezidentů a generálních ředitelů, se kterými jsem mluvil, říkala, že se tady všichni příliš věnovali té fúzi a firemní politice a už méně právu. Doopravdy jsem se jim prý věnoval jenom já a pár dalších zaměstnanců." „To je asi pravda."
„Legrační na tom je, že kdyby mě tehdy byli jmenovali podílníkem, vztahovala by se teď na mě nekonkurenční doložka, takže bych si žádné klienty přetáhnout nemohl. Ale protože jsem jen obyčejný zaměstnanec, firma mi v ničem nemůže bránit." „Blahopřeji, Thome."
Taylor se začala otáčet zpět ke svému stolu. Sebastian k ní však nervózně přistoupil a dotkl se její paže. „Jde o to, Taylor..." Nervózně polkl. „Jde o to, že ti musím něco říct." Rozhlédl se kolem
sebe tmavýma a znepokojenýma očima. „Strávil jsem spoustu času..." Znovu polkl. „Strávil jsem spoustu času myšlenkami na tebe a tvým sledováním. Ty poznámky o sobě, které jsi našla v mé kanceláři... To jsem neměl dělat, já vím. Ale prostě jsem na tebe nemohl přestat myslet."
Taylor se postavila a zadívala se na svou paži. Sebastian odtáhl ruku a ustoupil. „Co tím chceš říct?" zeptala se.
„Říkám, že jsem se o tobě dozvěděl pár věcí, které jsou pro mě problém."
Taylor na něj pevně pohlédla. „Ano?"
„Dozvěděl jsem se, že jsi člověk, jakého už asi nikdy nepotkám. A se kterým bych zřejmě mohl strávit zbytek života."
Zadíval se jinam. „Tím vším ti chci říct, že tě asi miluju."
Taylor byla tak překvapená, že se nezmohla ani na smích.
Právník zvedl masitou ruku. „Vím, že si myslíš, že jsem potrhlý a nezralý. Ale já takový být nemusím. A v nové firmě vlastně takový ani být nemůžu. Přestávám s drogama. Právě kvůli tomu jsem měl schůzku s Magaly v ten večer, kdy byla zavražděna - v ten večer, kdys mě vysekala z cely. Nechtěl jsem si od ní nic kupovat - chtěl jsem jí jen říct, že už u ní nic nakupovat nebudu. Dělal jsem to pro tebe. V ten večer v Blue Devil jsem se tě chtěl zeptat, jestli bys se mnou třeba nechtěla chodit - víš, jako vážná známost." Zavrtěl hlavou nad tímto staromódním výrazem. „Měl jsem všechno naplánováno, věděl jsem přesně, co ti chci říct..., jenže pak zastřelili Magaly a tys mě musela dostat z vazby. Celý večer šel tím pádem k čertu a já se ti ani nemohl podívat do očí, natož abych ti vykládal, co k tobě cítím."
Taylor chtěla odpovědět, ale Sebastian se zhluboka nadechl. „Ne, ne, ne, ještě nic neříkej. Prosím tě, Taylor. Zkus trochu přemýšlet o tom, co jsem řekl. Uděláš to pro mě? Budu mít vlastní firmu. Budu mít peníze. Můžu ti poskytnout,

co budeš chtít. Jestli chceš jít studovat práva, prima. Jestli chceš dělat hudbu, prima. Jestli chceš mít dvanáct dětí, prima."
„Thome."
„Prosím," žadonil Sebastian, „neříkej ano a neříkej ne. Jenom o tom přemýšlej." Zhluboka se nadechl a zdálo se, že má slzy na krajíčku. „Ježíši, vždyť já jsem nejlepší vyjednavač na světě, a teď tady porušuju všechny svoje pravidla. Hele, všechno najdeš tady." Podal jí velkou bílou obálku. „Co to je?" zeptala se Taylor. „Vypracoval jsem takovou partnerskou dohodu." Taylor se neubránila úsměvu. „Partnerskou dohodu?" Sebastian se zašklebil. „Pro nás dva. Popisuju tam, jak bychom si mohli uspořádat věci. Nepanikař, manželství je plánováno až ve fázi čtyři." „Ve fázi čtyři."
„Budeme postupovat hezky v klidu a pomalu. Přečti si to, prosím tě, a nech si tu myšlenku chvíli procházet hlavou."
„Přečtu si to," slíbila mu Taylor.
V tom okamžiku Thom Sebastian neodolal, rozpřáhl ruce a pevně Taylor objal. Než však stačila cokoliv říct, rychle se otočil a odešel z oddělení.
O tu se nezajímej... Sebastianova rada Boskovi. Takže to nebylo varování potenciálního vraha, nýbrž žárlivého milence.
Taylor zabořila hlavu do dlaní a tiše se rozesmála. Pomyslela si, že právě nyní asi nastala nejpříhodnější chvíle, kdy si člověk může říct: To je teda den.
Na stole měla obrovský nepořádek. Loupežný nájezd Věry Burdickové nezanechal předměty na pracovní ploše v moc dobrém stavu. Když večer volala Donaldu Burdickovi kvůli Reeceovi, příkře se ho zeptala, proč jí jeho žena prohrabává věci.
„Věra prostě nikomu nevěří," odpověděl Burdick a zasmál se. „Dcera Samuela Lockwooda? Věra byla stoprocentně přesvědčena, že pracujete pro Claytona - že mu pomáháte prosadit tu fúzi, a když zemřel, že mě sabotujete. Měla byste to pokládat za kompliment."
Stejně jako moucha pokládá za kompliment, když si ji pavouk vybere k večeři.
Taylor si všimla, že na jejím telefonu bliká červené světlo. Zvedla sluchátko a stiskla tlačítko přehrávání. „Ahoj, advokátko." Ahoj, táti.
„Doufám, že už se cítíš líp. Protože mám pro nás dva na zítřek nějaké plány. Dopoledne přilítám na La Guardiu, tak co kdybys tam na
mě počkala? Oběd jsem zamluvil ve Four Seasons. Bude tam jeden člověk ze Skaddenu, se kterým tě chci seznámit. Vysoce postavený podílník. Říkal, že hledají přesně takové lidi, jako je ta moje malá kariéristka. Takže si piš: letadlo přistává v..."
Cvak. Taylor Lockwoodová zmáčkla jeden z knoflíků.
Z telefonu se ozval elektronický ženský hlas: „Váš vzkaz byl vymazán."
Taylor zavěsila.
Oblékla si plášť a prošla napůl osvětlenými chodbami. Uklízečky v modrých uniformách a se slovanskými rysy ve tváři se přesunovaly s vozíky na kolečkách z kanceláře do kanceláře. Taylor slyšela z mnoha různých směrů vrnění jejich vysavačů. Zdálo se jí, že cítí kyselý zápach střelného prachu, jako by Reece vypálil z těžkého revolveru skutečné kulky. Když ovšem procházela kolem jedné zasedací místnosti poseté tisícovkami papírů, uvědomila si, že je to jen zbytek po štiplavém doutníkovém kouři. Možná zde někdo večer uzavřel nějakou dohodu. Anebo ji rozcupoval. Případně odložil jednání na zítřek nebo na pozítří. Účastníci rozhovoru každopádně zasedací místnost prozatím opustili a zanechali za sebou pouze pronikavé aroma tabáku jako důkaz svého úspěchu, neúspěchu či nejistoty.
Policie už odjela a Burdick také - potřeboval si trochu odpočinout, protože ho ráno čekala spousta úkolů. Musel telefonicky shánět další přímluvce. Taylor však měla dojem, že Donald Burdick a jeho žena teď budou především muset absolvovat rozsáhlou inventuru.
Prošla firmou, u dveří stiskla knoflík a vstoupila do vestibulu. Dveře se za ní automaticky uzavřely, a když přijel výtah, Taylor do něj vyčerpaně nastoupila.
Wall Street byla večer téměř stejně tichá jako chodby ve firmě Hubbard, White & Willis. Život se v této čtvrti odehrával převážně ve dne. Tvrdě se zde pracovalo a chodilo brzy spát. Většina kanceláří potemněla, barmani přestali nalévat drinky a počet taxíků i aut se povážlivě zmenšil.
Čas od času se v některých otočných dveřích objevila postava ve střízlivém svrchníku, aby vzápětí zmizela v limuzíně, taxíku nebo na schodišti do metra. Kam všichni jedou? přemýšlela Tay
lor. Do klubu jako Sebastian, ukojit tajný chtíč jako Ralph Dudley nebo kout pikle jako Wendall Clayton?
Anebo se jen uchylují do svých bytů a domů, aby se na pár hodin vyspali, než znovu naskočí do nekonečného masomlejnu kariéry?
Co je tohle za místo? Obrácená země na dně králičí nory...
Ale je to i moje země? uvažovala Taylor.
Alenčiny výlety do Říše divů a za zrcadlo byly přece také pouhými sny, z nichž se hlavní hrdinka nakonec probudila. Taylor to zatím nedokázala posoudit.
Mávla na taxi, nasedla a uvedla řidiči adresu svého bytu. Když špinavý vůz vyrazil od obrubníku, schoulila se na sedadle a začala civět na mastnou plexisklovou příčku.
Děkujeme, že zde nekouříte. Po 20. hodině přirážka 50 centů.
Taxík byl pouhý blok od jejího bytu, když se Taylor předklonila a sdělila řidiči, že změnila názor.
Taylor Lockwoodová se posadila do záře reflektoru.
Dimitri si kroutil vlnité vlasy a nakláněl se nad mikrofon. (Jeho vrozenou podezíravost rozptýlil až Taylořin příslib: „Budu hrát zadarmo. Ty si necháš účtenky - všechny -, ale spropitné je moje. A Dimitri: žádný saténový dotek. Dneska ne, jasné?")

„Dámy a pánové..."
„Dimitri," zašeptala Taylor varovně.
„...je mi velkou ctí uvést nyní u piana slečnu Taylor Lock-woodovou."
Stiskl tlačítko, jímž se ovládal falešný bodový reflektor. Taylor se usmála do obecenstva a hrábla do kláves, chladných a hladkých jako sklo. Začala hrát a vychutnávala si jejich poddajnou pružnost.
Po půl hodině se zadívala do šilhavých světel a odlesků třpytivých barevných koulí, které zářily tak jasně, že neviděla obecenstvo. Možná byly vratké stolky obsazené do posledního místečka. A možná byly úplně prázdné. Ovšem pokud měla dnes Taylor nějaké publikum, každopádně ji poslouchalo v absolutní tichosti.
Usmála se nikoliv na obecenstvo, nýbrž sama pro sebe, zhoupla se na židličce a začala hrát kompilaci Gershwinových skladeb,
již složila sama a která se neustále točila kolem hlavního motivu z Rapsodie v modrém. Dnes navíc silně improvizovala: vymýšlela jazzové harmonie a chytré riffy a nechala se unášet hudbou. Noty se předháněly, přeskupovaly a vylétaly do hrozivých výšek. Tay-lor Lockwoodová však nad nimi neztrácela kontrolu a dávala si pozor, aby se v pravidelných intervalech vždy vrátila zpět k hlavnímu motivu - věděla, jak vroucně lidé tuto melodii milují.

Přesvědčte se, že Jeffery Deaver umí psát nejen thrillery, ale i klasické detektivky!
DVAKRÁT JEFFERY DEAVER
Manhattan je můj život Smrt pornohvězdy
Hrdinkou obou příběhů je dvacetiletá, trochu výstřední Rune, která má nevšední dar připlést se na každém kroku k vraždě a zvědavost jí nedovolí přenechat vyšetřování policii. Neodradí ji, ani když se ocitne v soukolí brutálních vražd, mezi profesionálními zabijáky a lidmi na okraji společnosti, kde se sama stává vyhlédnutou kořistí.
V příběhu Manhattan je můj život Rune zjišťuje, jestli dávno zapomenutý film náhodou neskrývá klíč k milionové kořisti z bankovní loupeže, kterou nikdy nikdo nenašel? Proč byl zavražděn pan stařičký pan Kelly, který si videokazetu s tímto filmem půjčoval stále dokola? A jak se Rune vypořádá s vrahem, který už dal najevo, že za sebou nehodlá nechávat žádné svědky?
V druhém příběhu nazvaném Smrt pornohvězdy se Rune rozhodne natočit dokument o necudně proslulé herečce Shelly Lowe. Po prvním setkání však umělkyni umlčí vražedný útok - a její smrtí série bestiálního násilí ani zdaleka nekončí. Pátrání vtáhne Rune do světa pornofilmu se všemi jeho špinavostmi a krutostí, což ji připraví o iluze a možná i o život...
Kniha vyjde v srpnu 2003.

Dobrá zpráva pro milovníky Lincolna Rhyma!
Jeffery Deaver právě dopsal knihu o dalším spletitém
případu tohoto geniálního detektiva
ILUZE
Děj začíná na prestižní hudební škole v centru New Yorku, kam se po útěku z místa činu uchýlí pachatel vraždy. Policie do několika minut obklíčí uzamčenou učebnu a chystá se s vrahem vyjednávat. Vzápětí se zevnitř ozve výkřik a výstřel, a tak policisté vyrazí dveře. Místnost je však prázdná.
Lincoln Rhyme s Amélií Sachsovou jsou povoláni na pomoc a začínají s důkladným šetřením. Ochrnutý Rhyme musí i tentokrát spoléhat na pomoc své přítelkyně, pro ctižádostivou Amélii by zase úspěšné vyšetření případu mohlo znamenat povýšení. Proti nim však tentokrát stojí mistrný iluzionista přezdívaný Kouzelník, který si s nimi pohrává a burcuje jejich profesionální ctižádost prostřednictvím úděsných vražd, jejichž bestialita se neustále stupňuje.
Počet mrtvých narůstá a hodiny nelítostně ukrajují čas. Rhyme se Sachsovou proto musí co nejrychleji proniknout skrz kouřovou clonu a zabránit hrůzyplné pomstě, která se hrozí stát nejokázalejším zmizením v dějinách kriminalistiky.
Thriller ILUZE vyjde v listopadu 2003.

Mark Burnell
CHAMELEÓN
Bývalá spolupracovnice zpravodajské služby Stephanie Patricková, která ovládá několik převleků a jmen, odešla na odpočinek a žije v poklidu na venkově. Nebo snad ne? Nemá náhodou prsty v operacích, které probíhají v New Yorku, Sarajevu a Moskvě?
Konstantin Komarov, dříve mladík žijící na vysoké noze, přítel zločinců, politiků a velkých peněz, je v současnosti zřídka vídaným příkladem poctivého obchodníka. Nebo snad ne? Muž, jehož dobrá pověst přitahuje potenciální investory, spřádá velkolepé plány na celosvětové obchodní projekty, které jsou možná riskantní, ale vždy legitimní. Nebo snad ne?
Když Stephanie a Konstantin vstoupí na minové pole milostného vztahu, ocitnou se v ohrožení nejen jejich pracovní aktivity, ale i holý život. Mezi nimi totiž stojí stínová postava Koby, tajemného muže, po němž pátrají zpravodajské služby celého světa...
Pevná vazba s přebalem, 400 stran, 219 Kč

Mark Burnell
RYTMICKÁ SEKCE
Svět Stephanie Patrickové se zhroutil po leteckém neštěstí nad Atlantikem. Nešťastná mladá žena se ocitá ve

zhoubném víru prostituce, drog a alkoholu. Vše se zásadně změní v okamžiku, kdy Stephanii vyhledá novinář, který zjistil, že pád letadla zavinila nastražená bomba. Vzápětí poté je zavražděn. Stephanie se ho rozhodne pomstít a pod vedením tajných služeb začíná vést nový život. Ani tentokrát však není sama sebou, ale bere na sebe několik identit. Vůle po nalezení pravdy ji donutí stát se lacinou prostitutkou Lisou, radikální anarchistkou Petrou, švýcarskou obchodnicí Marinou, americkou studentkou a anglickou poradkyní.
Ať už na sebe bere roli kterékoli z těchto žen, nikdy není sama sebou, protože její život závisí na tom, aby ze sebe dělala někoho jiného. Vycvičila ji k tomu tajná služba a ona je s tímto stylem života naprosto srozuměna - až do chvíle, kdy se zamiluje. Tehdy si začíná klást otázku, do které ženy se vlastně Frank zamiloval. Do Lisy? Do Petry či Mariny? Nebo do skutečné Stephanie? A kdo je vlastně skutečná Stephanie?
Pevná vazba s přebalem, 380 stran, 219 Kč

Mark Billingham
Spící oběť
Ve městě začala řádit bestie, která nechce, aby její oběti žily - ale ani aby zemřely. Chce, aby zůstaly uvězněny kdesi mezi tím. První tři ženy, které si vrah vybral, skončily mrtvé. Čtvrtou nepotkalo takové štěstí... Alison Willetsová má smůlu, protože ze setkání s brutálním psychopatem vyšla živá. Přežila záměrně vyvolanou mozkovou mrtvici. Policie se zprvu domnívá, že se zabiják dopustil první chyby, když nechal Alison naživu, ale pak inspektor Thorne objeví hrůznou pravdu: nezdarem nebyla nemohoucí Alison, ale ony tři ženy, které zemřely. Zabiják je nazval „odpovídající mírou nezdaru" a vše nasvědčuje tomu, že hodlá ve svém zvrhlém jednání pokračovat. Thorne se pouští do nelehkého honu na muže, který je ve své zrůdnosti naprosto nevyzpytatelný a hraje si s ním jako kočka s myší. A Alison Willetsová, jediná osoba, která zná klíč k zabijákově identitě, Thorneovi v pátrání pomoci nemůže...
Pevná vazba s přebalem, 300 stran, 189 Kč

Karlu Slaughter
ZBĚSILOST
V poklidném městečku Heartsdale dochází k události, která vyvolá obrovskou vlnu strachu: na dámské toaletě místního bistra je objeveno tělo brutálně zavražděné mladé ženy. Smrt nastala vykrvácením ze dvou řezných ran do tvaru kříže, které jí vrah vyřízl do břicha. Oběť byla nalezena Sárou Lintonovou, místní pediatričkou a soudní lékařkou, která při ohledání těla zjišťuje, že před smrtí došlo k znásilnění. Teprve pitva však odhalí celkovou zrůdnost vrahova činu. Vyšetřování se ujímá šerif Jeffrey Tolliver, bývalý Sářin manžel. Stopy vedou hned k několika podezřelým, ale když je o několik dnů později objeveno tělo další mladé ženy, rozprostřené do tvaru kříže na kapotě Sářina auta, začíná vycházet najevo, že se nejedná o „obyčejnou" vraždu. Městečko zachvátí děs z přítomnosti sadistického sexuálního vraha, jehož další obětí se může stát kterákoliv další žena...
Tento thriller získal celou řadu literárních cen, dobyl všechny důležité žebříčky nejprodávanějších knih a byl přeložen do více než dvou desítek světových jazyků. The Mirror napsal: „Nečtěte tuto knihu o samotě. Nečtěte ji po setmění. Ale rozhodně si ji přečtěte, protože Karin Slaughter představuje kombinaci Thomase Harrise a Patricie Cornwell!"
Pevná vazba s přebalem, 330 stran, 199 Kč